virtual-project.eu

ANUL DE GRAȚIE

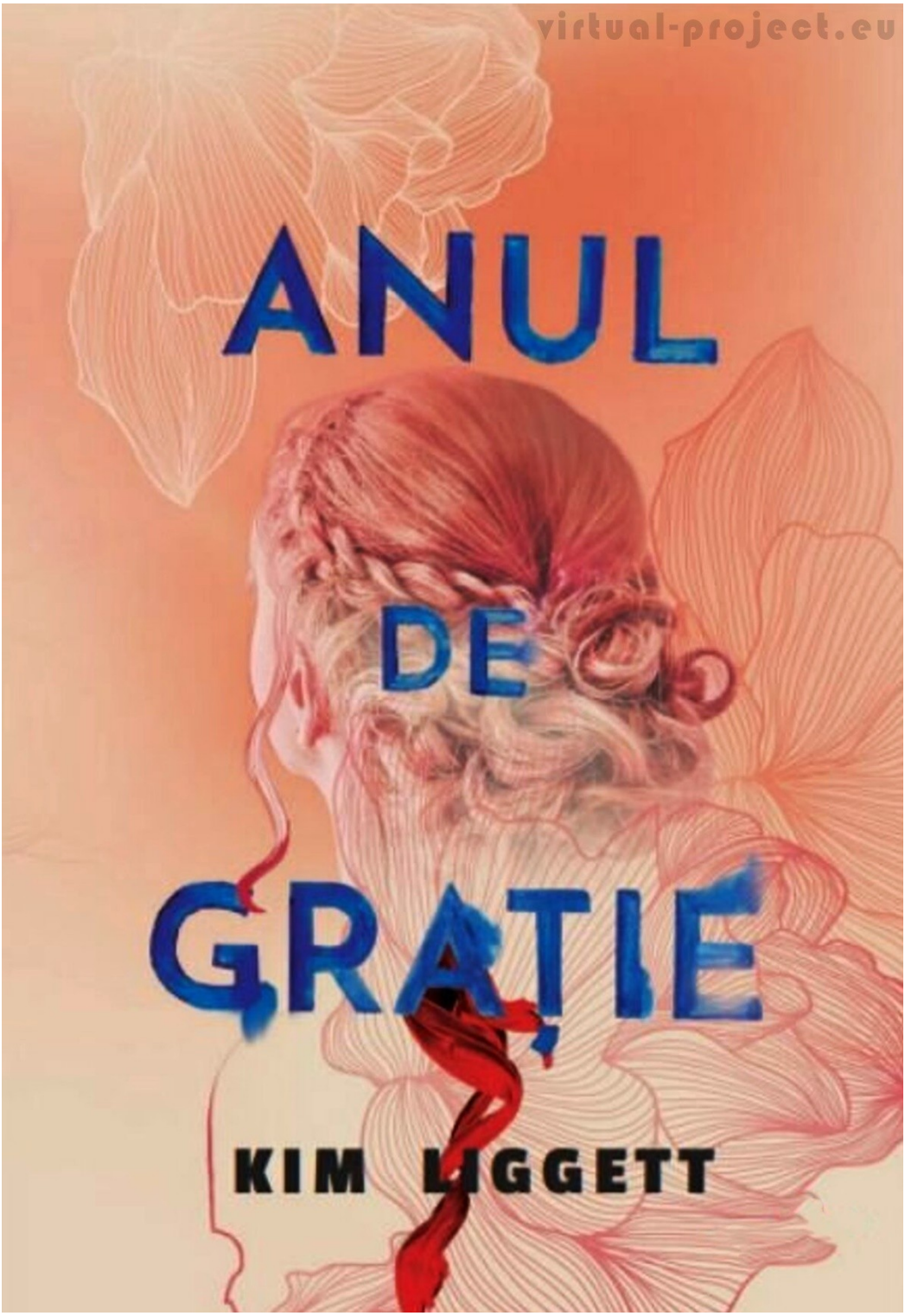

KIM LIGGETT

KIM LIGGETT

ANUL DE GRAŢIE

Original: *The Grace Year* (2019)

Traducere din limba engleză de:
BIANCA PAULEVICI

virtual-project.eu

2019

Un şobolan într-un labirint este liber să meargă oriunde,
câtă vreme rămâne în labirint.

MARGARET ATWOOD,
POVESTEA SLUJITOAREI

Poate că există într-adevăr o fiară... poate că suntem doar noi.

WILLIAM GOLDING,
ÎMPĂRATUL MUŞTELOR

Nimeni nu vorbeşte despre anul de graţie.

Este interzis.

Ni se spune că putem ademeni bărbaţi maturi din paturile lor, că-i putem face pe băieţi să-şi piardă minţile şi pe neveste să înnebunească de gelozie. Ei cred că însăşi pielea noastră emite un afrodiziac puternic, esenţa tare a tinereţii, a unei fete pe punctul de a deveni femeie. De aceea suntem alungate în cel de-al şaisprezecelea an de viaţă, ca să ne eliberăm magia în sălbăticie înainte să ni se îngăduie să ne întoarcem la civilizaţie.

Dar eu nu mă simt puternică.

Nu mă simt magică.

Deşi este interzis să vorbim despre anul de graţie, asta nu m-a împiedicat să caut indicii.

O vorbă greşită între îndrăgostiţi pe pajişte, o poveste de culcare înfricoşătoare care nu pare deloc o poveste, priviri fugare cuibărite în golurile glaciale dintre amabilităţile schimbate între femei la piaţă. Dar nu trădează nimic.

Adevărul despre anul de graţie, despre ceea ce se întâmplă în acel an-nălucă, se ascunde în filamentele subţiri care plutesc în jurul lor atunci când cred că nu le priveşte nimeni. Dar eu privesc mereu.

Un şal alunecă, iar luna plină luminează cicatricele de pe umeri.

Degete bântuite care crestează uşor heleşteul, privind cum ondulaţiile se estompează şi se întunecă.

Privesc parcă la milioane de kilometri depărtare. Uluite. Îngrozite, înainte credeam că aceasta era de fapt puterea mea magică: să văd lucruri pe care alţii nu le vedeau, lucruri pe care nu voiau nici măcar să le recunoască faţă de ei înşişi. Dar tot ce trebuie să faci e să deschizi ochii.

Ai mei sunt larg deschişi.

TOAMNA

O urmez prin pădure, o cărare bătătorită pe care am văzut-o de o mie de ori. Ferigi, papucul-doamnei şi ciulini, florile roşii misterioase presărate de-a lungul potecii. Cinci petale, perfect formate, de parcă ar fi fost făcute doar pentru noi. O petală pentru fetele din anul de graţie, o petală pentru soţii, una pentru muncitoare, una pentru femeile din zona de trecere şi una pentru ea.

Fata mă priveşte peste umăr zâmbindu-mi larg, încrezător. Îmi aduce aminte de cineva, dar nu reuşesc să identific cu precizie nici numele, nici chipul. Poate ceva dintr-o amintire de mult uitată, o viaţă trecută, poate o soră mai tânără pe care n-am cunoscut-o niciodată. Are faţa în formă de inimă şi un semn mic roşu în formă de căpşună sub ochiul drept. Trăsături delicate, ca ale mele, dar nu pare câtuşi de puţin delicată. Privirea ei gri ca oţelul are ceva feroce. Părul închis la culoare îi este tuns periuţă. Nu îmi dau seama dacă este o pedeapsă sau un semn de revoltă. N-o cunosc, dar, în mod ciudat, ştiu că o iubesc. Nu aşa cum o iubeşte tata pe mama, ci într-un fel protector şi pur, aşa cum am simţit pentru măcălendrii pe care i-am îngrijit iarna trecută.

Ajungem în luminişul unde s-au adunat femei de toate rangurile, purtând în dreptul inimii câte o floare roşie. Fără gâlceavă sau priviri ucigătoare; ne-am strâns toate în pace. În unitate. Suntem surori, fiice, mame, bunici, unite de o nevoie comună care le depăşeşte pe cele proprii.

— Noi suntem sexul slab, dar nu mai suntem slabe, spune fata.

Femeile răspund cu un răget primitiv.

Dar nu mi-e teamă. Simt doar uimire şi mândrie. Fata o va face. Va schimba totul şi, cumva, sunt şi eu implicată.

— Drumul acesta a fost pavat cu sânge, cu sângele celor ca noi, însă nu a fost în zadar. În seara aceasta, anul de graţie se sfârşeşte.

Răsuflu şi mă trezesc, dar nu în pădure, nu cu fata aceea, ci aici, în încăperea aceasta sufocantă, în patul meu, iar surorile

mele mă privesc cu asprime.

— Ce-a spus? întreabă sora mea mai mare, Ivy, cu obrajii roşii ca para focului.

— Nimic, îi răspunde June strângând-o de încheietura mâinii. N-am auzit nimic.

Mama intră în cameră, iar surorile mele mai mici, Clara şi Penny, îmi dau un ghiont să mă dau jos din pat. Mă uit la June, ca să-i mulţumesc că a potolit lucrurile, dar nu se uită la mine. Nu vrea sau nu poate s-o facă. Nu-mi dau seama care dintre variante ar fi mai rea.

Nu ni se îngăduie să visăm. Bărbaţii cred că este un mod de a ne ascunde magia. Simplul fapt că visez ar fi de ajuns ca să fiu pedepsită, dar dacă ar afla cineva vreodată ce visez, aş fi spânzurată.

Surorile mele mă conduc spre camera de cusut, fâlfâind în jurul meu ca un stol de vrăbii gâlcevitoare. Împingând. Trăgând.

— Lăsaţi-o mai moale, icnesc eu în timp ce Clara şi Penny trag de sforile corsetului cu puţin prea multă voioşie. Li se pare totul un joc amuzant. Nu-şi dau seama că peste câţiva ani va fi rândul lor. Le lovesc uşor. Nu puteţi tortura pe altcineva?

— Nu te mai agita, îmi spune mama, vărsându-şi frustrarea pe scalpul meu în timp ce-mi termină de împletit cosiţa. Tatăl tău te-a lăsat să scapi basma curată atâţia ani, cu rochiile pătate de noroi şi mizerie sub unghii. Măcar o dată vei şti şi tu ce înseamnă să fii o doamnă.

— De ce ne-am bate capul? Ivy îşi afişează cu mândrie burta tot mai mare în oglindă, ca să vedem toate. Nimeni întreg la minte nu i-ar da un voal lui Tierney.

— Aşa o fi, zice mama în timp ce apucă sforile de la corset şi strânge şi mai tare. Dar mi-e datoare cu asta.

Am fost o copilă îndărătnică, prea curioasă pentru binele meu, cu capul în nori, fără pic de cuviinţă... printre altele. Şi voi fi prima fată din familia noastră care-şi începe anul de graţie fără să fi primit un voal.

Mama nu trebuie s-o spună. De fiecare dată când se uită la mine îi simt ranchiuna. Furia tăcută.

— Poftim.

Sora cea mai mare, June, se strecoară înapoi în încăpere cu o rochie din mătase brută albastru închis, al cărei decolteu petrecut e ornat cu perle de apă dulce. E aceeaşi rochie pe care

a purtat-o ea cu patru ani în urmă. Miroase a liliac şi a teamă. Peţitorul ei îi oferise o floare de liliac alb: simbolul dragostei timpurii, al inocenţei. E drăguţ din partea ei că mi-o împrumută, dar aşa e June. Nici măcar anul de graţie n-ar putea să o schimbe.

Toate celelalte fete din anul meu vor purta astăzi rochii noi cu volănaşe şi brodate, după ultima modă, dar părinţii mei au ştiut că n-aveau de ce să-şi irosească resursele pe mine. Nu am niciun posibil peţitor. M-am asigurat că aşa va fi.

Anul acesta sunt doisprezece băieţi eligibili în ţinutul Garner, băieţi născuţi în familii de rang, cu reputaţie. Şi suntem treizeci şi trei de fete.

Astăzi ar trebui să ne plimbăm prin oraş, să-i lăsăm pe băieţi să ne mai vadă o ultimă dată, înainte să li se alăture bărbaţilor în hambarul mare ca să facă negoţ cu soarta noastră, de parcă am fi vite, lucru care nu este foarte departe de realitate, de altfel, ţinând cont că suntem înfierate la naştere pe talpă cu sigiliul tatălui nostru. După ce vor fi făcute toate revendicările, taţii noştri le vor duce voalurile fetelor care aşteaptă la biserică şi vor aşeza în tăcere monstruozităţile delicate pe capetele celor alese. Iar mâine dimineaţă, când vom fi toate aliniate în piaţă ca să plecăm în anul nostru de graţie, fiecare băiat va ridica voalul fetei pe care a ales-o, o promisiune de căsătorie, pe când noi, celelalte, vom fi nişte cantităţi neglijabile.

— Ştiam eu că se ascunde o siluetă pe dedesubt.

Mama îşi ţuguie buzele, iar ridurile fine din jurul gurii i se adâncesc. Nu ar mai face-o dacă ar şti ce bătrână pare. Singurul lucru mai rău decât a fi bătrân în ţinutul Garner este să fii stearpă.

— Jur pe viaţa mea că nu voi înţelege niciodată de ce ţi-ai irosit frumuseţea, şansa de a-ţi gospodări propria casă, îmi zice ea în timp ce-mi trage rochia peste cap.

Mi se blochează braţul şi încep să trag.

— Nu te mai împotrivi, altfel o să se…

Se aude un sunet de material sfâşiat, iar gâtul şi maxilarul mamei se înroşesc vizibil.

— Ac şi aţă, se răsteşte ea la surorile mele, care se pun numaidecât în mişcare.

Încerc să mă abţin, dar cu cât încerc mai tare, cu atât e mai rău, aşa că izbucnesc în râs. Nu ştiu nici măcar să-mi pun o

rochie cum trebuie.

— Dă-i drumul, râzi până nu mai poţi, dar n-o să ţi se mai pară atât de amuzant când n-o să-ţi dea nimeni un voal şi-o să te întorci din anul de graţie numai ca să te trimită drept la o casă de muncă, să te speteşti robotind.

— Mai bine decât să fiu soţia cuiva, bombăn eu.

— Să nu spui niciodată aşa ceva. Îmi cuprinde faţa cu mâinile, iar surorile mele se împrăştie care-ncotro. Vrei să te creadă o uzurpatoare? Să fii izgonită? Braconierilor le-ar plăcea la nebunie să pună mâna pe tine. Îşi coboară vocea şi adaugă: Nu ne poţi face familia de ruşine.

— Despre ce vorbiţi?

Tata îşi vâră pipa în buzunarul de la piept şi intră, lucru rar pentru el, în camera de cusut.

Mama îşi vine repede în fire şi se apucă să coasă ruptura.

— Nu este nicio ruşine în munca sârguincioasă, zice el şi se apleacă pe sub grindă ca s-o sărute pe mama pe obraz, duhnind a iod şi tutun dulce. Poate munci în lăptărie sau la moară când se întoarce. Este o muncă întru totul respectabilă. Ştii că Tierney a noastră a fost mereu un spirit liber, adaugă el făcându-mi cu ochiul conspirativ.

Îmi întorc privirea, prefăcându-mă a îi fascinată de punctuleţele de lumină înceţoşată ce pătrund prin draperii. Eu şi tata am fost prieteni la cataramă. Lumea spunea că-i licăreau ochii când vorbea despre mine. Întrucât avea cinci fiice, bănuiesc că aduceam cel mai mult a fiul pe care şi-l dorea, dar pe care nu avea să-l primească. M-a învăţat pe ascuns cum să pescuiesc, cum să mânuiesc un cuţit, cum să-mi port de grijă, dar lucrurile s-au schimbat acum. Nu pot nici să mă uit la el la fel după noaptea în care l-am prins la spiţerie, făcând lucrul acela de negrăit. Era limpede că încă încerca să aibă un fiu, dar mereu am crezut că e mai bun de-atât. Se pare însă că e întocmai ca toţi ceilalţi.

— Ia te uită, spune tata în încercarea de a-mi atrage atenţia. Poate că vei primi totuşi un voal.

Îmi încleştez gura, dar în sinea mea îmi vine să urlu. Pentru mine, să mă căsătorească alţii nu este un privilegiu. Nu există libertate în confort. Sunt nişte cătuşe căptuşite, ce-i drept, dar tot cătuşe rămân. Măcar la casa de muncă viaţa mea îmi va aparţine. *Trupul* îmi va aparţine. Dar astfel de gânduri îmi aduc

belele, chiar şi atunci când nu le rostesc cu voce tare. Când eram mică, fiecare gând mi se vedea pe faţă. Am învăţat să mă ascund în spatele unui zâmbet plăcut, însă uneori, când mă zăresc în oglindă, văd intensitatea care-mi arde în ochi. Cu cât mă apropii mai tare de anul de graţie, cu atât focul acela arde mai puternic. Uneori am impresia că ochii îmi vor ieşi prin craniu.

Când mama se întinde după panglica de mătase roşie ca să-mi lege cosiţa, simt un junghi de panică. Iată că a sosit. Momentul în care o să fiu însemnată cu culoarea de avertizare... a păcatului.

Toate femeile din ţinutul Garner trebuie să aibă părul coafat la fel, împletit la spate. Bărbaţii cred că aşa femeile nu le vor putea ascunde nimic: o expresie nesinceră, o privire rătăcitoare sau o scânteie de magie. Panglici albe pentru fetele tinere, roşii pentru cele din anul de graţie şi negre pentru soţii.

Inocenţă. Sânge. Moarte.

— Perfect, spune mama după ce face ultimele retuşuri la fundă.

Deşi nu pot vedea panglica roşie, îi simt greutatea şi tot ce insinuează ea, ca o ancoră care mă ţine în această lume.

— Pot să plec acum? o întreb trăgându-mă de lângă mâinile ei agitate.

— Fără escortă?

— Nu am nevoie de escortă, îi spun în timp ce-mi vâr picioarele zdravene în condurii eleganţi din piele neagră. Pot să mă descurc şi singură.

— Şi cum rămâne cu vânătorii de blănuri de pe teritoriu? Te descurci şi cu ei?

— Au luat o singură fată şi a trecut o veşnicie de atunci, îi spun oftând.

— Eu îmi amintesc de parcă ar fi fost ieri. Anna Berglund, zice mama, iar ochii îi devin sticloşi. Era ziua când ni se punea vălul. Se plimba prin oraş şi a înşfăcat-o pur şi simplu, a aruncat-o pe cal şi a zbughit-o în sălbăticie; şi nu am mai auzit vreodată de ea.

Ciudat, dar eu am fost mai impresionată aflând că, deşi au văzut-o ţipând şi plângând prin tot oraşul, bărbaţii au declarat că nu s-a împotrivit îndeajuns de tare şi au pedepsit-o pe sora ei mai mică în locul ei, alungând-o în zona de trecere ca să ducă o

viaţă de prostituţie. Nimeni nu vorbeşte vreodată despre această parte a poveştii.

— Las-o să se ducă. E ultima ei zi, o imploră tatăl meu, prefăcându-se c-o lasă pe mama să aibă ultimul cuvânt. E obişnuită să fie pe cont propriu. În plus, mi-ar plăcea să-mi petrec ziua cu soţia mea frumoasă. Doar noi doi.

Aparent, se iubesc. În ultimii ani, tata a petrecut tot mai mult timp în zona de trecere, dar asta mi-a oferit destul de multă libertate, aşa că ar trebui să fiu recunoscătoare.

Mama îi zâmbeşte.

— Presupun că ar fi în regulă... Câtă vreme Tierney n-are de gând să se strecoare în pădure, ca să se vadă cu Michael Welk.

Încerc să par calmă, dar mi se usucă gâtlejul. Nu aveam nici cea mai vagă idee că ştia despre asta.

Trage în jos de corsajul rochiei, încercând să-l facă să se aşeze cum trebuie.

— Mâine, când îi va ridica voalul lui Kiersten Jenkins, îţi vei da seama ce prostuţă ai fost.

— Nu asta... Nu de aceea... Suntem doar prieteni, bolborosesc eu.

În colţul gurii i se furişează o urmă de zâmbet.

— Ei bine, dacă eşti atât de nerăbdătoare să ieşi din casă, ai putea să iei nişte fructe de pădure pentru adunarea de diseară.

Ştie că nu-mi place deloc să mă duc la piaţă, mai ales într-o zi de ceremonie a voalului, când toţi cei din ţinutul Garner umblă de colo colo, dar cred că tocmai asta urmăreşte. Va profita din plin de situaţie.

Când îşi dă jos degetarul ca să scoată o monedă din săculeţul din piele de căprioară, întrezăresc vârful lipsă al degetului mare. Nu a spus-o niciodată, dar ştiu că este o aducere aminte din timpul anului de graţie. Mă surprinde privind-o şi îşi pune degetarul la loc.

— Iartă-mă, îi spun plecându-mi privirea spre lemnul uzat de sub picioarele mele. O să iau fructe de pădure.

Aş fi de acord să fac orice doar ca să ies din încăpere. Simţindu-mi parcă disperarea, tata încuviinţează uşor spre uşă, iar eu o ţâşnesc glonţ.

— Nu ieşi din oraş! strigă mama în urma mea.

Mă feresc de stive de cărţi, de ciorapi care se usucă pe balustradă, de geanta cu medicamente a tatei şi de un coş plin

cu tricotaje neterminate şi cobor în goană cele trei rânduri de scări, trec de slujnicele care cloncănesc dezaprobatoare şi ies din casă, dar briza tăioasă de toamnă mi se pare străină pe pielea dezgolită: pe gât, claviculă, piept şi pulpe, pe jumătatea inferioară a genunchilor. Îmi spun că e doar puţină piele. Au mai văzut aşa ceva înainte. Dar mă simt expusă... vulnerabilă.

O fată din anul meu, Gertrude Fenton, trece pe lângă mine împreună cu mama ei. Îi privesc fără să vreau mâinile: sunt acoperite de mănuşi albe delicate, din dantelă. Aproape că uitasem ce a păţit. *Aproape.* În pofida ghinionului ei, chiar şi Gertie mai speră să i se ridice voalul, să-şi înjghebe o gospodărie, să fie binecuvântată cu fii.

Îmi doresc să fi vrut şi eu astfel de lucruri. Îmi doresc să fi fost atât de simplu.

— Felicitări de ziua învăluirii, îmi urează doamna Barton agăţându-se puţin mai tare de braţul soţului ei.

— Cine e fata? întreabă domnul Barton.

— Fata soţilor James, îi răspunde ea printre dinţi. Cea mijlocie.

Domnul Barton îmi cuprinde pielea cu privirea.

— Văd că în sfârşit şi-a căpătat magia.

— Sau a ascuns-o până acum.

Doamna Barton mă scrutează cu ochi mijiţi ca un vultur care ciuguleşte dintr-un cadavru.

Îmi vine doar să mă acopăr, dar nici gând să mă întorc în casă.

Trebuie să ţin minte: rochiile, panglicile roşii, voalurile, ceremoniile sunt toate doar nişte distrageri, ca să nu ne mai gândim la ceea ce ne aşteaptă. Anul de graţie.

Bărbia începe să-mi tremure când mă gândesc la anul care urmează, la necunoscut, dar afişez un zâmbet inexpresiv, de parcă aş fi fericită să-mi joc rolul ca să mă pot întoarce, să mă căsătoresc, să procreez şi să mor.

Dar nu ne vom întoarce toate... Cel puţin nu întregi.

∴

Încerc să-mi stăpânesc emoţiile şi traversez piaţa în care mâine se vor alinia toate fetele din anul meu. Nu este nevoie de magie, nici măcar de un ochi format, ca să-ţi dai seama că în timpul anului de graţie se întâmplă ceva profund. Le vedeam în fiecare an când plecau în tabără. Deşi câteva purtau voal, mâinile lor îmi spuneau tot ce trebuia să ştiu: îşi rupseseră

cuticulele până la sânge de îngrijorare, iar vârfurile degetelor li se zbăteau nervos. Dar erau pline de speranţă... Vii. Şi când se întorceau, cele care se întorceau, erau descărnate, istovite... zdrobite.

Copiii mai mici inventaseră un joc în care pariau pe cine avea să se întoarcă, dar cu cât mă apropiam mai mult de anul meu de graţie, cu atât mi se părea mai puţin amuzant.

— Felicitări de ziua învăluirii.

Domnul Fallow îşi înclină elegant pălăria, dar privirea îi zăboveşte pe pielea mea, pe panglica roşie care-mi atârnă pe spate, puţin prea lungă, ceea ce mă face să mă simt incomod. Moş Fallow i se spune pe la spate, pentru că nimeni nu ştie întocmai cât de bătrân este, dar în mod clar nu-i prea bătrân ca să mă privească.

Ni se spune sexul mai slab. La biserică, în fiecare duminică, ni se inoculează ideea că totul este din vina Evei pentru că nu şi-a izgonit magia când a avut prilejul, dar tot nu înţeleg de ce fetele nu au niciun cuvânt de spus. Bineînţeles, există aranjamente secrete, şoapte în întuneric, dar de ce hotărăsc băieţii totul? Din câte îmi dau seama, toţi avem inimi. Toţi avem creiere. Sunt doar câteva diferenţe, din câte văd, şi majoritatea bărbaţilor par să gândească oricum cu partea aia.

Mi se pare amuzant că au impresia că dacă ne revendică, dacă ne ridică voalurile, ne vor oferi un motiv pentru care să trăim în timpul anului de graţie. Dacă aş şti că trebuie să mă întorc acasă şi să mă culc cu unul ca Tommy Pearson, probabil că m-aş îndrepta direct spre lama braconierului, cu braţele larg deschise.

O mierlă aterizează pe ramura copacului pedepsirii din centrul pieţei. Îmi îngheaţă sângele în vine când îi aud ghearele zgâriind craca negricioasă de metal. Se pare că înainte fusese un copac adevărat, dar când au ars-o pe Eve de vie pentru erezie, copacul a ars şi el, aşa că l-au construit pe acesta din metal. O emblemă nepieritoare a păcatului nostru.

Un grup de bărbaţi traversează piaţa, învăluiţi în şoapte.

De luni de zile circulă nişte zvonuri... Şoapte despre o uzurpatoare. S-ar părea că paznicii au descoperit dovezi ale unor adunări secrete în pădure. Haine de bărbaţi care atârnă de crăci, ca o efigie. La început s-au gândit că ar putea fi un vânător care încearcă să stârnească necazuri sau o femeie din

zona de trecere care încearcă să se răzbune după ce a fost părăsită, dar apoi bănuielile s-au răspândit în tot ţinutul. Greu de crezut că ar putea fi una dintre noi, însă ţinutul Garner este plin de secrete. Unele sunt la fel de limpezi ca sticla proaspăt şlefuită, dar ei *aleg* să le ignore. Nu am înţeles niciodată de ce. Eu aş prefera să ştiu adevărul, oricât de dureros ar fi rezultatul.

— Pentru numele lui Dumnezeu, îndreaptă-ţi spatele, Tierney, mă mustră o femeie în timp ce trece pe lângă mine. Mătuşa Linny. Şi fără escortă! Bietul de frate-meu, le şopteşte ea fiicelor ei, îndeajuns de tare ca să aud fiecare silabă. Aşa mamă, aşa fiică!

Îşi duce o crenguţă de ilice la nasu-i în vânt. În limba străveche asta era floarea protectoare. Mâneca îi alunecă de pe încheietura mâinii, lăsând să se întrevadă o dâră de piele roz încreţită pe antebraţ. Sora mea, Ivy, mi-a spus că a văzut-o o dată, când s-a dus cu tata să o trateze pentru o tuse. S-ar părea că cicatricea se întinde de la încheietura mâinii până la omoplat.

Mătuşa Linny îşi smuceşte mâneca în jos, ca să nu mă mai holbez.

— Cutreieră pădurea ca o sălbatică. Zău de nu i-ar sta mai bine acolo.

Cum de ştie ce fac? Mă spionează? Încă de la prima sângerare am primit tot felul de sfaturi nedorite. Cele mai multe erau prosteşti în cel mai bun caz, dar remarca ei e pur şi simplu răutăcioasă.

Mătuşa Linny se încruntă către mine, apoi dă drumul crenguţei din mână. Înainte de a-şi vedea de drum alături de ceilalţi, îmi mai spune:

— Cum ziceam, sunt multe lucruri de care trebuie ţinut cont când te gândeşti să dai un voal. E plăcută? Ascultătoare? Va naşte fii? E îndeajuns de rezistentă ca să supravieţuiască anului de graţie? Nu-i invidiez deloc pe bărbaţi. E într-adevăr o zi dificilă.

De-ar şti ea. Calc în picioare crenguţa de ilice.

Femeile cred că adunarea bărbaţilor din ziua învăluirii, ce are loc în hambar, este o ceremonie solemnă, dar nu e nici pe departe aşa. Ştiu pentru că am urmărit-o în ultimii şase ani ascunsă în şura pentru fân, în spatele sacilor cu cereale. Doar beau bere, rostesc vulgarităţi şi din când în când se încaieră pentru una dintre fete, dar, în mod straniu, nimeni nu vorbeşte

despre „magia periculoasă”.

De fapt, magia este pomenită doar când le pică lor bine. Cum ar fi când a murit soţul doamnei Pinter şi domnul Coffey şi-a acuzat brusc soţia de douăzeci şi cinci de ani că şi-a păstrat în ascuns magia şi levitează în somn. Doamna Coffey era cât se poate de supusă şi blândă, câtuşi de puţin soiul care să leviteze, dar a fost alungată. Fără întrebări. Şi, ca să vezi surpriză, domnul Coffey s-a însurat cu doamna Pinter în ziua următoare.

Dar dacă aş face eu o astfel de acuzaţie sau dacă m-aş întoarce din anul de graţie cu spiritul nezdrobit, aş fi trimisă în zona de trecere, să locuiesc printre prostituate.

— Ia te uită, Tierney!

Kiersten se apropie de mine, urmată de câteva dintre adeptele ei. Cred că rochia ei pentru învăluire este cea mai drăguţă pe care am văzut-o vreodată: din mătase crem ţesută cu fire de aur, luceşte în soare la fel ca părul ei. Kiersten întinde mâna şi-şi trece vârfurile degetelor peste perlele din dreptul claviculei mele cu o familiaritate pe care nu o împărtăşim.

— Îţi vine mai bine ca lui June, zice ea privindu-mă linguşitor printre gene. Dar să nu-i spui că am zis asta.

Fetele din spatele ei chicotesc înăbuşit, răutăcioase. Mama ar fi îngrozită să ştie că şi-au dat seama că este o rochie uzată, dar fetele din ţinutul Garner profită de orice ocazie ca să lanseze o insultă voalată.

Încerc să râd, însă corsetul mi-e atât de strâns, că nu reuşesc să trag aer în piept. Oricum, nu contează. Singurul motiv pentru care Kiersten mă bagă în seamă este din pricina lui Michael. Michael Welk mi-a fost cel mai apropiat prieten încă din copilărie. Ne petreceam tot timpul spionându-i pe oameni, încercând să descoperim indicii despre anul de graţie, dar, în cele din urmă, Michael s-a săturat de jocul acela. Doar că pentru mine nu era un joc.

Cele mai multe fete se îndepărtează de băieţi când împlinesc zece ani, iar şcolarizarea lor se încheie, însă eu şi Michael am reuşit cumva să rămânem prieteni. Poate din cauză că nu voiam nimic de la el şi el nu voia nimic de la mine. Era simplu. Bineînţeles, nu mai puteam alerga prin oraş ca înainte, dar am găsit o cale. Kiersten crede probabil că am trecere la el, dar nu mă implic în viaţa amoroasă a lui Michael. În cele mai multe nopţi doar stăm întinşi în luminiş, privind stelele, fiecare pierdut

în lumea lui. Şi pare să fie de ajuns pentru amândoi.

Kiersten le face semn fetelor din spatele ei să tacă.

— Îţi ţin pumnii să primeşti un voal diseară, Tierney, îmi spune, zâmbind într-un fel care-mi zburleşte părul de pe ceafă.

Cunosc zâmbetul acela. La fel i-a zâmbit şi părintelui Edmonds duminica trecută, observând că-i tremurau mâinile când i-a pus azima sfinţită pe limba-i rozalie. Şi-a căpătat magia devreme şi o ştia. Îşi ascundea cruzimea în spatele feţei aranjate cu grijă şi a hainelor croite cu isteţime ca să-i accentueze formele. Odată am văzut-o înecând un fluture, jucându-se cu aripile lui. Deşi este rea din fire, ar fi potrivită ca soţie pentru viitorul lider al consiliului. I se va dedica lui Michael, îşi va adora fiii şi va creşte fiice crude, dar frumoase.

Le privesc pe fete îndepărtându-se într-o formaţie perfectă, ca un roi de viespi. Nu pot să nu mă întreb cum vor fi în afara ţinutului. Ce se va întâmpla cu zâmbetele false şi cochetăria lor? Oare se vor sălbătici şi se vor rostogoli în noroi şi vor urla la lună? Mă întreb dacă poţi vedea cum magia îţi părăseşte trupul, dacă ţi se ia ca o strălfulgerare sau poate se scurge din tine ca o otravă lentă. Dar apoi un alt gând mi se strecoară în minte. Şi dacă nu se întâmplă absolut nimic?

Îmi înfig unghiile proaspăt şlefuite în partea cărnoasă a palmelor şi şoptesc:

— Fata... adunarea... sunt doar un vis.

Nu mă mai pot lăsa ispitită de o astfel de gândire. Nu-mi permit să cedez în faţa închipuirilor de copil, pentru că şi dacă magia ar fi o minciună, braconierii tot sunt foarte reali. Bastarzi născuţi de femeile din zona de trecere; cei ponegriţi. Se ştie că sunt pe-acolo, aşteptând ocazia să înşface fete în timpul anului lor de graţie, când se crede că magia lor e cea mai puternică, ca să le poată vinde pe piaţa neagră esenţa ca afrodiziac şi ser al tinereţii.

Mă holbez în sus la poarta masivă din lemn care ne separă de zona de trecere şi mă întreb dacă sunt oare deja acolo... aşteptându-ne.

Briza îmi mângâie pielea dezgolită drept răspuns, aşa că iuţesc pasul.

O mulţime de oameni din ţinut s-au adunat în jurul serei, încercând să ghicească ce flori au ales peţitorii pentru fetele din anul de graţie. Mă bucur să aflu că nimeni nu-mi rosteşte

numele.

Când familiile noastre au imigrat, se vorbeau multe limbi diferite, aşa că florile erau singurul limbaj comun. O cale de a-i spune cuiva că-ţi pare rău, de a-i ura noroc, de a-i zice că ai încredere în el, că ţii la el sau chiar şi că-i doreşti răul. Există o floare pentru aproape orice sentiment; acum, că vorbim cu toţii engleza, ai fi zis că cererea s-ar fi micşorat, şi totuşi iată că ne agăţăm din răsputeri de vechile obiceiuri. De aceea mă îndoiesc că se va schimba ceva... orice s-ar întâmpla.

— De care speri să primeşti, domnişoară? mă întreabă o muncitoare ce-şi şterge fruntea cu dosul mâinii aspre.

— Nu... nu pentru mine, mă grăbesc să-i răspund jenată. Doar mă uit să văd ce a înflorit. Observ un coşuleţ vârât sub o bancă, cu petale roşii ivindu-se printre cusături. Acelea ce sunt? o întreb.

— Doar buruieni. Înainte erau peste tot. Nu puteai să faci un pas fără să dai de una. Le-au stârpit pe aici, dar asta-i nostim la buruieni. Poţi să le scoţi din rădăcină, să arzi pământul pe unde au crescut şi s-ar putea ca ani de zile să nu mai crească, dar vor găsi mereu o cale.

Când mă aplec să văd mai bine, ea îmi spune încet;

— Nu-ţi face griji dacă nu primeşti un voal, Tierney.

— De unde ştii cum mă cheamă? mă bâlbâi eu.

Îmi zâmbeşte fermecător.

— Într-o zi, vei primi o floare. S-ar putea să fie puţin ofilită pe margini, dar va însemna la fel de mult. Să ştii că iubirea nu-i doar pentru cei căsătoriţi, ci pentru toată lumea, murmură femeia strecurându-mi o floare în mână.

Fâstâcită, mă răsucesc pe călcâie şi mă duc glonţ spre piaţă.

Îmi desfac degetele şi găsesc un iris mov închis, cu petale şi părţi perfect formate.

— Speranţă, şoptesc cu ochii înlăcrimaţi. Nu sper să primesc o floare de la un băiat, dar sper la o viaţă mai bună. O viaţă sinceră. De obicei nu sunt sentimentală, dar acum mi se pare a fi un semn. Un fel de magie în sine.

Îmi pun floarea în rochie, în dreptul inimii, ca s-o feresc, şi trec pe lângă un şir de paznici, încercând cu disperare să nu-i privesc în ochi.

Câţiva vânători de blănuri, proaspăt veniţi din teritoriu, îşi plescăie limba când ajung în dreptul lor. Sunt vulgari şi

neîngrijiţi, dar cumva mi se par mai sinceri aşa. Vreau să-i privesc în ochi, să văd dacă le pot simţi aventurile, dacă pot ghici sălbăticia nordică întinsă pe feţele lor bătute de vreme, dar e o îndrăzneală pe care nu mi-o permit.

Trebuie doar să cumpăr fructe de pădure. Şi cu cât termin mai repede, cu atât mai repede mă pot întâlni cu Michael.

Când intru în piaţa acoperită, răsună în aer o larmă incomodă. De obicei, trec printre standuri neobservată, mă strecor printre şirurile de usturoi şi feliile de costiţă ca o briză fantomatică, dar astăzi soţiile mă privesc urât în timp ce trec pe lângă ele, iar bărbaţii îmi zâmbesc într-un fel care mă face să vreau să mă ascund.

— E fata soţilor James, şopteşte o femeie.

— Cea băieţoasă?

— Eu i-aş da un voal şi nu numai, zice un bărbat înghiontindu-şi fiul.

Mi se aprind obrajii. Mă simt ruşinată şi nici măcar nu ştiu de ce.

Sunt aceeaşi fată de ieri, dar acum, că m-am spălat, port o rochie ridicolă şi sunt însemnată cu o panglică roşie, am devenit întru totul vizibilă pentru bărbaţii şi femeile din ţinutul Garner, ca un fel de animal exotic.

Privirile lor, şoaptele lor mi se par ca o lamă tăioasă ce-mi zdreleşte pielea.

Dar o privire anume mă face să mă mişc puţin mai repede. Tommy Pearson. S-ar părea că mă urmăreşte. Nu trebuie să-l văd ca să ştiu că e acolo. Aud bătăile din aripi ale ultimului lui animal de companie care-i stă cocoţat pe braţ. Îi plac păsările de pradă. Sună impresionant, dar nu implică niciun fel de îndemânare. Nu le câştigă încrederea, respectul. Doar le zdrobeşte spiritul.

Îmi smulg moneda din palma transpirată, o pun în borcan şi apuc cel mai apropiat coş cu fructe de pădure pe care-l văd.

Îmi croiesc drum prin mulţime cu capul plecat, în timp ce şoaptele lor îmi răsună ca un bâzâit în urechi. Când aproape că am ieşit de sub copertină, mă ciocnesc de părintele Edmonds, iar dudele se varsă peste tot în jurul meu. Începe să bolborosească enervat, dar se opreşte când mă vede.

— Măi să fie, domnişoară James, te grăbeşti de mama focului.

— Chiar ea e? întreabă Tommy Pearson din spatele meu.

Tierney cea Teribilă?

— Încă lovesc la fel de tare, îl înştiinţez în timp ce continui să adun dudele.

— Mă bazez pe asta, răspunde el, cu ochii deschişi la culoare aţintiţi asupra mea. Îmi plac când sunt ţâfnoase.

Când îmi ridic privirea ca să-i mulţumesc părintelui Edmonds, observ că se holbează la pieptul meu.

— Dacă ai nevoie de ceva... de orice, copila mea. Mă mângâie pe mână când dau să apuc coşuleţul. Ai pielea atât de moale, îmi şopteşte el.

Las de izbelişte fructele de pădure şi o zbughesc de acolo. În urma mea aud râsete, respiraţia greoaie a părintelui Edmonds, vulturul care bate furios din aripi spre cel care-l ţine priponit.

Mă furişez în spatele unui stejar ca să-mi trag răsuflarea şi scot floarea de iris din rochie, însă descopăr că a fost zdrobită de corset. Strâng în pumn floarea distrusă.

Simt căldura aceea cunoscută cum mă străbate. În loc să-mi potolesc imboldul, îl inspir, îl încurajez să iasă la suprafaţă, deoarece în clipa asta tânjesc nespus de mult să fiu plină de magie periculoasă.

∴

O parte din mine vrea să alerge la Michael, spre locul nostru secret, dar trebuie să mă liniştesc mai întâi. Nu poate să afle că m-am lăsat afectată. Smulg un fir de iarbă uscată şi-l plimb peste scândurile de gard în timp ce trec pe lângă livadă, încetinindu-mi respiraţia în ritm cu paşii măsuraţi. Înainte îi spuneam orice lui Michael, dar acum suntem mai atenţi.

Vara trecută, încă ameţită după ce l-am prins pe tata la spiţerie, mi-a scăpat un comentariu meschin despre tatăl lui, care deţine spiţeria şi conduce consiliul, şi s-a dezlănţuit iadul pe pământ. Mi-a zis că trebuie să-mi păzesc limba, că cineva ar putea crede că sunt o uzurpatoare, că aş putea fi arsă de vie dacă s-ar afla vreodată despre visele mele. Nu cred că a vrut să sune a ameninţare, dar aşa mi s-a părut.

Prietenia noastră ar fi putut să se încheie chiar acolo şi atunci, dar ne-am întâlnit şi în ziua următoare, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Sinceră să fiu, cred că ne-am maturizat cu mult timp în urmă, însă am vrut amândoi să ne agăţăm de un strop din tinereţea şi inocenţa noastră cât mai mult timp posibil. Iar astăzi va fi ultima oară când ne vom putea întâlni aşa.

Când mă voi întoarce din anul de graţie, *dacă* voi reuşi să mă întorc, el va fi căsătorit, iar eu voi fi trimisă la una dintre casele de muncă. Zilele mele vor fi deja plănuite, în timp ce ale lui vor fi ocupate de Kiersten şi, seara, de consiliu. S-ar putea să ne mai viziteze, sub pretextul vreunei afaceri, dar după o vreme se va opri, până vom ajunge doar să ne salutăm din cap la biserică, de Crăciun.

Mă sprijin de gardul şubred şi mă holbez la casele de muncă. Planul meu este să mă pitesc, să răzbat tot anul şi apoi să mă întorc şi să-mi ocup locul pe câmp. Majoritatea fetelor care nu primesc un voal vor să lucreze ca slujnice într-o casă respectabilă sau măcar la lăptărie sau la moară, dar pe mine mă atrage ceva la ideea de a-mi vârî mâinile în pământ, de a mă simţi conectată cu ceva real. Lui June, cea mai mare dintre noi, îi plăcea foarte mult să cultive diverse plante. Ne spunea poveşti la culcare despre aventurile ei. Acum, că este soţie, nu i se mai îngăduie să grădinărească, dar din când în când o surprind atingând pământul, înlăturând un scaiete secret de pe tivul rochiei. Mă gândesc că dacă e o treabă îndeajuns de bună pentru June, atunci e îndeajuns de bună şi pentru mine. Doar pe câmp bărbaţii şi femeile lucrează cot la cot, însă îmi pot purta de grijă mai bine ca majoritatea. Poate că sunt slabă, dar sunt puternică. Destul de puternică încât să mă caţăr în copaci şi să-i trag o săpuneală lui Michael.

În drum spre pădurea izolată din spatele morii, aud paznici apropiindu-se. Mă întreb de ce au venit până aici. Nu vreau să am belele, aşa că mă ascund între tufişuri.

În timp ce mă târăsc printre rugi îl văd pe Michael rânjind la mine de cealaltă parte.

— Arăţi...

— Nu începe, mormăi; încerc să mă descâlcesc, dar o perlă mi se prinde de o crenguţă şi se rupe, rostogolindu-se în luminiş.

— Ce postură! Râde şi îşi trece mâna prin părul bălai. Dacă n-ai grijă, s-ar putea să fii răpită în seara asta.

— Foarte amuzant, zic eu continuând să mă târăsc. Oricum, n-ar conta, pentru că mama o să mă sufoce în somn dacă nu găsesc perla aia.

Michael se lasă la pământ ca să mă ajute s-o caut.

— Dar dacă e cineva de treabă... Cineva care-ţi poate oferi un cămin adevărat? O viaţă.

— Cum ar fi Tommy Pearson?

Mă prefac că-mi strâng un şireang în jurul gâtului, iar Michael chicoteşte.

— Nu e chiar aşa de rău precum pare.

— Nu e chiar aşa de rău precum pare? Băiatul care torturează păsări maiestuoase ca distracţie?

— De fapt, se poartă foarte bine cu ele.

— Am mai discutat despre asta, zic eu în timp ce scotocesc printre frunzele de arţar ruginii de pe jos. Pentru mine, aia nu e viaţă.

Se lasă pe călcâie şi jur că-i aud gândurile. Gândeşte prea mult.

— E din cauza fetiţei? Cea din visele tale? Observându-mi încordarea, insistă: Ai mai visat?

— Nu, îi spun, forţându-mă să-mi relaxez umerii. Ţi-am spus doar, am terminat-o cu asta.

Îl privesc cu coada ochiului în timp ce ne continuăm căutările. N-ar fi trebuit să-i povestesc despre ea. N-ar fi trebuit să visez în primul rând. Trebuie să mai rezist o singură zi, apoi pot să scap pentru totdeauna de magia asta.

— Am văzut paznici pe stradă, îi zic, încercând să nu par prea curioasă. Mă întreb ce făceau aşa departe.

Se apleacă spre mine, atingându-mi uşor braţul cu al lui, şi-mi şopteşte:

— Aproape că au prins-o pe uzurpatoare.

— Cum? Stăpânindu-mi entuziasmul din voce, adaug: Nu trebuie să-mi spui, dacă...

— Au montat aseară o capcană pentru urşi în pădure, la graniţa dintre ţinut şi zona de trecere. S-a declanşat, dar au prins doar o bucată mică de lână bleu... şi foarte mult sânge.

— De unde ştii? îl întreb cu grijă, disimulându-mi nerăbdarea.

— Paznicii au venit la tata azi-dimineaţă, au întrebat dacă a fost cineva la spiţerie după medicamente. Bănuiesc că l-au căutat şi pe tatăl tău, ca să afle dacă a tratat vreo rană în cursul nopţii, dar era... indispus.

Ştiu ce înseamnă asta. E un mod politicos de a spune că tata era iarăşi în zona de trecere.

— Caută în tot ţinutul acum. Oricine ar fi, nu va rezista multă vreme fără îngrijiri. Capcanele alea sunt vătămătoare rău.

Îşi coboară privirea spre picioarele mele, zăbovind asupra

gleznelor. Mi le vâr instinctiv sub rochie. Mă întreb dacă crede că aş putea fi eu uzurpatoarea... Dacă de aceea întreba despre visele mele.

— Am găsit-o, zice el, scoţând perla dintr-o bucată de muşchi.

Îmi scutur pământul de pe palme.

— Să ştii că nu critic... toată treaba cu căsătoria, îi spun, dorindu-mi cu disperare să schimb subiectul. Sunt convinsă că Kiersten o să te adore şi-o să-ţi dea mulţi fii.

Mă întind după nestemată, dar el îşi trage mâna în spate.

— De ce ai zice una ca asta?

— Haide acum. Toată lumea ştie. În plus, v-am văzut pe pajişte.

Cu obrajii roşii ca focul, se apucă să şteargă perla de mânecă.

E emoţionat. Nu l-am mai văzut emoţionat până acum.

— Taţii noştri au plănuit fiecare detaliu. Câţi copii vom avea... chiar şi numele lor.

Îmi ridic privirea spre el şi nu pot să nu zâmbesc. Am crezut c-o să mi se pară ciudat să mi-l imaginez într-o astfel de postură, dar mi se pare că i se potriveşte. Aşa a fost menit să fie. Cred că m-a acceptat atâţia ani mai mult ca un divertisment, ca să aibă o ocupaţie, departe de presiunile familiei lui şi de anul de graţie care mă aştepta pe mine, dar pentru mine a însemnat mereu mai mult de atât. Nu-l învinuiesc că a devenit cine trebuia să fie. Într-un fel, e norocos. Să fii în dezacord cu firea ta, cu ceea ce se aşteaptă toţi de la tine, înseamnă o viaţă de luptă constantă.

— Mă bucur pentru tine, îi zic în timp ce-mi dezlipesc o frunză roşie de pe genunchi. Vorbesc serios.

Ia frunza şi-şi trece degetul mare peste nervuri.

— Te gândeşti vreodată că există şi altceva pe lume... Altceva decât ce e aici?

Îmi ridic privirea spre el, încercând să pricep ce vrea să spună, dar nu mă pot lăsa prinsă din nou în astfel de gânduri. E prea periculos.

— Ei bine, poţi merge oricând în zona de trecere, îi spun lovindu-l glumeţ cu pumnul în umăr.

— Ştii ce vreau să spun. Respiră adânc. Sigur ştii.

Îi smulg perla şi o strecor în tivul mânecii, apoi mă ridic.

— Să nu te înmoi acum, Michael. Curând vei avea cea mai râvnită funcţie din ţinut, vei conduce spiţeria, vei prelua funcţia de şef al consiliului. Oamenii te vor asculta. Vei avea o influenţă

reală. Încerc să-i zâmbesc afectat. Ceea ce îmi aminteşte că voiam să-ţi cer o favoare minusculă.

— Orice, spune el ridicându-se în picioare.

— Dacă mă întorc...

— Bineînţeles c-o să te întorci. Eşti deşteaptă şi dură şi...

— *Dacă* mă întorc, îl întrerup eu, scuturând cât mai bine praful de pe rochie. Am hotărât că vreau să lucrez la câmp şi speram să te poţi folosi de funcţia ta în consiliu ca să tragi nişte sfori.

— De ce ai vrea aşa ceva? mă întreabă el încruntat. E cea mai josnică muncă dintre toate.

— E o muncă bună, cinstită. Şi m-aş putea holba la cer ori de câte ori aş vrea. Când vei lua cina, ai putea să te uiţi la farfurie şi să zici: „Măi să fie, ce morcov frumos!” şi să te gândeşti la mine.

— Nu vreau să mă gândesc la tine când mă uit la un nenorocit de morcov.

— Ce te-a apucat?

— N-o să te protejeze nimeni. Începe să se plimbe încolo şi încoace. O să fii expusă intemperiilor. Am auzit poveşti. Câmpurile sunt pline de bărbaţi... De bastarzi pe punctul de-a deveni braconieri, care te pot lua când vor ei.

— Oh, n-au decât să încerce!

Râzând, apuc un băţ şi-l flutur prin văzduh.

— Vorbesc serios. Mă apucă de mână în toiul loviturii, forţându-mă să scap băţul, şi, ţinându-mă strâns, murmură: îmi fac griji pentru tine.

— Nu-i nevoie.

Îmi smulg mâna din strânsoarea lui, gândindu-mă cât de ciudat mi se pare să mă atingă aşa. De-a lungul anilor ne-am încăierat până am rămas fără simţire, ne-am rostogolit pe pământ, ne-am împins în râu, dar de data asta atingerea lui diferă cumva. Îi pare rău pentru mine.

— Nu vezi lucrurile limpede. Se uită la băţ, ca o linie care ne desparte, şi clatină din cap. Nu asculţi ce încerc să-ţi spun. Vreau să te ajut...

— De ce? Lovesc băţul cu piciorul, azvârlindu-l cât colo. Pentru că sunt proastă... Pentru că sunt fată... Pentru că nu se poate să ştiu ce-mi doresc... Din pricina panglicii roşii din părul meu?... Din pricina magiei mele periculoase?

— Nu, şopteşte el. Pentru că Tierney pe care o ştiu eu nu ar crede aşa ceva despre mine... Nu mi-ar cere aşa ceva... Nu acum... Nu când sunt... îşi dă părul la o parte de pe faţă, frustrat. Vreau doar ce e mai bine pentru tine, îmi mai spune, apoi se îndepărtează cu paşi mari şi o zbugheşte în pădure.

Mă gândesc să mă duc după el, să-i cer iertare dacă l-am supărat cumva, să-mi retrag rugămintea, ca să ne despărţim ca prieteni, dar poate că e mai bine aşa. Cum îţi iei rămas-bun de la copilăria ta?

∴

Nervoasă şi confuză, mă întorc în oraş, încercând din răsputeri să ignor privirile insistente şi şoaptele. Mă opresc să mă uit la caii din padoc ţesălaţi de paznici pentru călătoria către tabără, la coamele şi cozile lor împletite cu panglici roşii. Ca noi. Şi îmi dau seama că aşa ne văd şi pe noi: doar nişte iepe de prăsilă în călduri.

Hans îl aduce pe unul mai aproape, ca să-i pot admira coama şi împletitura complicată, dar nu vorbim. Nu mi se îngăduie să-l strig pe nume în public, ci doar „paznicule”, dar îl ştiu de când aveam şapte ani. Nu voi uita niciodată după-amiaza în care m-am dus la casa de vindecare după tata şi l-am găsit în schimb pe Hans, singur, cu o pungă cu gheaţă însângerată între picioare. N-am înţeles atunci. Am crezut că se accidentase. Dar avea şaisprezece ani, era fiul unei femei din casa de muncă. I se dăduse posibilitatea să aleagă: putea să devină paznic sau să muncească pe câmp tot restul vieţii. Postul de paznic este respectat în ţinut: trăiesc în oraş, într-o casă cu slujnicele, ba chiar li se îngăduie să cumpere apă de colonie din ierburi şi citrice exotice de la spiţerie, un privilegiu de care Hans profită din plin. Sarcinile lor sunt uşoare în comparaţie cu muncile câmpului: trebuie să întreţină spânzurătoarea, să ţină în frâu câte un oaspete mai scandalagiu din nord, să le escorteze pe fetele din anul de graţie spre tabără şi înapoi; cu toate astea, cei mai mulţi aleg să muncească pe câmp.

Tata spune că e o procedură simplă, o mică tăietură şi apoi o mişcare din foarfece şi sunt eliberaţi de imboldurile lor; şi poate că e adevărat, dar eu cred că durerea se ascunde altundeva: în faptul că sunt nevoiţi să trăiască printre noi, că li se aminteşte zi de zi tot ce le-a fost luat.

Nu ştiu de ce nu m-am temut să mă apropii de el, dar în ziua

aceea, în casa de vindecare, când m-am aşezat lângă el şi l-am ţinut de mână, a început să plângă. Nu mai văzusem niciodată un bărbat plângând.

L-am întrebat ce s-a întâmplat, iar el mi-a zis că era un secret.

I-am spus că mă pricep să ţin secrete.

Aşa este.

— Sunt îndrăgostit de o fată, Olga Vetrone, dar nu putem fi împreună, mi-a zis el.

— De ce? l-am întrebat. Dacă iubeşti pe cineva, ar trebui să fii cu el.

Mi-a explicat că era o fată din anul de graţie, că în ajun primise un voal de la un băiat şi nu avea de ales decât să se mărite cu el.

Mi-a spus că plănuise mereu să muncească pe câmp, dar nu îndura ideea despărţirii. Măcar dacă li se alătura paznicilor avea să poată fi aproape de ea. S-o protejeze. Să-i vadă copiii crescând, ba chiar să-şi închipuie că erau ai lui.

Îmi amintesc că mi s-a părut atunci cel mai romantic lucru din lume.

La sfârşitul anului, când Hans a plecat cu ceilalţi paznici să le aducă acasă pe fete, m-am gândit că poate când aveau să se vadă aveau să fugă împreună, să uite de jurămintele lor, dar când s-a întors convoiul, Hans m-a privit de parcă ar fi văzut o stafie. Preaiubita lui nu se mai întorsese. Nu-i găsiseră cadavrul. Nu-i găsiseră nici măcar panglica. Sora ei mai mică a fost izgonită în zona de trecere chiar în ziua aceea. Era doar cu un an mai mare decât mine. M-am îngrijorat atunci şi mai tare pentru surorile mele, dar şi în legătură cu ce aş fi păţit eu dacă nu reuşeau să se întoarcă.

În iarna aceea, când l-am văzut pe Hans singur în grajd, exersând împletitul, ţesând cu degete reci şi abile coada castanie a calului şi panglica, l-am întrebat despre Olga. Ce păţise? Chipul i s-a umbrit. A venit spre mine ducându-şi mâna la inimă de mai multe ori, de parcă ar fi putut cumva s-o reîntregească, un tic pe care-l are şi în ziua de azi. Unele fete îşi bat joc de el din pricina asta, de foşnetul pe care-l scoate tot timpul, dar mie mi-a părut mereu rău pentru el.

— Nu a fost să fie, mi-a şoptit.

— O să te faci bine? l-am întrebat.

— Acum trebuie să-ţi port ţie de grijă, mi-a zis el cu o urmă de

zâmbet în voce.

Şi aşa a făcut.

A stat în faţa mea în piaţă ca să nu văd pedepsele cele mai brutale; m-a ajutat să mă strecor în casa de adunare ca să-i spionez pe bărbaţi; ba chiar mi-a spus şi când îşi făceau paznicii rondul, ca să mă feresc de ei când mă furişam afară. În afară de Michael şi de fata din visele mele, era singurul meu prieten.

— Ţi-e teamă? mă întreabă în şoaptă.

Mă surprinde să-l aud. De obicei nu e îndeajuns de cutezător ca să-mi vorbească în public. Dar urmează să plec curând.

— Ar trebui să-mi fie? îl întreb la rândul meu în şoaptă.

Dă să-mi spună ceva, dar simt cum mă trage cineva de rochie. Mă răsucesc, pregătită să-l bat măr pe Tommy Pearson sau pe oricine m-a atins, dar le văd pe surorile mele mai mici, Clara şi Penny, pline de pene de gâscă.

— Oare vreau să ştiu ce-aţi păţit? le întreb, încercând să-mi înăbuş un râset.

— Trebuie să ne ajuţi, spune Penny în timp ce-şi linge ceva lipicios de pe degete. Îi simt mirosul de aici: sevă de arţar. Trebuia să luăm pachetul pentru tata de la spiţerie, dar... dar...

— Am fost atrase într-o cursă, o salvează Clara, rânjind încrezătoare. Poţi să-l iei tu, ca să apucăm să ne spălăm înainte să ajungă mama acasă?

— Te rugăm frumos, intervine Penny. Eşti sora noastră preferată. Fă-ne favoarea asta înainte să ne părăseşti un an întreg.

Îmi ridic privirea şi văd că Hans a ajuns deja la grajduri. Voiam să îmi iau rămas-bun, dar îmi închipui că pentru el e mai greu ca pentru alţii.

— În regulă. Le fac pe plac doar ca să nu se mai vaite. Dar aţi face bine să vă grăbiţi. Mama e într-o pasă proastă azi.

O iau la fugă, râzând şi împingându-se una pe cealaltă, şi vreau să le spun să se bucure cât mai pot, însă n-ar înţelege. Şi de ce să le întinez ultima fărâmă de libertate care le-a mai rămas?

Respir adânc şi mă îndrept spre spiţerie. Nu am mai fost acolo din seara aceea încinsă de iulie, dar o parte din mine vrea să înfrunte adevărul urât, să-şi amintească unde aş putea sfârşi dacă nu voi avea grijă. Clopotul sună când deschid uşa, iar sunetul lui metalic mă face să-mi încleştez maxilarul.

— Tierney, ce surpriză plăcută. Tatăl lui Michael mă priveşte cu gura căscată. Când vede că nu roşesc, nu mă bâlbâi şi nu-mi feresc privirea, domnul Welk îşi drege glasul. Ai venit după pachetul tatălui tău? mă întreabă întorcându-se să caute printre pachetele aliniate pe raftul din spate.

Privirea mi se opreşte asupra vitrinei şi simt că mi se face greaţă când îmi amintesc.

Mă furişasem, cum făceam aproape în fiecare noapte ca să mă întâlnesc cu Michael, iar pe drum spre casă am observat lumina aprinsă la spiţerie. M-am strecurat mai aproape şi l-am văzut pe tatăl lui Michael deschizând un compartiment ascuns din spatele vitrinei cu tonice pentru păr şi unelte de bărbierit. Inima a început să-mi bată nebuneşte când l-am văzut pe tata ieşind din umbre ca să inspecteze şirurile aranjate de sticle ascunse. Unele erau pline cu ceva ce aducea a bucăţi uscate de pastramă, altele cu un lichid de un roşu închis, dar una dintre ele mi-a atras în mod deosebit atenţia. Mi-am lipit fruntea de geamul cald ca să văd mai bine şi am zărit o ureche, acoperită de pustule mici şi albe, suspendată într-un lichid roşu. Am dat să-mi pun mâna la gură, dar am lovit din greşeală cu încheietura degetului în sticlă şi le-am atras atenţia.

Deşi am negat că aş fi văzut ceva, domnul Welk a insistat să fiu pedepsită pe loc.

— Pierderea respectului este o pantă alunecoasă, a zis el, iar căldura băţului care mă lovea peste dos părea să-mi întipărească şi mai bine în minte imaginea.

Nu am spus nimănui. Nici măcar lui Michael, dar ştiam că erau rămăşiţele fetelor care erau prinse de braconieri în timpul anului de graţie, bucăţi din ele vândute pe piaţa neagră ca afrodiziace şi seruri ale tinereţii.

Tata era vraci, un om care credea în medicină, căuta leacuri pentru boli. Avusesem mereu impresia că piaţa neagră i se părea o superstiţie, o întoarcere în vremuri de mult trecute. De aceea nu mă aşteptasem să fie atât de înfumurat, de josnic sau de disperat încât să devină client. Şi pentru ce? Ca să aibă robusteţea necesară pentru a zămisli fiul pe care şi-l dorea atât?

Lobul acela de ureche i-a aparţinut fiicei cuiva. Poate că tata a tratat-o când a fost bolnavă sau poate că a mângâiat-o pe cap la biserică. M-am întrebat ce ar face dacă aş fi eu în sticlele acelea mici. Mi-ar mânca oare pielea, mi-ar bea sângele sau mi-ar suge

măduva din oase?

— Ah, aproape că am uitat, spune domnul Welk în timp ce-mi împinge în mâini pachetul învelit în hârtie maronie aspră. Felicitări de ziua învăluirii.

Îmi smulg privirea de la vitrină, de la secretul lor murdar, şi-i zâmbesc cât de frumos pot.

Pentru că în curând îmi voi căpăta magia şi ar face bine să se roage s-o mistui pe toată, până la ultima fărâmă, înainte să mă întorc acasă.

∴

La sunetul clopotelor de la biserică, bărbaţi, femei şi copii se îmbulzesc spre piaţă.

— E prea devreme pentru adunare, şopteşte cineva.

— Am auzit că are loc o pedeapsă, îi zice un bărbat soţiei lui.

— Dar nu e lună plină, îi răspunde ea.

— Oare au găsit o uzurpatoare? Un băiat îşi trage mama de turnura rochiei.

Îmi înalţ capul şi privesc pe lângă mulţime, în piaţă. Văd cum paznicii aduc scara pentru spânzurătoare, aud scârţâitul roţilor şi-mi îngheaţă sângele în vine.

În timp ce ne strângem în jurul copacului pedepsirii, încerc să descopăr vreun indiciu despre ce se va întâmpla, dar toţi se holbează drept înainte, fascinaţi parcă de lumina muribundă ce scânteiază din ramurile reci de oţel.

Mă întreb dacă asta încerca să-mi spună Hans. Dacă încercase să mă avertizeze cumva.

Părintele Edmonds iese în faţă ca să se adreseze mulţimii, cu roba albă atârnându-i peste trupul bulbos.

— În seara noastră cea mai sacră un lucru grav a fost adus în atenţia consiliului.

Nu-mi dau seama dacă sunt paranoică, dar mama pare să privească brusc spre mine.

Visele. Înghit în sec atât de zgomotos, încât am impresia că mă aude toată lumea.

Mă uit prin mulţime după Michael şi-l văd aproape în faţă. Oare m-a dat de gol? Oare s-a înfuriat atât de tare pe mine, încât le-a spus celor din consiliu despre fata din visele mele?

— Clint Welk va vorbi în numele consiliului, anunţă părintele Edmonds.

Când tatăl lui Michael iese în faţă, am impresia că-mi va sări

inima din piept. Palmele îmi sunt transpirate; îmi simt gura uscată. Probabil că Penny şi Clara îmi simt suferinţa, deoarece se ghemuiesc mai aproape de mine, de-o parte şi de cealaltă.

În faţa noastră, perfect aliniat cu copacul pedepsirii, domnul Welk îşi pleacă fruntea, de parcă s-ar ruga, dar jur că mi se pare că-i văd pometii ridicându-se, de parcă ar zâmbi.

Mi se face rău. Îmi trec prin minte toate păcatele săvârşite, dar sunt prea multe ca să le număr. Am devenit prea comodă, prea nesăbuită. N-ar fi trebuit să vorbesc despre visele mele... N-ar fi trebuit să le visez în primul rând. Poate că, în secret, mi-am dorit să se întâmple aşa. Poate că am vrut să fiu prinsă. Chiar pe când mă pregătesc să iau cuvântul, să făgăduiesc că mă voi căi, să jur că voi scăpa de această magie şi că voi fi cuminte de acum înainte, domnul Welk deschide gura. Îi urmăresc limba şi aştept să şi-o lipească de cerul gurii, ca să rostească *T,* în schimb, îşi apropie buzele şi rosteşte un *M.*

— Mare Fallow, vino în faţă.

Icnesc şi răsuflu apăsat, dar nimeni nu pare să observe. Poate că toate fetele din piaţă au făcut la fel. În pofida diferenţelor noastre, toate avem un lucru în comun: teama de a fi strigate pe nume.

În timp ce doamna Fallow înaintează, femeile se împing în faţă ca s-o scuipe şi să-şi bată joc de ea, mama mea aflându-se în primul rând. Nu ştiu de ce simte nevoia să pună sare pe rană. Doamna Fallow s-a purtat frumos cu mine o dată. În al patrulea an m-am pierdut în pădure. M-a găsit, m-a luat de mână şi m-a dus acasă. Nu a mustrat-o pe mama, nu a trăncănit că eram afară, într-un loc în care nu ar fi trebuit să fiu, şi aşa o răsplăteşte mama? Mi-e ruşine că sunt fiica ei.

Mă concentrez pe poartă şi încerc să scap în lumea gândurilor mele, dar paşii cumpătaţi ai doamnei Fallow şi foşnetul juponului ei îmi pătrund în simţuri, ca semne blânde prevestitoare de moarte.

Nu vreau să mă uit la ea. Nu de jenă sau pentru că aş fi dezgustată, ci pentru că simt că aş putea foarte uşor să fiu eu în locul ei. Michael o ştie. Hans o ştie. Şi mama o ştie. Poate că toată lumea o ştie. Dar îi datorez atenţia mea deplină. Trebuie să ştie că-mi amintesc... Că n-o voi uita.

Pare o stafie când trece pe lângă mine. Pielea îi e palidă ca hârtia, cosiţa căruntă îi atârnă nemişcată pe spinarea gârbovită,

iar soţul ei o umbreşte ca un semn de rău augur. Mă întreb dacă a ştiut că i-a sosit ceasul. Dacă a simţit.

— Mare Fallow. Eşti acuzată că ţi-ai păstrat magia. Că strigi obscenităţi în somn, că vorbeşti limba diavolului.

Nu mi-o pot închipui pe doamna Fallow nici măcar ridicând vocea mai mult de o şoaptă, darămite să strige obscenităţi, dar vremea ei s-a dus. Nu a născut fii. Toate fiicele ei au fost trimise la casele de muncă. Pântecul ei e un pustiu rece şi searbăd. Nu mai este utilă.

— Ei bine... Ce ai de spus în apărarea ta? o îmboldeşte domnul Welk.

În afară de şiroiul subţire de lichid care i se prelinge peste vârful cizmei uzate, nu trădează nimic. Îmi vine s-o zdruncin. Vreau să le spun că-i pare rău, să-i implor să aibă milă de ea, ca să fie trimisă în zona de trecere, însă ea doar stă acolo, tăcută.

— Prea bine, spune domnul Welk. În numele lui Dumnezeu şi al bărbaţilor aleşi, te osândesc la moarte prin spânzurare.

Legea le forţează pe femei, fie ele soţii, muncitoare sau copile, să asiste la executarea pedepselor. Şi nu e o întâmplare că au ales s-o facă de ziua învăluirii. Vor să ne trimită de aici cu un mesaj.

Înainte să urce treptele şubrede, doamna Fallow îşi priveşte soţul, poate aşteptând o păsuire în ultima clipă, dar în zadar. Şi în clipa aceea ştiu că dacă ar mai avea vreun strop de magie în ea, ar folosi-o. L-ar putea sugruma, ar putea să-i sugrume pe toţi cei din consiliu... sau poate pe noi toţi. Şi nu pot să zic că aş învinovăţi-o.

Când ajunge în sfârşit pe platformă şi călăii îi pun ştreangul în jurul gâtului, îşi desface mâna, dând la iveală o floricică roşie. E atât de mică, încât mă întreb dacă o mai vede cineva.

Chiar înainte să păşească în gol, îmi dau seama de un lucru, de parcă m-ar fi lovit cineva peste cap cu un ceaun de fontă.

E de un roşu stacojiu, cu cinci petale delicate. E aceeaşi floare precum cea din visele mele.

Încep să-mi croiesc drum în faţă. Trebuie s-o opresc. Trebuie s-o întreb de unde o are, ce înseamnă. Mama mă apucă şi mă strânge de mână. Nu într-un fel benefic, ci violent. De parcă mi-ar spune: „Stai locului, copilă. Nu ne face familia de ruşine”.

Aşa că stau locului, alături de ceilalţi, şi urmăresc petalele roşii cum dansează la fiecare spasm, la fiecare impuls final,

până când mâna îi rămâne flască.

Urmează un moment de tăcere, cum se întâmplă după fiecare spânzurare. Uneori pare a dura la nesfârşit, de parcă ar vrea să sălăşluim în el cât mai mult timp posibil. Să sălăşluim este cuvântul potrivit, să ne aşezăm definitiv, să stăruim, dar de data asta mi se pare prea scurt, de parcă n-ar vrea să ne gândim cu adevărat la ce s-a întâmplat... La cât de *nedrept* este.

Domnul Welk înaintează, aparent fără să-şi dea seama de priveliştea macabră a cadavrului care se leagănă în spatele lui, sau poate în pofida acestui fapt.

— Şi acum sunt *treisprezece* bărbaţi eligibili, anunţă el făcând semn spre domnul Fallow.

Domnul Fallow stă cu mâinile împreunate în faţă, pios. Moş Fallow. Mă tot gândesc că l-am văzut azi-dimineaţă în piaţă. Părea vesel ca o ciocârlie. Nu ca un bărbat pe punctul de a-şi condamna soţia la moarte, ci ca unul care ieşise să vâneze o soţie nouă.

Pe măsură ce mulţimea se împrăştie încet, în loc să mă îndepărtez împreună cu ceilalţi, încerc să mă apropii de eşafod. Nu vreau s-o văd pe doamna Fallow de aproape, dar trebuie să găsesc floarea. Trebuie să aflu dacă este reală, însă Michael mi se pune în faţă, ca un zid de cărămidă.

— Trebuie să vorbim...

— Te iert, îi zic în timp ce mă uit pe după el, căutând floarea pe jos.

— *Tu* mă ierţi pe *mine*?

— Eu doar... Nu e un moment bun... murmur lăsându-mă pe genunchi să caut.

Unde ar putea fi? Poate că a căzut printre crăpături. Poate că s-a înţepenit între dalele de piatră.

— Aici erai. Kiersten ţopăie pe vârfuri în faţa lui. E totul pregătit? şopteşte ea.

Michael îşi drege glasul. Face aşa doar când nu ştie ce să spună.

— Oh, nu te-am văzut acolo, jos, adaugă Kiersten zâmbind încordat. Vom fi cei mai buni prieteni, nu-i aşa, Michael?

— În regulă, turturelelor. Tatăl lui Michael îl apucă de umăr ca să-l tragă de acolo. Veţi avea timp pentru asta mai târziu. Acum trebuie să participăm la o ceremonie de alegere.

Kiersten chiţăie încântată şi pleacă în grabă.

În sfârşit am impresia că sunt liberă, dar cineva mă ridică în picioare pe la spate.

Paznicii le duc pe femei înapoi spre biserică.

— Aşteptaţi... Era o floare... încep eu să ţip, dar una dintre femei mă înghionteşte cu cotul în coaste.

Mi se taie răsuflarea; nu mai ştiu încotro s-o apuc. Sunt luată pe sus de mulţime şi cu cât mă îndepărtez mai tare de cadavrul doamnei Fallow care se leagănă în vânt, cu atât sunt mai nesigură că floarea a existat vreodată.

Poate că aşa începe, poate că aşa mă pierd în magia care pândeşte în mine.

Dar şi dacă a fost reală, ce contează?

La urma urmei, e doar o floare.

Şi eu sunt doar o fată.

∴

Înainte ca toate femeile să fie închise în capelă, în aşteptarea voalurilor, suntem numărate. În mod normal, ar fi momentul în care aş da o raită, aş face ceva enervant ca să ies în evidenţă, drept care mama m-ar mustra rapid şi mi-ar spune să stau liniştită şi să mă port frumos. Atunci m-aş furişa în confesional şi aş dispărea prin locuinţa părintelui Edmonds. Era mereu partea cea mai sinistră: mirosul de laudanum şi de singurătate care se simţea din dormitorul lui.

Dar nici vorbă de aşa ceva în seara aceasta. Chiar dacă nu voi primi un voal, fetele care vor primi unul vor vrea să-mi scoată ochii cu asta, să absoarbă invidia şi dezamăgirea din încăpere ca nişte căpuşe sfrijite.

Cu spatele lipit de perdeaua confesionalului, apuc catifeaua sângerie cu degetele. Mă ucide gândul că nu voi fi de faţă când se vorbeşte chiar despre anul meu. Dar dacă închid ochii, simt fânul gâdilându-mi nările, mirosul de bere şi mosc ridicându-se până în şura pentru fân şi aud numele fetelor rostite cu buze febrile.

Ştiu deja că cele mai drăguţe fete, cele cu educaţie înaltă şi purtare elegantă vor primi un voal, dar mereu există măcar un factor neprevăzut. Mă uit prin încăpere şi mă întreb cine va fi de data aceasta. Meg Fisher pare cuviincioasă, dar are o latură sălbatică ciudată. Se observă în umerii ei, în felul în care şi-i aduce în faţă când se simte ameninţată, ca un lup care încearcă să se hotărască dacă să atace sau să se retragă. Sau Ami

Dumont. Delicată, dulce. Ar fi o soţie docilă, dar are şoldurile prea înguste, cu siguranţă de dorit în pat, dar nu îndeajuns de zdravănă ca să îndure o naştere. Bineînţeles, unora le plac lucrurile friabile.

Le place să le zdrobească.

— Binecuvântează-ne, Tată, spune doamna Miller, încercând să le conducă pe femei în rugăciune. Te rugăm să-i îndrumi pe bărbaţi. Ajută-i să se folosească de vocea Ta sfântă ca să-ţi împlinească voia.

Trebuie să mă stăpânesc cu toată fiinţa ca să nu-mi dau ochii peste cap. Probabil că bărbaţii au deschis deja încă un butoi, povestind despre femeile din zona de trecere, despre lucrurile păcătoase pe care le-ar face pentru o monedă, fălindu-se cu bastarzii lor care cutreieră pădurea şi vânează fete.

— Amin, spun femeile, una după alta.

Ferească Sfântul să facă ceva la unison.

Este singura noapte din an în care femeilor li se îngăduie să se adune fără bărbaţi. Ai zice că am profita de această ocazie ca să vorbim, să împărtăşim, să ne spunem toate ofurile. În schimb, rămânem izolate şi meschine, măsurându-ne din priviri, geloase pe ce au celelalte, mistuite de dorinţe pustii. Şi cine are de câştigat de pe urma acestei încercări de a ne depăşi unele pe altele? Bărbaţii. Suntem de două ori mai multe ca ei, şi totuşi iată-ne, încuiate în capelă, aşteptând ca ei să ne hotărască soarta.

Uneori mă întreb dacă nu cumva acesta este adevăratul truc de magie.

Mă întreb ce s-ar întâmpla dacă am spune toate ce simţim de fapt... Măcar într-o noapte. N-ar putea să ne izgonească pe toate. Dacă am fi unite, ar fi nevoiţi să ne asculte. Dar întrucât circulă zvonuri că există o uzurpatoare printre noi, niciuna nu este dispusă să rişte. Nici măcar eu.

— Te-ai gândit la o anumită casă de muncă? mă întreabă doamna Daniels, holbându-se la panglica mea roşie. Când se apleacă spre mine, simt un iz de fier pur, dar şi de descompunere. Fără îndoială că a folosit sânge de la fetele din anul de graţie ca să încerce să se menţină tânără. Vreau să spun, dacă nu primeşti un voal, bineînţeles, adaugă ea.

Mă gândesc să-i răspund politicos, cum am repetat, dar soţul ei face parte din consiliu, şi acum, că eu şi Michael nu mai

suntem prieteni, poate că mi-ar fi de ajutor.

— La câmp, îi răspund, pregătindu-mă să aud o replică dezaprobatoare, dar a trecut deja la următoarea ei victimă. Nu voia cu adevărat un răspuns, ci doar să-mi insufle teamă şi îndoială.

— Tierney! Tierney James. Doamna Pearson, mama lui Tommy, mă cheamă cu singura ei gheară zbârcită. S-a întors din anul de graţie cu celelalte patru degete de la mâna dreaptă lipsă. De la degerături, presupun. Lasă-mă să mă uit la tine, fătucă, îmi zice ea şi îşi împinge buza de jos în afară, cercetându-mă cu privirea. Dinţi buni. Şolduri cum trebuie. Pari destul de sănătoasă, conchide ea în timp ce mă trage zdravăn de cosiţă.

— Mă scuzaţi, zice June, sărindu-mi în ajutor. Trebuie să o iau puţin pe sora mea.

În timp ce ne îndepărtăm, doamna Pearson spune:

— Te ştiu. Eşti fata cea mai mare a soţilor James. Cea care nu poate rămâne grea... Cea fără prunc.

— Nu-mi pasă că are doar şase degete, mormăi eu încleştându-mi pumnii şi o pornesc înapoi, dar June mă trage la o parte.

— Respiră, Tierney, şopteşte ea în timp ce mă conduce spre cealaltă parte a încăperii. Va trebui să înveţi să-ţi controlezi temperamentul. Nu vrei să-ţi faci duşmani înainte să începi anul de graţie. Şi-aşa îţi va fi îndeajuns de greu, dar totul se poate schimba cu un sâmbure de bunătate.

Mă bate uşor peste braţ, după care îmi dă drumul şi se duce lângă Ivy. O urmăresc din priviri, întrebându-mă ce a vrut să spună cu asta.

Ivy se mângâie pe burta-i de preţ, proclamându-şi mândră convingerea că e băiat. Jur că a moştenit toată vanitatea mamei, dar nimic din tactul ei. June stă lângă ea, zâmbind, dar îi văd încordarea din colţurile gurii. Chiar şi June are un punct de rupere.

— Ia uitaţi-vă la doamna Hanes, spune cineva în spatele meu, stârnind un şir de şoapte agitate.

— Mă întreb dacă a mai lăsat vreun bărbat s-o vadă cu părul despletit!

— Pun pariu că a prins-o iar pe pajişte, uitându-se la stele.

— I-a văzut cineva gleznele? Poate că ea e uzurpatoarea pe

care o caută.

— Nu fi scrântită! Dacă aşa ar sta lucrurile, ar fi moartă deja, se răsteşte o altă femeie.

În timp ce doamna Hanes păşeşte pe culoarul din centru înspre altar, femeile se trag la o parte din calea ei, holbându-se la capătul tocit al cosiţei ei tunse, răsfirat cu furie... cu violenţă. Ni se interzice să ne tăiem singure părul, dar dacă un soţ găseşte de cuviinţă, îşi poate pedepsi soţia tăindu-i cosiţa.

Câteva îşi trag cosiţele peste umeri pentru alinare, dar cele mai multe îşi feresc privirea, de parcă s-ar putea molipsi de ruşinea ei. Îşi reiau conversaţiile serbede doar după ce doamna Hanes se aşază în strana din faţă.

În aer se simte mireasma uleiului de trandafir când Kiersten trece pe lângă mine, urmată de Jessica şi Jenna. Ai zice că sunt triplete, la cum se mişcă perfect sincronizate, însă Kiersten pare a avea efectul acesta asupra oricui decide să-şi arunce lumina. Cu sau fără magie, este un dar puternic. Se apropie rapid de Gertrude Fenton, care stă într-un colţ, făcând tot posibilul să devină una cu zidul acoperit de panouri vişinii, dar nu poate din pricina rochiei ei frumoase.

— Ce fermecătoare eşti cu dantela aceea roşiatică, zice Kiersten, jucându-se cu marginea mânecii lui Gertrude. Mănuşile sunt un detaliu drăguţ.

Jenna râde pe înfundate.

— Crede că dacă îşi acoperă încheieturile degetelor va primi un voal.

Jessica îi şopteşte ceva la ureche lui Gertrude; obrajii i se fac rubinii.

Nu trebuie să aud ca să ştiu ce i-a zis. Cum i-a zis.

Până anul trecut, Kiersten şi Gertrude erau inseparabile, dar totul s-a schimbat când Gertrude a fost acuzată de destrăbălare. Întrucât avea în continuare o panglică albă, detaliile ofensei au fost ţinute secrete, dar cred că asta n-a făcut decât să înrăutăţească lucrurile. Imaginaţia ne-a luat-o razna încercând să ne închipuim ce ar fi putut să facă. Şi când au târât-o în piaţă şi i-au biciuit încheieturile degetelor până la os, atunci am auzit prima dată porecla, şoptită de la una la alta.

Gertie cea Murdară.

Din clipa aceea, orice şansă de a primi un voal a fost distrusă.

Şi tot se iau de ea. Asta îmi aminteşte de mama şi de celelalte

hiene, mereu gata să arunce prima piatră.

O parte din mine îşi doreşte să mă arunc pe rug, să-i dau lui Gertrude şansa să evadeze, dar atunci nu mi-aş respecta planul. Mi-am promis că voi trece prin anul de graţie agitându-mă cât mai puţin, ceea ce înseamnă să mă ţin departe de Kiersten şi de cele ca ea. Deşi nu-mi place deloc să le văd distrugând o ţintă atât de uşoară, poate că a venit vremea ca Gertrude să înveţe să fie un pic mai dură. Anul care urmează va fi plin de terori mult mai rele decât Kiersten.

Am auzit că atâta vreme cât rămânem în interiorul taberei nu vom păţi nimic. Este considerat pământ sacru. Nici măcar braconierii n-ar îndrăzni să treacă de împrejmuire, de teamă să nu fie blestemaţi. Atunci, de ce oare au plecat atâtea fete din siguranţa taberei? Oare le mistuia magia?... Oare făceau lucruri prosteşti din pricina ei? Oricare ar fi motivul, unele dintre noi ne vom întoarce în ţinutul Garner doar în sticluţe mici drăguţe, dar măcar este o moarte onorabilă. Cea mai rea soartă posibilă este să nu te întorci deloc. Unii dau vina pe stafii răzbunătoare, alţii pe sălbăticie, pe nebunia care le face să-şi curme viaţa, dar dacă nu ne găsesc cadavrele, dacă dispărem în neant, surorile noastre vor duce greul ruşinii şi vor fi izgonite în zona de trecere. Mă uit la Penny şi Clara, care se joacă după altar, şi ştiu că, orice ar fi, trebuie să mă întorc în ţinut, moartă sau vie, pentru binele lor.

Pe măsură ce orele se scurg şi gustările dispar, încordarea din încăpere devine palpabilă. Vreau să cred că putem fi diferite, dar când mă uit prin biserică, la femeile care-şi compară lungimea cosiţelor, care se bucură de pedeapsa altei femei, care complotează şi se zbat pentru fiecare fărâmă de poziţie în societate, nu pot să nu mă gândesc că poate bărbaţii au dreptate. Poate că nu suntem capabile de mai mult de atât. Poate că fără limitele care ni se impun ne-am sfâşia în bucăţi, ca o haită de câini din zona de trecere.

— Vin voalurile, vin voalurile! strigă în sfârşit doamna Wilkerson din clopotniţă, în timp ce trage de sfoară.

Se aude un zăngănit posomorât şi înnebunitor, fetele se ciupesc de obraji şi calcă apăsat cu pantofii cu toc, în aer pluteşte duhoarea disperării.

Se deschid uşile şi tăcerea se aşterne peste capelă, de parcă însuşi Dumnezeu şi-ar ţine răsuflarea.

Tatăl lui Kiersten intră primul, o întruchipare perfectă a emoţiei paterne. Când îi aşază voalul pe cap, Kiersten se uită la fiecare dintre noi, făcându-ne în ciudă cu norocul ei. Nu doar că primise un voal, dar este prima. O onoare.

Urmează voalurile pentru Jenna şi Jessica. Deloc surprinzător. Şi-au aruncat momeala din al nouălea an, prin priviri fugare şi zâmbete frumoase. Vai de capul băieţilor care le-au căzut în capcană.

Apoi intră domnul Fenton, rumen la faţă de la băutură sau emoţie, sau poate amândouă, dar când îl văd aşezând cu tandreţe voalul pe capul lui Gertrude, nu pot să nu mă bucur pentru ea. Cumva, în ciuda aşteptărilor, le-a dat tuturor peste nas.

Taţii intră în şir, unul după altul, fecioarele drăguţe îşi primesc voalul, iar după fiecare simt cum lanţurile din jurul pieptului îmi cedează. Sunt cu un pas mai aproape de a-mi clădi o viaţă aşa cum vreau eu.

Dar când îl văd pe tata intrând în capelă, ţinând voalul pe braţe ca pe un viţel născut mort, mă simt de parcă m-ar lovi cineva în stomac cu partea boantă a unui topor.

— Nu se poate... Mă clatin în spate şi mă lovesc de marea de femei adunate acolo, dar ele mă împing în faţă, respingându-mă ca un torent greoi.

Mă uit la mama cu privirea înceţoşată. Pare la fel de surprinsă ca mine, se clatină pe picioare, dar reuşeşte să-şi ridice bărbia, făcându-mi un semn sever să mă port cum se cuvine.

Simt cum mă înroşesc la faţă, dar nu de jenă. Sunt furioasă. Şi când mă uit la celelalte fete din cameră, care ar ucide pentru un voal, simt un junghi de vinovăţie.

Cum se poate aşa ceva? N-am făcut nimic ca să încurajez un peţitor. Ba, dimpotrivă, mi-am bătut joc de toţi cei care au părut câtuşi de puţin interesaţi.

Mă uit la tatăl meu, dar nu-şi mută privirea de la voal.

Mă chinui să-mi amintesc vreun indiciu despre cine ar putea fi şi atunci îmi dau seama: Tommy Pearson. Mi se întoarce stomacul pe dos când mi-l imaginez ţipând la mine când am scăpat dudele, felul în care m-a privit când mi-a zis că-i plac cele ţâfnoase. Mă uit prin încăpere după doamna Pearson şi văd că priveşte cu mult interes.

Kiersten îmi zâmbeşte şters de sub voalul dantelat. Mă întreb

dacă a ştiut... dacă Michael a pus asta la cale. Chiar astăzi i-a luat apărarea lui Tommy, a zis că nu-i chiar aşa de rău. Oare a vorbit cu Tommy să mă revendice ca să mă salveze de munca pe câmp? A spus că vrea doar ce e mai bine pentru mine. Oare crede că asta merit?

Tata îmi pune voalul pe cap, fără să mă poată privi în ochi. Ştie că pentru mine înseamnă doar o moarte lentă.

Am exersat fiecare expresie posibilă, de la disperare la indiferenţă, dar nu mi-am închipuit vreodată că va trebui să mă prefac a fi fericită.

Cu degete tremurătoare, îmi coboară voalul peste ochii plini de furie.

Privesc prin plasa dantelată prin încăpere: gelozie, şoapte, priviri cunoscătoare.

Eu am fost factorul neaşteptat.

În seara aceasta am devenit soţie.

Doar pentru că un băiat m-a revendicat.

∴

În timp ce părinţii mă însoţesc spre casă, surorile mele sporovăiesc în jurul nostru; recită numele fiecărui băiat eligibil, încercând să descifreze expresia tatei, dar chipul lui rămâne împietrit. Conform tradiţiei, nu voi afla numele viitorului meu soţ până nu-mi va ridica voalul mâine dimineaţă, în timpul ceremoniei de rămas-bun. Dar eu ştiu deja. Încă simt privirea lui Tommy Pearson pe piele, ca o urticarie plină de puroi. Şi curând privirea lui va fi cea mai mică grijă a mea.

Soţ.

Mi se taie genunchii doar gândindu-mă la acest cuvânt, dar părinţii mei mă prind mai tare de coate, târându-mă după ei, până reuşesc să mă ţin iarăşi pe picioare.

Vreau să scuip şi să urlu ca un animal prins în capcană, dar nu pot să risc să fiu izgonită, să le fac de ruşine pe surorile mele mai mici. Trebuie să-mi păstrez cumpătul până vom fi în siguranţă în spatele uşilor închise. Chiar şi atunci trebuie să am grijă ce spun. Am câteva aptitudini, dar dacă m-ar alunga din ţinut acum, braconierii m-ar prinde în cel mult două săptămâni. Sunt convinsă.

Când surorile mele mai mari pleacă spre casele lor şi mama le duce la culcare pe cele mai mici, rămân singură cu tata pentru prima dată în luni de zile, cu incidentul de la spiţerie încă

limpede întipărit în minte.

Apuc balustrada, închipuindu-mi cum lemnul se învineţeşte sub greutatea degetelor mele.

— Cum de-ai lăsat să se întâmple una ca asta? îl întreb în şoaptă.

Îl aud cum înghite în sec.

— Ştiu că nu aşa ai plănuit, dar...

— De ce m-ai învăţat toate acele lucruri? De ce mi-ai arătat cum este să fii liber şi la ce bun? Acum sunt ca toate celelalte.

— Mi-ar plăcea să fie aşa.

Cuvintele îi sunt tăioase, dar mă răsucesc spre el să-l înfrunt.

— Ai încercat măcar să-mi iei apărarea? I-ai fi putut spune că nu am sângerat sau că miros urât... sau orice!

— Crede-mă, multă lume a protestat. Dar peţitorul tău era hotărât.

— Măcar Michael a încercat să-l descurajeze, sau el a pus totul la cale? Spune-mi măcar atât.

— Fiica mea scumpă, murmură tata trecându-şi dosul palmei peste obrazul meu; voalul aspru îmi irită pielea, iar atingerea lui împăciuitoare mă irită *pe mine.* Ne dorim doar ce este mai bine pentru tine. Sunt sorţi mai rele de atât.

— Cum ar fi fetele din borcanele alea? Înaintez spre el cu o răutate pe care nici măcar eu n-o recunosc. A meritat? Totul pentru şansa de a avea un fiu?

— Asta crezi? Face un pas clătinat în spate, de parcă s-ar teme de mine.

Şi mă întreb dacă magia începe să preia controlul. Dacă aşa începe, cu o scăpare a limbii? O pierdere a respectului? Aşa mă transform în monstrul despre care şuşotesc bărbaţii?

Mă răsucesc şi urc în fugă scările, înainte să fac ceva ce voi regreta.

Trântesc uşa în urma mea şi sfâşii voalul. Rup şi rochia, contorsionându-mi mâinile la spate, încercând să ajung la sforile corsetului, dar în zadar. Nu reuşesc să ajung la ele, lucru care mi se pare potrivit de altfel.

După o viaţă întreagă în care am plănuit, dorit, sperat, a fost nevoie doar de o şoaptă, „Tierney James”, şi de îndată ce cuvintele s-au desprins de pe buzele-i trădătoare, viaţa aşa cum o ştiam eu s-a sfârşit. N-o să mai trec neobservată pe străzi. N-o să mi se mai permită să am pământ sub unghii, gata cu cizmele

roase şi părul încâlcit de soare. Gata cu zilele pierdute prin pădure, printre ciudăţeniile din mintea mea. Viaţa şi trupul meu îi aparţin acum altcuiva.

Dar de ce m-ar alege Tommy Pearson? I-am spus limpede că-l urăsc de moarte. E crud, prost şi arogant.

— Bineînţeles, şoptesc, gândindu-mă la păsările pe care le ţine ca animale de companie. Păsările lui de pradă. Nu-i place decât să le îmblânzească, odată ce-a reuşit îşi pierde interesul şi le priveşte cum mor de foame. Pentru el e doar un joc.

Mă prăbuşesc la pământ, iar rochia albastră din mătase brută se umflă în jurul meu, formând un cerc perfect. Îmi aminteşte de copcile pe care le făceam împreună cu tata în cel mai adânc punct al lacului. Îmi doresc din răsputeri să mă pot strecura sub gheaţă, să dispar în abisul rece.

O aud pe mama intrând în cameră, aşa că-mi pun repede voalul la loc. Conform tradiţiei, ea trebuie să mi-l scoată în timp ce-mi povesteşte despre îndatoririle mele ca soţie.

Stă în faţa mea în timp ce voalul flutură în continuare din pricina agitaţiei şi mă aştept să mă tragă pe picioare, să-mi spună cât de norocoasă sunt. În schimb, cântă o melodie veche, un cântec despre milă şi har. Îmi dă jos voalul cu tandreţe, îl aşază pe măsuţa de toaletă din spatele ei. Îmi dă jos panglica roşie şi îşi trece degetele prin cosiţă, lăsându-mi părul să-mi cadă în valuri moi peste umeri. Mă ia de mâini, mă trage în picioare, mă ajută să-mi dau jos rochia, iar când desface corsetul, icnesc şi respir adânc. Aproape că mă doare când îmi umplu iarăşi plămânii cu aer. Îmi aminteşte de libertate. O libertate pe care n-o mai am.

Încerc să-mi controlez respiraţia, dar cu cât mă străduiesc mai tare, cu atât lucrurile se înrăutăţesc.

— Nu... nu aşa trebuia să se întâmple, bolborosesc. Şi nu cu Tommy Pearson...

— Şşşt... Mama înmoaie cârpa în castronul cu apă şi mă spală pe faţă, pe gât, pe braţe, răcorindu-mă. Apa este elixirul vieţii, Tierney. Aceasta a fost strânsă din susul izvorului, de unde este cea mai proaspătă. Se simte? mă întreabă ea ţinându-mi cârpa lângă nas.

Pot doar să încuviinţez din cap. Nu ştiu de ce îmi spune asta.

— Ai fost mereu o fată isteaţă, o fată descurcăreaţă. Priveşti. Asculţi. Te va ajuta.

— În anul de graţie? întreb, privindu-i buzele pătate de la fructe de pădure.

— Când vei fi soţie. Mă duce pe marginea patului. Ştiu că eşti dezamăgită, dar te vei simţi diferit când te vei întoarce.

— *Dacă* mă voi întoarce.

Se aşază lângă mine, îşi dă jos degetarul din argint şi îmi arată vârful degetului care-i lipseşte, pielea zbârcită, parcă furioasă. E un semn de intimitate rar, aşa că mă podidesc din nou lacrimile.

— Ştii poveştile pe care le spunea June despre iepurii care locuiau în grădina de legume?

Încuviinţez din cap ştergându-mi lacrimile.

— Unul dintre ei intra mereu în bucluc, se aventura pe unde nu ar fi trebuit, dar a învăţat lucruri de preţ, despre fermier, despre pământ, lucruri pe care ceilalţi iepuri nu le-ar fi ştiut niciodată. Însă cunoaşterea costă.

Mi se face pielea ca de găină şi simt furnicături.

— Braconierii... Ei ţi-au făcut asta? şoptesc eu şi o ating pe mână. Are pielea fierbinte. Au încercat să te ademenească din tabără? Asta păţesc fetele?

Îşi trage mâna şi îşi pune degetarul la loc.

— Ai avut mereu o imaginaţie bogată. Vorbesc doar despre iepuri. Ştii bine că nu vorbim despre anul de graţie. Dar cred că trebuie să-ţi spun despre îndatoririle tale ca soţie...

— Te rog... nu o face. Clatin din cap. Îmi amintesc lecţiile, spun, frângându-mi mâinile în poală. Picioarele depărtate, braţele întinse, privirea spre Dumnezeu.

Am învăţat toate astea cu mult timp în urmă, cu mult înainte de lecţiile noastre. Am văzut nenumăraţi amanţi în pajişte. O dată, eu şi Michael am rămas prinşi într-un stejar, în timp ce Franklin i-a făcut-o lui Jocelyn. Eu şi Michael am stat nemişcaţi, încercând să nu râdem, dar acum nu mi se mai pare deloc amuzantă ideea de a fi nevoită să mă culc cu Tommy Pearson, să-i văd faţa roşcovană în timp ce geme deasupra mea.

Mă holbez în jos la podea şi văd un strop de sânge cum se prelinge pe interiorul piciorului ei, pătându-i ciorapul crem. Îmi surprinde privirea şi îşi trage piciorul în spate, ascunzându-l.

— Îmi pare rău, îi spun în şoaptă.

Şi sunt sinceră. Încă o lună fără un fiu. Mă întreb dacă şi vremea ei e pe sfârşite, lucru care o pune în pericol. Nu-mi pot

închipui că tata ar înlocui-o, cum a făcut domnul Fallow, dar în ultimul timp nu-mi pot închipui multe lucruri.

— Tatăl tău şi cu mine am fost norocoşi, dar respectul, ţelurile comune pot creşte şi pot deveni mai mult de atât. Îmi împinge o şuviţă slobodă de păr după ureche. Ai fost mereu favorita tatălui tău. Fata lui sălbatică. Ştii că nu te-ar da niciodată cuiva pe care îl consideră... imatur.

Imatur? Nu înţeleg. Întocmai aşa este Tommy.

— Tatăl tău îşi doreşte doar ce este mai bine pentru tine, adaugă mama.

Ştiu că ar trebui să tac din gură, dar nu-mi mai pasă. Să mă izgonească, să mă biciuiască până nu mai pot sta pe picioare. Orice ar fi mai bine decât să tac.

— Nu îl ştii pe tata ca mine... De ce e în stare. Am *văzut* lucruri. *Ştiu* lucruri. Cum ar fi că noaptea trecută paznicii au venit la el şi el...

— După cum am spus, imaginaţia o să te piardă, oftează ea îndreptându-se spre uşă.

— Cum rămâne cu visele mele?

Mama se opreşte. Spinarea îi devine ţeapănă.

— Adu-ţi aminte ce-a păţit Eve.

— Dar nu visez să-i ucid pe cei din consiliu... Visez o fată... Poartă o floare roşie deasupra inimii.

— Nu o face, murmură ea. Nu-i face una ca asta...

— Îmi vorbeşte. Îmi spune lucruri... despre cum ar putea fi. Are ochii gri, că ai mei, că ai tatei. Dacă e una dintre... fiicele lui din zona de trecere? Nici nu mai ştiu de câte ori l-am văzut ieşind pe poartă...

— Ai grijă, Tierney! se răsteşte ea cu o intensitate care mă face să tresar. Ai ochii larg deschişi, dar nu vezi nimic.

Mă las pe pat, simţind cum mă podidesc lacrimile.

Mama oftează adânc şi se aşază lângă mine. Are pielea cleioasă, iar fruntea îi este acoperită de sudoare rece.

— Visele tale sunt singurul loc care îţi aparţine doar ţie, îmi spune cuprinzându-mi cu blândeţe faţa între palme. Un loc în care nimeni nu te poate atinge. Păstrează-l cât poţi de mult. Pentru că, în curând, visele tale vor deveni coşmaruri. Se apleacă şi mă sărută pe obraz. Să nu ai încredere în nimeni, îmi şopteşte. Nici măcar în tine însăţi.

Simt un iz puternic de fier; mirosul metalic îmi inundă

simţurile, în timp ce se îndepărtează, observ o substanţă roşie calcaroasă la colţurile gurii. Îmi îngheaţă sângele în vine. Nu are buzele pătate de la fructe de pădure.

Ci de la sânge.

Sticlele de la spiţerie. Bucăţi din fete prinse de braconieri plutind într-o mare de sânge şi alcool de contrabandă. Mereu am crezut că tata le cumpăra pentru el, dar de fapt le cumpăra pentru ea... Doar ca să guste din tinereţe? Era oare atât de disperată să rămână tânără, încât să consume fiinţe de-o seamă cu ea? Asta face anul de graţie? Ne transformă în canibale?

Când iese pe uşă, dau fuga la fereastră, o deschid şi trag adânc aer în piept. Orice ca să nu mai simt mirosul de sânge.

În afară de strigătele slabe ale băieţilor beţi şi de plânsetul înăbuşit al fetelor care nu au primit un voal, domneşte o tăcere înspăimântătoare.

Mă holbez la felinarele slabe care lucesc în pădure, în zona de trecere, şi mă întreb dacă braconierii mă urmăresc acum... Dacă li se pare că sunt o pradă uşoară.

Respir adânc, închid ochii şi-mi întind braţele ca un vultur, lăsând ca vântul aspru să mă învăluie. Mă leagăn în ritmul nopţii până mă simt de parcă aş pluti pe deasupra ţinutului Garner. Eu şi Michael făceam asta când eram mici, când ni se părea că lumea ne va înghiţi cu totul. O parte din mine vrea să calce în gol, să vadă dacă magia îşi va face apariţia, dacă mă va lăsa să-mi iau zborul de aici, dar ar fi prea uşor.

Şi nimic din toate astea nu va fi uşor.

∴

Mă trezesc singură, cuibărită sub aşternuturi din bumbac moale şi puf de gâscă. Mijesc ochii la fâşia subţire de lumină gălbuie înceţoşată care ciupeşte din marginile draperiilor grele. Ar putea fi dimineaţa devreme sau după-amiaza târziu. Preţ de o clipă mă gândesc că poate au uitat să mă trezească sau că poate a fost doar un vis, dar când mă uit prin cameră, la voalul care atârnă inocent peste marginea măsuţei de toaletă ca o otravă care se scurge încet, ştiu că vor veni după mine în scurt timp. Mă pot ascunde sub cuvertură, mă pot desfăta în patul în care am crescut, cu ideile mele copilăroase, sau pot înfrunta lucrurile cu capul înainte. Tata mi-a zis mereu că o persoană este suma tuturor alegerilor mici pe care le face în viaţă. Alegerile pe care nu le vede nimeni niciodată. Poate că nu deţin

controlul asupra multor lucruri, cum ar fi cu cine mă voi căsători şi copiii pe care-i voi avea, dar deţin controlul asupra acestui moment. Şi nu-l voi irosi.

Trupul îmi tremură revoltat când dau la o parte cuvertura. Podeaua rece din lemn geme sub apăsarea mea, de parcă ar simţi cât de grea îmi este inima astăzi.

Chiar când sunt pe punctul de a arunca o privire printre draperii, surorile mele dau buzna în cameră.

— Ţi-ai pierdut minţile? spune Ivy, în timp ce Penny şi Clara se izbesc de mine, împingându-mă în spate. Te-ar putea vedea cineva.

Până la ceremonie nu ni se îngăduie să fim văzute de sexul opus fără voal. Nu mai suntem copile... Nu suntem încă nici soţii. Dar am fost însemnate, iar acum suntem proprietatea cuiva.

De îndată ce se asigură că nu mă poate vedea nimeni, Ivy trage draperiile la o parte. Îmi fac mâna pavăză ca să-mi feresc ochii.

— Poţi să te consideri norocoasă, zice ea lăsând în jos baldachinul dantelat. În anul meu eram ca nişte şobolani uzi leoarcă înainte să ajungem măcar la graniţa ţinutului.

— Cioc, cioc! June intră cu pelerina mea pentru călătorii. Este singurul obiect personal pe care ni se îngăduie să-l luăm. Restul proviziilor sunt date de ţinut, probabil împachetate deja în saci de iută care au fost încărcaţi în căruţe. Am căptuşit-o de patru ori, câte o dată pentru fiecare anotimp, îmi spune ea, punând-o pe scaun. Lână crem cu blană gri. Ca să se potrivească cu ochii tăi.

— Lână crem? E o prostie. Ivy îşi trece degetele lacome peste pelerină. Până la primăvară va fi murdară.

— E încântătoare, zic eu şi încuviinţez din cap spre June. Mulţumesc.

Îşi pleacă privirea, îmbujorându-se jenată. Cele mai multe fete, inclusiv Ivy, s-au întors din anul de graţie chiar mai duşmănoase decât în momentul plecării, dar nu şi ea. June s-a întors cu acelaşi zâmbet paşnic dintotdeauna. M-am întrebat deseori dacă oare în aceasta consta magia ei: în faptul că nu avea deloc magie. Se spune că şi mama a părut aproape neschimbată la întoarcere, dar mi-e greu să mi-o închipui în largul ei sau plăcută în vreun fel.

— Faceţi loc, spune mama. Intră cu o tavă plină cu mâncare

cât să hrănească o armată întreagă, dar când surorile mele mai mici se întind după un biscuit, le plesneşte peste mâini. Să nu care cumva să îndrăzneţi! E pentru Tierney.

Dacă nu aş fi primit un voal, aş fi fost la parter, mâncând terci de ovăz împreună cu tata, într-o tăcere de neclintit, dar mama pare mai mult decât încântată să mă servească, ţinând cont că mă voi întoarce acasă la un soţ.

Doamna Tommy Pearson. Mi se face greaţă doar când mă gândesc. Ascund un biscuit în şervet şi-l împing peste margine; surorile mele mai mici îl înşfacă pe loc şi se pitesc sub pat ca să-l mănânce. Chiţăie şi se amuză pe seama mamei, dar ea se face că nu le aude. A fost foarte strictă cu June şi Ivy, însă cred că eu am istovit-o.

— Mănâncă, mă îndeamnă mama.

Nici măcar nu mi-e foame, dar îmi înghesui în burtă cârnaţi, ouă, mere înăbuşite, lapte şi biscuiţi până nu mai pot. Nu dintr-un simţ al datoriei ori ca să-i fac pe plac mamei, ci pentru că nu sunt proastă. Paznicii care le însoţesc pe fete până la tabără sunt plecaţi timp de patru zile. Aşa că-mi închipui că fac două zile la dus şi două la întors. Căruţele sunt pentru provizii, ceea ce înseamnă că vom merge pe jos. Şi nu am de gând să leşin pe acolo în timp ce braconierii ne urmăresc fiecare mişcare, căutând o ţintă uşoară. Voi avea nevoie de forţă.

Penny iese târâş de sub pat, apucă voalul de pe masă, şi-l pune pe cap şi se priveşte în oglindă.

— Ia uitaţi-vă la mine... Sunt prima soţie aleasă.

Flutură din gene şi îşi face vânt. Ştiu că doar mă tachinează, dar imaginea stârneşte ceva în mine.

— Opreşte-te! strig înşfăcându-i voalul de pe cap.

Mă priveşte şocată, de parcă aş fi plesnit-o. Probabil că mă crede egoistă, că nu vreau să-mi atingă voalul de preţ, însă e tocmai invers. Poate fi mai mult de atât. Vreau să-i spun asta, dar îmi muşc limba. Nu-i pot da aceeaşi speranţă falsă pe care mi-a dat-o tata mie. La urma urmei, este mult mai greu aşa.

Pe de altă parte, dacă fata din visele mele este reală, atunci poate că mai există speranţă pentru ea. Pentru noi toate.

Mă aplec ca să-i spun că-mi pare rău, dar mă loveşte în fluierul piciorului. Asta mă face să zâmbesc. Încă luptă. Şi poate că şi eu mai pot lupta.

Mama îmi împleteşte părul cu panglica roşie, apoi mă ajută să

mă îmbrac. O cămaşă din bumbac cu guler înalt, o rochie de călătorie din in, apoi pelerina. E mai grea decât mi-am imaginat, dar asta, pentru că este bine făcută. June ar fi o mamă minunată. O surprind uneori privind la burta umflată a lui Ivy şi mă întristez. Viaţa poate fi crudă. Nimeni nu este imun la asta, oricât de bun ar fi.

Înainte să-mi iau ciorapii groşi din lână şi să-mi leg şireturile de la cizmele din piele maronie, trebuie să fiu însemnată. Aşa cere tradiţia. Clara şi Penny râd şi se ceartă care dintre ele s-o facă, dar surorile mele mai mari şi mama stau nemişcate. Ele cunosc profunzimea acestui moment. Semnificaţia lui. Clara unge vopseaua roşie lipicioasă pe talpa mea dreaptă; Penny ţine bucata ţeapănă de pergament nemişcată. Mă ridic, lăsându-mă cu toată greutatea pe piciorul drept. Când ele dezlipesc hârtia, mă înfior, şi nu doar de la cerneala rece. Este semnul meu, marca sigiliului patern pe care l-am primit la naştere, un dreptunghi alungit cu trei crestături înăuntru, care semnifică trei săbii. Dacă voi fi prinsă de un braconier şi voi ajunge acasă în sticluţe, aşa îmi vor identifica trupul.

În piaţă se aude sunetul clopotului, care se furişează apoi pe străzile înguste şi prin minţile înguste până ajunge la casa mea, drept în pieptul meu, apăsând puternic.

Surorile mele mă ajută degrabă să termin cu îmbrăcatul, în timp ce mama îmi aşază voalul pe cap, îmi văd reflexia fantomatică în oglindă şi inspir scurt.

— Mă lăsaţi un moment singură?

Încuviinţează din cap tăcută, înţelegătoare.

— Fetelor, ieşiţi, spune mama şi le scoate din cameră, închizând cu blândeţe uşa în urma ei.

Ridic voalul şi exersez un zâmbet sfios, liniştit, de nenumărate ori, până îmi reuşeşte unul oarecum plăcut. Dar oricât de tare m-aş strădui, nu-mi pot potoli focul din privire. Mă întreb din nou dacă este magia care începe să-şi facă efectul. Cu puţin noroc, flăcările îmi vor scăpăra din ochi şi-i vor face scrum pe toţi. Mă gândesc să-mi ţin privirea plecată, dar poate că neînţelegerea dintre gura şi ochii mei nu este un lucru chiar atât de rău. Tommy îmi va ridica voalul aşteptându-se la un vultur, iar eu îi voi da o turturea.

Dar nu voi fi o pasăre zdrobită.

Pentru nimeni.

*

Nu am crezut vreodată că voi fi recunoscătoare pentru un voal, dar mulţumită plasei delicate, drumul spre piaţă mi se pare aproape un vis. Privirile răutăcioase devin priviri în treacăt. Vorbele tăioase sunt înăbuşite. Frunzele de plop care cad mi se par mai degrabă o celebrare decât moartea verii.

Frânturi de obscenităţi îşi croiesc drum spre mine...

— Cum de a...

— Pe cine a...

— Sigur a...

În mod normal, m-aş concentra pe fiecare cuvânt, aş căuta indicii, dar până acum nu au mai vorbit despre mine.

Îmi vâr mâinile tremurânde în buzunarul pelerinei şi găsesc o perlă înăuntru. Forma ei ciudată, luciul roz-albăstrui. Este cea pe care nu strecurat-o în tivul rochiei lui June, ca să nu o pierd. Probabil că i pus-o aici pentru mine, s-o am drept amintire. O răsucesc între degete, simţind o oarecare asemănare între noi. Asemenea perlei, sunt fărâma iritantă care şi-a croit drum prin ţesutul moale al ţinutului. Dacă voi supravieţui acestui an, dacă îmi voi mistui magia, poate că mă voi întoarce la fel de rezistentă.

Din zona de trecere cineva sună într-un corn de bizon, anunţând apropierea fetelor şi începutul unui nou sezon de vânătoare.

— *Vaer sa snill, tilgi meg,* îmi şopteşte tata în limba strămoşilor lui, te rog să mă ierţi, şi îmi înmânează floarea pe care mi-a ales-o peţitorul meu.

O gardenie. Semnul purităţii, al dragostei secrete. Este o floare de modă veche, care a căzut de mult în dizgraţie. Probabil mama lui Tommy a ales-o în locul lui, deoarece e mult prea romantică pentru firea lui brutală. Sau poate că este atât de pervers, încât îşi găseşte încântarea în puritate, ştiind că el va fi cel care o va răpi.

În timp ce familia se strânge în jurul meu şi îşi ia rămas-bun cu o ultimă rugăciune, trebuie să-mi încleştez maxilarul ca să nu plâng. Se spune că braconierii simt mirosul magiei de la un kilometru distanţă. Că le poţi auzi pe fete ţipând zile întregi în timp ce le jupoaie de vii. Cu cât durerea este mai mare, cu atât carnea are mai multă putere.

Ne aliniem sub privirile celor care se înghesuie în spatele

nostru şi o văd pe Kiersten lângă mine. Moare de nerăbdare s-o observ: ţine o camelie între degetele-i delicate. O camelie roşie, simbolul pasiunii dezlănţuite, o flacără a inimii. O alegere îndrăzneaţă pentru Michael, dar, la urma urmei, nu i-am cunoscut niciodată această latură. M-aş bucura pentru el dacă nu mi-ar veni să-l strâng de gât.

Tobele încep să bată când băieţii îşi încep marşul de la capelă spre piaţă. Mă năpădesc o mulţime de sentimente deodată: ruşine, teamă, furie. Închid ochii, încercând să-mi potrivesc bătăile inimii cu cele ale tobelor, cu paşii lor apăsaţi, dar trupul nu vrea să mă asculte. Chiar şi în această faptă simplă, o parte din mine refuză să cedeze. Să se supună.

Bum.

Bum.

Bum.

Arunc o privire, dar îmi doresc numaidecât să n-o fi făcut. Domnul Fallow este primul din şir, umezindu-şi de nerăbdare buzele subţiri ca hârtia. Văd întruna cadavrul soţiei lui legănându-se pe fundal în timp ce se anunţa că urma să-şi ia o soţie nouă.

O *soţie nouă.*

Şi, brusc, mă simt de parcă m-ar fi lovit cineva drept în piept cu o nicovală. Respiraţia mi se opreşte, genunchii mi se înmoaie, mintea mi-o ia razna: felul în care s-a uitat la mine ieri în piaţă, felul în care şi-a înclinat pălăria şi m-a felicitat de ziua învăluirii, felul în care s-a holbat la panglica roşie care-mi atârna pe spate. Floarea demodată. Senzaţia dulceagă. Nu m-ar surprinde să aflu că le-a dat aceeaşi floare ultimelor trei soţii. Şi mama mi-a spus că tata nu m-ar da niciodată cuiva pe care l-ar fi considerat... *imatur.* Asta încerca să-mi spună. Moş Fallow este viitorul meu soţ. Gândul mi se pare atât de respingător, încât trebuie să mă forţez să înghit lichidul amărui pe care-l simt în gâtlej. Vreau să mă prefac că este doar o plăsmuire de-a mea, că sunt doar îngrozită, dar mă uit din nou spre el şi îl văd holbându-se direct la mine. Adevărul mi se pare dintr-odată şocant, însă am şi impresia că am ştiut cumva dintotdeauna. Poate că este felul lui Dumnezeu de a mă pedepsi pentru că mi-am dorit mai mult. Visele, lucrurile învăţate de la tata, toate au fost în zadar. Pentru că iată-mă primind ce este mai bun pentru mine.

Bum.
Bum.
Bum.

Încerc să nu mă pierd cu firea în timp ce se îndreaptă spre mine, să nu trădez ceea ce simt, însă voalul îmi tremură, deşi cerul este cât se poate de senin. Îmi cobor privirea şi aştept, aştept să mă revendice, dar îl văd trecând pe lângă mine şi oprindu-se în faţa unei fete din stânga mea, care ţine în mâini o floare roz de condurul doamnei. Floarea sacrificiului. Îl privesc cum îi ridică voalul şi mă întristez puţin când văd chipul lui Gertrude Fenton. Se apleacă şi-i spune ceva în şoaptă. Ea nu zâmbeşte, nu roşeşte, nici măcar nu se înfioară. Nu face nimic, doar îşi trece degetul mare peste încheieturile degetelor pline de cicatrice.

Ar trebui să mă simt uşurată că nu m-a ales pe mine. Mi se face greaţă când mă gândesc la pielea lui bătrână şi zbârcită apăsându-se pe a mea, dar nimeni nu merită să se pricopsească cu Moş Fallow. Nici măcar Gertrude Fenton.

Bum.
Bum.
Bum.

Mai arunc o privire şi îi văd pe Tommy şi Michael zâmbindu-şi unul altuia, apoi văd doar roşu în faţa ochilor. Închid ochii şi încerc să mă potolesc, dar îmi tot imaginez faţa roşcovană a lui Tommy gemând deasupra mea. Credeam că m-am pregătit pentru acest moment, că mi-am repetat rolul la perfecţie, dar cu cât se apropie mai mult, cu atât mă aprind mai tare. Îmi vine să fug... să-mi dau foc... să mă dezintegrez într-o grămăjoară de cenuşă.

Bum.
Bum.
Bum.

Voalul lui Kiersten flutură lângă mine. O aud icnind şi văd camelia roşie căzând pe pământ. Fără îndoială, ca să-l poată îmbrăţişa pe Michael cu dramatism. A ştiut mereu cum să se dea în spectacol.

Bum.
Bum.
Bum.

Văd o pereche de cizme proaspăt lustruite oprindu-se în faţa

mea. Răsuflarea greoaie a anticipării. Susurul mulţimii din spatele meu. A sosit clipa. Îşi trece degetele peste marginea voalului, zăbovind şovăielnic, neaşteptat. Apoi îmi ridică lent voalul, fiecare mişcare încărcată de intenţie.

— Tierney James, şopteşte el, dar nu este vocea lui.

Îmi ridic ochii spre el şi mă simt ca un biban azvârlit pe malul râului, care se chinuie să respire.

— Michael? reuşesc să îngaim. Ce faci?

Mă uit confuză la Kiersten şi îl văd pe Tommy Pearson atingând-o peste tot, zdrobindu-i cu călcâiul cizmei floarea roşie.

— Este... Este o greşeală, bolborosesc.

— Nu-i nicio greşeală.

— De ce? Ameţită, mă leagăn în spate pe călcâie. De ce ai face una ca asta?

— Doar nu credeai că te-aş lăsa să ajungi să lucrezi pe câmp.

— Dar asta îmi doream, izbucnesc eu, după care îmi cobor vocea. Cum de ai putut să-ţi sacrifici fericirea pentru mine?

— Nici vorbă de aşa ceva. Îşi ridică privirea spre cer preţ de o clipă, zâmbind chinuit. Tierney, sigur ştii. Mă ia de mâini. Am încercat să-ţi spun de atâta vreme. Te iubesc...

— Opreşte-te, îi spun puţin prea tare, atrăgând atenţia nedorită a celorlalţi. Opreşte-te, îi şoptesc.

Simt sute de priviri aţintite asupra mea, le simt cum mă judecă, de parcă m-ar înţepa în ceafa cu sute de ace.

— Am încercat să-ţi spun ieri, murmură el făcând un pas mai aproape.

— Dar te-am văzut... cu Kiersten... pe pajişte.

— Şi sunt convins că ai văzut-o cu mulţi alţii, dar ai fost prea amabilă ca să-mi spui.

— Nu sunt amabilă. Îmi plec privirea spre vârfurile cizmelor noastre, care aproape că se ating. Nu voi fi niciodată soţia de care ai nevoie.

Îmi sprijină bărbia cu degetele-i calde şi se lipeşte de mine.

— Vreau mai mult de atât. Nu trebuie să te schimbi de dragul meu.

Simt lacrimi fierbinţi pe pleoape. Nu de fericire, nici de uşurare.

Mi se pare că m-a trădat. Am crezut că înţelegea.

— A sosit momentul, strigă domnul Welk aruncându-mi priviri tăioase. Probabil că a fost unul dintre cei care au protestat, cum

mi-a zis tata, la ceremonia de alegere. Nu sunt câtuşi de puţin nora pe care şi-a închipuit-o.

Michael se apleacă şi mă sărută pe obraz.

— Poţi să-ţi păstrezi visele, îmi şopteşte el. Dar eu visez doar la tine.

Nu apuc să reacţionez, nici măcar să răsuflu, căci se deschid porţile, semnalând sosirea fetelor care se întorc din anul de graţie. Atmosfera se schimbă numaidecât. Nu mai este vorba despre voaluri, promisiuni, sentimente rănite şi vise, ci despre viaţă şi moarte.

Clopotul începe să bată şi cu toţii ne apucăm de numărat. Douăzeci şi şase. Înseamnă că nouă fete au murit ucise de braconieri. Cu două mai mult ca anul trecut.

Nu ne luăm rămas-bun pe îndelete. Nu ne arătăm afecţiunea în public. S-a spus deja totul. Nu s-a spus nimic.

În timp ce suntem conduse afară din piaţă, observ un şir lung de bărbaţi care-şi aşteaptă rândul la postul paznicilor, bărbaţi din ţinut pe care nu-i recunosc, dar îmi pierd repede interesul când trecem pe lângă fetele care se întorc, slabe ca moartea, trase la faţă, duhnind a fum de lemn, putreziciune şi boală.

Cea din faţa mea încetineşte şi se holbează la una dintre fetele din şir.

— Lisbeth? şopteşte ea. Surioară, tu eşti?

Fata îşi înalţă capul, dând la iveală o crustă sângerie în locul urechii. Clipeşte apăsat, de parcă ar încerca să se trezească dintr-un coşmar nesfârşit.

— Mişcă-te, o împinge fata din spate; văd cum panglica murdară şi zdrenţuroasă îi atârnă fără vlagă de cosiţa retezată.

Şi când te gândeşti că ele sunt cele norocoase.

Le cercetez ca o nebună chipurile, căutând indicii despre ce li s-a întâmplat... despre ce ne aşteaptă. Sub mizerie şi negreaţă, sub expresiile lor pustii, în ochi li se întrezăreşte un licăr de ură clocotitoare. Nu pot să-mi alung impresia că ostilitatea lor nu este îndreptată împotriva bărbaţilor care le-au făcut asta, ci a noastră, fetele pure, cu spiritul nezdrobit, care posedăm acum magia pe care ele au pierdut-o.

— Eşti moartă, mârâie Kiersten când trece pe lângă mine.

Mă înghiontеşte cu putere în coaste. Mă aplec în faţă, încercând să respir, în timp ce restul fetelor din anul meu mă insultă printre dinţi.

— Târfo.
— Trădătoareo.
— Curvo.

Poate că Michael are impresia că m-a salvat de la o viaţă de muncă pe câmp, dar de fapt mi-a pus o ţintă pe spate.

Mă gândesc la mama, la sângele uscat de la colţurile gurii, la cum mi-a spus să nu am încredere în nimeni.

Privesc în spate la poarta care se închide, la surorile, fiicele, mamele şi bunicile care s-au strâns ca să le vadă pe păsările cu spiritul zdrobit şi-mi dau seama de un lucru: poate că nimeni nu vorbeşte despre anul de graţie din pricina noastră. Cum ar putea bărbaţii să trăiască printre noi, să se culce cu noi, să ne lase să le îngrijim copiii, dacă ar şti ce grozăvii ne facem unele altora singure, în sălbăticie, în întuneric?

∴

Nu există niciun marcaj pe drum, nu ni se anunţă oficial sosirea, dar îmi dau seama că ne apropiem de zona de trecere.

Nu doar din faptul că paznicii strâng rândurile în jurul nostru, că întrezăresc prin pădure cabane din piatră cu acoperişuri din paie sau din pricina lucirilor roşiatice care ţâşnesc printre frunzişurile tot mai sărăcăcioase, ci din cauza mirosului: un iz apăsător de vânat şi sol fertil, de piei proaspăt tăbăcite, de cenuşă de frasini verzi, de ierburi înflorite... şi sânge.

Nu mă pot hotărî dacă mi se pare plăcut sau respingător, poate undeva între, dar este un loc pe deplin îmbibat de viaţă.

Deşi femeile din zona de trecere nu sunt protejate de porţi, de biserică şi de consiliu, par să supravieţuiască. Am auzit că soţiile izgonite nu rezistă mult timp aici. Dacă nu au fost dorite în ţinut, aici cu siguranţă nu le va vrea nimeni, dar dacă sunt tinere şi au noroc să fie primite, le pot fi de folos bărbaţilor din ţinut în schimbul unei monede. Fiii lor bastarzi sunt crescuţi ca braconieri, iar fiicele lor îmbătrânesc vânzându-şi trupul. Mă întrebam înainte de ce nu pleacă pur şi simplu... Nu le opreşte nimic... Nu sunt porţi, nu sunt reguli. E uşor să-mi spun că eu nu pot pleca pentru că surorile mele mai mici ar fi pedepsite în locul meu, dar în adâncul meu ştiu că nu este vorba doar despre asta. Nu am auzit despre nici un singur suflet care să fi supravieţuit şi să ne spună ce se află dincolo de lumea noastră. Bărbaţii spun că ţinutul Garner este o utopie. Raiul pe pământ. Chiar dacă ar fi o minciună, nu putem nega că tradiţia, modul

nostru de viaţă, ne-a ţinut în viaţă generaţii întregi. Şi dacă este adevărat, mă înfior gândindu-mă ce se ascunde dincolo de păduri, dincolo de munţi şi de câmpii. Poate că teama de necunoscut ne ţine ferecaţi aici. Poate că avem asta în comun.

În timp ce femeile din zona de trecere ies din pădure, adunându-se de-a lungul potecii, Kiersten îşi ridică bărbia, mai sus decât am crezut că ar putea-o ridica vreodată cineva. Celelalte fete îi urmează numaidecât exemplul, dar le văd teama în venele umflate de pe gâturile lor rigide, ca nişte gâşte de iarnă care-şi aşază singure capul pe butuc, dorindu-şi din instinct să aibă parte de o moarte curată.

Nu şi eu.

Am aşteptat toată viaţa să văd asta.

Am spus că voi renunţa la vise, într-adevăr, dar ştiu că tata s-a furişat în zona de trecere ani de zile. Dacă fata este aici? Dacă mă aşteaptă? O soră vitregă de mult pierdută pe care nu am cunoscut-o niciodată. Poate că şi ea mă visează. Mă ameţeşte gândul. Am nevoie doar de un moment trecător de recunoaştere. Doar cât să ştiu că este reală.

Mă uit prin mulţime şi observ că fetele tinere au toate rochii din în natural, iar femeile poartă haine din in vopsite cu sfeclă. Îmi amintesc de panglicile noastre roşii. Poate că este un simbol al faptului că au avut sângerarea, că sunt disponibile.

Cu părul desfăcut, în neorânduială, împletit cu petale de flori veştejite, femeile se apropie de noi în timp ce trecem, atât de aproape, că pot simţi căldura pieptului lor slobod. Un şuierat jos se aude tot mai puternic din mulţime, stârnindu-mi furnicături pe piele. Nu, nu sunt doar curioase, ci revarsă spre noi o gelozie clocotitoare. Aproape că simt amărăciunea pe vârful limbii.

Cu capetele plecate, îşi ridică privirile aspre către noi printre şuviţele de păr, concentrându-se pe cele cu voaluri. Preţ de o clipă, uit că mă număr printre ele. Încerc să-mi ascund voalul subţire în pelerină, dar este prea târziu.

Pentru ele probabil că reprezentăm tot ce nu vor avea vreodată, tot ce-şi închipuie că-şi doresc.

Legitimitate. Stabilitate. Dragoste. Protecţie.

De-ar şti ele.

Oricât de incomod mi-ar fi, mă uit la fiecare chip în parte. Tânără. Bătrână. De toate vârstele. Anumite trăsături îmi amintesc de ea: linia ascuţită a părului, o bărbie uşor crestată,

dar niciuna nu are un semn mic în formă de căpşună sub ochiul drept.

Mă simt ca o proastă pentru că cedez în faţa acestui gând, pentru că-l am pur şi simplu, dar apoi întrezăresc o petală roşie împletită în şuviţa uneia dintre femeile care străjuiesc cărarea. Nu este fata din visele mele, însă aş recunoaşte floarea aceea oriunde. Sigur înseamnă ceva. Mă îndrept spre ea, dar sunt împinsă de la spate.

Cad în genunchi şi simt o explozie de căldură roşie înflorind prin ciorapul de lână, scurgându-se prin cămaşă şi prin rochia pentru călătorie. Până mă ridic eu, femeia a dispărut. Sau poate că nu a fost niciodată acolo.

— Ar trebui să ai grijă pe unde umbli, îmi zâmbeşte Kiersten.

Mă pierd cu firea. Poate că magia începe să se învolbure în mine, sau poate că m-am săturat pur şi simplu, dar când mă îndrept spre ea, simt cum mă apucă cineva de cot. Mă întorc, gata să-l lovesc pe paznicul care a îndrăznit să mă atingă, însă dau de Gertrude Fenton.

— Aşa doar vei înrăutăţi lucrurile, Tierney.

— Dă-mi drumul.

Încerc să mă trag, dar mă apucă şi mai strâns.

— Trebuie să nu ieşi în evidenţă.

— Serios? Reuşesc în sfârşit să-mi eliberez braţul, dar e mai puternică decât pare. Şi cum anume te-a ajutat asta pe *tine*?

Se îmbujorează rapid, iar eu mă simt numaidecât prost.

— Uite ce este, încerc să-i explic. Dacă nu mă apăr, o să mă trateze ca...

— Ca pe mine, mă întrerupe ea. Mă crezi slabă.

— Ba nu, şoptesc, dar ştim amândouă că este o minciună.

— Mereu te-ai crezut mai bună ca noi. Crezi că te pricepi să te ascunzi, să te prefaci, dar nu este aşa. Ţi se vede totul pe faţă... Aşa a fost mereu, îmi spune ea în timp ce-şi continuă mersul.

Vreau să nu mă mai gândesc la asta, să mă cufund iarăşi în solitudinea mea, dar mă simt prost că nu i-am sărit niciodată în ajutor până acum. Mi-am dorit-o, de multe ori, dar nu am vrut să atrag atenţia asupra mea, şi iată că ea se pune în pericol pentru mine. Nu este deloc slabă.

O ajung din urmă şi îmi potrivesc pasul cu al ei.

— Tu şi Kiersten eraţi cele mai bune prietene înainte. Îmi amintesc că vă vedeam tot timpul împreună.

— Lucrurile se mai schimbă, murmură ea holbându-se drept înainte.

— După ce ai... Mă holbez fără să vreau la încheieturile degetelor ei.

— Da, îmi răspunde, trăgând în jos de mâneci.

— Îmi pare rău pentru asta, pentru ce ţi s-a întâmplat.

— Nu pe cât de rău îmi pare mie, oftează Gertrude fără să-şi ia ochii de la ceafa lui Kiersten. Dacă eşti deşteaptă, te vei retrage. Nu ştii de ce e în stare.

— Dar tu ştii...?

— Nici măcar nu era litografia mea, spune Gertrude cu jumătate de gură.

— Era o litografie?

Toată lumea ştie că tatăl lui Kiersten are o colecţie de litografii foarte vechi.

Gertrude îşi încleştează maxilarul şi-şi coboară voalul peste ochi, dându-mi de înţeles că am încheiat conversaţia.

Îmi vine în minte doar proverbul pe care mi-l spunea tata. Apele liniştite sunt adânci.

Un lucru e sigur. Gertrude Fenton are ceva de ascuns.

Poate că nu suntem chiar atât de diferite la urma urmei.

∴

Soarele a apus de mult când ajungem la locul de popas. Pe un butuc putrezit atârnă o fâşie de in cu pete de sânge proaspăt. Probabil că aici şi-au petrecut noaptea şi fetele care s-au întors în oraş.

— Două monede pe fata lui Spencer, zice unul dintre gardieni şi scuipă între spiţele căruţei.

— N-o să mai vezi banii ăia, îi răspunde cel cu mustaţă castanie în timp ce-şi pregăteşte culcuşul. O să fie fata lui Dillon, spune el aruncând o privire în spate către fetele adunate în jurul focului de tabără.

— Zdrahoanca?

— Bingo. Rânjeşte strâmb, dar are o voce dulce-amăruie. Nu cred c-o să reziste nici două săptămâni.

În timp ce ne măsoară din priviri, îi măsor şi eu din priviri pe ei.

Nu seamănă cu Hans. Să le însoţeşti pe fete este cea mai josnică muncă dintre toate, aşa că sunt fie prea bătrâni, prea proşti sau prea leneşi ca să facă ceva în ţinut. Se prefac că nu-i

interesează marfa virgină pe care o însoţesc, dar îmi dau seama că nu este chiar aşa. Se uită la noi cu jind, cu disperare, dar ne şi dispreţuiesc pentru că le-am luat bărbăţia. Mă întreb dacă încă mai cred că a meritat schimbul.

Mă sprijin de un pin noduros care se află la jumătatea distanţei dintre paznici şi fete. E cel mai bun punct de observaţie. Pot să ascult ce se vorbeşte în ambele tabere şi, în acelaşi timp, să urmăresc pădurea din jurul nostru, dar îmi dau seama ce impresie le fac celorlalte. Poate că Gertrude are dreptate, poate chiar am avut impresia că sunt mai bună ca ele. Credeam că ştiu totul, că mă puteam ascunde, că puteam trece neobservată, că puteam scăpa cu bine, dar nici vorbă de aşa ceva acum. Michael m-a trădat când mi-a dat un voal, fata din visele mele nu era în zona de trecere, iar acum sunt o ţintă ambulantă, însă nu-i totul pierdut. Mai este Gertrude Fenton, o posibilă prietenă, una de care nu am crezut vreodată că aş avea nevoie.

O privesc din umbră cum stă cu celelalte proscrise, jucându-se absentă cu capătul panglicii roşii. Dar chiar şi celelalte proscrise stau la distanţă de ea. Mă întreb care-i de fapt povestea ei. Dacă Kiersten a lăsat-o pe Gertie să-şi asume vina pentru dispariţia litografiei, înseamnă că-i în stare de absolut orice.

Deşi simt imboldul de a o proteja, îmi tot vin în minte cuvintele mamei. *Să nu ai încredere în nimeni. Nici măcar în tine însăţi.*

O briză suflă prin tabără, făcându-mă să-mi strâng mai tare pelerina. Îmi doresc cu disperare să-mi încălzesc la foc membrele chinuite, dar nu sunt pregătită să mă alătur celorlalte fete.

Îmi dau jos cizmele şi încerc să-mi frec degetele de la picioare, ca să le redau simţirea. Am avut destulă minte ca să port cizmele prin casă când le-am primit, ca să se mai lase, dar îmi dau seama că unele fete n-au dovedit aceeaşi prevedere.

Fără ceasul nostru cu pendulă sau clopotele din ţinut, nu ştiu cât este ora. Presupun că nici nu mai contează. Singurul moment care contează va fi peste treisprezece luni. Treisprezece luni lungi. Dar nu trebuie să mă gândesc atât de departe. Tata mi-a spus mereu că trebuie să rezolvi câte o problemă pe rând, iar momentan cea mai mare problemă a mea

este Kiersten. Trebuie să mă feresc din calea ei până ajungem în tabără. Poate că vom avea fiecare cabana ei şi n-o să am de-a face mai deloc cu ea.

Momentan, voi face lucrurile la care mă pricep cel mai bine.

Voi privi.

Voi asculta.

Vântul îşi croieşte drum prin pădure, făcând pinii să scârţâie şi să se mişte.

— Crezi că braconierii ne urmăresc chiar acum? murmură Becca holbându-se la pădurea deasă.

— Am auzit că ne urmăresc tot drumul până la tabără, şopteşte Patrice.

— Haideţi să aflăm. Kiersten se ridică în picioare. Asta vreţi? strigă ea şi îşi ridică fustele, arătându-şi picioarele spre întunericul care ne înconjoară.

— Opreşte-te. Fetele o trag înapoi chicotind, de parcă ar fi un joc.

— Sora mea cea mai mare mi-a zis că-şi acoperă tot corpul cu un giulgiu, zice Jessica.

— Ca nişte stafii? întreabă Helen.

— Stafiile nu poartă giulgiuri, proasto, râde Jenna. Doar în spectacolele de Crăciun.

— Am auzit că o fac din pricină că sunt diformi, spune Tamara pe un ton sumbru. Au guri uriaşe, pline cu dinţi ascuţiţi.

— Pun pariu că nici măcar nu sunt acolo, intervine Martha. Nu i-am văzut sau auzit deloc până acum. Probabil că ne spun asta doar ca să ne sperie.

— Dar de ce ar face-o? întreabă Ravenna apucându-şi voalul, care scârţâie când îl frământă între degete.

Mă apropii de ele. Poate că nu sunt singura care se îndoieşte.

— Ca să nu fugim, zice Kiersten. Nu-şi permit să alergăm încolo şi încoace cu toată magia noastră... Cu toată puterea. Se apleacă în faţă şi îşi coboară vocea. Deja simt cum se întâmplă. Simt furnicături în adâncul meu, chiar *aici,* ne spune şi îşi desface pelerina, apoi îşi răsfiră degetele sub buric.

Un fior de entuziasm străbate grupul, ca atunci când se ascut lamele în piaţă înainte de o pedepsire.

— Abia aştept să descopăr ce magie am, spune Jessica, îndreptându-şi puţin spatele.

— Am auzit că vorbitul cu animalele este o trăsătură de

familie la noi. Dena o priveşte pe Kiersten, cerându-i aprobarea.

— Poate că voi reuşi să stăpânesc vântul, spune o altă fată desfăcându-şi larg braţele.

— Sau focul nu mă va putea atinge. Meg îşi trece degetul printr-o flacără.

— Haide, haide... Kiersten se uită la paznici şi le face semn fetelor să tacă. Să nu ne lăsăm duse de val. Nu încă.

— Tu ce putere speri să ai? Jenna o îmboldeşte uşor pe Kiersten cu genunchiul. Te rugăm să ne spui.

— Da, spune-ne, o roagă celelalte fete în cor.

— Eu vreau... Face o pauză dramatică, să se asigure că fetele îi absorb fiecare cuvânt. Vreau să pot controla oamenii cu mintea. Să-i conduc pe calea cea dreaptă... Să-i izbăvesc de păcat, ca să ne putem mistui magia şi să ne întoarcem acasă femei purificate.

Gertrude pufneşte. Nu-mi dau seama dacă este un oftat, un căscat sau un chicotit, dar Kiersten o priveşte cu asprime.

— Poate că până şi *tu* ai putea fi pură din nou, Gertie.

Muşchii din maxilarul lui Gertrude se contractă, dar se pare că Kiersten nu va avea parte de altă reacţie de la ea.

— Dar tu, Betsy? Kiersten se concentrează pe fata de lângă Gertrude. Următoarea ţintă.

— Eu?

Fata priveşte în jurul focului de tabără de parcă ar căuta un martor.

— Mai e vreo Betsy Dillon pe aici? întreabă Kiersten. Tu ce magie speri să ai?

— Să nu mai fi atât de mare şi de urâtă? zice una dintre fete râzând pe înfundate.

Kiersten o loveşte peste picior.

Chiar şi în lumina stinsă, o văd pe Betsy cum se îmbujorează; se simte fie jenată, fie încântată că Kiersten îi acordă atenţie.

— Eu... Eu vreau să zbor ca o pasăre, mărturiseşte ea ridicându-şi privirea spre coroanele copacilor.

— Slabe şanse, murmură cineva.

Kiersten îi face semn să tacă şi o întreabă dulceag – prea dulceag – pe Betsy:

— Şi de ce vrei asta?

— Ca să pot zbura foarte departe, murmură Betsy cu o mină visătoare.

— Crede-mă, *toate* ne-am dori să zbori foarte departe!

Celelalte fete nu se mai pot abţine şi izbucnesc în râs.

În timp ce lacrimile se preling pe chipul lui Betsy, Kiersten se întoarce cu spatele la ea şi continuă să vorbească cu celelalte.

Gertrude se întinde spre ea să o consoleze, dar Betsy îi dă mâna la o parte, se ridică şi o ţâşneşte spre pădure.

— Ce ţi-am spus eu? zice paznicul cu mustaţă castanie privind-o cum o ia la fugă. Fata lui Dillon.

Tovarăşul său scoate două monede din buzunar şi i le înmânează mormăind:

— În fiecare an. Nu ştiu cum reuşeşti.

Sunt pe punctul de a mă duce după ea, să-i spun să le ignore, când aud un scâncet ascuţit. Urmat de un altul. Şi apoi de altul, din diferite locuri din pădure. Chemări şi răspunsuri tipice. La început cred că este o haită de câini sălbatici, dar apoi îl aud din nou, de data asta mai aproape, urmat de un râs aspru. Nu trebuie să-mi explice nimeni că este strigătul braconierilor. Şi se ţin după ea.

Mă uit la paznici, dar ei îşi continuă pregătirile pentru noapte.

— Trebuie să mergeţi după ea, le spun.

Cel mai înalt ridică din umeri.

— Dacă fugiţi, nu suntem răspunzători...

— Dar nu fuge, îl întrerup. Voia doar să plângă... în intimitate.

— Nu vă abateţi de la cărare. Astea-s regulile...

— Dar nu ne-a spus nimeni... Nu a zis nimeni...

— Nu ar trebui *să ştiţi* pur şi simplu? se răsteşte el măsurându-mă din priviri şi clătinând din cap.

O pornesc după ea, dar apoi aud ţipete. Ţipete care-ţi îngheaţă sângele în vine răsunând în toată pădurea. Sunetul pare să-mi străpungă pielea şi să-mi pătrundă până în oase, împietrindu-le.

— Ai văzut ce am împins-o să facă? îi şopteşte Kiersten Jennei.

Jenna îi şopteşte mai departe Jessicăi. Şi, uite aşa, veştile despre magia lui Kiersten se răspândesc cu iuţeala fulgerului.

Mă uit iarăşi la fete, la chipurile lor luminate de flăcări, la umbrele întunecate cuibărite în adânciturile craniilor, şi le văd cum o privesc pe Kiersten, cu un amestec de teamă şi reverenţă.

Întrezăresc un zâmbet în colţurile buzelor ei perfecte, ca un mugur de trandafir.

Cunosc zâmbetul acela.

∴

Zgribulită pe pământul umed, nu pot să dorm. Nu ştiu cum de ar putea cineva, cu toate ţipetele. Am auzit zvonuri cum că braconierii ne-ar ţine în viaţă cât mai mult timp posibil, cât ne jupoaie, cum că durerea ar scoate la suprafaţă cea mai puternică magie, dar până şi paznicii par puţin descumpăniţi de data asta. De parcă braconierii ar vrea să auzim fiecare ţipăt, fiecare tăietură. Vor să ştim ce ne aşteaptă.

Dar în timp ce soarele răsare deasupra munţilor, greoi şi umflat, de culoarea unui gălbenuş de vară târzie, ţipetele se potolesc până se mai aude doar câte un scâncet, după care se opresc de tot. Nu am fost nicicând mai îngrozită şi mai uşurată ca acum. În sfârşit nu mai suferă.

Ne strângem în tăcere lucrurile ca să pornim la drum. Paznicii dau legătura lui Betsy jos din căruţă şi o lasă în urmă, de parcă nu înseamnă nimic. De parcă *ea* nu ar însemna nimic.

Un fâlfâit de aripi mă smulge din vârtejul de gânduri. Îmi ridic ochii spre crengile ciolănoase ale copacilor şi văd o pitulice care se holbează la mine. Simplă şi rotunjoară, vrea să fie văzută.

— Zboară cât mai departe de aici, îi şoptesc.

După ce ne-am aliniat ca să ne numere, o apucăm pe cărare. Percep pădurea care mă înconjoară într-un mod la care nu m-am mai gândit până acum. Noaptea trecută ne-a dovedit că eram privite. Urmărite. Şi am vânat destul de mult cu tata ca să ştiu că probabil caută o verigă slabă.

La un semn de-al lui Gertrude îmi trag voalul peste faţă. Ştiu că mă dezumanizează, aşa cum le punem un sac peste ochi porcilor înainte să le tăiem gâtul, dar nu vreau să-i las să mă vadă. Nu vreau să-mi memoreze chipul. Să viseze la mine. Nu le voi da satisfacţia de a-mi vedea frica.

O fată din faţa mea se opreşte brusc, apucă o piatră grea de pe marginea cărării şi o vâră în buzunarul pelerinei. Este Laura Clayton, o fată tăcută, fusiformă, care probabil că la întoarcerea acasă va fi trimisă să lucreze la moară.

— Scuze, îngaimă ea fără să mă privească în ochi.

Mă întreb dacă îşi caută o armă. Din felul în care merge îmi dau seama că nu este primul obiect greu pe care l-a cules de pe drum. Caut şi eu o piatră grea, dar Gertrude încetineşte pasul ca să meargă în rând cu mine.

— Ai văzut? zice ea cu ochii fixaţi în faţă, pe cărare.

Îmi ridic privirea şi o văd pe Kiersten şoptindu-le ceva unor fete. Se uită în spate spre mine, apoi trece la următorul grup de urechi dornice să o asculte.

— Ce-i cu asta?

— Pregăteşte deja scena.

— Nu mă tem de ea.

— Ar trebui să te temi. Ai văzut ce poate face... Ce magie are...

— Am văzut doar o fată rănită care a fugit ca să plângă.

Gertrude îmi aruncă o privire tăioasă, dar o văd în ochii ei. Nu sunt singura care are îndoieli.

— Cu sau fără magie, îţi poate face rău şi în alte moduri.

Îmi amintesc că am văzut-o pe Kiersten făcându-i la fel lui Gertrude anul trecut, răspândind porecla ruşinoasă ca pe o molimă. Dar s-a întâmplat în limitele ţinutului, în timp ce bărbaţii ne fereau, se asigurau că nu întreceam măsura. Aici lucrurile stau cu totul altfel.

O parte din mine se întreabă dacă nu cumva mi-am tăiat singură craca de sub picioare. M-am făcut că nu văd cum Kiersten se lua de oricine voia. Aş fi putut s-o opresc atunci, dar acum... orice este posibil.

— Trebuie să te întreb, spun, aruncând o privire agitată în direcţia ei. Ţi-ai asumat vina pentru... pentru litografie? Asta ai păţit?

Gertrude mă priveşte cu ochi sticloşi, bântuiţi.

— Vorbiţi despre Betsy? O fată vine sfioasă în dreptul meu, speriindu-ne pe amândouă. E Helen Barrow.

Agitată din pricina întreruperii nedorite, Gertrude îşi pleacă bărbia şi o ia înainte.

— Gertrude, aşteaptă, îi strig, dar a plecat deja.

— Ştiu că nu am un voal, zice Helen. Dar ai părut mereu de treabă, dintr-o familie amabilă. Tatăl tău a fost foarte bun cu mama o dată...

— Da. E un bărbat grozav, rostesc eu încet, pe un ton inexpresiv, întrebându-mă unde vrea să ajungă cu toate astea.

— Lumea vorbeşte, spune ea uitându-se spre Kiersten. Ar trebui să stai departe de Gertie. Nu vrei ca oamenii să te creadă şi pe tine murdară.

— Chiar nu-mi pasă ce crede lumea. Oftând din rărunchi,

adaug: Şi nici ţie nu ar trebui să-ţi pese.

Mă priveşte, îmbujorată şi jenată.

— Nu am vrut să te jignesc.

— Doar pentru că nu ai primit un voal nu înseamnă că tu contezi mai puţin. Suntem toate egale aici.

Ochii i se umplu de lacrimi; buza de jos îi iese în afară.

— Ce este? Ce s-a întâmplat?

— Mi-e teamă. Mi-e teamă de ce se va întâmpla când vom... Helen se împiedică de propriile-i picioare şi se înclină în afara potecii.

O apuc de marginea pelerinei şi o trag înapoi chiar în momentul în care o lamă subţire vâjâie pe lângă obrazul ei şi se înfige într-un pin din apropiere.

— Ai văzut? icneşte ea, iar ochii i se umplu din nou de lacrimi, părând şi mai mari.

Ne răsucim lent şi ne uităm în urma noastră, dar nu vedem nimic. Doar pădurea. Dar jur că-i simt acolo... Le simt privirile pe piele.

— Kiersten se uită la mine? şopteşte Helen îngrozită, privind în jos în faţa ei. Ea m-a făcut să mă împiedic?

Nu vreau să-i dau crezare, dar când mă uit în lungul potecii, jur că mi se pare că aud foşnetul cosiţei lui Kiersten. Că văd umbra unui zâmbet.

Mi se face pielea de găină.

— Nu fi prostuţă. O trag după mine. Te-ai împiedicat de o rădăcină, atâta tot.

Nici măcar eu nu sunt pe deplin convinsă de ce spun. Mi se pare că Kiersten înfloreşte chiar sub ochii mei: o beladonă plină de otravă.

∴

Până la sfârşitul zilei pădurea a devenit atât de deasă, încât doar câte o răbufnire de lumină muribundă mai pătrunde prin ea. Ori de câte ori dispare mi se pare o insultă, până nu se mai întoarce deloc.

Cu fiecare pas, aerul devine tot mai dens, terenul tot mai nesigur; mirosul de stejar şubred şi perişor este înlocuit de cel de cucută, ferigi, muşchi, argilă şi alge.

Poteca se îngustează atât de tare, încât am impresia că pădurea ne-ar putea inhala cu totul.

Unele dintre fete trebuie să-şi dea jos cizmele: au tălpile pline

de sânge şi de băşici, de nerecunoscut. Din pricina pasului lent, paznicii hotărăsc să nu mai facem popas. Poate că este mai bine aşa; nu vom avea timp să stăm să ne gândim la soarta care ne aşteaptă. Mi se pare derutant, dar am ajuns să ne resemnăm cumva cu ideea.

Trebuie să mă opresc ca să mă uşurez. Nici măcar nu ştiu de ce simt nevoia să o fac, pentru că nu ne-au dat nimic de mâncare sau de băut. Poate că este doar o nevoie închipuită. Un lucru pe care trupul meu obişnuia să-l facă. Observând un mănunchi de ferigi, mă împleticesc în faţă, îmi ridic fustele, îmi dau la o parte lenjeria şi mă ghemuiesc.

Aştept, măcar un strop, ca să mă simt satisfăcută, şi îl văd pe ultimul paznic trecând pe lângă mine fără să spună nimic. Văd lumina torţei cum dispare în josul cărării şi îmi dau seama că nu m-a văzut. Nu ştiu că am plecat şi probabil că îşi vor da seama doar în tabără, la numărătoare. Mă străbate o scânteie de adrenalină. Aş putea să fug chiar acum. Nu înapoi de unde am venit, ci spre un loc nou. Braconierii vor urmări grupul de fete şi, până să-şi dea cineva seama că am dispărut, voi fi găsit deja un fir de apă în care să-mi pierd urma. Nimeni n-o să poată da de mine. Ştiu cum să mă ascund. M-am ascuns ani de zile chiar la vedere. Michael avea dreptate într-o privinţă: sunt puternică şi deşteaptă şi s-ar putea să nu mai am niciodată parte de o ocazie ca aceasta.

Încep să-mi adun fustele, dar aud sunetul inconfundabil de paşi. Mă uit peste umăr şi le văd siluetele. O paradă nesfârşită de siluete întunecate care apar din păduri. *Braconieri.*

Îmi dau brusc seama că m-am abătut cumva de la cărare. Nu m-am gândit. Doar am văzut ferigile şi m-am dus spre ele. Sunt la doar câţiva paşi distanţă, zece cel mult, însă nu-mi dau seama cât de aproape sunt braconierii, cât de repede se mişcă, pentru că mă uit la ei şi văd doar nori întunecoşi care plutesc prin pădure ca nişte spectre.

Vreau să alerg spre cărare, să strig după ajutor, dar sunt atât de încremenită, încât pot doar să mă afund mai tare în frunziş şi să închid ochii.

Este o copilărie din partea mea să cred că dacă eu nu-i pot vedea, nici ei nu mă pot vedea, dar în clipa asta aşa mă simt: ca o copilă. Pot să mă îmbrac, pot să mă mărit, îmi pot spune că acum sunt femeie, dar nu mă simt nici pe departe pregătită

pentru asta. Pentru toate astea.

Ar trebui să mă târguiesc cu Dumnezeu, să îi promit că nu mă voi mai abate niciodată de la cărare, dar nici măcar atât nu pot să fac. Nu ni se îngăduie să ne rugăm în tăcere, de teamă că ne vom folosi de prilej ca să ne tăinuim magia, dar unde este magia mea acum, când am nevoie de ea?

Când braconierii încep să treacă pe lângă ascunzătoarea mea, nu-mi vine să cred cât de tăcuţi sunt. Merg toţi în acelaşi ritm, aşa că mi-e imposibil să-mi dau seama de numărul lor, dar le aud lamele de oţel fredonând când suflă câte o briză peste tăişul lor ascuţit. Nu vorbesc; doar răsuflă, adânc şi cumpătat, cu precizie.

Deschid ochii atunci când pier şi ultimii paşi. Mă gândesc că poate magia mea chiar şi-a făcut efectul, poate că sunt invizibilă, dar chiar atunci simt ceva cald pulsând pe lateralul gâtului. Mă răsucesc lent şi-mi dau seama că am o lamă curbată în dreptul arterei şi doi ochi se holbează la mine ca nişte bucăţi de marmură, umede şi lucioase, dar restul trupului îi este învăluit în întuneric.

— Te rog... nu, şoptesc, dar el stă neclintit.

Ochii aceia... E ca şi cum m-aş holba într-o hazna.

Mă îndepărtez uşor de el şi mă târăsc spre potecă.

Aştept să-i aud croncănitul dezgustător, să mă apuce de glezne şi să mă tragă în pădure ca să mă jupoaie de vie, dar ating cu vârfurile degetelor fâşia golaşă de pământ, mă ridic brusc în picioare şi îmi dau seama că a dispărut. Simt doar golul care mă înconjoară.

O iau la fugă înainte şi mă strecor cu iscusinţă în grupul istovit, încerc să mă port firesc, dar nu mă pot opri din tremurat. Vreau să le spun celorlalte despre braconier, cât de aproape am fost de moarte, dar când mă uit în urmă, în întuneric, nici măcar nu sunt convinsă că s-a întâmplat. Nici gând ca un braconier să-mi dea pur şi simplu drumul. Iar adevărul este că nici măcar nu am văzut un corp, doar o lamă şi ochii aceia.

Bărbia începe să-mi tremure. Ar putea fi de la epuizare sau de la magia care se strecoară în mine, dar orice s-a întâmplat sau nu, trebuie să-mi vin în fire, să fiu atentă, pentru că un singur pas greşit în orice direcţie ar putea fi ultimul pe care-l fac.

La răsăritul soarelui trecem pe lângă o cabană dărăpănată. Mă întreb dacă aici ne vom petrece anul de graţie, însă paznicii

ne îndeamnă să continuăm, până la capătul pământului, în faţa noastră întinzându-se doar o pustietate acoperită de apă. Dar dacă mijeşti ochii cum trebuie, poţi întrezări o bucată mică de pământ în depărtare.

Şi ştiu ce este.

Este începutul sfârşitului pentru unele dintre noi.

∴

Ne urcă în canoe, dar nu ne dau vâsle.

Doar paznicii au privilegiul de a ne cârmui spre închisoarea noastră. Poate că nu vor să o luăm razna şi să-i îmbrâncim din bărci. Poate că Laura Clayton a adunat pietre tocmai pentru asta. Stau cu ochii pe ea, pregătită pentru cea mai mică urmă de revoltă. Nu ştiu unde ne-am duce sau ce am face, dar cred că sunt dispusă să aflu.

Nimeni nu spune nimic când încep să vâslească peste apa ca de sticlă. Cu fiecare mişcare a lemnului care sculptează albastrul profund, am impresia că sunt eviscerată. Bucată cu bucată. Lovitură cu lovitură, dezbrăcându-mă de tot ce am ştiut cândva, de tot ce am crezut cândva.

Pe la jumătatea lacului vast, o văd pe Kiersten lăsându-şi mâna peste lateralul canoei, atingând uşor suprafaţa apei cu vârfurile degetelor, lăsând urme lungi şi senzuale.

Felul în care soarele scânteiază pe şuviţele ei de culoarea mierii şi zâmbetul ei liniştit au un efect ciudat asupra mea. Asupra tuturor. Singura care nu se uită la ea este Laura Clayton, care se holbează drept în faţă, ţinând cea mai grea piatră în poală.

Îşi mişcă buzele, dar nu-mi dau seama ce spune.

Mă aplec spre ea şi mă priveşte ciudat de tot.

— Spune-i surorii mele că îmi pare rău, îmi zice în şoaptă, apoi se balansează încet peste marginea canoei.

— Laura, o strig, dar e prea târziu.

Pelerina din lână neagră îi învăluie trupul şi se scufundă repede în adâncuri.

Îmi dau seama în acea clipă că s-a gândit doar cum să se revolte de una singură.

Nimeni nu mişcă. Nimeni nu se clinteşte. Dacă deja am ajuns aşa, mă înfior când mă gândesc cum vom fi peste un an.

Kiersten îşi trage mâna în barcă, iar fetele îi aruncă priviri cunoscătoare. Toate cred că ea a făcut-o pe Laura să sară.

Şi poate că aşa a fost.

Mă străbate un val de panică.

Două au murit, au mai rămas treizeci şi una.

∴

Pârjolite de soare şi istovite, încă legănându-ne în ritmul unduirilor apei, cuprinse de o senzaţie de goliciune după evadarea Laurei, ne uităm la paznicii care trag canoele pe ţărmul noroios. Sunt cu nervii la pământ, aşa că hârşâitul carenelor pe plaja stâncoasă îmi seamănă cu sunetul pe care-l face un brici.

— Perimetrul este liber, anunţă unul dintre paznici. Nu avem de raportat niciun atac.

Cunosc vocea aceea. Ridic privirea şi îl văd pe Hans. Dau să mă ridic, însă Martha, care stă în spatele meu, mă trage în jos de fuste.

— Nu atrage atenţia asupra ta. Ai văzut ce-a păţit Laura.

Hans mă priveşte pe furiş. Mă avertizează. Martha are dreptate. Nimeni nu are voie să afle că suntem prieteni. Ar da de necaz.

— Nu pot să cred că te-ai oferit voluntar, zice paznicul mai în vârstă, clătinând din cap şi uitându-se în spate la lacul întins. Un an întreg în cabana aia mică şi dărăpănată. Doar tu şi Mortimer.

Mă întreb dacă este vorba despre cabana pe care am văzut-o pe mal. Am auzit că doi paznici locuiesc în apropiere ca să apere împrejmuirea taberei, dar mi s-a părut mereu a fi mai degrabă o pedeapsă, decât un privilegiu. Oare asta încerca Hans să-mi spună zilele trecute la padoc?

Posomorâţi, paznicii încarcă proviziile în căruţe şubrede şi le împing în sus pe o potecă lată din pământ.

Îi urmăm. Ce altceva am putea face?

Dar este mai mult de atât. Ne-am pregătit pentru acest moment toată viaţa. Anul de graţie nu mai este o poveste, un mit, un lucru care se va întâmpla într-o zi.

Ziua aceea a sosit.

Absorb fiecare detaliu al locului: chiar dincolo de linia ţărmului stâncos par să se întrezărească mai multe structuri înalte din lemn. La început mă gândesc că poate acolo vom locui, dar paznicii ne conduc tot mai spre interior.

Relieful pustiu se acoperă treptat de pini albi şi frasini. În faţă, copacii par să se îndesească; sunt de înălţimi diferite, cei mai

înalţi aflându-se spre interiorul insulei. Îmi amintesc că am auzit poveşti de la vânătorii pe care-i îngrijea tata despre pădurile de la miazănoapte. Fâşii ascuţite de pământ izolate de restul lumii. Unde oamenii şi animalele îşi pierd minţile.

Hans se uită în spate la mine. Cred că încearcă să-mi spună ceva, dar nu îmi dau seama ce anume. Sunt prea obosită pentru subtilităţi acum.

Prin frunziş întrezăresc un şir dens de cedri enormi care par să înconjoare toată insula, dar sunt prea apropiaţi unul de celălalt ca să fi crescut natural. Sigur este un gard, precum cel din ţinut, dar nu ca să ne ferească de lumea de afară, ci ca să protejeze restul lumii de *noi.*

Nu am idee de ce suntem în stare, de cum ne va mistui magia; tot ce ştiu e că nici măcar nu am ajuns la destinaţia finală, iar două dintre noi au căzut deja.

În timp ce cizmele umede mi se afundă în pământul moale mă gândesc la mama, care a trecut pe aici înaintea mea, la June şi Ivy, şi la Penny şi Clara, care vor fi nevoite să-mi calce pe urme.

Văd urme de căprioare şi porci spinoşi, vulpi şi păsări, dar văd şi altele care-mi îngheaţă sângele în vine. Urme plate de paşi mari şi două dungi lungi, de parcă cineva ar fi fost târât.

Cercetez pădurea cu privirea, căutându-i pe braconieri, dar nici măcar nu ştiu ce caut. Ochi şi lame, atât ştiu. Oare s-au camuflat? Oare s-au căţărat în copaci, sau se ascund în tranşee sub noi, aşteptând să facem un pas greşit?

Ştiu că braconierii nu ar trece niciodată dincolo de împrejmuire, de teama blestemului. Prin urmare, ce le face pe fete să iasă? Oare încearcă să evadeze? Oare braconierii le duc cu zăhărelul? Sau poate sunt date afară chiar de celelalte fete?

De parcă mi-ar putea citi gândurile, Kiersten se uită la mine peste umăr, pârjolindu-mă cu ochii ei albaştri ca gheaţa de la glezne până la creştet.

Mă aplec şi mă prefac că-mi leg şiretul de la cizmă; orice, doar ca să scap de privirea ei. Mă tot gândesc cum a fugit Betsy în pădure, cum s-a balansat Laura peste marginea canoei, la expresia aceea de pe chipul lui Kiersten. Indiferent că este sau nu adevărat, ea chiar crede că le-a ucis prin magia ei.

Şi se mândreşte cu asta.

Încerc să alung gândul, să mi-l scot din minte, pentru că orice s-ar întâmpla, oricum ar părea lucrurile că sunt, trebuie să-mi ţin

capul pe umeri şi picioarele bine înfipte în pământ. Fără superstiţii. Fără frică.

Îmi adun fustele şi dau să mă ridic, când observ o floricică roşie care încearcă din răsputeri să iasă la suprafaţă. Mă întind şi-i ating cele cinci petale, perfect formate, ca să mă asigur că este reală. Ochii mi se umplu de lacrimi. E floarea din visul meu, aceeaşi pe care am văzut-o în mâna doamnei Fallow când i-au pus ştreangul de gât, aceeaşi care era împletită în părul femeii din zona de trecere. Nu înţeleg cum a ajuns aici, cum a reuşit să supravieţuiască pe această cărare bătătorită, dar mi se pare o fărâmă de magie mai adevărată decât orice am văzut până acum.

— În picioare, spune Hans şi mă cuprinde cu braţul, trăgându-mă în sus.

— Ce cauţi aici? îl întreb în şoaptă.

— Ţi-am spus c-o să-ţi port de grijă. Nu îndrăznesc să mă uit la el, dar îi simt zâmbetul din voce. Dacă e observată o spărtură în gard, vor trimite după mine. Pricepi? O să vin după tine.

Încuviinţez din cap, dar nu am idee despre ce vorbeşte.

Pe măsură ce ne apropiem de capătul cărării, vedem în faţa noastră o poartă înaltă din lemn cu sute de panglici neînsufleţite prinse în cuie în lemnul aspru. Unele sunt zdrenţuite, decolorate de mult la o nuanţă fadă de roz, dar celelalte sunt tot proaspete, de un rubiniu intens. Aş vrea să mă prefac că fetele le-au pus acolo, într-un ultim act de revoltă înainte să se întoarcă în ţinut, dar am terminat-o cu prefăcătoria.

Sunt panglicile celor care au fost ucise.

Este mai mult decât un avertisment.

Este un mesaj.

Bine aţi venit în noua voastră casă.

∴

— O să stăm pur şi simplu aici? întreabă Kiersten, lovind nerăbdătoare cu cizma în pământ.

— Una dintre voi vă trebui să deschidă poarta, zice paznicul scund şi îndesat, foindu-se.

Mă uit fără să vreau la vintrea lui. Mă întreb dacă simte mai tare tăietura aici, în tabără.

Fără nici cea mai mică urmă de reverenţă pentru momentul care ne aşteaptă, Kiersten deschide larg poarta.

În timp ce poarta se deschide cu un scârţâit, ca un nechezat

plângăcios, ne izbesc un fum copleşitor de lemn verde, păr ars şi mireasma greţos de dulceagă a putrefacţiei. O inhalez fără să vreau. Mă năuceşte. Este atât de greoaie, de profundă, încât jur că o simt cum mi se agaţă de spaţiile mici dintre coaste, temându-se parcă să fie numită.

— Va trebui să duceţi proviziile înăuntru, ne spune un paznic cu vocea uşor tremurândă, de parcă tocmai ce am deschis porţile iadului.

Fetele se pun pe treabă şi trag căruţele înăuntru, iar bărbaţii se îndepărtează, fără să se întoarcă măcar odată cu spatele la noi, de parcă simplul fapt că am trecut pragul ne va declanşa magia, ne va face să-i înghiţim cu totul.

Aşteptăm să-şi ia rămas-bun de la noi... să ne dea instrucţiuni... orice... dar ei doar stau acolo, tăcuţi.

— Închideţi-o, ordonă Kiersten uitându-se la mecanismul greoi cu frânghie care acţionează poarta.

Meryl şi Agnes profită de ocazia de a ieşi în evidenţă şi închid poarta.

În ultima clipă, Hans întinde mâna ca să-mi desprindă capătul panglicii de pe stâlpul de lemn, iar degetele îi zăbovesc.

Un alt paznic îl trage în spate.

— Ai înnebunit? Blestemul, îi aminteşte el. Şi ştiu că este felul lui de a-şi lua rămas-bun.

În timp ce poarta se închide, ascunzându-ne chipurile alarmate ale paznicilor, devine tot mai clar că ei chiar ne cred nişte creaturi scârboase care trebuie izolate. Trebuie să fim ţinute aici pentru binele nostru, ca să ne exorcizăm demonii, dar chiar şi în locul acesta blestemat, clocotind de furie, teamă şi resentiment, tot nu mă simt magică.

Tot nu mă simt puternică.

Mă simt părăsită.

∴

Este prima dată când suntem singure. Nesupravegheate.

Trece o clipă, câteva secunde încărcate, înainte să ne dăm seama.

Energia care se învolburează în jurul nostru pare vie, de parcă ar avea suflare.

Unele fete o zbughesc la explorat, făcând văzduhul să răsune de triluri pline de entuziasm, altele se agaţă de poartă, plângând după lumea care le-a fost luată, dar cele mai multe

dintre noi, din obligaţie sau curiozitate, înaintăm încet, pas cu pas, croindu-ne drum printr-un luminiş întins, dar pustiu, în formă de semilună, scobit în pădurea deasă din faţa noastră.

— Este o casă, zice Ravenna uitându-se în interiorul construcţiei lungi şi primitive ce aduce a cabană de bârne din capătul de nord-est al luminişului. De-o parte şi de alta se află câte o baracă, iar dincolo de ele, doar pădure.

— Asta-i tot? întreabă Vivian rotindu-se lent, târându-şi voalul pe pământ.

Mă îndrept spre centrul luminişului, unde se află o veche fântână din piatră şi un copac izolat, dar privirea mi-e atrasă de altceva.

La piciorul copacului este o grămăjoară de rămăşiţe care ard înăbuşit, încercuite de un şir de frunze de oţetar, ca un gest desfrânat.

— Am auzit că se face, spune Hannah în şoaptă. Dar nu am crezut.

— Că se face ce anume?

Kiersten loveşte una dintre frunze, rupând lanţul, lucru care le face pe cele mai multe dintre fete să tresară.

— Nu ar trebui s-o spun. Hannah clatină din cap, holbându-se în jos. E interzis să se vorbească despre anul de graţie.

Nările lui Kiersten se umflă de parcă ar fi pe punctul s-o ia razna, dar răsuflă adânc şi trăsăturile i se îndulcesc.

— Ce se spune aici... ce se întâmplă aici... îşi trece mâna peste obrazul roşcovan al lui Hannah. Rămâne aici pentru totdeauna. E jurământul nostru cel mai sacru.

Hannah îşi strânge buzele atât de tare, că se fac de nuanţa murelor, apoi izbucneşte:

— Sunt proviziile rămase, tot ce au construit... Tot ce au primit de-a lungul anului.

— Dar de ce le-ar arde? întreabă Jenna.

— Pentru că aşa le-au făcut şi lor cele de dinainte, îi răspunde Hannah uitându-se la crestăturile din copacul izolat, în număr de patruzeci şi şase. An de an. De ce am avea noi un avantaj, când ele n-au primit niciunul? zice ea, trecându-şi degetele peste tăietura cea mai proaspătă, cea mai adâncă.

Nu ştiu de ce mă surprinde, dar mă simt trădată până în măduva oaselor. Nu doar că au vrut să dăm greş, dar au vrut şi să ne zvârcolim în timp ce eşuăm.

Se aude un strigăt dintr-una dintre structurile mai mici. Ruth Brinley se dă în spate, ţinându-şi pelerina peste nas şi gură, în timp ce un roi de muşte negre se revarsă din baracă.

Martha aruncă o privire înăuntru şi se cutremură înfiorată.

— Cred că am găsit latrina.

— Cenuşă, zic eu fără să mă gândesc. Dacă punem cenuşă în latrină, va mai reduce din miros, îl va mai potoli.

— De unde ştii asta? întreabă Gertie.

— De la tata. Mergeam cu el la casa muncitorilor de pe câmp. Au o latrină asemănătoare.

Se uită toate la Kiersten.

— Păi, şi ce mai aştepţi? îmi porunceşte ea.

Cu o bucată de scoarţă de mesteacăn căzută, iau cenuşă şi o duc în baracă. Mirosul este insuportabil; pereţii sunt plini de fecale şi de cine mai ştie ce. Vărs cenuşa şi când mă întorc pentru încă o tură, observ piatra ascunsă sub moloz. Pare a fi gravată cu ceva.

— Uite, le zic celorlalte. Poate este un mesaj.

Încerc să dau la o parte funinginea, însă reuşesc doar să stârnesc un nor dens de cenuşă.

— Vrei să ne omori? se răsteşte Kiersten făcându-şi vânt. Adu nişte apă ca s-o speli. Face semn din cap spre fântână.

O parte din mine vrea să refuze din principiu. La urma urmei, nu vreau să creez un precedent, dar măcar aşa fac ceva şi nu stau aiurea, ca o oaie.

Gertrude mi se alătură la fântână.

— Vezi? Acum eşti deşteaptă, îmi spune în timp ce mă ajută să trag în sus găleata grea. Dacă te faci utilă, poate că le vei intra din nou în graţii.

Alge verzi se agaţă de pereţii fântânii, de frânghie, de găleată. Poate că delirez de la călătorie, dar mi se par nefireşti. Verdele lor aprins străluceşte pe piatra mohorâtă.

— Grăbiţi-vă!

Vocea tăioasă a lui Kiersten mă trezeşte la realitate.

Car găleata spre ele, încercând să nu vărs prea mult peste margini. Kiersten o apucă şi azvârle apă peste piatră. Cuvintele gravate se văd acum limpede.

Privirea spre Dumnezeu.

Mi se face pielea de găină. La fel scrie şi pe placa din piaţa oraşului. Pun spânzurătoarea chiar deasupra ei, ca atunci când

ni se frânge gâtul să fie ultimul lucru pe care-l vedem, ceea ce mi s-a părut mereu nespus de crud. Cum să priveşti în sus dacă ai gâtul rupt? Până şi în moarte suntem o dezamăgire.

În timp ce fetele se apropie ca să vadă mai bine, apare un strop roşu, apoi altul.

Mă las pe vine să văd dacă este cumva rugină care iese din piatră, dar apoi văd un strop roşu pe mâna mea.

Când îmi ridic privirea, un nor trece pe deasupra; lumina soarelui târziu de după-amiază pătrunde printre ramuri şi scoate în evidenţă sute de fleacuri legate de copac ca nişte ornamente de Crăciun.

Helen arată cu degetul spre crăcile noduroase ale copacului, dar nu pare a găsi cuvintele potrivite.

Durează o clipă până reuşesc să pun cap la cap piesele acestui puzzle meschin. Nu este rugină. Este sânge. Şi nu sunt ornamente de Crăciun, ci degete, degete de la picioare, urechi, cosiţe de toate nuanţele şi texturile prinse de copac.

Dar în timp ce toată lumea se dă în spate, Kiersten se apropie.

— Este un copac al pedepsirii, zice ea întinzând mâna spre scoarţa aspră. Ca acela din piaţă, doar că ăsta este *real.*

Becca începe să se plimbe încolo şi încoace.

— Am crezut mereu că se întorc acasă cu degete lipsă pentru că le dădeau la schimb braconierilor pentru mâncare, nu pentru că au fost pedepsite.

— De ce ar face schimburi pentru mâncare, prostuţo? bombăne Tamara uitându-se la căruţe. Avem îndeajuns.

— Şi totuşi se întorc flămânde. Lucy se cuprinde cu braţele.

— Nu fi atât de dramatică, zice Martha dându-şi ochii peste cap. Putem oricând să căutăm hrană dacă nu ne mai ajunge.

— Nu în pădurile *alea.* Ellie clatină din cap puţin prea repede în timp ce se holbează dincolo de cabana de bârne spre pădurea care ne înconjoară. Am auzit că animalele sunt nebune acolo.

— Animalele? râde Jenna. Cum rămâne cu stafiile? Toate am auzit poveştile. Dacă intri în pădure, nu mai ieşi.

Urmează o pauză adâncă. O electricitate ciudată circulă printre noi. Privirile bănuitoare se preschimbă repede în panică, iar fetele o zbughesc spre poartă, agăţându-se de orice lucru pe care-l pot apuca din căruţe.

— Am auzit că aşa începe, oftează Gertrude.

— Ce anume? o întreb.

— Aşa ne întoarcem unele împotriva celorlalte.

O privesc în ochi şi ştiu că o simte şi ea.

Aştept ca Kiersten să le oprească, să facă ceva, dar ea stă nemişcată, zâmbind voalat. De parcă ar vrea să se întâmple toate astea.

Când simt că mi-am depăşit emoţiile îmi croiesc drum prin mulţime.

— Trebuie doar să ne păstrăm calmul, le spun, dar nu mă bagă nimeni în seamă. Două fete care se luptă pentru un sac de mâncare se ciocnesc de mine; pânza se sfâşie şi o cascadă de castane se varsă pe jos. Fetele se aruncă grămadă una peste cealaltă, ca să ajungă la ele. Mă dau din calea lor, sar în căruţa goală şi strig: Nu vă este ruşine? Vă purtaţi ca o haită de câini din zona de trecere!

Se încruntă la mine, cu o ură arzătoare în ochi, dar măcar le-am captat atenţia.

— Trebuie doar să facem inventarul. Să stabilim raţii. Va trebui să avem încredere unele în altele dacă vrem să supravieţuim.

— Să avem încredere *în tine*? Tamara râde gâtuit. Ce drăguţ, ţinând cont că ne-o spune cea care i-a ciordit soţul lui Kiersten.

Dau să le explic, dar Kiersten înaintează.

— Nu mi l-a furat. Fetele se dau în spate, anticipând ce urmează să se întâmple. L-am vrut mereu pe Tommy, un bărbat adevărat care-mi poate da fii.

Simt însă cum se umple de repulsie doar rostind cuvintele.

— Nu... Mă priveşte din cap până în picioare, apoi se întoarce spre mulţime. Aici e vorba despre trădare. Tierney nu a vrut niciodată să aibă de-a face cu noi, iar acum crede că poate interveni şi că ne poate da ordine? Că ne poate spune cum să ne trăim anul de graţie?

— Nu asta încerc să fac. Îmi smulg voalul şi cobor din căruţă. Nu vreau să preiau conducerea.

— În regulă, spune Kiersten, dar îmi dau seama că este uşor dezamăgită. Era pregătită de luptă. Toată lumea să pună proviziile la loc, adaugă ea. Singurul lucru care vă aparţine acum este pachetul vostru. Să şi-l ia fiecare.

Fetele fac cum li se spune, dar se privesc în continuare cu scepticism.

În timp ce-mi caut legătura, văd, cu coada ochiului, ceva zburând peste gard.

Mă întorc să mă uit, dar o văd numai pe Kiersten, cu o expresie îngâmfată pe chip, în timp ce un cârd de fete zăbovesc pe lângă ea încercând în zadar să-şi înăbuşe râsetele.

— E toată lumea gata? întreabă Kiersten.

Mă uit în jur şi văd că toate fetele şi-au luat proviziile, mai puţin eu.

— Eu nu am pachetul.

— Of, ce păcat, îmi răspunde Kiersten. Probabil că a picat pe drum. Poţi să te întorci să-l cauţi. Îmi face semn cu capul înspre împrejmuire.

Îmi vine să mă reped la ea, s-o târăsc până la poartă şi s-o oblig să iasă să mi-l aducă, dar apoi mă gândesc la avertismentul lui Gertie. Oricât de greu ar fi, trebuie să-i arăt lui Kiersten că nu voi fi o ameninţare pentru ea. Şi dacă asta înseamnă că-mi va fi puţin mai incomod ca celorlalte, aşa să fie.

— Sunt convinsă c-o să apară, murmur în cele din urmă, plecându-mi privirea.

— Aşa te vreau, zice Kiersten, cu o satisfacţie îngâmfată în fiecare silabă. Dar ascultaţi-mă bine, continuă ea în timp ce se plimbă prin mijlocul grupului. Dacă cineva a luat proviziile lui Tierney, furtul nu va fi tolerat. Va fi pedepsit.

— Dar cine va administra pedepsele? vrea Hannah să ştie. Acasă, bărbaţii sunt cei care pedepsesc, aleşi de Dumnezeu.

— Priviţi în jur, zice Kiersten uitându-se drept în ochii mei. Aici noi suntem singurii dumnezei.

∴

Când reuşim să deschidem uşa de la structura mică din stânga descoperim un spaţiu îngust cu rafturi de fiecare parte.

— Aici trebuie să fie cămara, spune Ravenna.

— Sau un loc pentru cadavre, îi şopteşte Jenna lui Kiersten.

— Of, nu, turturea frumuşică! strigă Helen, care dă buzna pe lângă toată lumea, ţinând o turturea costelivă în mâini. Cred că are aripa ruptă.

Kiersten apucă toporul ruginit din colţ.

— O fac eu.

— Nu... Nu poţi, suspină Helen, strângând pasărea la pieptul ei generos.

— Ce-ai spus? se răsteşte Kiersten.

— Vreau să spun că o s-o îngrijesc eu. Helen îşi îndulceşte repede tonul. Nici măcar nu vei şti că e aici.

— Mereu mi-am dorit un animal de companie, intervine şi Molly, mângâind capul cenuşiu al păsării. O să te ajut.

— Şi eu, zice Lucy.

Curând, Helen este înconjurată de fete care se oferă să contribuie.

— Fie, zice Kiersten lăsând toporul din mână. Orice, doar să tăceţi din gură. Să ştiţi însă că urăsc păsările.

— Ai face bine să te obişnuieşti cu ele, bombăneşte cineva din mulţime.

Kiersten se răsuceşte brusc.

— Cine a spus asta?

Stăm toate nemişcate, încercând din răsputeri să nu râdem. Se ştie că viitorul ei soţ are o afinitate pentru torturarea păsărilor maiestuoase. Cred că Martha a zis-o, nu sunt sigură. Poate că suntem doar epuizate, dar în clipa aceasta mi se pare cel mai amuzant lucru pe care l-am auzit vreodată. Însă frivolitatea noastră se stinge rapid când ne dăm seama cât de puţine provizii ne-au dat.

Facem inventarul şi aranjăm cămara încordate. În cele din urmă, numărăm totul cu voce tare, la unison, ca în primul an de aritmetică la şcoală, doar că de data asta nu numărăm mărgele, ci lucrurile care ne vor ţine în viaţă în următorul an. Va fi la limită, însă, aşa cum se pare că-i place lui Kiersten să sublinieze, nu vom rezista toate până la sfârşit. Ai crede că asta ar trebui să ne unească într-un fel, să ne apropie, să ne ofere o cauză comună pentru care să luptăm, dar pare a fi un motiv insuficient în cel mai bun caz, de parcă ne-ar lega doar un fir de mătase: o mişcare greşită, o acuzaţie greşită, şi totul se va deşira.

După ce adunăm crengi căzute, orice vreasc care pare îndeajuns de uscat ca să ardă, încerc să le învăţ cum se face focul, aşa cum m-a învăţat tata pe mine, dar nu prea sunt interesate. Câteva sunt atente, în general fete care cu asta se vor ocupa la întoarcere, cum ar fi Helen, Martha sau Lucy, însă Kiersten şi restul adeptelor ei par supărate că le deranjez cu o treabă atât de lumească.

Devin brusc interesate doar când Gertrude se oferă să pregătească prima de mâncare.

— Nu ne poate pregăti masa... O să fie murdară, protestează

Tamara.

Şoapte încinse erup despre Gertie, dar ea îşi vede de treabă şi umple ceaunul cu apă, prefăcându-se că nu observă. Poate că s-a obişnuit atât de tare, că n-o mai deranjează. Dar pe mine mă deranjează.

— Eu şi Gertrude vom face primele de mâncare. Dacă nu vă place, puteţi găti singure, le spun, şi asta pare să le potolească.

Orice ar fi făcut, nu are de ce să fie pedepsită şi aici. Cu sau fără voal, depravate sau sfinte, toate suntem egale în moarte.

În timp ce fetele vorbesc despre ce putere magică cred că vor avea, eu şi Gertie ne spetim cu gătitul. E o cină frugală, doar nişte fasole cu câteva bucăţi groase de costiţă pentru aromă, dar în realitate se simte doar gustul apei de la fântână: un gust înţepător, pământos, care pare să se agaţe de cerul gurii. Pe de altă parte, ţinând cont de locul unde ne aflăm, ar trebui să fim recunoscătoare că avem o fântână.

În timp ce luăm cina, pălăvrăgeala agitată se potoleşte şi este înlocuită de sunetele lumii noi din jurul nostru. Dincolo de pocnetul focului şi de răzuitul lingurilor pe fundul castroanelor de tinichea, ne trezim ascultând pădurea care pare să se apropie de noi: ultimele frunze ale toamnei care foşnesc în suflarea brizei, râcâitul ciudat al unor creaturi necunoscute, apa lacului care plescăie pe ţărmul pietros. Dar nu apa, vântul sau pădurile ne ţin cu nervii întinşi la maximum, ci absenţa strigătelor braconierilor. Oare sunt acolo? Sau poate tocmai asta vor să credem? Aşa ne vor ademeni. Nu prin dulcegării şirete sau cuvinte ameninţătoare, ci prin tăcere.

Mă tot gândesc la braconierul cu care m-am întâlnit pe potecă. La expresia din ochii lui: încerc să-mi frec braţele, ca să alung fiorul care m-a cuprins, dar în zadar. M-ar fi putut ucide chiar acolo, pe loc. Eram o pradă uşoară. Nu ştiu sigur de ce s-a oprit. Pe de altă parte, nici măcar nu sunt convinsă că a fost real. Acolo, afară, voalul dintre lumea noastră şi necunoscut pare atât de subţire, că ai putea să-l găureşti dintr-o lovitură.

Vântul suflă peste tabără, făcând ca lumina focului să danseze.

— Mă întreb dacă ele sunt, zice Nanette, holbându-se înspre pădure.

— Cine? întreabă Dena.

— Stafiile, răspunde ferma.

Katie îşi strânge mai tare pelerina.

— Am auzit că sunt sufletele tuturor fetelor din anul de graţie care au murit aici.

— Katie ar trebui să ştie, îmi spune Helen în şoaptă, dezmierdând pasărea care-i gângureşte în poală. Toate cele trei surori ale ei au fost prinse de braconieri.

— Dar nu sunt toate spirite binevoitoare, adaugă Jenna.

— Ce vrei să spui? întreabă Meg.

— Fetele nerevendicate, cele care au dispărut, se agaţă de magia lor chiar şi în moarte.

Deşi acasă ni se interzice să vorbim despre anul de graţie, s-ar părea că toate am auzit frânturi de poveşti. Poate adevăr, poate minciuni, probabil ceva între cele două. Mă tot gândesc că dacă am pune la un loc toate piesele, am putea rezolva cumva puzzle-ul acesta complex, dar mi se pare prea alunecos. Evaziv. Ca şi cum am încerca să prindem un nor de fum.

— În anul surorii mele a fost o fată cu voal care s-a dus în pădure, povesteşte Nanette. Mai aveau puţin până să se întoarcă acasă. Ceva îi bântuia fiecare mişcare. Se trezea şi descoperea că avea cosiţa împletită diferit sau capătul panglicii legat de gleznă. Auzea şoapte în întuneric. Şi când s-a dus în sfârşit în pădure, să-l înfrunte pe cel care o chinuia, nu s-a mai întors. Nu i-au găsit trupul niciodată.

— Olga Vetrone? şopteşte Jessica.

Nanette încuviinţează.

Mă înfior. Este fata pentru care s-a făcut Hans paznic. Nu îi voi uita niciodată chipul când s-a întors în piaţă în ziua aceea şi i-a privit cum au izgonit-o pe sora mai mică a Olgăi în zona de trecere.

Se aude o bufnitură puternică dinspre poartă. Câteva fete ţipă, icnesc, dar toate sărim în poziţie de drepţi. Este ceva înăuntru, cu noi.

Cu mâinile tremurânde, Jenna ridică un felinar şi luminează conturul unei grămăjoare mari pe pământ aflate în faţa porţii.

— Ce este? şopteşte cineva. Un cadavru?

— Poate e un braconier...

Cu grijă, ne mişcăm toate la unison, ca să cercetăm.

Când se apropie, Jenna înghionteşte grămăjoara misterioasă cu cizma, iar obiectul se dă de-a rostogolul.

— E doar un pachet din ţinut, ne anunţă ea râzând.

— Hei, ăla nu e sigiliul familiei lui Tierney? întreabă Molly, arătând spre cele trei săbii brodate pe pânză.

Helen îşi croieşte drum printre noi:

— Tu ai făcut-o, Tierney? Ţi-ai folosit magia ca să îţi faci pachetul să se întoarcă la tine?

— Nu. Clatin din cap. Jur că nu am făcut-o eu.

— Cum se poate, atunci? întreabă Meg. Am văzut toate ce s-a întâmplat cu el... Când Kiers...

— Nu sunt chiar nemiloasă, răspunde Kiersten zâmbind.

∴

Înainte să se stingă ultimul tăciune, aprindem alte câteva felinare şi intrăm în şir în clădirea lungă şi mohorâtă. Nimeni nu o spune cu voce tare, dar nu cred că vreuneia dintre noi îi place ideea de a fi închise împreună. Deşi nu suntem încuiate înăuntru şi numărate, ca la biserică, mi se pare şi mai periculos acum. Suntem atât de vulnerabile în timpul somnului. Aici se poate întâmpla orice şi nimeni nu va povesti vreodată.

Numai douăzeci de paturi din fier sunt înşirate, gata de a fi folosite; celelalte sunt strânse într-un colţ al încăperii ca nişte oseminte vechi. Jumătate din ele nu au saltele. Nici nu vreau să mă gândesc ce s-a întâmplat cu ele. Este o amintire dură a faptului că multe dintre noi nu se vor întoarce acasă în viaţă.

Kiersten se întinde într-unul dintre paturile bune, ca să-l probeze, întinzându-şi picioarele lungi.

Jenna se aşază pe patul de alături.

— Nu pot să cred că trebuie să dormim aici. Se holbează la salteaua murdară şi strâmbă din nas. Cred că asta a fost a cuiva care făcea în pat.

— Am venit aici ca să scăpăm de magia noastră. Atâta tot. Kiersten oftează. În plus, de îndată ce moare prima fată care are saltea, o poţi lua pe a ei. O pui peste cealaltă.

Îi arunc o privire tăioasă. Nu pot să cred cu câtă lejeritate a spus-o. De parcă moartea e ceva iminent, nu o chestiune de „cum”, ci mai degrabă de „când”.

Mă uit prin încăpere întrebându-mă dacă putem schimba cumva situaţia. Poate că Gertrude are dreptate: dacă pot fi de folos, poate că vor începe să aibă încredere în mine... Să mă asculte.

— Am văzut o tufa de levănţică la marginea luminişului, le spun prefăcându-mă că inspectez cadrele de pat stivuite. Dacă

amestecăm levănţică cu bicarbonat de sodiu, am putea să le împrospătăm. Mâine dimineaţă o să amenajez un loc de spălat. Am putea şi să construim butoaie pentru apă de ploaie, să adunăm apă de băut şi...

— Nu avem nevoie de astfel de lucruri, mă întrerupe Kiersten.

Jenna o priveşte rugător:

— Dar apa de la fântână are un gust ciudat.

— Vom bea din fântână, ca toate fetele din anul de graţie dinaintea noastră, decretează Kiersten.

— Asta e puterea ei magică? întreabă una dintre fete în şoaptă. Să ştie lucruri? Să ştie despre plante şi cum să repare una şi alta?

— Nu e o putere magică, se răsteşte Kiersten. Tatăl ei a tratat-o ca pe un fiu. Se ridică brusc şi se apropie de mine ameninţător. Ai vreun cocoşel ascuns pe acolo? Poate că, la urma urmei, nici măcar nu eşti fată. Când îmi cuprinde zona dintre picioare cu mâna, mă forţez din răsputeri să stau nemişcată şi să îndur. Sau poate că-ţi plac fetele? Ăsta e secretul tău? Îmi şopteşte la ureche: De aceea te-ai temut mereu să stai printre noi?

— Te rog, opreşte-te, intervine Gertrude.

— Tu ce vrei? Kiersten îşi întoarce privirea spre ea.

Mă înfior când mă gândesc care ar fi pedeapsa pentru aşa ceva. În ţinut ar fi însemnat spânzurătoarea. Cu siguranţă că sub domnia lui Kiersten ar fi ceva mult mai rău.

— Mă întreb care va fi puterea ta magică, îi spune Kiersten lui Gertrude. Ceva depravat. O putere pe care doar o păcătoasă ar putea s-o aibă, adaugă ea privindu-i fix încheieturile degetelor pline de cicatrice.

I-am spus lui Gertrude că mă voi retrage, că-mi voi îndura pedeapsa, dar nu i-am spus că voi sta şi mă voi uita cum pedepseşte pe altcineva.

— Las-o în pace, rostesc ferm.

— Iat-o. Kiersten mă priveşte şireată. Mă întrebam cât o să treacă până vei ieşi la iveală, Tierney cea Teribilă.

— Aşa e. Te pricepi la porecle, nu?

— Nu te băga, mă trage Martha de mânecă. Ai văzut ce-a păţit Laura... Ce poate face.

— Laura a strâns pietre tot drumul şi le-a strecurat în tivul fustelor. *A ales* să moară.

Kiersten se crispează, de parcă i-ar fi vârât cineva o prăjină de metal în şira spinării.

— Mă faci mincinoasă? După ce că mi s-a făcut milă de tine şi ţi-am adus proviziile înapoi? Spui că magia mea nu e reală?

— Nu. Înghit în sec. Nu asta spun. Cred doar că ar trebui să ne potolim. Să cercetăm totul... Să ne îndoim de tot... În pofida aparenţelor.

— S-ar zice că eşti o uzurpatoare. În ţinut te-ar lega de copacul de fier şi te-ar arde de vie.

— Dar nu mai suntem în ţinut, îi răspund, forţându-mă s-o privesc în ochi. Dacă suntem unite, dacă avem grijă, poate că nu mai trebuie să moară nimeni.

Kiersten râde, dar nu i se alătură nimeni. Se apropie atât de tare de mine, încât îi simt răsuflarea pe piele.

— Poţi s-o negi cât vrei, dar în adâncul tău o simţi. Ştii ce trebuie să se întâmple aici. Ştii ce îţi pot face.

În încăpere se lasă o tăcere deplină, la fel ca înaintea unei spânzurări.

Kiersten mă priveşte cu ochi mijiţi. Încerc să-mi păstrez calmul, să mă port de parcă nu mi-ar fi teamă, dar inima îmi bate atât de tare, încât sunt sigură că o poate auzi.

— Aşa mă gândeam şi eu.

Îşi trage panglica roşie din păr şi îşi scutură capul, desfăcându-şi cosiţa: şuviţe lungi de culoarea mierii i se revarsă peste umeri. Fetele par să inspire la unison, deopotrivă încântate şi înspăimântate din pricina acestui gest de destrăbălare. În afară de surorile noastre, nu am mai văzut niciodată o fată cu părul desfăcut.

Ravenna dă să-şi scoată şi ea panglica, însă Kiersten o apucă de încheietura mâinii, strângând-o atât de tare, încât văd cum i se albesc degetele.

— Doar cele care şi-au revendicat magia îşi pot desface cosiţa.

În timp ce se îndreaptă agale spre cealaltă parte a încăperii, fetele o privesc invidioase. Chiar şi eu mă întreb cum ar fi să mă eliberez de cosiţă.

— Fetele care au primit voal, pe partea asta, proclamă Kiersten revendicând patul de lângă peretele din spate, un adevărat tron de unde-şi poate supraveghea noul regat.

În timp ce fetele care au primit voal se bulucesc spre cele mai

bune saltele, luptându-se ca să prindă un loc cât mai aproape de Kiersten, eu şi Gertrude rămânem la urmă, cu celelalte. Kiersten impune o limită. Şi e limpede că este un test. Vrea să vadă ce vom face. Dacă încercăm să ne alăturăm lor, probabil că va râde şi ne va alunga lângă celelalte. Dar dacă *nu* încercăm, o va lua ca pe un semn de agresiune din partea noastră.

Încerc să-mi dau seama care ar fi mişcarea corectă, când Gertrude îşi agaţă degetul mic de al meu. Căldura acea ciudată şi strânsoarea ei fermă mă iau pe nepregătite.

— Vino, Tierney, zice ea şi mă trage în spate. Sunt şocată că ia atitudine, dar mă bucur.

Este greşit din partea lui Kiersten şi a celorlalte să-şi etaleze voalurile aşa. Pentru unele este ca şi cum ai pune sare pe rană. Însă nu este doar o cruzime, ci şi o prostie. Oricum, fetele fără voal sunt mai multe decât cele cu voal.

Împreună cu celelalte descâlcim cadrele de fier şi le târâm în partea opusă a încăperii. Mi se încleştează dinţii când aud scrâşnetul metalului pe podelele din stejar uzate. Mă tot gândesc la fetele care au dormit aici înaintea noastră. Oare erau la fel de înspăimântate ca noi? Ce s-a întâmplat cu ele?

După câteva minute, Jenna îi şopteşte ceva lui Kiersten.

— În regulă, zice Kiersten şi oftează apăsat. În afară de Tierney şi de Gertie, cine vrea poate să vină de partea noastră, dar nu prea aproape.

Martha şi celelalte fete care nu au primit voal se uită unele la altele, apoi la mine. Mă aştept să profite de ocazie şi să înceapă să-şi târască paturile în cealaltă parte a încăperii; în schimb, se apucă să-şi aştearnă cearşafurile acolo unde sunt.

Simt cum o căldură familiară îmi străbate membrele şi-mi furnică ochii, dar nu de furie de data aceasta. Acest act de revoltă simplu mă emoţionează; îmi dă un strop de speranţă.

În timp ce-mi despachetez lucrurile şi-mi întind cearşaful pe arcurile goale, găsesc ascuns un ciucure din piele împletită, precum cei cu care sunt împodobite cravaşele din grajd.

— Hans, şoptesc trecându-mi degetele peste împletitura complicată.

Ştiu că el l-a făcut. Se poate să-l fi strecurat în pachetul meu când au adus proviziile la poartă, dar dacă l-a pus înăuntru înainte să-l arunce peste poartă, ca să ştiu că este el? Dacă

magia lui Kiersten nu a avut nimic de-a face cu asta?

∴

Fata mă conduce prin pădure, dar lucrurile sunt diferite acum.

Copacii sunt mai înalţi, ciripitul păsărilor s-a schimbat, până şi sunetul apei din depărtare diferă: în loc de clipocitul ritmic şi continuu al râului, acum se aude ca un crescendo lent, urmat de sunetul pe care-l scoate untura când atinge tigaia fierbinte. Îmi amintesc sunetul de când am ajuns aici: valuri care se lovesc de un mal pietros.

— Unde suntem? întreb când mă împiedic de un grup de stânci alunecoase. Chiar există o adunare?

Înaintează fără să-mi răspundă, oprindu-se în cele din urmă în faţa unui grup de copaci, doar că nu sunt copaci, ci un gard făcut din buşteni masivi de cedru.

Întinde mâinile şi le apăsă de lemn, iar gardul începe să se prăbuşească.

Nu văd nimic de partea cealaltă, dar aud răsuflări greoaie.

— Opreşte-te! îi spun trăgând-o în spate. Sunt braconieri afară. Ne aşteaptă.

Se uită peste umăr şi mă străpunge cu ochii ei gri.

— Ştiu, şopteşte ea.

∴

Mă trezesc scuturată de un fior. Am nevoie de mai bine de un minut ca să-mi aduc aminte unde sunt.

Mă întorc pe o parte şi o văd pe Gertrude holbându-se la mine. Nu reuşesc să-i descifrez expresia de pe chip. E straniu, însă e prima oară când o observ cu adevărat. Mi se părea simplă, ca un iepure speriat în vizuina unor lupi, dar este mult mai mult de atât.

— Visai, îmi şopteşte ea.

— Ba nu. Îmi înfăşor mai strâns pelerina în jurul meu. Doar vorbeam singură.

— E în regulă.

— Dar... Privesc în jur, să văd cine a mai auzit.

— Ştii că orice se întâmplă în timpul anului de graţie rămâne în tabără pentru totdeauna.

Felul în care o spune, tonul sumbru al vocii... Mă întreb dacă nu oare noi am stabilit această regulă. Ca să nu fim condamnate.

— Tu... *visezi* vreodată? întreb eu cu dificultate.

— Cred că visam cândva, zice Helen din patul de alături.

Mă răsucesc şi o văd cu genunchii traşi la piept, aşa cum stă sora mea mai mică, Penny, când e furtună.

— Dar mama a pus capăt viselor, adaugă ea, trecându-şi degetele peste cicatricele de mărimea unei rigle de pe labele picioarelor.

Mă gândesc la mama. Şi ea ştia că visez, dar nu m-a pedepsit niciodată pentru asta. E un lucru la care nu m-am mai gândit până acum.

— Ce visezi? vrea să ştie Gertrude.

Mă gândesc să le spun că visez ponei şi un soţ arătos, dar nu pot s-o fac. Cred că abia acum îmi dau seama cât de mult am tânjit să-mi împărtăşesc secretul... să mă simt legată de cineva de acelaşi sex... de *prietene.* Poate că mă vor crede. Poate că nu. Dar trebuie să profit de această şansă.

— Visez o fată. Îmi ridic privirea spre ele şi încerc să le descifrez expresiile.

— Ah, face Helen îmbujorându-se.

— Nu. Nu aşa. Şi, brusc, eu sunt cea care se simte jenată de sugestie.

— Continuă, şopteşte Gertrude.

— Are ochii că ai mei, dar părul închis la culoare şi tuns foarte scurt. Are un semn mic în formă de căpşună sub ochiul drept. La început m-am gândit că poate este o soră vitregă de-a mea din zona de trecere...

— De aceea te-ai oprit să te uiţi aşa la ele, spune Gertrude.

— Da, şoptesc, surprinsă de simţul ei de observaţie. Dar nu era printre ele.

— Ce visezi că face? întreabă Helen, frecându-şi nasul de turtureaua de sub bărbia ei.

— De obicei mă conduce prin pădure, la o adunare.

— Ce fel de adunare? mă iscodeşte Martha proptindu-se în cot.

Vreau să încetez cu mărturisirile, dar mă uit la chipul ei nerăbdător şi mă gândesc: „Ce am de pierdut?”

— Cu toate femeile: soţii, slujnice, muncitoare, chiar şi femeile din zona de trecere. S-au strâns toate la un loc şi poartă o floare roşie în dreptul inimii.

— Ce fel de floare? şopteşte Molly, de la două paturi depărtare.

Mă uit într-acolo şi văd fete care mă privesc din toate direcţiile.

Par să-mi soarbă fiecare cuvânt, dar nu mă opresc.

— Nu are nume. Are cinci petale mici şi un centru de un roşu aprins. Mi se pare foarte cunoscută, şi totuşi n-aş putea să vă spun unde am mai văzut-o. Dar cred că doamna Fallow ţinea una în mână când au spânzurat-o. Şi cred că am văzut o petală la fel împletită în părul unei femei din zona de trecere. Şi am văzut o floare pe cărarea de la mal spre poartă. Aţi mai văzut-o careva? le întreb, simţind cum inima îmi bate cu putere.

Se uită una la alta şi clatină din cap.

De parcă mi-ar intui dezamăgirea, Gertrude adaugă:

— Dar nici nu ne uitam anume după ea.

Privirea mi se îndreaptă spre uşă.

— În noaptea asta, visul a fost diferit. Nu mai eram acasă, în ţinut... Cred că eram aici... în pădure.

— A fost înfricoşător? întreabă Lucy, ţinându-şi strâns pătura la piept.

Încuviinţez din cap. Nu ştiu de ce, dar am ochii umezi.

— Mă întreb dacă asta e puterea ta magică, zice Nanette gânditoare. Visele... Fata... Floarea. Poate că vezi viitorul.

Cândva îmi doream mai mult ca orice ca acest lucru să fie adevărat, dar în ultimul vis n-am avut parte de cuvinte de încurajare, sau de o mulţime care să fie alinată. Eram doar noi două, în pădurea întunecată. Încerc să nu-mi las imaginaţia să o ia razna, dar nu pot să nu mă întreb dacă nu cumva încerca să-mi spună ceva. Dacă nu cumva încerca să-mi arate cum voi muri.

Îmi apăs palma pe pântece şi-mi răsfir degetele, aşa cum am văzut-o pe Kiersten făcând în prima seară.

— Nu mi se pare magic. Voi *simţiţi* ceva?

— Nu încă, spune Helen. Dar Kiersten...

— Vă amintiţi când Shea Larkin s-a ales cu bubele alea care o mâncau, acum câteva veri, şi s-au infectat şi aproape că a murit? apoi toate fetele din anul ei s-au îmbolnăvit de acelaşi lucru? le întreb.

Se privesc unele pe altele şi confirmă din cap.

— Au spus că era un blestem, că una dintre fete şi-a căpătat magia mai devreme, a ascuns-o şi le-a infectat pe celelalte. Tata le-a tratat pe toate şi mi-a zis că celelalte fete s-au scărpinat

până la sânge, dar nici urmă de bube.

— Vrei să zici că s-au prefăcut? întreabă Martha.

— Nu. Cred că ele au crezut cu adevărat, îi spun uitându-mă înspre Kiersten. Iar asta mi se pare cel mai înspăimântător.

Soarele care pătrunde printre buştenii negeluiţi umple aerul cu puncte scânteietoare de lumină pline de firicele. Dacă n-aş şti că sunt fărâme de polen de la buruieni de mult uitate sau piele moartă de la fetele din anii de graţie trecuţi, mi s-ar părea o imagine frumoasă.

Are ceva ce mă face să-mi ţin răsuflarea, de parcă dacă aş inspira-o, m-ar infecta cu orice au avut ele, m-ar duce spre acelaşi sfârşit amar: încă un cadru fără saltea stivuit, o panglică vlăguită prinsă de poartă.

Mă dau jos din pat, mă încalţ cu cizmele şi străbat pe vârfuri labirintul de paturi. Mă doare corpul de la călătorie, de la adrenalina stinsă care-mi zăboveşte în muşchi sau poate doar de la arcurile neiertătoare care-mi zdrobesc spinarea; oricum, tot ce vreau e să găsesc un pat moale din ace de pin şi să dorm toată ziua.

Ies pe uşă şi trag adânc aer proaspăt în piept, doar că nu este deloc proaspăt.

Toate sursele de confort, toate lucrurile cu care ne-am obişnuit în ţinut ne-au fost luate. Ne-au lăsat până şi fără limbajul nostru comun. Aici nu avem sere, nu avem flori îngrijite, doar buruieni. Mă întreb cum vom comunica fără ele. Vreau să cred că ne vom folosi cuvintele, dar mă uit la copacul pedepsirii şi-mi dau seama că de fapt o vom face prin violenţă.

La urma urmei, asta ştim, aşa am fost crescute, dar nu pot să nu mă gândesc că poate noi vom fi diferite.

Mă plimb prin luminiş şi mă gândesc la toate lucrurile de care vom avea nevoie ca să răzbim tot anul. Ne vor trebui măcar o zonă acoperită pentru gătit şi mâncat, un loc de spălat... Lemne de foc ca să ne ajungă toată iarna.

Mă duc spre marginea pădurii şi mă uit la butucii aspri, ciopliţi, care marchează perimetrul. Se pare că fetele nu s-au aventurat niciodată mai departe de ei. Mă întreb cât de adâncă este, încotro se întinde şi câte creaturi o numesc casa lor, dar orice ar pândi dincolo de luminiş, animale nebune sau stafii răzbunătoare, suntem prinse în capcană aici, la un loc, de un gard mai înalt ca uriaşii. Vântul care răzbate printre crengi face

ultimele frunze ale iernii să tremure. Tremur şi eu, fără să ştiu de ce.

Poate că nu ştiu multe despre tabără, despre ce ni se va întâmpla aici, dar ştiu câte ceva despre pământ. Insulei nu-i pasă că suntem fete în anul nostru de îndurare, că Dumnezeu şi bărbaţii cei aleşi ne-au trimis aici ca să ne descotorosim de puterea noastră. Iarna va veni oricum peste noi. Şi îmi dau seama după răcoarea din aer că va fi nemiloasă.

Un sunet înăbuşit îmi captează atenţia. În spatele copacului pedepsirii, înspre gardul de est, s-ar părea că Kiersten înfige prăjini în pământ. Am crezut că m-am trezit prima, dar, din câte se pare, s-a trezit de ore bune şi a strâns ramuri căzute pe care le-a ascuţit la capăt. Mă gândesc că poate construieşte ceva pentru tabără, poate o baracă pentru spălat sau chiar stâlpi de arminden, dar după ce înfige ultimul par în pământ şi se dă în spate, ca să-şi admire munca, înţeleg ce este. Un calendar. Câte un par pentru fiecare lună plină. Anul acesta vor fi treisprezece. Un semn de rău augur. Vreau să cred că este doar o modalitate de a ţine şirul lunilor petrecute aici, dar nu poate fi o coincidenţă. Acasă, pedepsele se ispăşesc în zilele cu lună plină. Sunt totemuri pentru păcatul nostru.

De parcă mi-ar fi simţit prezenţa, Kiersten se răsuceşte şi se uită peste umăr. Mi se face pielea de găină sub privirea ei. Mai sunt douăzeci şi şase de zile până la următoarea lună plină. Douăzeci şi şase de zile în care să-mi dau seama cum să schimb lucrurile în favoarea mea. Pentru că dacă nu o voi face, sunt convinsă că voi fi prima pe lista ei.

— Înapoi, mai întâi fetele cu voal! aud pe cineva urlând.

Mă uit pe după peretele cămării şi le văd pe Jenna şi Jessica împingându-se ca să ajungă primele la fântână, unde îi smulg găleata Beccăi.

Aş vrea să mă las pe spate, să dispar în lemnul zgrunţuros, dar zilele acelea au apus. Şi cu siguranţă nu m-a ajutat că m-am împotrivit lui Kiersten aseară. Am crezut că voi fi o singuratică pe aici, însă mă simt oarecum responsabilă pentru Gertie şi celelalte. *Celelalte.* Sună îngrozitor, dar aşa suntem crescute să gândim: cele fără voal, cele nedorite, cele indezirabile, aşa cum *ar fi trebuit* să fiu şi eu. Dar dacă încep să mă gândesc acum la asta, la Michael, mă voi înfuria atât de tare, că nu voi mai putea gândi limpede.

Trag adânc aer în piept şi mă îndrept spre fântână.

— E vreo problemă?

Fetele din faţă îşi lasă în jos voalul şi se încruntă spre mine, după care se duc târşâit lângă Kiersten.

Stăm toate acolo, uitându-ne unele la altele, întrebându-ne dacă s-a schimbat careva în somn, dar toate părem să fim la fel. La fel de speriate... la fel de confuze. Noaptea trecută eram foarte emoţionate, s-au trasat limite, dar după o noapte de odihnă, toate acestea se pot schimba. Nu le-aş învinovăţi pe fete. Este limpede că Kiersten mi-a pus gând rău. Iar Gertrude... Ei bine, cu Gertrude e cu totul altă poveste. Ştiu că fetele sunt încă puţin prudente în preajma ei, dar nu cred că a greşit cu ceva. Mă întreb cât îi va lua lui Gertie până să ne mărturisească ce s-a întâmplat de fapt.

— Chiar trebuie să o bem? întreabă Molly, mirosind apa din găleată.

— Nu zicea Tierney ceva despre un butoi pentru apă de ploaie? întreabă Martha.

Gertie mă împinge în faţă.

Îmi dreg glasul.

— M-am gândit să folosim apa de la fântână pentru îmbăiat şi spălat şi apa de ploaie pentru băut şi gătit.

— Ai auzit ce-a zis Kiersten, ne întrerupe Tamara, bâjbâind să-şi scoată braţul de sub voal ca să poată lua apă din găleată cu cana ei de cositor. Bem din fântână.

Când nu ne mai poate auzi, Martha mă întreabă:

— Cât crezi că ţi-ar lua să construieşti unul?

— Vreo două zile, îi răspund. *Dacă* am avea uneltele potrivite.

— Ei bine, s-a zis şi cu ideea asta. Martha îşi vâră cana în găleată, apoi o dă pe gât. O văd icnind. Doar ce e mai bun pentru fetele din anul de graţie!

Nu-mi dau seama dacă se împiedică sau se dezechilibrează, dar se bălăngăneşte pe picioare şi împinge din greşeală găleata peste gura fântânii. Apucă frânghia şi aproape că pică în fântână.

— Sunt bine, strigă ea.

Fustele îi sunt ridicate în aer. Trebuie s-o ţinem de picioare ca s-o tragem în spate, moment în care sunt izbită – nu doar de cercul tare al malacovului în frunte, ci şi de o idee.

— Cercurile. Putem folosi cercurile de la fuste ca să legăm

lemnul pentru butoaie.

— Dar ai auzit ce-au zis, spune Becca, rozându-şi pieliţele de la unghii.

Martha, care stă acum din nou pe picioarele ei, îmbujorată, are o licărire zburdalnică în ochi.

— N-au decât să-şi ţină apa. Noi o să avem apa noastră.

Fetele se privesc agitate, după care încuviinţează toate din cap.

În ţinut, dacă ne-am tăia hainele şi ne-am da jos straiele de dedesubt, am fi biciuite, dar aici totul este diferit. Gândul acesta pare să se răspândească printre noi cu iuţeala fulgerului, umplându-ne de energie.

După un mic dejun modest cu turte de mălai, luăm toporul şi orice cuie pe care le putem găsi în cenuşă şi ne îndreptăm spre vest, în direcţia opusă faţă de Kiersten şi celelalte, care nu fac altceva decât să îngenuncheze în ţărână şi să se roage.

Poate că magia ne va mistui, poate că ne va reduce la puţin mai mult decât nişte animale, dar până atunci, până când braconierii ne vor ademeni să ieşim pe poartă ca să fim tăiate şi puse în sticluţe frumoase, avem treburi de făcut.

Ne oprim înspre marginea vestică a luminişului, lângă o dumbravă de frasini şi stejari. Văd un copac uscat lângă perimetru. E mort deja, aşa că vom avea suficiente lemne de ars până se vor usca celelalte.

Aştept să vină toată lumea, să contribuie, să spună care ar fi cel mai bun unghi pentru prima tăietură, dar fetele par întru totul uluite. E limpede că sunt singura care ştie cum să o facă, aşa că va trebui să încep cu lucrurile de bază.

— Secretul este să se crape bine. După ce aţi pătruns adânc, o să cedeze în cele din urmă. Uite-aşa!

Izbesc tare cu toporul, apoi îl scot şi i-l dau lui Molly. Îl ia cu gingăşie, de parcă ar accepta o floare de la un peţitor, dar după prima lovitură în lemn, rânjeşte şi apucă toporul puţin mai strâns. Când braţele i se înmoaie ca o budincă, i-l dă mai departe lui Lucy.

Lucy îl duce în spate, gata de prima lovitură.

— Stai, stai, stai! îi strig apucând mânerul. Trebuie măcar să ţii ochii deschişi!

Câteva dintre fete râd.

— Nu, e în regulă. Nu ai mai făcut-o niciodată, o liniştesc eu.

Dar e treabă serioasă. Nu m-ai crede dacă ţi-aş spune ce răni de topor am văzut în casa de vindecare.

La auzul avertismentului, fetele se potolesc.

— Poftim... îi pun toporul în mâini. Depărtează picioarele, apucă-l bine, trage adânc aer pe nas şi, când dai afară aerul pe gură, priveşte bine ţinta şi loveşte.

Mă dau câţiva paşi în spate. Lucy nu se grăbeşte, iar când lama se înfige în lemn se aude un pârâit satisfăcător. Copacul începe să se încline. Mă uit în sus, încercând să-mi dau seama unde va cădea, iar când începe să se lase în jos, fugim toate în cealaltă parte, râzând, chiuind şi ţipând.

E istovitor să tăiem copacul în bucăţi şi apoi să despicăm lemnele în sferturi, dar se pare că e întocmai ce ne trebuie. Fetele se duc cu rândul la fântână după apă, aduc pe furiş mere uscate din cămară; şi pe măsură ce ziua trece, vorbim şi râdem, de parcă am face asta de ani de zile. Poate este din pricină că suntem departe de ţinut, că ne putem folosi trupurile ca să facem ceva folositor, dar cred că din cauză că le-am povestit deschis azi-noapte despre vise, despre fată, simt cumva că au primit îngăduinţa să facă şi ele la fel. Să fie ele însele.

Mi-e greu să cred că într-un an s-ar putea să ne răzvrătim una împotriva alteia, să sacrificăm bucăţi din carnea noastră şi să ardem locul acesta din temelii, dar să ne ajute Sfântul dacă va fi cum zice Kiersten.

În timp ce fetele adună cercuri de fuste, eu mă apuc de butoaiele pentru apă de ploaie, tăind discuri mari dintr-un stejar maiestuos. Am văzut cum se face doar de câteva ori, la bărbaţii de pe câmp, dar n-am de gând să le spun asta. Încrederea în sine este secretul, aşa zicea mereu tata. Când vizita bolnavi, chiar dacă nu ştia sigur cum să trateze pe cineva, nu lăsa să se vadă asta. Se temea că dacă ar fi şovăit câtuşi de puţin, oamenii s-ar fi întors la vremurile întunecate: s-ar fi apucat să bea sânge de animal ori să facă rugăciuni pentru vindecare sau, mai rău chiar, ar fi recurs la piaţa neagră. Era necesar ca ei să aibă încredere în el. Trebuia ca ei să creadă că-i putea ajuta chiar şi atunci când nu ştia cum să-i trateze.

Când mă apuc să tai scândurile pentru doage, Ellie mă întreabă:

— De ce te-a învăţat tatăl tău toate astea?

Mă copleşeşte un val neaşteptat de emoţii.

— Cred că am fost ca un fiu pentru el.

Mă întreb dacă nu cumva a avut un motiv mai adânc de-atât. Vreau să cred că a făcut-o ca să-mi port de grijă aici, dar ar însemna că, deşi ştie ce se întâmplă aici, m-a trimis oricum. În seara de dinaintea plecării mi-a zis că a fost o greşeală să mă înveţe... De parcă *eu* aş fi fost o greşeală.

— Tierney? Eşti bine? mă întreabă Ellie.

Îmi plec privirea şi văd că îmi tremură mâinile. Nu ştiu de cât timp stau aşa, holbându-mă în gol, dar cred că de mult, căci toate fetele mă privesc îngrijorate. Nu mi s-a mai întâmplat până acum.

— Poftim, ce-ar fi să încerci şi tu? spun întinzându-i toporul lui Ellie. Orice, numai să nu se mai uite toate la mine.

Îl duce în spate ca să-şi ia avânt, dar îşi pierde echilibrul şi începe să se rotească până se prăbuşeşte, aproape tăindu-şi piciorul.

Ne strângem în jurul ei, privind-o îngrijorate.

— Lăsaţi-o să respire, spune Martha.

Nanette îi pune o cană cu apă la gură.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat, şopteşte ea îmbujorată, chinuindu-se să-şi limpezească vederea. Mi-am simţit capul atât de uşor, de parcă mai avea puţin şi începea să plutească.

— Poate că e puterea ta magică, zice Helen. Poate c-o să fii în stare să pluteşti... printre stele.

— Sau poate că am muncit prea mult, zic eu şi iau toporul, înfigându-l în butuc. A fost un drum lung.

Se uită unele la altele; îmi dau seama că nu sunt chiar convinse.

— Tierney are dreptate, zice Gertie trântindu-se pe iarbă. Până nu se întâmplă ceva... Până nu suntem sigure, cel mai bine este să nu ne pierdem capul.

Ne aşezăm pe peticul de iarbă uscată, holbându-ne la nori, cu trupurile istovite, cu minţile destul de deschise încât să vorbim fără prefăcătorie.

— Nu ştiu la ce m-am aşteptat, spune Lucy mijind ochii la gard, dar sigur nu la asta. O molie mică îi dă ocol şi i se opreşte pe dosul palmei. Am crezut c-o să ne luptăm cu braconierii.

— Sau cu stafii şi animale sălbatice, completează Patrice.

— Am crezut că după ce vom intra pe poartă, magia ne va sfâşia, zice Martha, smulgând un spic din iarbă şi suflându-i

semințele. Dar nu s-a întâmplat nimic.

— Eu mă bucur că suntem departe de ţinut, mărturiseşte Nanette. Aş fi explodat dacă ar fi trebuit să mai văd chipurile dezamăgite ale părinţilor mei chiar şi o secundă în plus.

— Eu am ştiut că nu voi primi un voal, spune Becca îndreptându-şi ochii spre cerul de culoarea albăstrelelor. Abia în mai am avut prima sângerare – şi nimeni nu vrea o întârziată.

— Mai bine decât să nu sângerezi deloc, zice Molly. Eu nici măcar nu am avut o şansă la un voal, darămite la un loc de muncă la moară sau la lăptărie. Mă aşteaptă câmpul, e clar.

— Pe mine nu m-a deranjat că n-am primit un voal, spune Martha.

O privesc toate şocate.

— Ce e? zice ea ridicând nepăsătoare din umeri. Măcar nu-mi fac griji că aş putea muri la naştere.

Par îngrozite, dar nimeni nu o contrazice. Ce-ar putea spune? E adevărat.

— Eu am crezut că voi primi unul, recunoaşte Lucy.

— De la cine? Patrice se sprijină pe cot, entuziasmată să audă o bârfă picantă.

— De la Russel Peterson, şopteşte Lucy, de parcă simplul fapt de a-i rosti numele este ca şi cum ar apăsa pe o vânătaie proaspăt căpătată.

— De ce ai crede că ţi-ar da un voal? întreabă Helen, ocupată să vâre o bucăţică de măr în ciocul turturelei. Toată lumea ştie că-i place de Jenna de ani de zile.

— Pentru că aşa mi-a spus, murmură Lucy.

— Vezi să nu! exclamă Patrice dându-şi ochii peste cap.

— Spune adevărul, intervin eu. I-am văzut împreună pe pajişte.

Lucy mă priveşte cu lacrimi uriaşe în ochi.

Încerc să nu mi-o imaginez: cu privirea spre Dumnezeu, în timp ce Russel geme deasupra ei, şoptindu-i promisiuni deşarte.

— Şi *tu* ce făceai pe pajişte? întreabă Patrice, evident încercând să afle informaţii despre faptele mele necuviincioase.

— Michael, îi răspund. Ne întâlneam tot timpul acolo.

— Cum a zis Kiersten, şopteşte una dintre fete.

— Ba nu... Niciodată. Îmi ridic capul încercând să-mi dau seama cine a vorbit, dar nu reuşesc. Nu aşa. Suntem doar prieteni, atâta tot. Am fost la fel de surprinsă ca toată lumea că

am primit un voal. Şi chiar şi atunci, eram convinsă că e de la Tommy sau de la domnul Fallow.

— Nu m-ar deranja să fie de la Tommy; măcar are toţi dinţii, dar Moş Fallow... Ellie strâmbă din nas.

Nanette o înghionteşte cu cotul, făcând semn spre Gertrude, dar Gertie se preface că nu aude. Mă întristează când mă gândesc ce bine se preface.

Urmează o pauză ciudată. Încerc să mă gândesc la ceva de spus, orice ca să le distrag atenţia, dar Gertrude rupe tăcerea:

— Părinţii mei au spus că este un miracol. Adică nu se întâmplă în fiecare zi ca o fată acuzată de destrăbălare să primească un voal.

Francheţea ei pare să dezarmeze pe toată lumea. Ne holbăm toate la cicatricele groase de pe încheieturile degetelor ei. Vreau să-i spun că nu a fost un miracol, că merită voalul, însă are dreptate. Nicio fată acuzată de o infracţiune nu a mai primit până acum un voal, cu atât mai mult pentru o faptă atât de gravă precum destrăbălarea.

— E amuzant, adaugă Gertie fără să zâmbească. Moş Fallow mi-a dat un voal din acelaşi motiv pentru care nu l-am căpătat de la unul dintre băieţii din anul meu.

— Ce vrei să spui? întreabă Helen.

Gertie trage adânc aer în piept ca să-şi facă curaj.

— Când mi-a ridicat voalul şi s-a aplecat ca să mă sărute pe obraz, m-a ciupit tare între picioare şi mi-a şoptit: „Destrăbălarea mi se potriveşte de minune”.

Simt o căldură ciudată în gât şi obraji.

Poate că toate o simţim, pentru că este atât de linişte, încât jur că pot să aud o sămânţă de salcie cum cade printre firele de iarbă.

Orice ar fi fost în litografia aceea, ştiu că Gertrude Fenton nu a meritat una ca asta... Şi sunt destul de convinsă că Kiersten este de vină.

⁘

Ne întoarcem în tabără cu lemne de foc cât pentru o lună şi începem să le stivuim în şiruri ordonate sub tenda cămării. La un moment dat, auzind ţipete din partea de est a luminişului, lăsăm totul baltă şi dăm fuga să ajutăm, dar scena pe care o găsim mă nedumereşte şi mă înfioară în acelaşi timp. Fetele sunt aliniate în spatele Ravennei, se ţin de mâini, creând parcă

un fel de barieră. Ravenna are mâinile ridicate spre cer, muşchii încordaţi, venele umflate, sudoarea i se prelinge pe gât şi pare să ţină în mâini o minge invizibilă, tremurând sub greutatea ei.

— Continuă, o îndeamnă Kiersten. Un pic mai jos.

— Ce face?... Ce se întâmplă? şopteşte Martha.

— Taci din gură, prostuţo, îi zice printre dinţi o fată din spatele voalului. Face soarele să apună.

Patrice dă vestea mai departe, de parcă nu ar sorbi deja toată lumea fiecare silabă.

— Crede că face soarele să apună.

— Poate chiar aşa e, şopteşte Helen, holbându-se uluită.

— Într-adevăr, parcă e mai devreme ca ieri, adaugă Lucy.

Fetele o privesc gemând, transpirând şi încordându-se, şi-mi dau seama că e momentul pe care l-au aşteptat. Asta-şi închipuiau ele c-o să le aducă anul de graţie.

Vreau să le spun că soarele va apune puţin mai devreme în fiecare zi până la solstiţiu, dar până şi eu încep să mă întreb.

Când soarele ajunge în sfârşit în locul lui de odihnă, Ravenna se prăbuşeşte la pământ, leoarcă de sudoare. Fetele dau buzna în jurul ei s-o bată uşor pe spate, s-o felicite.

— Ştiam că poţi s-o faci.

Kiersten se întinde spre cosiţa Ravennei şi trage de panglica roşie de mătase. O aud lunecând prin părul ei şi simt o senzaţie de eliberare de netăgăduit. Mă emoţionează când îşi scuturǎ părul castaniu. Nu e vorba doar de senzaţia pe care ţi-o dă amurgul când îţi trece prin păr, deşi probabil că este divină, ci şi de scopul neşovăielnic pe care par să-l aibă în comun.

Ravenna îngenunchează să se roage, iar fetele i se alătură.

— Izbăveşte-mă de rău. Mistuieşte această magie din mine, ca să mă pot întoarce o femeie purificată, demnă de dragostea şi mila Ta.

— Amin, şoptesc fetele pe sub voaluri.

Îngenuncheate în ţărână, cu picioarele goale, cu privirea spre Dumnezeu, scăldate în lumină aurie, par nepământene de-a dreptul. Nu mai sunt fete, ci femei pe punctul de a-şi căpăta puterea. Magia.

Mi-am promis că-mi voi ţine picioarele ferm înfipte în pământ, că nu voi ceda în faţa superstiţiilor şi a plăsmuirilor. Atunci, de ce tremur?

∴

Cinăm în jurul focului de tabără, tăcute, încordate. Fiecare grup de fete se agaţă de secretele lui. Aş vrea să ne exprimăm doleanţele, să fie totul pe faţă, ca să putem lucra împreună, dar e limpede că asta n-o să se întâmple câtă vreme Kiersten va fi la conducere.

— La ce te uiţi? mă întreabă Kiersten.

Îmi mut repede privirea.

Kiersten îi şopteşte ceva Jennei, Jenna Jessicăi, Jessica Tamarei – şi ştiu că vorbesc despre mine. Nu ştiu ce minciuni răspândeşte, ce poreclă isteaţă mi-o fi dat, însă e limpede că pune ceva la cale.

Dintr-odată, se aude un chiot ascuţit care ne taie răsuflarea şi ne face să ne holbăm înspre pădurea întunecată.

— E o stafie, şopteşte Jenna. Am auzit că, dacă te apropii prea tare, pot pune stăpânire pe corpul tău. Te pot obliga să faci lucruri pe care nu vrei să le faci.

— Nu aşa a păţit Melania Rushik? întreabă Hannah. Am auzit că i-au pătruns în minte, că i-au şoptit lucruri, că au ademenit-o în pădure sub făgăduinţa unui voal şi că atunci când a cedat în sfârşit, i-au aruncat trupul lângă împrejmuire în douăsprezece bucăţi.

Zgomotul se aude din nou, iar fetele icnesc şi murmură agitate, întrebându-se pe cine vor ataca mai întâi stafiile.

— E un elan, zic eu.

— *Tu* de unde ştii? se răsteşte Tamara.

— Pentru că obişnuiam să merg cu tata în pădurile din nord, cam pe vremea asta, să vedem ce s-a întâmplat cu vânătorii care nu s-au întors la timp să-şi vândă blănurile. Îşi caută o pereche.

— Orice ar fi... e înfiorător, zice Helen, frecându-şi nasul de Turturică, pe care o ţine sub pelerină.

— Crezi că le ştii pe toate, dar nu-i aşa, spune Jessica uitându-se urât la mine.

— Ştiu că am tăiat lemne să ne ajungă toată luna, că am pregătit de mâncare, că am făcut curat, că am construit butoaie pentru apa de ploaie... *Voi* ce aţi făcut?

— Vă pierdeţi vremea, spune Kiersten zâmbind liniştit. Fiecare zi care trece fără să vă acceptaţi magia este o zi pierdută.

— Ar trebui să ne culcăm, zic, ridicându-mă şi prefăcându-mă a căsca. Mâine ne aşteaptă o zi grea... Ştii, avem de construit o

spălătorie, o cadă... Lucruri care chiar ne vor ajuta să supravieţuim.

— Poate ai impresia că le ajuţi, dar nu e aşa, îmi spune Kiersten. Doar le pui piedică.

Mă prefac că n-o aud, dar nu prea mă pricep să joc teatru.

— Sper că e pentru Gertie cea Murdară cada aia, strigă una dintre fetele cu voal în urma noastră. O să aibă nevoie de ea.

Fetele din jurul focului de tabără izbucnesc în râs. Vreau să mă întorc să le zvânt în bătaie, însă Gertie clatină din cap. Scurt. Precis. Mă priveşte aşa cum a făcut-o mama când tata mi-a adus voalul la biserică.

— Opreşte-te, îmi spune în şoaptă.

În timp ce restul fetelor trec pe lângă noi în şir şi intră în cabana de bârne, o trag pe Gertie deoparte.

— Ştiu că era litografia lui Kiersten. Ar trebui să le spui celorlalte.

— E treaba mea, îmi spune cu fermitate. Promite-mi că nu te bagi.

— Promit, o asigur, părându-mi rău că am forţat-o. Dar poţi să-mi spui măcar de ce ţi-ai asumat vina?

— Am crezut c-o să-mi fie mai uşor. Gertie se uită drept în faţă, dar îi simt emoţia din voce. Am crezut că dacă-mi asum vina, o să...

— Veniţi? ne strigă Martha, ţinând uşa deschisă.

Gertrude intră repede, mai mult decât fericită să încheie conversaţia.

Aşezăm felinarele pe podea şi ne vârâm în paturi. Privim la pânzele de păianjen care atârnă de tavanul cu grinzi, încercând să nu ne închipuim ce se întâmplă în jurul focului.

— Dacă e adevărat? rupe tăcerea Becca. Dacă ne pierdem vremea? Ştiţi ce-or să ne facă dacă ne întoarcem fără să fi scăpat de toată magia.

— Tocmai ce-am ajuns aici, zic eu, încercând să-mi găsesc loc printre arcuri. Avem timp pentru toate. Încearcă doar să ne sperie.

— Funcţionează, mormăie Lucy trăgându-şi pătura până sub nas.

— Eu, una, nu mă grăbesc să-mi pierd minţile, spune Martha.

— Dar eu am fost o întârziată, şopteşte Becca în culmea agitaţiei. Dacă se întâmplă la fel cu magia? Dacă îmi vine prea

târziu şi n-o să pot scăpa de ea la timp?

— Nu e acelaşi lucru, zice Patrice.

— *Tu* de unde ştii?

În acea clipă, un geamăt jos răsună în pădure. Ne ţinem toate răsuflarea.

— E doar un alt elan, aşa-i? întreabă Nanette.

Încuviinţez din cap, deşi nu sunt chiar convinsă.

— Ai văzut cum se uita Kiersten la mine în seara asta? zice Lucy de sub aşternuturi. M-a urât dintotdeauna. Am trei surori mai mici... Dacă mă obligă să fac ceva prin magia ei... Dacă mă duc în pădure şi nu-mi găsesc trupul...

— Ne lăsăm purtate de val, îi spun. Tocmai asta vrea şi ea. Trebuie doar să fim unite. Să fim raţionale.

— Dar ai văzut ce poate face Ravenna, îmi aminteşte Ellie.

— Am văzut doar o fată care ţinea în mâini o minge invizibilă.

— Dar am simţit-o, insistă Molly în timp ce-şi apasă palmele pe pântece. A fost un moment când am văzut soarele în mâinile ei. S-au contopit.

— Aveam impresia că i se va scurge printre degete, ca un gălbenuş moale, şopteşte Ellie.

Vreau să spun ceva, să găsesc o explicaţie raţională, dar adevărul este că şi eu am simţit-o.

— Hei, unde e Helen? întreb, observând că patul ei este gol, că nu se mai aude gânguritul turturelei.

— A rămas lângă foc.

Nanette se uită fix înspre uşă. Poate că interpretez greşit, dar jur că aud tristeţe în vocea ei, jinduire.

Poate că-şi doresc toate să fi rămas la foc.

Oricât de mult aş vrea să neg, să alung gândul, o parte din mine se întreabă dacă nu cumva Kiersten avea dreptate, dacă nu cumva le pun piedică.

Poate că nu este nimic în neregulă cu anul de graţie. Poate că este ceva în neregulă cu *mine.*

∴

În săptămânile care au urmat, cât noi eram ocupate să curăţăm resturile pârjolite, să înjghebăm o zonă acoperită pentru gătit, să construim butoaie pentru apă de ploaie, să tăiem lemne, să ne împărţim sarcinile, Kiersten a fost ocupată să le „ajute” pe fetele cu voaluri să-şi accepte magia.

A început cu lucruri prosteşti, cu provocări mici ca să încerce

să-şi dezlănţuie magia, cum ar fi să cânte imnuri despre Eva în timp ce împleteau coroniţe din flori în rouă dimineţii, să stea în cerc în jurul copacului pedepsirii spunând poveşti cu tâlc, dar sarcinile care la început păreau inofensive au devenit infinit de periculoase. La urma urmei, nu aşa încep toate lucrurile îngrozitoare? Lent. Banal. O presiune uşoară.

Seară de seară, Kiersten se întorcea de la focul de tabără cu o altă convertită cu ochii sticloşi, cu părul răsfirat pe spate, care făcea cine ştie ce afirmaţie fantastică.

Tamara a spus că vântul îi şoptea, iar Hannah a zis că a făcut o floare să se veştejească doar uitându-se la ea. Aş fi putut pune totul pe seama imaginaţiei lor, a condiţionării sociale, a superstiţiilor, însă nu doar ele aveau parte de experienţe ciudate. Ni se întâmpla ceva şi celorlalte. Ceva ce nu puteam explica.

Pe lângă ameţeli, pierderea poftei de mâncare şi vedere înceţoşată, aveam impresia că irisurile ne dispăreau, că negrul eroda orice culoare, orice lumină. Mi-am tot spus că eram doar extenuate sau poate era vreo boală, dar cu cât încercam să pricep mai mult, cu atât lucrurile păreau să se înrăutăţească.

Mai era puţin până la luna plină când am sângerat. Toate în acelaşi timp, chiar şi Molly, ca o haită de lupoaice.

Am încercat să le spun fetelor că doar pentru că nu poţi explica ceva nu înseamnă că este magic, dar, rând pe rând, şi-au mutat paturile spre cealaltă parte a încăperii, atrase de poveşti fantastice despre magie şi misticism.

Sinceră să fiu, nu le puteam învinovăţi. Dintotdeauna fusesem sceptică faţă de anul de graţie, şi totuşi până şi eu începeam să mă îndoiesc de unele lucruri.

De sănătatea mea mintală.

Cu câteva nopţi în urmă, în timp ce stăteam în jurul focului, Meg şi-a trecut mâna prin flăcări.

— Nu simt nimic, a zis ea.

S-a uitat spre Kiersten şi am perceput un schimb între ele, ca un val de energie invizibilă. Poate că a fost doar o plăsmuire a minţii mele, poate că a fost magia lui Kiersten, un limbaj pe care eu nu-l înţelegeam, dar în clipa următoare Meg şi-a ţinut mâna în flăcări până ce pielea i s-a umplut de băşici, de parcă ar fi fost o sută de broaşte-bou.

— Ce faci? am ţipat şi am apucat-o, trăgând-o de lângă foc.

Meg şi-a ridicat spre mine ochii mari şi negri.

Nu a ţipat. Nu a plâns. A râs.

Toate au râs.

Curând au început să circule prin tabără zvonuri ciudate despre activităţi fantomatice. Dispar obiecte sau se sparg în bucăţi în timpul nopţii. Interesant e că stafiile atacă doar lucrurile pe care le-am construit eu, însă nu mă las descurajată.

Chiar dacă situaţia pare s-o ia razna, încerc să-mi păstrez rutina, să mă ţin de sarcini, dar mi-e tot mai greu să mă adun, ca să nu mai zic de celelalte fete. Presupun că este mai atrăgător să stai în jurul focului, vorbind despre stafii şi magie, decât să te speteşti, însă mi-am promis c-o să-mi ţin capul pe umeri. Dacă magia pune stăpânire pe mine, asta e, dar n-o să cedez fără raţiune, fără să lupt.

Dimineaţă devreme, împreună cu fetele dispuse, ne îndreptăm spre partea de vest a luminişului, să începem un nou proiect zadarnic, dar ne trezim curând pierdute în nori... în vânt... în copaci.

Îmi aduce aminte de femeile din ţinut, care-şi plimbă uşor degetele peste apă şi-şi ridică chipurile spre vântul toamnei târzii... Oare asta îşi amintesc? Oare la asta încearcă să se întoarcă?

Am impresia că-mi lipseşte ceva... O piesă-cheie din puzzle. Dar când mă uit la gard, la marea nesfârşită de cedri golaşi care se întind pe kilometri distanţă, îmi dau seama de un lucru: chiar dacă suntem trimise aici împotriva voinţei noastre, ca să trăim sau să murim ca animalele, nu am fost niciodată mai libere de atât. Nici nu vom mai fi *vreodată.*

Nu ştiu de ce gândul ăsta mă face să râd. Nu este deloc amuzant. Dar Gertie, Martha şi Nanette râd împreună cu mine, apoi plângem.

Pe drumul de întoarcere mă cuprinde groaza. Poate că e doar de la schimbarea vremii, dar mi se pare mai mult de atât. În fiecare zi încordarea pare să se intensifice. Nu-mi dau seama spre ce anume, însă e palpabilă, se simte în aer.

Le găsim pe fete deja adunate în jurul focului de tabără, hrănindu-se cu propriile şoapte, iar ochii lor închişi la culoare ne urmăresc ca nişte bucăţi de marnă uscată.

Umplu o carafa cu apă din butoiul pentru ploaie, iau o mână de fructe uscate şi nuci din cămară şi fugim de privirile lor

înceţoşate. Ne retragem în cabana de bârne, unde vedem că alte patru paturi au fost mutate în cealaltă parte a încăperii: Lucy, Ellie, Becca şi Patrice au cedat. Nimeni nu spune nimic, dar ne întrebăm toate care dintre noi urmează. Nici măcar nu se mai pune problema de „dacă”, ci de „când”.

∴

Un plânset de jale răsună din pădure. Mă înfior. Nu ştiu dacă este un coşmar sau realitate, dar în ultima vreme am senzaţia că se contopesc.

Ascult mai atent, însă aud doar calmul îmbătător al somnului peste tot în jurul meu, gânguritul dulce al Turturicii care doarme în braţele lui Helen.

— Totul e în regulă, şoptesc.

— Oare? mă întreabă Gertrude.

Mă întorc pe o parte, cu faţa spre ea. Vreau să-i spun că da, dar nu mai sunt nici eu convinsă. Nu mai sunt convinsă de nimic. Mă tot holbez la încheieturile degetelor ei, la cicatricele groase ca nişte sfori care lucesc în lumina felinarului, cu nuanţe de rozaliu şi argintiu.

— Haide, întreabă-mă, şopteşte ea. Ştiu că vrei să o faci.

— Ce vrei să spui?

Mă străduiesc să mă prefac, dar aşa cum a zis şi Gertie, nu mă pricep la prefăcătorii. Caut cuvintele potrivite, un mod de-a o iscodi fără s-o jenez şi mai mult, fără s-o rănesc şi mai tare, dar o zice ea în locul meu.

— Vrei să ştii ce era în litografie.

— Dacă nu vrei să-mi zici, înţeleg...

— Era o femeie, şopteşte ea. Avea părul lung, răsfirat peste umeri, cârlionţi care abia de-i ajungeau până la sâni. O panglică de mătase roşie încolăcită pe după mână, ca un şarpe. Era îmbujorată; avea capul lăsat pe spate.

— Privirea spre Dumnezeu, murmur, gândindu-mă la lecţiile noastre.

— Ba nu, zice ea visătoare. Avea ochii pe jumătate închişi, dar mi s-a părut că se uită drept la mine.

— Avea dureri? întreb, amintindu-mi că am auzit despre nişte imagini confiscate de la vânători cu câţiva ani în urmă. Femei legate, contorsionate în feluri păgâne.

— Dimpotrivă. Gertrude îşi ridică privirea spre mine. Părea fericită. *Răpitoare.*

Imaginaţia mi-o ia razna. Contravine tuturor învăţăturilor pe care le-am primit. Am auzit cu toţii zvonurile despre femeile din zona de trecere, că unora dintre ele s-ar putea chiar să le placă, dar femeia aceasta avea o panglică roşie. E limpede că era una dintre noi. Înghit în sec când mă gândesc.

— Ce-i făceau?

— Tocmai asta e, şopteşte Gertrude. Era singură. Se atingea *singură.*

Gândul este atât de şocant, încât mi se taie respiraţia.

— Gertie cea Murdară, şuieră cineva în întuneric şi izbucnesc chicoteli în toată încăperea. Glume răutăcioase.

Vreau să le spun că era litografia lui Kiersten, că Gertie şi-a asumat vina, dar am făcut o promisiune. Nu e povestea mea, nu pot s-o spun eu.

O privesc cum se afundă înapoi în aşternuturi şi mi se frânge inima pentru ea.

.·.

Ca să-mi limpezesc mintea, ca să nu mă mai gândesc la deteriorarea atmosferei din tabără, mă duc să tai lemne de-a lungul marginii vestice.

Nu mă aştept să mă mai ajute celelalte fete, dar absenţa lui Gertie mă îngrijorează puţin mai tare. De azi-noapte, când fetele au auzit-o vorbind despre litografie, a fost mai absentă... distantă.

Unele fete au şuşotit între ele că probabil îşi capătă magia, dar eu cred că se simte ruşinată, de parcă ar fi pedepsită din nou ca în piaţă. Vreau s-o ajut, s-o scot din starea asta, însă şi mie îmi este greu.

Chiar azi-dimineaţă m-am simţit de parcă un milion de furnici roşii s-ar fi târât pe pielea mea, dar nu era nimic acolo. Nu ştiu ce se întâmplă... Nu ştiu cum să o numesc... Dar tot nu înseamnă că este magie.

În timp ce mă apropii de marginea vestică a luminişului, simt cum mă străbate un val de căldură, de parcă aş arde dinspre interior. Îmi dau jos mantia, o întind pe un butuc şi trag adânc aer rece în piept.

— Orice ar fi, orice s-ar întâmpla, va trece, şoptesc.

Apuc toporul şi ochesc un pin bătrân. Mă sprijin de el, pentru echilibru, moment în care degetele încep să mă furnice. Cutele adânci din scoarţa aspră par să pulseze de energie. Sau poate

că eu eman energia. Ştiu că este de la boală sau orice face ravagii prin tabără, dar mi se pare atât de real, de parcă ar încerca să-mi spună ceva.

Îmi lipesc urechea de scoarţă şi jur că o aud şoptind. Mă gândesc că probabil magia începe să pună stăpânire pe mine, dar apoi îmi dau seama că sunetul se aude din spatele meu.

Mă uit peste umăr şi o văd pe Kiersten stând pe butuc, mângâindu-mi pelerina, trecându-şi degetul mare aspru peste firele de lână. Nu ştiu de cât timp mă priveşte, dar nu-mi place. Mă uit în spatele ei, întrebându-mă unde sunt restul adeptelor sale, dar cred că e singură.

— Las-o jos. E a mea, îi spun apucând toporul.

— Nu îţi vreau pelerina, îmi replică ea împingând-o la o parte. E grea. Nu e de mirare că eşti aşa musculoasă.

Îmi privesc braţele şi ştiu că nu a zis-o ca pe un compliment.

— Mă simt bine când fac ceva util. Îi smulg pelerina din mâini, apoi o iau pe mine. Ar trebui să încerci şi tu.

— Pentru că e cel mai mare păcat pentru o femeie, nu? zice ea, răsucindu-şi pe deget un cârlionţ luminat de soare. Să nu fie utilă.

Tonul ei mă ia pe nepregătite, dar trebuie să fiu prudentă.

— Ce cauţi aici, Kiersten?

— Am nevoie de tine. Cu un oftat, adaugă: *Fetele* au nevoie de tine. Le poţi ajuta.

— Dacă are legătură cu magia... Nu pot accepta un lucru pe care nu-l am...

— Ai dreptate. Nici eu nu cred că ai vreo putere magică.

— Poftim? Îmi ridic capul.

— Cred că ai ascuns-o ani de zile, că ai epuizat-o chiar sub nasul nostru. Se ridică şi vine cu paşi apăsaţi spre mine. Aşa i-ai atras atenţia tatălui tău şi l-ai făcut să te înveţe toate acele lucruri şi aşa mi l-ai furat pe Michael. Ţi-ai irosit magia şi acum vrei ca ele s-o îngroape pe a lor. Chiar nu ai pic de decenţă?

— Decenţă? Îmi las capul pe spate. Tu vorbeşti!? Cum rămâne cu Gertie?

— Ce-i cu Gertie? Mijeşte ochii.

— Poţi să nu mai faci pe inocenta. Ştiu totul.

— Serios? Îmi zâmbeşte neliniştită. Ar fi păcat ca Gertie să fie prima fată din tabără care cade.

— Nu mă ameninţa. Apuc mânerul mai strâns. Nu avem de ce

să murim aici.

— Toate murim, Tierney. Colţul gurii i se răsuceşte în sus. În ţinut, de fiecare dată când ne iau ceva ne omoară câte un pic. Dar nu şi aici... îşi desface braţele şi trage adânc aer în piept. Anul de graţie ne aparţine. E singurul loc în care putem fi libere. Aici nu mai trebuie să ne temperăm sentimentele, să ne călcăm pe mândrie. Aici putem fi orice vrem. Şi dacă ne dezlănţuim cu totul... Ochii i se umplu de lacrimi şi trăsăturile i se îndulcesc când adaugă: Dacă ne dezlănţuim cu totul, nu va trebui să mai simţim acele lucruri. Nu va trebui să mai simţim deloc.

Mă împleticesc în spate şi mă sprijin de trunchi, vrând să simt lemnul sub vârfurile degetelor... ceva real, ceva care să mă ancoreze în realitate. Dar este aievea. La urma urmei, Kiersten este om. Cred că în sfârşit o înţeleg. *Se teme.*

O parte din mine vrea să cedeze... să creadă... Aş vrea să fac parte din toate astea, ca să-mi pot dezlănţui furia şi să scap de ea, dar nu o pot face. Poate din pricina amintirii fetei din visele mele sau poate din vina mea, dar ştiu că putem fi mai mult de atât.

— Nu te pot ajuta, şoptesc.

— Atunci nici eu nu te pot ajuta pe tine. Trăsăturile i se înăspresc la loc, formând masca pe care o poartă de obicei. Cred că ai făcut suficient, spune ea întinzându-se să-mi ia toporul. Preiau eu de aici.

∴

După ce mă plimb o vreme de colo colo, încercând să-mi dau seama ce s-a întâmplat, ce să fac, mă îndrept spre tabără, ca să le spun celorlalte. Aud voci şi închid ochii, încercând să le alung, doar că de data asta nu sunt în mintea mea.

— Aşa este bine... Pentru amândouă... Pentru binele taberei.

Mă uit pe după cămară şi le văd pe Gertie şi Kiersten.

— Hei! strig.

Gertie îşi ridică privirea spre mine. Are faţa roşie şi brăzdată de lacrimi.

— Alegerea îţi aparţine, îi spune Kiersten, după care se întoarce în tabără.

— Ce alegere?... Ce anume e spre binele taberei? întreb eu.

Îşi şterge faţa cu dosul palmei murdare; este limpede că încearcă să-şi vină în fire.

— Kiersten a convocat o adunare diseară... de lună plină.

Mă gândesc ce înseamnă asta acasă şi îmi strâng mâna pumn, întrebându-mă vârfurile căror degete le voi pierde prima dată.

— Putem să ne facem nevăzute.

— Toată lumea a fost de acord, zice ea privind înspre luminiş. Toată lumea în afară de *tine.*

— Ah. Răsuflu adânc, încercând să nu-mi arăt dezamăgirea.

— Fetele vorbesc... au îndoieli.

— Dar tu? o întreb.

Se holbează la mlădiţa veştejită de floare de soc pe care o ţine în palmă. E o floare veche, rareori folosită acum, dar este simbolul iertării de păcate.

— Ea ţi-a dat-o?

Fără să răspundă, Gertie o cuprinde cu degetele, de parcă ar ţine un ou fragil.

— Nu poţi avea încredere în Kiersten. Nu este Dumnezeu. Nu te poate ierta de un lucru pe care l-a făcut ea. Din pricina ei ai fost pedepsită. Adu-ţi aminte ce ţi-a făcut.

Mă întind s-o iau de mâini, să i le întorc, ca să-i arăt cicatricele, dar se trage de lângă mine, împleticindu-se câţiva paşi în spate.

— A cerut iertare, murmură ea în cele din urmă, când îşi recapătă echilibrul. Suntem iarăşi prietene.

— Prietene? râd eu.

— Habar nu ai cum este... să fii proscrisă... Să fii exilată.

— Uită-te în jur... Toată lumea m-a abandonat.

— Dar este *alegerea* ta. Clatină din cap. Nu ai vrut niciodată să fii una de-a noastră. Pe chip i se citeşte durerea. Trebuie doar să-ţi accepţi magia şi...

— Nu pot să accept un lucru pe care nu-l simt. Poate că este o boală, dar orice ni se întâmplă...

— Spune că eşti o eretică, zice ea, cu bărbia tremurândă. O uzurpatoare.

Nu ştiu de ce îmi vine să râd. În ţinut, dacă erai acuzată de erezie, nici măcar nu se mai chinuiau cu spânzurătoarea. Te ardeau de vie. Îmi înfăşor pelerina mai strâns.

— Kiersten vrea doar să creeze haos, pentru că vrea să deţină controlul.

— Te înşeli, se încruntă Gertie. Chiar crede că dacă-şi acceptă magia, dacă se predă întunericului din ea, se va întoarce acasă

o femeie purificată. Va scăpa de păcate, o va lua de la început.

— Ce păcate? Păcatul că s-a născut fată?

— Toate am păcătuit, şopteşte ea.

Din pădure se aude un croncănit care o face să tresară.

— E doar o cioară, îi zic, dar de data asta nu sunt convinsă. Nu sunt pe deplin convinsă nici măcar că l-am auzit. Îmi ridic privirea şi văd norii trecând pe deasupra noastră atât de repede, încât ameţesc, încercând să mă concentrez, reiau: Kiersten a venit să mă vadă azi. Te foloseşte ca să ajungă la mine, atâta tot.

— Nu e totul despre tine, Tierney.

— Atunci despre ce e? Spune-mi. Ce te supără de fapt?

Îşi îndreaptă spre mine ochii mari şi sticloşi.

— Nu vreau să mai fiu Gertie cea Murdară. Vreau doar să înceteze.

— Dacă are legătură cu celelalte fete... pot vorbi cu ele... le pot convinge să...

— Nu mai am nevoie de ajutorul tău.

— Nu înţeleg. Te-a ameninţat? Ţi-a promis ceva? Îi cercetez chipul, căutând un indiciu de orice fel, dar Gertie se pricepe să se prefacă. Ce-mi ascunzi?

Gertie se uită spre copacul pedepsirii. Nu-i văd expresia, dar observ încordarea din maxilar. Am impresia că-şi ţine gura bine închisă, ca să nu-i scape nimic fără voia ei.

— Cred că cel mai bine ar fi să nu mai vorbim, îmi spune, apoi li se alătură celorlalte.

*

Îmi petrec restul zilei punând canele la arţari, adunând iască, orice care să-mi ţină mintea ocupată, care să mă ţină departe de tabără, dar simt că plutesc în derivă, ca o bucată de lemn dus de un torent violent.

Până să mă hotărăsc să mă întorc în tabără, palmele îmi sunt pline de băşici, de nerecunoscut. Nu mă grăbesc; în parte pentru că nu vreau ca Kiersten să creadă că iau în serios adunarea, dar şi pentru că o parte din mine este speriată. Le-am auzit fără să vreau pe câteva fete spunând că şi-au căpătat magia doar uitându-se la flăcări. Mă tot gândesc că trebuie să existe o altă explicaţie pentru tot ce se întâmplă. Fără îndoială, suntem mai slabe acum, vulnerabile, dar nu le pot opri dacă vor să cedeze. Oamenii văd ce vor să vadă. Inclusiv eu.

În timp ce mă apropii de foc, nu aud doar lemnul trosnind, ci însuşi aerul care le înconjoară pe fetele adunate acolo pare încărcat. În depărtare se aud fulgere şi un bubuit de tunet, precum ecoul unei avalanşe de partea cealaltă a lumii.

Din instinct, o găsesc pe Gertie în mulţime, însă nu-mi face semn să mă alătur ei. Nu mă bagă deloc în seamă. Vreau să repar lucrurile, să-i cer iertare pentru orice aş fi făcut de am jignit-o, dar poate că are nevoie de spaţiu acum. Ce n-aş da pentru un pic mai mult spaţiu! Mă uit la gardul care ne desparte de lumea de afară. Deocamdată, braconierii n-au făcut nicio încercare de-a ne ademeni. Dacă n-aş fi văzut unul cu ochii mei, poate că m-aş îndoi de însăşi existenţa lor. Mă întreb dacă ne urmăresc acum. Dacă pariază care dintre noi va cădea următoarea.

Răsună un tunet. Mai aproape de data aceasta.

— Ascultaţi. Încearcă să comunice, zice Kiersten.

— E doar un tunet, spune Martha încet.

— Doar un tunet? o mustră Kiersten. Să-ţi amintesc povestea lui Eve? Însăşi Mama Natură. A fost cândva o fată din anul de graţie. Cred că încearcă să comunice cu una dintre noi.

— Ce vrea? întreabă Tamara, înfăşurându-se mai tare în pelerină.

— Încearcă să ne avertizeze. Kiersten îşi pleacă bărbia, iar focul îi aruncă umbre macabre peste trăsăturile feţei. Şi noi am putea păţi ca Eve. Dacă nu ascultăm... Dacă nu ţinem cont de avertismentul ei... Privindu-mă fix, Kiersten continuă: Ca unele dintre voi, Eve nu a crezut. I-a râs în faţă lui Dumnezeu. Şi-a păstrat magia, iar când s-a întors acasă, s-a prefăcut că a fost purificată, însă cu fiecare zi ce trecea, magia creştea în ea până nu a mai putut fi stăpânită. Într-o noapte ca aceasta, cu lună plină, şi-a ucis toată familia.

Un val de repulsie străbate mulţimea.

— Dacă bărbaţii din consiliu nu ar fi oprit-o, i-ar fi ucis pe toţi.

Eu am crezut mereu că era doar o legendă, o fabulă, dar mă uit în jurul focului şi îmi dau seama că fetele o cred cu adevărat.

Kiersten îşi ridică bărbia şi priveşte în sus la cerul agitat.

— Când au ars-o în piaţă, cerurile s-au deschis s-o primească şi acolo se află acum, ca un semn de aducere aminte pentru noi toate.

Chiar atunci răsună un tunet care ne face să tresărim.

— Ascultaţi, şopteşte Kiersten. Nu se va lăsa ignorată. Dacă îi vorbeşte cuiva din grup, spuneţi-o, revendicaţi-vă puterea. Doar aşa vă puteţi mântui.

O fată din spate ridică cu sfială mâna.

— Eu o aud.

Kiersten îi face semn să iasă în faţă.

Vivian Larson, o fată timidă ca un şoricel, care a primit un voal de la verişorul ei, o persoană căreia Kiersten nu i-a acordat niciodată câtuşi de puţină atenţie. Cred că nici măcar nu ştie cum o cheamă – şi iată că Vivi e acum în centrul atenţiei, se scaldă în aprobarea lui Kiersten.

— Povesteşte-ne. Ce-ţi spune?

— Tot ce ai spus tu, se bâlbâie Vivian şi îşi împreunează mâinile în faţă. Ne avertizează în legătură cu ce s-ar putea întâmpla.

— A spus cumva că există o eretică printre noi... O uzurpatoare?

Răsună o altă bubuitură de tunet deasupra noastră, iar Vivian mă priveşte neliniştită. Cum m-a privit şi când am găsit-o anul trecut pe pajişte, cu un băiat dintr-o casă de muncă.

— Nu sunt sigură.

Mă prefac că nu observ, dar simt cum mă privesc din toate direcţiile.

— Toate la timpul lor. Continuă să asculţi, draga mea.

Kiersten trage de panglica roşie a lui Vivi, trecându-şi mâinile prin părul ei neîngrijit şi unsuros. Vivi zâmbeşte către lună, de parcă tocmai a fost eliberată de diavol. De *mine.*

— Sper doar că nu este prea târziu pentru voi, celelalte. Kiersten se plimbă în jurul focului. Toate lucrurile pe care le-aţi construit, la care aţi muncit, sunt fără noimă, spune ea împingând cât colo nişte pirostrii.

— Ba nu sunt fără noimă, răbufnesc eu fără să vreau. E limpede că ai beneficiat şi tu de toată munca noastră sârguincioasă.

Kiersten se întoarce spre mine cu o concentrare care-mi dă furnicături.

— Dacă ne simţim comod şi mâncăm bine, nu vom ajunge la magia noastră. Am fost trimise aici ca să suferim, ca să ne descotorosim de otrava din noi. În lumina focului, ochii îi par sălbatici, ameninţători. Suntem aici pentru că Eva l-a ispitit pe

Adam cu magia ei. L-a otrăvit cu fructul copt. Ştii ce se va întâmpla dacă nu ne folosim magia, dacă nu scăpăm de demonii noştri. Ai văzut ce se întâmplă cu fetele care se întorc şi care încearcă să-şi păstreze magia: sunt trimise la spânzurătoare sau chiar mai rău.

Un fior de teamă străbate mulţimea... Şi pe mine.

— Dar dacă Tierney are dreptate? întreabă o voce subţire din spate. E Nanette. Doarme în patul de lângă mine. Dacă e doar imaginaţia noastră sau un fel de boală?

În loc să răbufnească furioasă, Kiersten se linişteşte. Înfricoşător de mult.

— Are de-a face cu visele imorale ale lui Tierney?

Privesc în jurul focului de tabără, întrebându-mă care dintre fete i-a spus, dar am alte probleme acum, mai mari.

— Nu înţelegeţi ce face? Vă umple capul cu gânduri necinstite. Încearcă să vă distragă atenţia de la sarcina pe care o aveţi de îndeplinit, continuă Kiersten. Nu e specială. Uitaţi-vă la ea. Nu reuşeşte să-şi păstreze nici măcar singura aliată adevărată pe care o are.

Kiersten se uită drept la Gertrude şi cele mai negre temeri mi se confirmă. Doar se foloseşte de ea ca să ajungă la mine. Iar Gertrude o ştie.

— Tierney vrea să vă păstraţi magia, iar când vă veţi întoarce în ţinutul Garner veţi fi trimise la spânzurătoare. E felul ei de a scăpa de noi.

— De ce aş vrea să fac aşa ceva? Suntem toate în aceeaşi situaţie, împreună.

— Împreună? râde ea. A încercat să se înţeleagă cu vreuna dintre voi acasă? A arătat vreodată o urmă cât de mică de interes faţă de obiceiurile noastre? Iată în *ce* constă magia ei. Ne întoarce pe una împotriva alteia... A ceea ce suntem... A ceea ce suntem menite să facem.

— Minţi, îi spun, dar nimeni nu pare să mă mai asculte.

— Tu, zice Kiersten arătând spre o fată din mijlocul grupului.

E Dena Hurson. Înaintează şovăielnic.

— Nu ai spus tu că puterea magică din familia voastră este comunicarea cu animalele?

— Ba da... Dar...

— Dezbracă-te.

— Poftim? întreabă ea, împreunându-şi braţele peste piept.

— M-ai auzit. Dezbracă-te. Kiersten îşi trece mâna în jos peste cosiţa Denei şi îi şopteşte la ureche: Te voi ajuta. Te voi elibera.

Dena se uită în jurul focului, dar nimeni nu îndrăzneşte să intervină. Nici măcar eu. Respiră tremurat şi îşi dă jos pelerina, cămaşa, hainele de dedesubt.

În timp ce stă acolo, tremurând, încercând să se acopere cum poate mai bine în lumina lunii, Kiersten se duce în spatele ei şi îşi apasă palmele pe abdomenul ei inferior.

— Ar trebui să o simţi chiar *aici,* zice ea răsfirându-şi degetele. Simţi căldura? Simţi cum te furnică? De parcă sângele vrea să iasă la suprafaţă, să urle?

— Da, şopteşte Dena, abia capabilă să respire.

— E magia ta. Apuc-o, primeşte-o, trage-o afară.

Dena îşi umflă pieptul de câteva ori şi apoi închide ochii.

— Cred că simt ceva.

— Acum pune-te în patru labe, îi porunceşte Kiersten.

— De ce?

— Fă cum îţi spun.

Dena se supune. Vreau să intervin, s-o salvez de la umilire, dar este deja sub vraja lui Kiersten. Toate sunt. Poate că şi eu, pentru că nu reuşesc să îmi mut privirea de la ele.

În timp ce Kiersten îi dă jos panglica roşie, eliberându-i părul roşcat-cafeniu, Dena îşi înfige unghiile în pământ.

Fetele privesc cu fascinaţie cum Kiersten se plimbă în jurul ei, strângând panglica roşie în mână.

— Ia legătura cu animalele din pădure. Simte-le prezenţa.

— Nu ştiu cum, îngaimă Dena.

Kiersten o loveşte cu panglica roşie peste dos. Sunt convinsă că nu doare, dar o surprinde... Ne surprinde pe toate.

— Închide ochii! Simte fiecare inimă care bate în pădure. Găseşte una. Concentrează-te pe ritmul acela, îi ordonă în timp ce se plimbă în jurul ei.

— Aud ceva, murmură Dena şi îşi înalţă capul, încordându-şi privirea spre pădure. Simt căldură. Sânge. Duhoarea de blană udă.

Din pădure se aude un urlet şi toată lumea îşi ţine răsuflarea.

Kiersten o trage de păr în spate şi-i porunceşte:

— Răspunde!

În timp ce Dena urlă la rândul ei, întinzându-şi gâtul cât poate de tare, îi văd fiecare tendon încordându-se după magie. Tânjind

după măreţie. Năzuind să fie umplută cu ceva mai măreţ decât ea însăşi.

Când Kiersten este în sfârşit mulţumită, îi dă drumul. Dena se ridică în faţa noastră: este îmbujorată, are părul desfăcut vâlvoi, lacrimile îi curg şiroaie pe faţă, ochii îi sunt sticloşi şi încărcaţi de nebunie.

— Magia este reală, ne spune.

Urlă încă o dată, după care se prăbuşeşte în braţele lui Kiersten.

∴

Mă trezesc şi aud râsete înăbuşite; am sânge pe mâini şi între picioare.

Mă ridic în şezut în pat şi îmi dau seama că sunt singură în partea mea din cabana de bârne, iar lichidul de un roşu aprins îmi trece prin lenjerie, în timp ce fetele mă arată cu degetul şi chicotesc, acoperindu-şi gura cu mâinile.

— Eu am făcut să se întâmple aşa. Kiersten râde, ţinând în mână o pană lungă cu vârful acoperit de sânge.

Mă uit la Gertie, dar refuză să mă privească în ochi.

Îmi apuc cizmele şi fug cât pot de repede din cabana înăbuşitoare. Mă îndrept spre butoiul pentru apă de ploaie, ca să mă spăl, dar descopăr că a fost zdrobit în bucăţi. Era ultimul meu butoi. Am petrecut săptămâni întregi îndoind lemnul întocmai cum trebuie şi, întrucât se schimbă vremea, va fi aproape imposibil să fac altul înainte de primăvară. Kiersten va da vina pe stafii, însă ştiu că ea este răspunzătoare. Obrajii mi se aprind de mânie. Sunt furioasă, dar trebuie să îmi păstrez cumpătul. Probabil că mă privesc chiar acum şi cel mai rău lucru pe care-l pot face este să le arăt că m-au afectat.

Mă duc glonţ spre fântână şi încerc să împing găleata într-o parte, dar a îngheţat bocnă. Mă străduiesc s-o desprind, moment în care aud un sunet foarte straniu.

Cineva cântă. Sau cel puţin aşa mi se pare.

Las baltă fântâna şi mă îndrept spre poartă. Văd o mică siluetă cocoşată pe pământ. Voce piţigăiată, mică de statură... Preţ de o clipă cred că este fetiţa din visele mele. Vreau să fug spre ea, dar mă forţez să-mi măsor paşii. *Să nu ai încredere în nimeni. Nici măcar în tine însăţi.* Cuvintele mamei mele îmi răsună în minte.

Mă ghemuiesc în faţa ei, dar nu-i văd chipul. Cu mâinile

tremurânde, îi ridic voalul murdar. E Ami Dumont. A fost atât de tăcută, de neînsemnată, încât aproape că am uitat că era şi ea aici.

Mă aplec spre ea şi ascult ce cântă.

Eve cea cu părul bălai se leagănă încet la fereastră,
Vântul suflă, noaptea se scurge, pentru toţi cei pe care i-a blestemat ea plânge.

E un cântec de leagăn vechi; nu m-am gândit niciodată cu atenţie la el în copilărie, dar acum, aici, în clipa asta, cuvintele lui capătă un cu totul alt sens.

Fete dragi, de nu sunteţi cu luare-aminte, veţi sfârşi devreme în morminte.
Nu veţi avea vreodată prunci, nici griji pe care...

Se opreşte brusc din cântat şi se holbează drept la poartă; începe să răsufle întretăiat, dar în alt ritm decât gâfâielile pe care le aud. Mă uit în spate, urmărindu-i privirea. La început văd doar poarta, cu zgârieturi adânci în lemnul greu, dar dincolo de ea, prin crăpăturile înguste dintre buşteni, văd ochi... ochi întunecaţi care se holbează la noi.

— Îţi simt mirosul de sânge, îmi explică Ami zâmbind.

Mă dau în spate, încercând să mă îndepărtez de orice s-ar întâmpla aici, dar vederea mi se înceţoşează. Mă clatin prin luminiş, căutând ceva de care să mă agăţ. Fântâna. Dacă aş putea lua nişte apă... Mă întind după marginea din piatră, dar mi se înmoaie picioarele. Mă izbesc cu capul de suprafaţa dură şi mă prăbuşesc ca un sac de oase.

În timp ce vederea mi se limpezeşte, aud pe cineva spunând:

— Trebuie doar să alergi până la dumbravă şi înapoi.

Îmi las capul pe spate şi le văd pe fete adunate în faţa porţii.

— De îndată ce îţi vei accepta magia, îţi voi desface cosiţa, zice Kiersten, de parcă ar vorbi cu un copil. Poţi fi ca noi.

Mi-e mult mai greu decât am crezut să mă ridic pe picioare. Capul îmi zvâcneşte. Din pricina ameţelii, văd gardul când limpede, când neclar, ca la cadranul de la microscopul tatei.

— Poţi să o ţii pe Turturică pentru mine? Helen îi întinde pasărea lui Kiersten.

Kiersten se înfioară şi o împinge pe Jessica în faţă să o ia.

— Cel mai mult îi place să o ţii cuibărită sub bărbie, adaugă Helen.

— Stai, bâigui împleticindu-mă spre ea. Nu poate pleca din împrejmuire. Sunt braconieri afară.

Jenna îmi aruncă o privire exasperată.

— Am crezut că ai murit.

— Mda... Nu aveţi voi norocul ăsta. Trec pe lângă ea. Helen, nu poţi face asta.

— Dar sunt invizibilă, zice ea rânjind.

— De când?

— Pleacă de aici, îmi spune Tamara şi mă împinge la o parte. Nu că ar avea nevoie de ajutor, dar Ami îi distrage pe braconieri lângă gardul de est cu cântatul ei oribil.

Mijesc ochii spre est. Mi se pare că văd silueta minusculă a lui Ami ghemuită lângă împrejmuire, dar nu pot fi sigură.

Mă împleticesc ca nebuna prin mulţime, căutând pe cineva care să-i bage minţile în cap lui Helen, şi o văd pe Gertie.

— Trebuie să faci ceva, îi şoptesc.

Deşi îşi întoarce privirea, prefăcându-se că nu aude, în ochi i se citeşte o teamă reală.

— Trebuie doar să te concentrezi. Să-ţi simţi magia, zice Kiersten, apăsându-şi palma pe burta lui Helen. Ţine minte, dacă se întâmplă ceva, pot oricând să-mi folosesc magia ca să-i determin pe braconieri să facă ce vreau eu.

Helen îşi ridică privirea spre ea şi încuviinţează, dar îmi dau seama că nu se simte bine... Nu e pe deplin prezentă. Seamănă cu o păpuşă, ca acelea pe care le face doamna Weaver, cu ochi mari care clipesc.

— Am să te las chiar şi să porţi voalul meu. Pentru protecţie, îi spune Kiersten aşezându-i pânza pe cap. Iată cât de mult cred în tine.

— Hei, dar e voalul *meu*! exclamă Hannah din mulţime, însă fetele îi fac repede semn să tacă.

În timp ce Kiersten îi trage voalul peste faţă, fetele deschid poarta. Ştiu că ar trebui să mă întorc, să plec de acolo; Helen a ales, dar mă tot gândesc la cicatricele de pe picioarele ei, cele pe care i le-a făcut mama ei pentru că visa.

— Un sâmbure de bunătate, şoptesc.

Mă îngrozeşte doar gândul de a mă apropia de poartă, darămite să ies pe ea, dar nu pot lăsa să se întâmple una ca

asta.

Mă îmbrâncesc printre fete şi o iau la goană după ea. Unele dintre ele strigă la mine să mă întorc, dar Kiersten spune:

— Lăsaţi-o să se ducă.

În clipa în care ies din siguranţa taberei, forţa brutală a vântului care suflă dinspre lacul întins îmi taie răsuflarea. Mă împleticesc în spate câţiva paşi. Întinderea, nimicnicia... Poate că am stat închisă prea mult timp, dar aici nu mă simt deloc liberă, ci doar... expusă.

Se aude un croncănit în depărtare şi îl simt cum mi se strecoară pe sub piele. Nu îmi dau seama dacă este real sau închipuit, dar îmi dă imboldul necesar ca să mă concentrez pe ce am de făcut.

Cercetez cu privirea întinderea vastă, culorile mute ale toamnei înlocuite lent de cele ale iernii, de la albastru la gri, de la verde la bej, şi zăresc o mişcare ca prin ceaţă. Voalul lui Helen se agaţă de ea ca un nor de ţânţari de râu.

Când se aude al doilea croncănit, ştiu că este real, pentru că Helen încremeneşte locului. Alerg spre ea, făcându-i semn să se întoarcă, dar priveşte fix spre nord. Întorc capul şi văd un braconier alergând spre ea. Doar imaginea lui mă ameţeşte. E acoperit din cap până în picioare cu o pânză transparentă de culoarea cărbunelui. Are o lamă scânteietoare în mână şi aleargă drept spre ea. Îmi doresc cu toată fiinţa să mă întorc, dar nu pot s-o las să moară aşa. Pentru nimic.

Iuţesc pasul şi o strig.

Mă priveşte, panicată.

— Mă poţi vedea?

— Fugi. O îmbrâncesc înapoi spre tabără şi apoi o iau la sănătoasa în direcţia opusă. Fugi! ţip.

Mă uit peste umăr, ca să mă asigur că braconierul a muşcat momeala, dar mă împiedic de o rădăcină de copac şi cad grămadă pe pământul rece. În loc să închid ochii şi să mă pregătesc pentru ce va urma, mă întorc pe spate, ca să-mi înfrunt călăul. Ridică lama ca să mă lovească... şi se opreşte.

— Loveşte-mă, se aude o şoaptă uşoară din pânza subţire care-i acoperă nasul şi gura.

Nu îmi dau seama dacă el a spus-o sau dacă boala face ravagii, dar nu am de gând să aştept să aflu.

Îmi strâng genunchii la piept, apoi îl lovesc cât pot de tare. Se

clatină în spate, apoi se încovoaie şi cade la pământ.

Mă gândesc să-i iau cuţitul, să-i tai gâtul pe loc, dar ceva din privirea lui... ceva din ochii lui... Mă întreb dacă este acelaşi braconier pe care l-am întâlnit pe potecă... cel care mi-a mai dat o dată drumul. Mă aplec deasupra lui, sunt convinsă că el este. O simt. Mă întind să-i dau jos pânza care-i ascunde chipul, dar aud croncănituri din toate direcţiile. Mă dau în spate şi o iau la fugă spre poartă.

Helen intră în tabără, iar poarta începe să se închidă. Mă gândesc că sigur este o greşeală, pur şi simplu nu mă văd încă, însă aud scrâşnetul zăvorului şi ştiu că este mâna lui Kiersten la mijloc.

Din pricina strigătelor febrile ale braconierilor şi a ţipetelor fetelor, nu pot să gândesc, nu pot să respir. Îmi mişc picioarele cât pot de repede, simt deodată cum ameţesc, cum se înclină pământul pe care alerg, dar nu-mi permit să cedez. Dacă nu reuşesc să sar gardul, mă voi întoarce acasă doar într-un şir de sticle frumoase. Sar pe poartă şi mă apuc de panglicile fetelor moarte, trăgându-mă în sus, iar când rămân fără panglici, îmi înfig unghiile în lemnul crăpat şi mă târăsc până la marginea de sus. Mă împing în picioare, încercând să găsesc puncte de sprijin, dar zici că am coapsele din plumb. Îl văd pe unul dintre braconieri ajungând destul de aproape de mine încât să mă atingă cu lama, aşa că mă forţez cu toată fiinţa şi reuşesc să trec peste gard, dar de cum ating pământul de partea cealaltă, Kiersten se năpusteşte asupra mea.

Cu nările umflate, cu ochii plini de mânie, mă ţintuieşte la pământ şi-mi apasă toporul pe gât.

— De ce ai făcut asta? mă întreabă pe un ton poruncitor. De ce te-ai băgat? Aproape că a fost ucisă din pricina ta.

— Ba am *salvat-o...* mă forţez să rostesc, pentru că lama mă apasă tare pe gât. Dacă nu m-aş fi băgat, ar fi fost...

— Perfect în regulă! ţipă Kiersten, cu venele de la tâmple umflate. Şi pe *tine* cine crezi că te-a salvat? Apăsând şi mai tare lama de oţel, continuă: *Eu* te-am salvat. *Eu* l-am făcut pe braconier să se oprească. Toate fetele au văzut. Se uită în spate, spre mulţimea de fete. Ne negi în continuare magia?

Încerc să vorbesc, dar mi-e teamă. Mi-e teamă să nu apese lama şi mai adânc, dar mi-e şi mai teamă de răspunsul meu.

— Nu... Nu ştiu de ce s-a oprit, îngaim, cu ochii înlăcrimaţi.

Dar s-a mai întâmplat o dată... Pe potecă.

Kiersten clatină din cap dezgustată.

— Dacă vrei să-ţi negi magia, să rişti să fii spânzurată la întoarcere, n-ai decât. Dar nu le târî şi pe celelalte după tine.

Îndată ce retrage lama inspir adânc, apucându-mă cu mâinile de gât.

Kiersten se ridică şi se întoarce spre mulţime.

— Am încercat s-o ajutăm, dar am pierdut-o. Cine va fi prins că se însoţeşte cu această eretică va fi pedepsit.

Întinsă pe jos, le privesc întorcându-se spre tabără şi o văd în ochii lor: este ultima dovadă de care aveau nevoie, în timp ce eu le puteam oferi doar un vis uzat.

Dar ştiu ce am văzut. Ştiu ce am simţit.

Ele o pot numi magie.

Eu o pot numi nebunie.

Dar un lucru este cert.

Nu există strop de îndurare aici.

∵

Chiar înainte de ivirea zorilor, un val dezgustător de croncăniturі răsună prin pădure, iar când soarele se înalţă, lent şi dens peste gardul de est, nu o mai văd pe Ami lângă poartă. Le aud pe fete şoptind, spunând că Kiersten a obligat-o, ca să nu mai cânte cântecul acela, dar am văzut-o în ochii lui Ami cu mult înainte de anul nostru de graţie. A fost mereu mult prea delicată pentru această lume. Şi acum nu mai este.

Nimeni nu-mi mai vorbeşte. Nici măcar nu se mai uită la mine.

Întrucât mi-au distrus toate butoaiele pentru apă de ploaie, nu am pe ales decât să beau din fântână, dar de fiecare dată când mă apropii de ea, mă alungă.

Mă târăsc de-a lungul perimetrului şi ling rouă de dimineaţă de pe frunze, lucru care mă face doar să-mi doresc şi mai tare să beau apă. Îmi simt limba îngroşată, de parcă mi-ar umple toată gura, şi uneori am impresia că se tot umflă, ameninţând să mă sufoce.

Mă plimb de-a lungul gardului în formă de semilună, de la marginea dinspre vest a luminişului la cea dinspre est, şi ascult apa lacului care vine şi se retrage năvalnic, dar mai aud şi altceva: răsuflare. Greoaie. Constantă. Ca o umbră vie. Uneori mă conving că e Michael şi umblă alături de mine, dar Michael îndruga mereu vrute şi nevrute. Sau poate că e Hans, dar nu mi

se pare a fi o prezenţă protectoare. Tăcerea mă ucide. Tăcerea, certitudinea că e braconierul.

— Ştiu că eşti acolo, şoptesc eu.

Mă opresc brusc şi ascult, dar nu aud niciun răspuns.

Simt că înnebunesc şi poate că aşa este. Cred că am înnebunit în clipa în care am ajuns în locul acesta blestemat, dar vreau să ştiu de ce nu m-a ucis pe potecă, de ce mi-a dat drumul când m-am dus după Helen. Ştiu că nu a fost magia lui Kiersten, pentru că nu a fost în preajma mea prima dată. Aşadar, de ce s-a oprit?

∴

Seara, ademenită spre foc de mirosul de tocăniţă fierbinte, mă pun la capătul rândului de fete. Ştiu că îmi asum un risc, dar sunt prea înfometată ca să-mi mai pese. Fără hrană sau apă nu voi rezista mult timp.

Când ajung în faţă, întind castronul. Katie răzuieşte o ultimă lingură de mâncare de pe fundul ceaunului şi o varsă pe jos. Stomacul îmi chiorăie furios. Nu-mi permit să fiu mofturoasă.

Mă aplec să ridic mâncarea de pe jos şi s-o pun în castron, dar Katie o calcă cu cizma şi văd cum sosul iese pe lângă marginile tălpii pline de noroi.

Mă uit la celelalte fete, aşteptând ca cineva să-mi ia apărarea, dar nu o face nimeni. Mă doare. Mai ales după tot ce am făcut ca să încerc să le ajut... Pentru tabără.

Inspir ca să-mi fac curaj şi, trecând pe lângă privirile lor încruntate, mă duc spre cabana de bârne, unde descopăr că patul meu nu mai este la locul lui, iar lucrurile mi-au dispărut. Aş putea să iau din colţ cadrul de pat rămas de la o fată moartă şi să-l târăsc aici, să le las să râdă pe înfundate de mine, dar sunt prea obosită. Obosită să lupt, obosită să-mi pese, obosită de tot. Mă fac covrig pe podea şi încerc să nu plâng, dar cu cât încerc mai tare, cu atât este mai rău.

Când uşa de la cabana de bârne se crapă, îmi ţin răsuflarea, rămân nemişcată. O pereche de cizme se îndreaptă spre mine. Mă simt ca oposumul pe care l-am găsit cu Michael pe drumul care duce spre pajişte, acum câteva veri. Am crezut că era mort, dar numai se prefăcea. Pe atunci mi s-a părut o stratagemă inutilă, dar ce altceva poţi face când te simţi întru totul lipsit de apărare? Depăşit numeric. Înfrânt.

Paşii se opresc chiar lângă partea de jos a spatelui meu. Mă

pregătesc pentru impact, dar aud o bufnitură uşoară pe podea, apoi paşi care se îndepărtează. Apuc felinarul şi reuşesc să întrezăresc tivul unei pelerine de culoarea muşchiului ieşind din cabana de bârne. Gertie.

Şi, în locul unde s-a aflat ea mai înainte, un cartof mic.

Îl înşfac şi-mi înfig dinţii în el. Are coaja opărită. Îmi arde gâtlejul de nici măcar nu-i simt gustul, dar nu-mi pasă; aş da orice pentru un moment de căldură. Mă stăpânesc cu toată fiinţa să nu-l înghit pe nemestecate, dar trebuie să fiu deşteaptă. La urma urmei, nu ştiu cât va dura pedeapsa mea. Îmi vâr jumătatea rămasă în buzunar şi simt o fărâmă mică de speranţă.

∴

— Tu! zice Kiersten atât de tare, că ar putea trezi toată insula. Ai furat din cămară! Cum îndrăzneşti?

— Ce? Mă chinui să mă proptesc pe coate. Ba nu am făcut aşa ceva.

— Goleşte-ţi buzunarele, ţipă Kiersten.

„Cartoful”, îmi dau seama.

— Ţineţi-o nemişcată, ordonă Kiersten.

Celelalte fete mă apucă strâns, în timp ce Kiersten îmi scotoceşte prin buzunarele pelerinei.

Rânjeşte satisfăcută când îmi scoate cartoful rece pe jumătate mâncat din buzunar.

— Ea ne-a spus că trebuie să facem raţii, să avem încredere una în alta, zice Jenna.

— Doar ca să ne poată fura, se aude o voce şuierătoare din spatele meu şi îi simt răsuflarea pe gât.

— Nu l-am furat. Jur...

— Atunci cine ţi l-a dat? întreabă Kiersten.

Mă uit agitată la Gertie.

— L-am... L-am găsit.

— Minţi, îmi zice ea clocotind de furie.

Fetele mă apucă mai strâns.

— Şi ce se întâmplă cu fetele care răspândesc minciuni? întreabă Kiersten.

— Îşi pierd limbile, răspund fetele la unison.

Kiersten îmi zâmbeşte de sus. Cunosc zâmbetul acela.

— Aduceţi cleştele.

În timp ce gloata mă târăşte din cabana de bârne înspre

copacul pedepsirii, le cer urlând să se oprească, dar ştiu că este în zadar. Kiersten este singurul Dumnezeu aici şi vrea ca toată lumea să o ştie.

Ellie vine ţopăind spre noi, are în mână o clemă de fier ruginită.

Kiersten mă apucă de faţă, atât de strâns, încât îmi simt dinţii crestându-mi interiorul obrajilor.

— Scoate limba, îmi porunceşte.

Clatin din cap, iar ochii mi se umplu de lacrimi fierbinţi care îmi înceţoşează vederea. În momentul acela o aud pe Gertie strigând:

— Opriţi-vă! Eu am fost. Se îmbrânceşte prin mulţime ca să ajungă la noi. Eu i-am dat cartoful, zice ea, trăgând-o pe Kiersten de lângă mine.

— Cum ai putut să faci aşa ceva? Ochii lui Kiersten se umplu de lacrimi. După ce ţi-am oferit o a doua şansă? După ce te-am iertat?

— Ai iertat-o? răbufnesc. Tu ar trebui să o implori pe Gertie să te ierte. Ştiu ce ai făcut. Era litografia *ta.* Tu ai luat-o din biroul tatălui tău şi ai dat vina pe Gertie. I-ai distrus viaţa.

Kiersten ridică din sprânceană.

— Aşa ţi-a zis?

— Haide, Tierney, să mergem, spune Gertie luându-mă de braţ.

— Da, era litografia tatei, zice Kiersten. Dar nu de aceea a fost acuzată de desfrânare.

— Te rog... opreşte-te. Gertie clatină din cap, cu o mină bântuită.

— Ştii ce a făcut? rosteşte Kiersten cu o furie clocotitoare.

— Nu o asculta, mă îndeamnă Gertie, dar nu mă mişc din loc.

— A încercat să mă sărute. Şi am ştiut pe loc ce era... ce voia. Cu bărbia tremurându-i de furie, Kiersten continuă: Voia să fac lucrurile mârşave din imagine. Să păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu.

Simt cum Gertie se lasă cu toată greutatea pe mine şi îmi dau seama că probabil i s-au tăiat genunchii. O cuprind mai tare cu braţul şi facem primul pas spre cabana de bârne, dar apoi văd cum capul i se duce pe spate.

Mi se face greaţă şi îmi îngheaţă sângele în vine când aud râcâitul lamei trecând peste ţeasta ei.

Mă răsucesc şi o văd ghemuită la pământ lângă mine, iar pe Kiersten deasupra, cu cosiţa ei împletită cu panglică încolăcită în jurul pumnului. La capătul ei, dintr-un petic de scalp însângerat, picură stropi de sânge în lumina lunii.

∴

— Eşti un monstru, rostesc eu în şoaptă.

— Şi tu eşti o proastă, zice Kiersten rotindu-şi umerii în spate. Dar nu sunt lipsită de milă. Te las să alegi. Acceptă-ţi magia... sau înfruntă pădurea.

Fetele stau nemişcate, aşteptând cu nerăbdare.

Mă uit la Gertie, dar e ghemuită la pământ, legănându-se înainte şi înapoi, ca un scrânciob rupt.

— Nu pot, murmur. Nu pot accepta un lucru pe care nu îl simt.

— Aşa să fie, spune Kiersten fluturând scalpul lui Gertie. La revedere.

— Acum? zic eu în timp ce mă străduiesc să îmi controlez răsuflarea. Nu pot... E întuneric... Măcar dă-mi timp până mâine dimineaţă.

— Mila mea s-a epuizat.

— Stai. Pot să încerc. Ce vrei să fac? Să mă dezbrac, să urlu la lună? Vrei să-mi vâr mâna în foc, să mă rostogolesc prin frunzele de oţetar?

— Aţi auzit ceva? exclamă ea batjocoritor, lovind aerul cu palma. Un ţânţar enervant îmi bâzâie în ureche.

— Sau accept pedeapsa. Vrei să îmi tai un deget, o ureche, cosiţa? Fac orice vrei, dar nu mă obliga să...

— Scăpaţi de ea.

Fără urmă de şovăire, fetele apucă pietrele din jurul focului şi încep să le azvârle în mine. Una îmi zbârnâie pe lângă ureche, aproape lovindu-mă în tâmplă, aşa că o iau la sănătoasa.

Ramuri usturătoare îmi biciuiesc pielea în timp ce înaintez prin desiş. Îmi ridic privirea spre cer, ca să-mi dau seama unde mă aflu, însă luna şi stelele sunt ascunse de nori, de parcă n-ar putea îndura să vadă ce se petrece. Fug, dar ceva mă apucă de fuste. Încep să lovesc cu sălbăticie cu pumnii, dar nimeresc doar un tufiş. Încerc să mă descâlcesc şi atunci îl aud în spatele meu. Sau poate chiar lângă mine. Să fie o stafie care încearcă să pună stăpânire pe trupul meu? Sau un animal sălbatic înfometat după carne de om? Orice ar fi, îl simt peste fiecare bucăţică de piele. Ceva mă priveşte.

Îmi eliberez fusta şi o iau la sănătoasa în direcţia opusă, sau cel puţin aşa cred, că este în direcţia opusă. Inima îmi bate cu putere, membrele mă ard de la efort, dar mintea mi-e goală şi o parte mai adâncă a mea preia controlul.

Mi se pare că alerg prin întuneric, orbeşte, ore întregi, până mă lovesc de ceva tare.

Uluită din pricina impactului, mă împleticesc în spate; şocuri de durere surdă îmi ricoşează prin membre. Prima dată cred că m-am lovit de un copac uriaş, dar întind mâna, îl ating şi-mi dau seama că este prea neted, de parcă ar fi fost curăţat.

Gardul! Mă prăbuşesc la pământ lângă el, bucuroasă să descopăr un lucru cunoscut. Un lucru care să mă ancoreze în realitate. Pe măsură ce fierbinţeala evadării se risipeşte, încep să simt frigul. Mă înfăşor mai tare cu pelerina, moment în care aud o răsuflare greoaie. Sper că este a mea, dar o aud şi după ce-mi acopăr gura cu mâinile, la fel de constantă precum ceasul cu pendulă de pe holul nostru de la intrare.

— Tu eşti? şoptesc printre degetele tremurătoare.

Nu primesc niciun răspuns, dar jur că-i simt căldura trupului scurgându-se prin crăpăturile din lemn. E acelaşi sentiment pe care l-am avut când ne-am întâlnit prima oară pe cărare.

— De ce nu m-ai ucis? întreb, apăsându-mi palmele de gard. De două ori mi-ai dat drumul. Trebuie să ştiu.

Ascult cu atenţie. Aud sunetul unei lame scoase din teacă.

— Nu mă vei răni, murmur, sprijinindu-mi obrazul de lemnul crăpat. Ştiu că n-o vei face.

Când cuvertura de nori se risipeşte, dând la iveală o lună plină şi un pâlc de stele strălucitoare, o lamă ţâşneşte prin deschizătura îngustă din gard, crestându-mi bărbia.

Sar în picioare. Mişcarea bruscă mă ameţeşte, sau poate este din pricina sângelui cald care mi se scurge pe gât. În timp ce oţelul scânteietor se retrage, mă uit prin despicătură şi văd doi ochi reci, închişi la culoare, holbându-se la mine. Răsuflă atât de greoi, încât nu aud nimic altceva. Mă împleticesc câţiva paşi în spate, apoi lumea se răstoarnă cu susul în jos, iar eu mă prăbuşesc pe pământul rece şi tare, în timp ce un voal de întuneric mă învăluie ca o pătură groasă de plumb.

IARNA

Ramuri osoase sclipitoare se leagănă ameninţător deasupra mea. Răsuflarea îmi atârnă grea în văzduh. Mă proptesc ca să văd mai bine împrejurimile şi tresar când vântul aspru mă loveşte peste bărbie. O ating: sângele închegat şi lipicios, mizeria de sub unghii, tăietura care ustură.

— Noaptea trecută a fost aievea, şoptesc.

Mă uit prin despicătura din gard pe unde a pătruns lama. Oare cum de m-am gândit că nu m-ar răni? Nu-i mai aud răsuflarea, dar nu-s atât de naivă încât să mă apropii ca să mă asigur. După cum spunea tata, una dintre cele mai mari calităţi ale mele e că nu trebuie să învăţ o lecţie de două ori. Poate că braconierul m-a crezut moartă şi şi-a văzut de drum. Mi se face rău când mă gândesc că m-a privit cum stăteam acolo, fără cunoştinţă, sângerând.

Arunc o privire spre pădurea deasă care mă desparte de tabără şi ştiu ce am de făcut. Cu sau fără stafii, nu mai rezist o zi fără apă. Gâtlejul mă doare doar gândindu-mă la ea. Sigur şi animalele beau de undeva.

Mă ridic în picioare, dar ameţesc din nou. Trebuie să mă aplec şi să-mi sprijin mâinile pe genunchi, pentru ca lumea să nu se mai învârtă în jurul meu. Îmi vine să vărs, dar încerc şi nu iese nimic de câteva ori. Absolut nimic. Nici măcar scuipat.

Mă ţin de un puiet, pentru echilibru, şi fac un prim pas înapoi în pădure. Vântul ce suflă printre ramurile înalte, făcându-le să foşnească, îmi intră până în oase. Până şi sunetul pământului care scârţâie sub cizmele mele mi se pare sinistru.

Înainte iubeam pădurea. Îmi petreceam fiecare moment din timpul liber explorând adâncimi cu comori ascunse, însă acum lucrurile stau altfel.

Se aude un ţipăt strident de pasăre, ca un strigăt de alarmă. Şi nu pot să nu mă întreb dacă avertismentul este pentru celelalte păsări sau pentru mine.

— Semăn cu tata, şoptesc îndreptându-mi spinarea.

Cred în medicină. În fapte. În adevăruri. N-o să cad în mrejele superstiţiilor. Poate că stafiile îţi pot face rău doar dacă crezi în

ele. Trebuie să gândesc aşa, pentru că sunt cu nervii întinşi la maximum.

Nu ştiu unde mă aflu, cât de mult m-am îndepărtat de tabără noaptea trecută, iar când îmi ridic privirea ca să mă orientez, nici cerul nu mă ajută. Pare mânjit cu humă de râu, o întindere monotonă, nesfârşită, de culoarea cositorului. Acasă nu m-am gândit aproape niciodată la soare, dar aici, afară, este esenţial.

Când se iveşte scurt, dau fuga spre o pată de lumină, tânjind să-l simt pe piele, dar până să ajung la el, a şi dispărut. Mi se pare un atac personal acum, de parcă Eve s-ar juca cu mine.

În timp ce mă târăsc peste nişte pietre calcaroase, ca să încerc să prind o altă rază de soare, observ un petic de alge de un verde intens agăţându-se de marginea unei băltoace. Gâtlejul îmi arde de sete la vederea apei. De când n-am mai băut nimic? Ore întregi... zile întregi... nu-mi aduc aminte. Mă îndrept într-acolo, dar observ ceva. Un legănat de coadă. O creatură stă aplecată deasupra heleşteului. Îşi înalţă capul: doi ochi negri mărgelaţi mă privesc cu duşmănie. Recunosc urechile ţuguiate, botul ascuţit, blana arămie, dar ceva nu pare în regulă. Clipesc apăsat; văd o vulpe, dar arată de parcă cineva i-ar fi pictat un zâmbet roşu peste gură şi mustăţi. Am auzit şi eu zvonurile despre animalele nebune din pădure, dar când mă uit mai îndeaproape, văd iepurele mic de la picioarele ei. Sângele se scurge în băltoaca de apă stătătoare precum o călimară răsturnată în ploaie.

Stomacul îmi tresaltă. Îmi simt capul atât de uşor, de parcă ar sta să mi se desprindă de corp în orice clipă. Îmi lipesc faţa de piatra rece acoperită cu muşchi şi încerc să-mi vin în fire.

— Eşti bine. O să treacă.

Mă gândesc să aştept să plece vulpea şi să beau din apa însângerată, dar, ridicând privirea spre panta abruptă, îmi amintesc sfatul mamei: cel mai bine este să aduni apă de sus, de lângă izvor. Şi apa asta trebuie să vină de undeva.

Atentă la clipocitul slab, urc dealul împădurit ajutându-mă de tufişurile de ilice, dar de fiecare dată când mă apuc de ele, vârfurile lor mă înţeapă în degete. Picioarele îmi sunt nesigure. Vederea mi se înceţoşează în aşa măsură, încât trebuie să mă opresc tot la câţiva metri, dar când ajung în sfârşit în vârf mă întâmpină cea mai binevenită privelişte: apă care ţâşneşte prin piatra de var, formând un bazin mic şi adânc. Apa pare limpede

ca cristalul, fără urme de alge sau sânge, însă trebuie să am grijă. Mi-e greu să-mi dau seama ce este real şi ce nu. Mă târăsc spre margine, mă aplec în faţă, îmi scufund mâinile în apa rece şi o duc la gură. Cea mai mare parte mi se scurge pe bărbie, udându-mi rochia, dar nu-mi pasă. Pare curată; nici nu se compară cu cea din fântână.

Când mă apropii ca să mai iau o gură, observ ceva zvâcnind pe fundul bazinului. Văd o grămăjoară de scoici închise la culoare, arătând ca nişte suluri de piele, agăţate între două pietre mari. Un soi de moluşte, probabil.

Ştiu că aş putea muri dacă intru după ele, dar la fel de bine aş putea muri de foame dacă nu o fac. Mă dezbrac şi încerc mai întâi să intru treptat, dar la fiecare centimetru am impresia că sunt jupuită de vie. Gâfâi de trei ori scurt şi plonjez cu totul sub apă. Şocul pare să mă însufleţească puţin; mă face să mă mişc un pic mai repede. Desprind două scoici, dar a treia este bine înfiptă. Ies ca să trag aer în piept, pun cele două scoici pe marginea heleşteului, apoi urc pe mal şi apuc o piatră crestată. Aerul mi se pare atât de plăcut şi cald, încât nu vreau să mă mai scufund, dar trebuie să adun cât mai multă mâncare cu putinţă.

Mă scufund iarăşi şi lovesc cu piatra în crăpătură, încercând să desprind a treia scoică, moment în care îmi vine în minte ziua când m-a dus tata la râul cel mare. Abia aşteptam să prind primul meu peşte. Încă de la prima încercare am prins un păstrăv-curcubeu frumos. S-a luptat atât de straşnic, încât am avut nevoie de toată puterea mea ca să-l trag la mal. Se zbătea de mama focului, dând din cap încolo şi încoace, dar, tocmai când mă pregăteam să-l lovesc cu un băţ, tata l-a scos din cârlig şi l-a aruncat înapoi. „Trebuie să respecţi o fiinţă care-şi doreşte cu atâta ardoare să trăiască”, mi-a zis. Ţin minte că m-am înfuriat pe el, dar acum înţeleg.

Scoica asta mică nu e pregătită să cedeze. Nici eu.

Mă întorc la suprafaţă, ies din izvor, îmi adun hainele şi mă apuc imediat să desfac cele două scoici pe care le-am cules, dar tremur atât de tare, că abia reuşesc să mai ţin piatra în mână.

— Respiră, Tierney, mă îndemn în şoaptă.

Îmi trag gluga de la pelerină peste cap şi suflu aer cald în despicătură până simt cum îmi revine simţirea în degete.

Mai încerc o dată, folosind piatra ca să deschid cu blândeţe cochilia. Privesc carnea bej, nuanţele de roz, albastru şi gri de

pe interior. Nu ştiu exact ce este, dar pare un soi de midie sau de moluscă. O împung cu degetul, făcând-o să tresară. Acasă, de obicei le înghiţim cât mai repede posibil, ca să nu le simţim gustul, dar acum vreau să o gust. Vreau să simt orice altceva în afară de amăreală. Sper doar să n-o vărs înapoi. Separ cu grijă moluscă de cochilie şi o vâr în gură. Mestec fiecare bucăţică, savurând totul, până la ultimul strop de lichid întunecos. Voiam s-o păstrez pe cealaltă pentru mai târziu, dar nu mai pot aştepta. O desfac, trag moluscă în gură şi simt imediat ceva dur. Mă gândesc că este doar o bucată de cochilie care s-a rupt, dar când o scuip în mână îmi dau seama că este o perlă de râu, asemenea celor de pe rochia mea pentru învăluire. O răsucesc în mână, cercetându-i fiecare faţetă, fiecare nuanţă iridescentă, fiecare adâncitură şi umflătură. Sunt rare. Şi acum am două. O vâr în buzunar, lângă cea pe care mi-a dat-o June. Poate când mă întorc acasă o să le dau Clarei şi lui Penny. Îmi dau seama că este prima dată de luni de zile când mă gândesc la întoarcerea acasă, la posibilitatea de a scăpa cu viaţă de aici.

Un foşnet uşor îmi atrage atenţia. E prea slab ca să fie de la frunze, într-un fel, îmi aduce aminte de casă.

Urc până sus pe creastă, deasupra izvorului, şi găsesc un platou acoperit cu buruieni veştejite, având în partea dreaptă o pată mică de culoare.

În drum spre ea, încerc să nu mă las dusă de val, dar dacă este floarea din visul meu?

Când mă pun în patru labe văd că nu este floarea, ci capătul zdrenţuit al unei panglici roşii. Mă cuprinde un val de entuziasm. Dacă şi alte fete din anul de graţie au fost aici, dacă au supravieţuit în pădure, atunci şi eu o pot face.

Trag de panglică, dar pare să se fi prins de ceva. Când îmi mişc corpul ca să pot trage un pic mai tare, simt cum pârâie ceva sub genunchiul meu. Este un sunet nefiresc, ca o bucată de porţelan ruptă, împing la o parte buruienile veştejite şi bulgării de pământ până dau de ceva solid. Încerc să îmi dau seama ce este şi chiar atunci degetul îmi pătrunde printr-o gaură din piatră.

Doar că nu este o gaură... şi nu este o piatră.

Este un craniu de om, cu molarii încă ataşaţi.

Panglica roşie este înfăşurată în jurul oaselor gâtului.

Mi se pune un nod în stomac. Dau drumul craniului şi încerc

să-l acopăr iarăşi, ca nebuna, cu pământ, dar gândul îmi stă doar la fetele care s-au dus în pădure şi nu s-au mai întors.

Poate că poveştile cu stafii sunt totuşi adevărate.

∴

Grăbită să mă îndepărtez cât de mult posibil de oroarea din vârful crestei, încep coborâşul, dar îmi pierd numaidecât echilibrul, aşa că mă duc de-a rostogolul până jos, unde mă lovesc de un buştean putrezit. Stau întinsă pe spate, cu ochii la cerul vast. O parte din mine se întreabă dacă am murit deja. Dacă acelea nu sunt cumva oasele mele. Poate că au trecut o sută de ani într-o clipită şi acum sunt doar o umbră. Dar, pe măsură ce vederea mi se limpezeşte, la fel se întâmplă şi cu senzaţia de durere. Dacă aş fi moartă, nu ar trebui să mă doară atât de tare. Mă folosesc de nişte rădăcini încâlcite ca să mă ridic. Îi ia creierului câteva minute ca să-mi ajungă din urmă trupul, însă n-am timp de pierdut. Soarele începe să asfinţească.

Mirosul de ovăz arzând într-o cratiţă de fier mă atrage înapoi spre tabără. Încerc să-mi însemn cât mai bine cărarea, ca să pot găsi drumul înapoi spre izvor în caz că voi avea nevoie. Ascunsă într-un conifer din apropierea perimetrului, le privesc pe fete cum râd şi îşi văd de treabă în luminiş, de parcă nu ar avea nicio grijă pe lume. Se bucură că am plecat. Nu ştiu dacă vorbeşte gelozia din mine sau dacă mi-a luat-o razna imaginaţia, dar îmi amintesc cumva de vânătorii care se întorc din zona de trecere îndopaţi cu pudră de cucută şi puşi pe glume proaste. Îmi vine greu să cred că în urmă cu doar câteva zile eram de-a lor. Mi se pare la o lume distanţă.

Gertrude se plimbă de-a lungul luminişului, iar ceafa îi luceşte în lumina muribundă. Mă aplec în faţă, să văd dacă i-aş putea atrage cumva atenţia, ca să-i spun că sunt bine, când o ramură de sub mine se rupe cu zgomot. Îi atrage atenţia lui Gertie, într-adevăr, dar şi lui Kiersten.

Îmi balansez greutatea, încercând să nu mai scot niciun sunet, în timp ce fetele vin rând pe rând spre marginea luminişului.

— E o stafie, şopteşte Jenna.

— Poate e Tierney, zice Helen frecându-şi nasul de Turturică, pe care o ţine sub bărbie. Poate vrea să se răzbune.

— N-ar îndrăzni să se întoarcă aici, moartă sau vie, spune Kiersten mijindu-şi ochii. Pot să tai multe alte părţi din Gertie

dacă se hotărăşte să mă pună la încercare.

Şi jur că se holbează drept la mine, de parcă mi-ar şopti la ureche.

Sar din copac şi mă îndepărtez de el, de privirea lui Kiersten, retrăgându-mă în pădure.

Ca o stafie, merg toată noaptea.

Nu ştiu unde sunt sau încotro mă îndrept, dar nu sunt pierdută, pentru că nu mă caută nimeni. Nu am unde să mă duc. Am crezut că nu mă voi simţi niciodată atât de singură ca atunci când eram în tabără cu fetele, când le-am privit cum îşi pierd lent minţile.

M-am înşelat.

∴

Îmi petrec zilele învăţând tainele pădurii, încercând poteci noi, căutând mâncare, iar seara mă adăpostesc pe unde pot, sub un buştean căzut sau într-o scobitură de stâncă bătută de ploaie, dar nu stau niciodată în acelaşi loc de două ori. Multitudinea de urme de animale îmi dă de înţeles că nu sunt singură aici şi, dacă mă iau după mărimea lor, îmi dau seama că mişună făpturi mult mai înspăimântătoare decât stafiile pe aici.

Singurul avantaj este că depărtarea de tabără pare să-mi fi limpezit puţin minţile. Tot mai ameţesc din când în când, dar nu mă simt la fel de dezechilibrată, de parcă pământul s-ar deschide ca să mă înghită cu totul. Poate că boala se răspândeşte când suntem la un loc. O otravă a minţii.

În afară de vreo rădăcină găsită din greşeală sau de câte o ghindă cedată de vreo veveriţă, n-am mâncat nimic de câteva săptămâni. Nu-mi mai chiorăie stomacul. Nici măcar nu mă doare. Când trag adânc aer în piept, îmi închipui că mă umple, că mă întăreşte. Nu ştiu dacă este bine sau rău, dar pare să fie de ajuns.

Din când în când mai simt câte un iz de apă cu cicoare sau de carne grasă care se frige la foc deschis, dar ştiu că fetele nu au astfel de provizii în tabără. Şi dacă ar avea, nu au starea sufletească necesară ca să pregătească o astfel de masă.

Urmăresc mirosul până la gard. O parte din mine îşi doreşte să se caţăre peste împrejmuire ca să ajungă la el, dar poate că aşa mă vor ademeni să ies. Sau poate că mintea îmi joacă feste.

Acum câţiva ani, tata a avut un pacient care insista că simţea miros de frunze de păpădie în toiul iernii. Aşa a fost, până i-a

explodat ceva în cap şi a sângerat până a murit.

„Nu”. Mă trag tare de cosiţă. Trebuie să mă concentrez, să stau departe de gard. Nu-mi pasă că fata din vis m-a condus la el.

Am tras destul cu urechea la vânătorii care se întorceau din sălbăticie ca să înţeleg că adevăratul inamic de afară nu sunt animalele sălbatice sau intemperiile, ci propria minte. Mereu m-am considerat o creatură solitară – of, cât de tare tânjeam să fiu singură –, dar abia când am ajuns aici mi-am dat seama că în mare parte e neadevărat. Un lucru pe care mi l-am spus ca să mă simt puternică... mai bună decât celelalte. Mi-am petrecut cea mai mare parte a vieţii studiindu-i pe ceilalţi, judecându-i, încadrându-i într-o categorie sau alta, pentru că aşa îmi distrăgeam atenţia de la mine însămi. Mă întreb ce-aş vedea dacă aş întâlni-o astăzi pe Tierney James. Şi uite că acum vorbesc despre mine la persoana a treia.

Încerc să-mi fac de lucru, dar e mai greu decât s-ar crede. Când simt că mă îndrept spre tărâmul acela umbros de dincolo de imaginaţie, locul acela plin de îndoială, de vinovăţie şi remuşcări, îmi revin făcând sarcini mărunte. Împletesc o frânghie, ca să mă pot trage mai uşor în sus pe pantă. Îmi amintesc că eu şi Michael am făcut o frânghie acum câteva veri, ca să putem ajunge pe faleza de deasupra heleşteului Turtle. Nu voi uita niciodată senzaţia aceea, când am sărit de pe margine în gol, lovind apa rece cu un pleoscăit colosal.

Mă doare să mă gândesc la Michael. Nu suspin după el ca o şcolăriţă avidă după un voal. Mă doare când mă gândesc cât de tare m-am înşelat în legătură cu sentimentele pe care le are pentru mine. Mă întreb dacă nu cumva m-am înşelat şi în legătură cu alte lucruri. Lucruri importante.

Mă adăpostesc de vânt în spatele unui stejar uriaş şi îmi lipesc trupul de scoarţă. La început îmi creează o senzaţie de stabilitate, e ceva care-mi aduce aminte că sunt încă o fiinţă umană, dar în cele din urmă ajung să mă întreb dacă nu cumva voi fi împietrită aici, dacă nu cumva voi deveni una cu copacul. Peste o sută de ani, oamenii vor trece pe lângă el şi o fetiţă îşi va trage tatăl de mânecă. „O vezi pe fata din copac?”, va întreba ea. Iar el o va mângâia uşor pe cap şi-i va răspunde: „Ce imaginaţie straşnică ai”. Poate că dacă va privi îndeaproape, mă va vedea cum clipesc. Dacă îşi va pune palma pe scoarţă, îmi va

simţi inima bătând.

În dimineţile senine mă urc mai sus de izvor, până pe creastă, în fiecare zi îmi este puţin mai greu, dar merită. Printre ramurile dezgolite văd toată insula, încercuită de o crustă de gheaţă, care se preschimbă lent într-o apă de cel mai profund albastru pe care l-am văzut vreodată.

Dacă nu aş fi ştiut ce este acest loc, lucrurile îngrozitoare petrecute aici, aş zice că este de o frumuseţe care-ţi taie răsuflarea.

Dar oasele îmi aduc mereu aminte.

Fie că este fata din visele mele sau o fată fără nume şi chip din ţinut, este mereu aici să-mi aducă aminte de ce s-ar putea întâmpla dacă fac o greşeală. Dacă las garda jos.

Oricum şi-ar fi găsit sfârşitul, sper că a avut vreme să-şi găsească pacea. Tata a tratat odată un vânător din sălbăticie care avea o toporişcă înfiptă în craniu, astfel că până şi cea mai mică mişcare îi provoca nişte convulsii teribile. Tata i-a dat de ales: putea să scoată toporişca şi atunci omul avea să sângereze rapid, sau putea s-o lase înfiptă, caz în care urma o moarte lentă. Vânătorul a ales cea de-a doua variantă. Mi-am spus atunci că era o alegere laşă, dar acum nu mai sunt atât de sigură. Nu există moarte blândă, aşa că de ce s-o ajutăm? S-a luptat din greu până la ultima răsuflare. Îmi trec mâna peste pământ şi vreau să cred că şi ea a făcut la fel. Poate că s-a târât tocmai din tabără spre cel mai înalt punct al insulei ca să găsească refugiu. Să mori cu o astfel de privelişte nu ar fi cea mai cumplită cale de a muri.

Dar cea mai întunecată parte a mea se întreabă dacă nu cumva au ucis-o suratele ei. Dacă nu cumva aşa voi sfârşi şi eu.

Astăzi se vede o trâmbă groasă de fum din tabăra fetelor. E limpede că folosesc lemn verde. Se văd şi alte dâre mici de fum de pe mal, din toate direcţiile, ceea ce mă face să cred că şi braconierii au tabere. Par a fi staţionaţi în jurul insulei, la intervale perfecte. Asta îmi dă de înţeles că sunt organizaţi. Metodici. Tot nu am descoperit cum reuşesc să pătrundă în mintea noastră, cum reuşesc să ne doboare ca să ne vâneze, dar mă străduiesc din răsputeri să nu-mi pierd minţile.

Mi-ar plăcea să rămân pe creastă pentru totdeauna, însă acum obosesc uşor. Mi-e greu şi să mă împotrivesc vântului care suflă peste mine. Uneori am impresia că ar putea să mă ia pe

sus şi să mă ducă pe un alt tărâm. Dar astea sunt gânduri încărcate de magie. Nu este niciun strop de magie în a flămânzi şi a degera.

În timp ce cobor creasta ca să încep o altă zi monotonă de căutat rădăcini, văd o rozătoare mare ieşind din izvor cu ultima moluscă de râu între dinţi.

— Ondatră, şuier furioasă.

Mă reped după ea când o zbugheşte în josul dealului. O urmăresc prin pădure, printr-o dumbravă de pini uriaşi, până la împrejmuire, unde se opreşte. Cred că am încolţit-o, dar se răsuceşte şi începe să sape pe sub gard. Mă arunc după ea şi îmi vâr mâna prin gaură, însă e prea târziu.

Îmi sprijin obrazul de pământ şi izbucnesc în plâns. Ştiu că e jalnic, dar mi se pare că atâta vreme cât moluscă de râu ar fi supravieţuit, şi eu aş fi supravieţuit. Adevărul este că nu mai am mult timp. Nu mai am resurse.

Mă holbez la gaura de la baza gardului, încercând să mă gândesc ce naiba voi face, când îmi vine o idee: gardul – Hans.

Pe drum spre tabără, Hans mi-a spus că el se ocupă de întreţinerea împrejmuirii, că vrea să se afle prin apropiere. Dacă cineva raportează că gardul este deteriorat, va trebui să vină să-l repare. Ştiu că este împotriva legii să fraternizezi cu paznicii, dar Hans este prietenul meu. În ţinut m-a protejat mereu. Dacă el mi-a aruncat pachetul peste gard când am ajuns aici, poate că ar fi dispus să-mi aducă mâncare, ba chiar şi o pătură, ca să-mi revin cât de cât.

Dar nu va observa nimeni o gaură de mărimea unei ondatre atât de departe de poartă. Cercetând lemnul, constat că buşteanul enorm de cedru putrezeşte. Când îl scobesc, se desprind bucăţi mari din el. Dar nu am nici timp, nici energie să-l scobesc zile întregi. Lovesc lemnul moale cu călcâiul cizmei până se formează o gaură îndeajuns de mare cât să treci un ibric prin ea; cu siguranţă că şi cel mai prostănac braconier o s-o observe şi o s-o raporteze.

Aşa că stau.

Şi aştept.

Pare cam exagerat, în cel mai bun caz. Dar sunt disperată.

Un vânt aspru suflă prin spărtura din gard; îmi înfăşor pelerina mai strâns pe umeri. Nu pot să cred că înainte îmi plăcea la nebunie această perioadă a anului: toţi copiii erau înveliţi în

coconi de lână, de nu mai reuşea nimeni să-i deosebească. Nu şi femeile. După anul lor de graţie, chipurile trebuiau să le fie la vedere, ca să fie clar că nu-şi tăinuiau magia. Soţiile abia de ieşeau din casă în lunile acelea. Dar când sosea primăvara, când ieşeau, aveai impresia că sunt ca nişte fluturi care se eliberează din crisalidele lor. Erau lucruri mărunte, cum ar fi faptul că o luau pe drumul cel lung spre piaţă sau că treceau pe cealaltă parte a străzii doar ca să prindă o rază de soare.

Uneori mai vedeam câte una cum îşi dă jos pantoful şi atinge cu degetul mare fără ciorap iarba proaspăt răsărită. O urmă de decadenţă sălbatică, un loc secret din inima ei care nu avea să poată fi îmblânzit cu adevărat.

Mă întind pe un cuib de frunze şi scoarţă şi mă holbez prin gaura din gard, memorând fiecare bucată de iarbă, fiecare crăpătură, fiecare aşchie din lemnul putrezit. Mă întreb dacă aşa arată şi măruntaiele mele acum sau dacă am doar un gol în mine.

Mă concentrez pe cerul întins de deasupra mea şi-mi las mintea să rătăcească prin ţinut. Uneori mi se pare de neînchipuit că viaţa continuă în altă parte. Braconierii îşi trăiesc viaţa, fetele din anul de graţie şi-o trăiesc pe a lor, părinţii mei, surorile mele, Michael... Pentru toţi ceilalţi, timpul merge înainte, iar eu am doar atât. Mi se pare că pierd încet contactul cu realitatea, cu timpul, chiar şi cu faptul că sunt o fiinţă umană. Totul se reduce la necesităţi. Mănâncă. Elimină. Transpiră. Tremură. Dormi. Iată ce înseamnă să exişti. Toţi anii petrecuţi acasă am zăbovit, am aşteptat ca adevărata mea viaţă să înceapă, dar *aceea* a fost adevărata mea viaţă, cea mai bună de care o să am parte, şi nici măcar n-am ştiut.

E atât de frig, că-mi văd răsuflarea cum zăboveşte deasupra mea. Dacă închid ochii, simt mirosul culorilor de verde şi galben, simt lumina soarelui pe piele, dar când îi deschid văd doar gri şi maro, mirosul morţii care-mi umple nările, poate chiar moartea mea. O deteriorare lentă a trupului şi a spiritului.

Am crezut că am închis ochii doar preţ de o clipă, dar cred că a fost mai mult de atât. Câteva ore sau poate chiar zile, cert e că acum se întunecă.

Cu lumină doar cât să adun câteva lemne care s-ar putea să fie îndeajuns de uscate ca să se aprindă, iau o mână de frunze şi formez un cuib mic, apoi lovesc în mod repetat cremenea,

scânteie după scânteie, până ce în sfârşit se aprinde.

Iau cuibul în mâini şi suflu uşor. Îmi aduce aminte de Michael, de copilărie, când suflam în păpădii şi ne puneam dorinţe.

Mi-am dorit mereu o viaţă sinceră. Nu l-am întrebat niciodată ce şi-a dorit el... Mă întreb dacă m-a dorit pe mine.

La ceremonia ridicării voalului mi-a zis că nu trebuie să mă schimb pentru el. Dar nu este întru totul adevărat. În clipa aceea am devenit proprietatea lui. Pentru mine înseamnă o moarte mai lentă ca orice aş înfrunta aici. Oricât de mult ar crede că mă iubeşte, supunerea faţă de familia lui, credinţa lui, sexul lui vor triumfa mereu. Am văzut o sclipire din acest lucru când ne-am certat în ziua învăluirii. N-are decât să-şi spună că încearcă doar să mă protejeze, dar o parte din el va vrea mereu să mă ţină sub control, să mă ascundă de lume.

Cântecul de leagăn pe care-l cânta Amy pătrunde printre copaci. Fără să mă gândesc, cânt împreună cu ea.

Eve cea cu părul bălai se leagănă încet la fereastră,
Vântul suflă, noaptea se scurge, pentru toţi cei pe care i-a blestemat ea plânge.
Fete dragi, de nu sunteţi cu luare-aminte, veţi sfârşi devreme în morminte.

Nu ştiu sigur cât timp stau acolo, cu ochii la flăcări, cântând cântecul lui Ami, dar focul a tot scăzut, până a rămas doar jăratic din el, iar în pădure se aude doar vocea mea. Poate că Ami nu a cântat niciodată, de fapt. Şi apoi îmi aduc aminte că a murit.

Mă ghemuiesc strâns lângă foc şi-mi înfăşor cu grijă pelerina în jurul trupului. Mulţumită că am acoperit fiecare deschizătură, mă liniştesc. Şiretlicul este să stau întru totul nemişcată. O singură mişcare greşită şi aerul rece îmi va invada spaţiul ca o armată brutală. Şi dacă pătrunde frigul, va fi aproape imposibil de alungat.

Stau întinsă pe pământ, tremurând, rugându-mă să adorm, când aud ceva apropiindu-se. La început mă gândesc că poate este stafia, fata îngropată pe creastă, dar paşii sunt prea grei, pufăitul prea zgomotos, mirosul prea spurcat. E o fiinţă vie. Un animal.

Mă gândesc s-o iau la fugă, dar sunt prea istovită ca să mă

mişc, prea slăbită ca să-l alung, şi, dacă voi pleca de lângă foc, dacă îmi părăsesc coconul sărăcăcios, aş putea la fel de bine să mor îngheţată.

În schimb, rămân pe deplin nemişcată, privind fix tăciunii, dorindu-mi ca creatura, orice ar fi ea, să treacă pe lângă mine, însă ea se apropie, atât de tare, încât o simt zăbovind deasupra mea. Mă înghionteşte în spinare. Mintea îmi spune să o iau la sănătoasa, dar îmi forţez trupul să stea nemişcat. Să fac pe moarta. E singura mea cale de apărare şi, sinceră să fiu, nici nu este foarte departe de adevăr.

Animalul geme înspăimântător; o dâră de bale lungă îmi cade pe obraz. Cunosc sunetul. Cunosc mirosul. *Urs.* Trebuie să îmi încleştez maxilarul, ca să nu ţip. Mă îmbrânceşte cu botul, mă râcâie cu laba pe lateral. Mi se face rău când îl aud sfârtecându-mi pelerina de lână cu labele. Mă gândesc că atât mi-a fost, aşa voi sfârşi, dar aud ceva căzând pe pământ câţiva paşi mai încolo. Probabil că a auzit şi ursul, pentru că mă lasă în pace şi se duce să cerceteze. Îl aud scrâşnind din dinţi, apoi o altă bufnitură, de data asta mai departe. Şi apoi încă o bufnitură, şi mai departe. Cu fiecare pas cu care se îndepărtează de mine, respir puţin mai uşor şi, când aud că a ajuns la râpă, de partea cealaltă a pinilor, ştiu că a hotărât cumva să renunţe la pradă. Vrând să-mi şterg bala dezgustătoare de pe faţă, întind mâna după o frunză, dar pipăi ceva cald şi ud. Apuc un buştean arzând şi-l apropii, moment în care descopăr rămăşiţele grase ale unei bucăţi de carne proaspătă. Fără să mă gândesc, o vâr în gură. Deşi îmi vine să vărs, mestec de zor, în acelaşi timp dezgustată şi recunoscătoare pentru acest mic miracol. Îmi ridic privirea spre copaci, întrebându-mă de unde ar fi putut să apară, şi atunci îl aud. E cineva de cealaltă parte a gardului.

Înaintez târâş şi şoptesc prin gaura din lemn:

— Hans, tu eşti?

Dar îi aud doar paşii în timp ce se retrage.

∴

La prima dungă a zorilor gri şi reci, îmi înfig mâinile în pământul îngheţat ca să mă ridic, dar observ picăţele peste tot în jurul meu.

Mai întâi cred că ar putea fi zăpadă – s-a simţit în văzduh de câteva zile –, dar nu au nici forma, nici culoarea care trebuie: sunt crem cu punctuleţe roşu deschis. Împung una cu cizma; se

rostogoleşte. O păstaie de fasole. Sunt convinsă de asta. Când mă aplec în faţă s-o ridic, cad şi alte seminţe pe pământ.

De unde au venit? Mă gândesc că s-ar putea ca Hans să le fi aruncat împreună cu carnea, însă când mă ridic, văd alta picându-mi din pelerină.

Îmi vâr degetele în marginile sfâşiate ale hainei şi simt mai multe umflături tari. Desfac cu grijă cusăturile tivului şi în clipa în care îndepărtez partea gri şi moale descopăr un labirint complex de seminţe care au fost cusute în fiecare strat de căptuşeală. Sute de seminţe.

Dovleac, roşii, ţelină şi câteva pe care nici măcar nu le recunosc.

— June, şoptesc cu răsuflarea tăiată. Cred că a muncit la asta luni de zile, dar cum de a ştiut că voi avea nevoie de ele? Dacă nu cumva a păţit şi ea ca mine.

Îmi acopăr gura cu mâna şi încerc să-mi înăbuş un icnet cu suspine, dar nu am cum. Lacrimile îmi curg şiroaie pe obraji; vai, cât de mult îmi doresc s-o revăd! Cât de mult îmi doresc să-i văd pe toţi: pe mama şi tata. Pe Clara şi Penny, Ivy... chiar şi pe Michael. Vreau să le mulţumesc, să le spun că-mi pare rău, dar ca să fac asta trebuie să scap cu viaţă.

Săptămâni la rândul m-am simţit de parcă aş fi umblat pe sub o apă densă, dar nu şi astăzi, nu în clipa asta. În pofida vremii mohorâte, a frigului care-mi ciupeşte din carne, a supărării care mă mistuie pe dinăuntru, am pasul sprinten. O bucăţică de speranţă nou-găsită, pe care am purtat-o în tot acest timp.

Urc panta, trec de izvor, de oasele fetei, şi răzbesc spre cea mai înaltă creastă. Îmi amintesc că June mi-a zis că a cusut straturi diferite de căptuşeală pentru fiecare anotimp nou, dar le voi planta pur şi simplu pe toate odată. S-ar putea nici măcar să nu rezist până la primăvară.

Nu ştiu mai nimic despre grădinărit, doar frânturi din poveştile lui June, dar îmi aduc aminte un cântecel pe care li-l cânta ea Clarei şi lui Penny. Ba, îmi amintesc chiar şi gesturile aferente. Mă simt ca o prostuţă când fac mişcările, dar îmi creionează un zâmbet pe chip. *„Sapă, aruncă, acoperă, bătătoreşte... pune apă, soare, creşte, mănâncă*". Îmi ridic capul spre cer, dorindu-mi ca soarele să iasă, să îmi dea un semn, când simt că mi-a căzut ceva în ochi. Pielea mă furnică şi mi se face de găină.

— Zăpadă, şoptesc descurajată.

Acasă aş fi fost încântată de prima zăpadă. Eu şi Michael ne petreceam toată ziua plănuindu-ne împărăţia din zăpadă, vârându-ne unul altuia pumni de omăt la spate, pribegind spre casă la amurg cu degetele amorţite, cu genele glazurate cu o pojghiţă scânteietoare. Mă dezgheţam lângă vatră, sorbind cidru fiert, dându-mi jos câte un strat de haine, ascultând-o pe mama cum îşi descarcă frustrarea pe andrelele ei pentru tricotat, foşnetul ziarului tatei, vocile vesele ale Clarei şi lui Penny care citeau cu rândul un capitol dintr-o carte.

Clipesc din greu şi încerc să-mi şterg amintirile din minte, dar sunt prea slabă ca să le mai pot opri. Am nevoie ca această grădină să rodească.

Îmi şterg lacrimile şi-mi înfig ca nebuna degetele în pământ, însă e aproape congelat. Orice persoană întreagă la minte ar aştepta până la primăvară, dar nu îmi permit luxul acesta.

Îmi petrec toată ziua, îmi consum şi ultima fărâmă de energie lucrând cu pietre şi beţe ascuţite, până nu-mi mai simt mâinile. Când soarele se apropie de asfinţit, aerul rece îmi pătrunde până în măduva oaselor, ameninţând să mă congeleze. O parte din mine vrea să se ghemuiască şi să închidă ochii, dar ştiu că nu voi mai reuşi să mă ridic. Voi muri pe această creastă; totuşi, oricât de slăbită şi de obosită aş fi, nu sunt încă pregătită să mă dau bătută.

Cu degete însângerate, zdrobite, pun fiecare sămânţă şi o acopăr cu pământul aproape îngheţat. Înalţ în tăcere o rugăciune pentru fiecare dintre ele. Ştiu că este împotriva legii ca femeile să se roage în tăcere, dar aici sunt singurul dumnezeu. După ce plantez şi ultima sămânţă, arunc o privire prin jur şi văd că în pădurea care mă înconjoară s-a aşternut o pătură de zăpadă, de parcă m-ar ascunde de lume, de parcă m-ar înveli pentru un coşmar de mult uitat.

— De ce îmi faci asta? şoptesc.

Norii gem adânc, de parcă mi-ar răspunde; mi se face pielea de găină.

Furtună de zăpadă.

— E doar o coincidenţă. Atâta tot, murmur în timp ce-mi adun lucrurile, dar înainte să apuc să cobor se aude o altă răbufnire de tunet şi pământul se clatină sub picioarele mele.

Nimeni nu se poate lepăda de Eve.

∴

Furtuna se năpusteşte asupra insulei ca un semn de rău augur.

Ştiu că ar trebui să găsesc adăpost până trece. Am auzit despre astfel de furtuni de la vânători, dar dacă grădina nu va supravieţui, nici eu nu voi supravieţui.

Îmi ridic gluga de la pelerină şi-mi adun toate puterile în timp ce răzbesc prin gheaţă, vânt şi zăpadă. Abia de văd să fac un pas în faţă, darămite unde sunt şirurile semănate, ca să calc printre ele.

Un fulger spintecă văzduhul cu un trosnet răsunător, lovind pământul în faţa mea. Mi se face părul măciucă, dar sunt bine. Mă gândesc că şi grădina este bine, însă chiar atunci pământul scoate un geamăt groaznic şi începe să se mişte. Mă grăbesc pe creastă înfigându-mi mâinile ţepene în pământ, încercând din răsputeri să-l împing înapoi la locul lui, dar îl simt cum se dezintegrează sub mine. Urc în patru labe şi reuşesc să mă ţin de nişte lujeri de viţă în timp ce jumătate din creastă se desprinde, prăbuşindu-se cu un zgomot asurzitor spre fundul râpei.

Mă uit în jos la seminţele răsfirate pe malul care se surpă şi încep să plâng. Erau tot ce aveam. Ultima mea şansă. Şi nu pot decât să mă uit cum dispar, cum îmi scapă printre degete. Mă trag înapoi pe terasă, îmi ridic privirea spre cer şi urlu:

— Ce-am făcut ca să merit una ca asta?

O bubuitură de tunet pare să-mi răspundă, mai tare ca răgetul leilor, şi îi simt puterea, mânia. Cumva, mă simt trădată de ea, dar nu s-a făcut nicio promisiune, niciun pact secret care să fie încălcat. Nu mi-a zis nimeni c-o să fie drept, c-o să fie uşor. Nu pot să nu simt că poate nu sunt sortită să fiu aici. Poate că nu sunt sortită să scap cu viaţă. Ţip cât pot de prelung şi de tare, furioasă pe tot ce m-a adus aici; când mă prăbuşesc în noroiul îngheţat îmi răspunde un alt ţipăt, care nu-mi aparţine.

La început mă gândesc că s-ar putea să fie un animal prins în capcană, ultimul ţipăt al unui elan muribund, dar îl aud din nou şi-mi dau seama că este omenesc. Un ţipăt care îţi îngheaţă sângele în vine şi se aude dinspre tabără.

— Gertrude, şoptesc.

∴

Părăsesc grădina distrusă şi o iau la fugă prin pădure. Cunosc drumul pe de rost deja: fiecare buştean căzut, fiecare ramură

periculoasă.

Pe măsură ce mă apropii, urletul se înteţeşte, dar se aud şi râsete şi cântece. Ajunsă în luminiş, le găsesc pe fete învârtindu-se în cercuri, acoperindu-se cu noroi şi zăpadă. Una dintre ele stă pe acoperişul latrinei, fluturând din mâini, de parcă ar dirija întreaga scenă.

— Mi-ai văzut voalul?

O fată se împleticeşte înspre mine, udă până la oase, cu genele castanii acoperite de gheaţă. E Molly. Vreau să-i spun că nu are un voal, dar s-a îndepărtat deja, ameţită.

Nu îmi dau seama dacă starea lor s-a înrăutăţit ori s-a îmbunătăţit a mea, dar mi se pare o nebunie curată.

Kiersten o apucă pe Tamara de mână, trăgând-o spre centrul luminişului. Dansează cu sălbăticie, învârtindu-se tot mai repede, râzând şi ţipând în întunericul negru ca smoala, însă chiar atunci o străfulgerare brăzdează cerul, lovind pământul în faţa lor. Simt mirosul de electricitate din aer, dar şi de altceva: păr ars şi carne mistuită. O văd pe Tamara întinsă pe pământ, zguduită de convulsii într-o băltoacă.

Helen se împleticeşte ca să vadă mai îndeaproape şi îşi acoperă gura. Greu de spus dacă râde sau plânge; poate că nici ea nu ştie.

Mai fulgeră o dată; toată lumea caută adăpost, mai puţin Kiersten, care o apucă pe Tamara de braţele care-i zvâcnesc şi o târăşte înspre gard, unde strigă:

— Deschideţi poarta!

— Stai... Ce faci?

Dau buzna în luminiş, dar Kiersten mă îmbrânceşte la o parte din calea ei.

— E o faptă caritabilă, îmi spune.

Tamara mă priveşte fix. Nu poate vorbi, dar îi văd groaza din ochi.

— Nu poţi face una ca asta. Încă respiră!

— Vrei ca surorile ei să fie trimise în zona de trecere? mă întreabă Kiersten. Merită o moarte onorabilă.

În timp ce fetele se năpustesc ca să deschidă poarta, le implor să se oprească, dar zici că nici măcar nu mă văd... sau aud.

Mă uit prin luminiş după cineva care să mă asculte şi o văd pe Gertrude ascunsă după copacul pedepsirii, cu lacrimi şiroindu-i

pe faţă. Aşa ştiu că este încă ea însăşi: orice s-ar întâmpla, oricât de mult am decădea, undeva înăuntrul ei ştie că toate astea nu sunt în regulă.

Când fetele o ridică pe Tamara ca s-o arunce afară din tabără, o străfulgerare enormă erupe deasupra taberei, luminându-i faţa întinsă de un urlet mut de groază.

Lumina se împrăştie; trupul Tamarei loveşte pământul cu o bufnitură surdă. Scârţâitul straniu al porţii este urmat de cloncănitul încuietorii care se închide, ca un ultim cui bătut într-un sicriu.

Fetele se adună lângă gard şi îşi lipesc feţele de despicăturile din lemnul crestat, luptându-se ca să vadă ceva.

De pe mal se aud croncănituri scârboase.

Mă îndepărtez în timp ce de cealaltă parte a porţii se aud paşi apăsaţi.

Nu trebuie să văd ca să ştiu ce se întâmplă. O aud. O simt: lame sfârtecând carnea, ţipătul sud al Tamarei intensificându-se, amplificându-se, până nu mai aud nimic altceva.

Câteva dintre fete trebuie să-şi întoarcă privirea, Jessica închide ochii, iar Martha se apleacă şi varsă tot ce avea în stomac, însă nu vor reuşi să scape niciodată de scena la care au fost martore. De ceea ce au făcut. Celelalte fete rămân lipite de gard, fără să-şi poată lua ochii de la oroare: li se pare că este o judecată, voia lui Dumnezeu, dar de fapt este doar voia lui Kiersten.

— Ai ucis-o, îi spun. Tamara ţi-a fost una dintre cele mai apropiate prietene şi ai ucis-o.

Kiersten se întoarce spre mine cu o privire sălbatică.

— E... cumva Tierney? îngaimă Helen apropiindu-se împleticit. Turturica i se iţeşte din buzunarul pelerinei.

— S-a întors? exclamă Katie împungându-mă în braţ. Cum?

Jenna se pune drept în faţa mea. Are pupilele atât de mari, că par nişte discuri de marmură. E oare o stafie?

Kiersten apucă toporul care se sprijină de gard.

— E un singur mod în care putem afla.

În timp ce se îndreaptă ţanţoş spre mine, mă dau în spate înspre gard.

Cu fiecare pas îmi simt membrele grele, tălpile pline de băşici în cizmele ude, inima bătându-mi cu putere în gât.

Fetele roiesc în jurul meu ca nişte muşte negre în jurul unui

cadavru proaspăt.

— Toată lumea ştie că stafiile nu sângerează... aşa că tot ce trebuie să facem e asta...

Kiersten îşi pierde echilibrul şi se împleteceşte în faţă, căzând peste mine. Forţa izbiturii e atât de mare, încât mă clatin în spate câţiva paşi.

Fetele privesc cu ochi mari. Preţ de o clipă, Kiersten rămâne cu gura căscată, apoi scoate un chicotit gutural.

Şi în scurt timp râd toate.

Le urmăresc privirea şi mă uit în jos: toporul e înfipt între umărul meu şi piept. Îmi pare a fi o făcătură, ca ţepii de fier tăiaţi cu ferăstrăul pe care-i lipim de mâinile şi picioarele părintelui Edmonds pentru ceremonia de crucificare de Paşti.

Apuc mânerul cu ambele mâini şi trag de el, ceea ce le face să râdă şi mai tare. Continui să trag, până când, în sfârşit, toporul cedează şi ţâşneşte sângele. Prea mult sânge.

Fetele râd atât de tare acum, încât li se scurg lacrimi pe chipuri.

Li se pare un fel de joc.

Dar încă stau pe picioare. Şi nu mă mai împiedică nimeni.

∴

Apuc toporul cu mâna dreaptă şi o iau la sănătoasa prin pădure. Eram convinsă că nu vor veni după mine. M-am înşelat. Singurul meu avantaj este că ştiu terenul, dar s-ar părea că fetele compensează lipsa de cunoştinţe prin hotărâre.

— Aici! strigă cineva în urma mea.

Chiar dacă se împiedică, se lovesc de ramuri sau unele de altele, par să se redreseze imediat, de parcă durerea nu le-ar afecta. Poate că este de la magie sau de la orice le va fi infectat, dar cel mai bine ar fi să mă ascund, să aştept să le treacă.

Sar peste un cedru căzut şi o zbughesc spre colţişorul întunecat ca să-mi trag suflarea. Două fete cad în spatele meu; una dintre ele aterizează greşit şi mă înfior când îi aud glezna trosnind, dar reuşeşte cumva să se ridice şi să le urmeze şontâc, şontâc pe celelalte.

Încerc să-mi mişc braţul, ca să văd cât de gravă e rana, dar reuşesc doar să cresc debitul sângerării. Trebuie să-i pun capăt cumva dacă vreau să am vreo şansă să trec cu bine de noaptea asta. Îmi proptesc toporul între genunchi, întind mâna pe sub fuste şi rup o fâşie de pânză din partea de jos a cămăşii. Sunetul

de material sfâşiat e mai puternic decât aş fi crezut. Leg repede pânza în jurul umărului, dar durerea începe deja să se acutizeze. Am văzut destui pacienţi de-ai tatei ca să ştiu că mai stau în picioare doar din pricina şocului. În curând va dispărea, iar atunci durerea va da năvală. Probabil mai multă decât aş putea îndura. Dacă aş reuşi să ajung la izvor, aş putea curăţa tăietura şi aş putea evalua rana, însă pare o distanţă enormă pentru starea în care mă aflu. Sunt pe cale să-mi fac curaj, însă chiar atunci aud paşi în zăpadă. Probabil că una dintre fete a auzit pârâitul materialului sfâşiat şi s-a întors. Îmi ţin răsuflarea şi stau cât se poate de nemişcată. Trebuie doar să nu fac zgomot şi să mă ascund până îşi vede de drum, dar s-ar părea că nu sunt singură. Aud un chiţăit uşor şi simt gheare mici zgâriindu-mi cizmele. Îmi cobor privirea şi văd vârful unei cozi subţiri ieşind de sub fusta mea.

Şobolan de pădure.

Acum se urcă pe fusta mea. Cred că se îndreaptă spre tivul sfâşiat al pelerinei, în căutarea vreunei seminţe rătăcite, dar trece de deschizătură şi se duce spre rana de la umăr. Simt broboane de sudoare rece pe frunte. Şobolanii sunt purtători de boli şi nu avem medicamentele potrivite aici. Aştept cât pot de mult, până când nu mai suport nici măcar o secundă şi, cu braţul bun, arunc şobolanul de pe umăr. Zboară prin aer, apoi, în zbaterea lui frenetică, reuşeşte să se agaţe de capul toporului pe care, ca să am mâinile libere, îl ţin între gambe.

Înainte ca mintea mea să poată pricepe ce se întâmplă, toporul se înclină spre pământ şi străpunge rozătorul... direct la picioarele unei fete din anul de graţie.

Meg Fisher se apleacă în faţă şi se uită pe furiş în ascunzătoarea mea.

— Aici erai! exclamă în şoaptă.

Îi trag un pumn, făcând-o să cadă în spate; îi ţâşneşte sânge din nas, dar reacţia ei e să râdă în hohote.

Apuc toporul, o îmbrâncesc şi-o iau la fugă spre singurul loc care-mi vine în minte, singurul loc în care nimeni, nici măcar Meg, nu ar fi îndeajuns de nebun ca să mă urmeze. Ciopârţesc lemnul putrezit cu lama uneltei şi mă arunc cu capul înainte prin spărtura de la baza gardului. Mai am foarte puţin până să ies, când simt nişte degete reci încolăcindu-se în jurul gleznei.

— Unde crezi că te duci? se răsteşte Meg trăgându-mă înapoi.

Bucăţi crestate de lemn mi se înfig în umăr. Durerea este atât de intensă, încât mi se taie răsuflarea, dar nu mă pot lăsa prinsă.

Îmi înfig unghiile în pământul îngheţat şi dau din picioare şi râcâi până trec de partea cealaltă, dar de îndată ce mă ridic aud un croncănit dinspre sud. Mă împleticesc în faţă şi mă adăpostesc în spatele unui pin distrus de vânt.

— Nu te poţi ascunde de mine! strigă Meg mârâind şi râzând în timp ce se căzneşte să treacă prin gard.

Nu ştiu dacă se poartă aşa de la apă, de la mâncare sau de la aerul pe care-l respiră; oricum, nu e fata pe care o cunoşteam acasă, cea care umbla cu coşuleţul pentru donaţii la biserică, cea care culegea flori de morcov sălbatic pe pajişte, dimineaţa devreme, ca să le pună sub copacul pedepsirii după ce mama ei a fost condamnată la spânzurătoare. Vreau să-i spun să se oprească, să se gândească la ce face, dar nu e în toate minţile.

Se aude un alt croncănit, de data asta mai aproape.

Mă uit pe după copac şi văd ochii negri ai lui Meg licărind în lumina lunii. Rânjeşte larg, de parcă nişte sfori invizibile i-ar trage de colţurile gurii.

— Am prins-o! strigă ea înspre gard. E chiar aici...

Un vâjâit jos spintecă aerul nopţii, apoi încetează.

Meg se prăbuşeşte pe genunchi cu ochii larg căscaţi; din gură i se prelinge sânge.

Încerc să-mi dau seama ce s-a întâmplat când zăresc o scânteiere de oţel lucios înfipt în gâtul ei. O lamă de aruncat, ca aceea care aproape că a nimerit-o pe Helen pe potecă.

Dau să mă târăsc spre ea, s-o ajut, însă văd o umbră neagră făcându-şi apariţia dinspre sud.

Braconier.

Încerc să nu-l pierd din vedere, dar se mişcă atât de repede prin întuneric, încât abia îl pot urmări cu privirea.

Se năpusteşte asupra lui Meg, care e căzută la pământ, şi o aud cum încearcă să vorbească, dar nu reuşesc să înţeleg niciun cuvânt, doar un gâlgâit, căci are gâtlejul plin de sânge. O apucă de păr şi-i trage capul pe spate, expunându-i pielea palidă de pe gât la lumina lunii; de sub giulgiu se aude croncănitul acela ascuţit. Un altul îi răspunde.

Pământul se leagănă sub mine. Strâng toporul la piept şi mă lipesc de copac, împingându-mi spinarea în scoarţa noduroasă,

încercând cu disperare să rămân ancorată în prezent, dar simt cum mi se scurge sângele din corp. Simt cum încetinesc.

Curând, locul va roi de braconieri. Nu mă voi putea întoarce prin gard, nu înainte să sângerez de moarte.

Sunt pe punctul de a-mi pierde cunoştinţa. Nu ştiu dacă din pricină că am pierdut mult sânge sau pentru că-i aud pe braconieri sfâşiindu-i carnea sau poate pentru că mă simt întru totul deznădăjduită, dar încep să alunec...

Simt zăpada cum mi se topeşte pe buze. Preţ de o clipă sunt iarăşi în ţinut, pe pajişte, prinzând fulgi de zăpadă pe limbă. Am doisprezece ani. O ştiu pentru că încă am o panglică albă. Eu şi Michael stăm întinşi pe jos, unul lângă celălalt, şi facem îngeri de zăpadă. Când mă rostogolesc ca să mă ridic, mă priveşte foarte straniu şi pielea dintre ochi i se încreţeşte, aşa cum s-a întâmplat şi când a ţinut o piatră deasupra unei căprioare muribunde în pădure, vara trecută. „Sângerezi", îmi şopteşte.

Îmi verific nasul, genunchii, nu se vede nimic, dar are dreptate. Este sânge pe zăpadă, chiar unde am stat eu. Mai întâi mă gândesc că poate de la un animal suferind care a scormonit pe sub zăpadă, dar senzaţia umedă şi lipicioasă dintre picioare îmi dă de înţeles altceva.

Vreau să mă prefac că nu s-a întâmplat, dar Michael ştie. Curând va şti toată lumea. Nu o consider o durere frumoasă, un lucru care mă va apropia de scopul meu sau de Dumnezeu, ci o sentinţă. Fără să mai spună ceva, Michael ne strânge lucrurile şi mă conduce spre casă. Când ajungem în faţa uşii, dă să spună ceva, dar nu reuşeşte. Ce ar fi de spus?

Eu sunt animalul suferind de sub zăpadă.

De dincolo de lacul cel întins, vântul mă găseşte şi-mi susură la ureche: „Timpul e pe sfârşite".

Îmi ridic privirea şi o văd pe fetiţă pe mal. Nu am mai văzut-o de foarte multă vreme, aşa că zâmbesc.

Ştiu că am de ales: pot să rămân aici şi să mor în amintirile mele sau pot să mă avânt într-o ultimă aventură. Am urmărit-o atâta vreme, ce mai contează o dată?

Norii par să se risipească, dând la iveală o lună atât de strălucitoare, de plină, încât mi-e teamă că se va sparge.

Şi, dintr-odată, ştiu ce încearcă să-mi spună.

Timpul este pe sfârşite... pentru *mine.*

Poate că să-mi predau trupul este singurul mod în care mai

pot fi de folos.

Pentru că nu este oare acesta cel mai mare păcat al unei femei?

Să nu fie utilă.

Apuc mai strâns toporul şi înaintez târâş. Nu mă uit în spate. Mă concentrez în schimb pe mirosul de alge şi argilă udă, iar când vântul se învolburează din nou în jurul meu, ştiu că mă îndrept spre apă deschisă. Spre casă.

Când ajung pe ţărmul stâncos, mă folosesc de topor ca să mă ridic în picioare.

Mă uit spre orizont şi văd două luni.

Una este reală, cealaltă, o oglindire.

Aidoma fetei. Poate că asta a fost mereu: o oglindire a celei care voiam să fiu.

Păşesc pe gheaţă întrebându-mă oare până unde se întinde... Oare cât va rezista. Câţiva metri... Poate trei... Sau şase?

În bătaia îngheţată a vântului, închid ochii şi-mi întind braţele.

În clipa asta aş face orice ca magia să fie adevărată. Aş renunţa la orice doar ca să îmi pot lua zborul de aici.

Dar nu se întâmplă nimic.

Nu simt nimic.

Nici măcar frigul nu-l mai simt.

Aud sunetul clar de paşi pe ţărmul stâncos şi mă înfior. Dar nu este vorba doar despre sunet, ci de ceea ce simt în adâncul fiinţei. De parcă m-aş afla pe muchia unui brici.

Mă uit peste umăr. Nu-i pot distinge trăsăturile, dar ştiu că e el: din felul în care se mişcă, precum o ceaţă grea care se rostogoleşte pe deasupra apei.

Materialul închis la culoare se umflă în jurul lui, făcându-l să pară un înger al morţii. Fără nume. Fără chip. Dar oare nu aşa e însăşi moartea?

În timp ce-şi continuă înaintarea pe gheaţă, mă întorc spre el.

Dintr-odată însă, sub noi se aude o trosnitură care ne face să înlemnim.

M-am gândit mereu că, dacă s-ar ajunge la asta, mi-aş înfrunta moartea cu demnitate şi eleganţă, aşa cum am văzut nenumărate femei înfruntând spânzurătoarea în piaţă. Dar nu este nimic demn sau elegant în a o sfârşi jupuită de vie.

Îmi plec bărbia, mă înfig bine pe picioare, apuc mânerul cu ambele mâini şi-l privesc drept în ochi.

Poate că Eve mi se vâră pe sub piele, poate e din pricina luminii lunii sau poate că magia mea femeiască mă face crudă şi vicleană, dar în clipa aceasta nu-mi doresc decât să-l distrug odată cu mine.

Simt cum căldura mi se prelinge în jos pe braţ, peste mâini, făcând mânerul să alunece din cauza sângelui. Dar îmi trebuie o singură lovitură zdravănă.

De parcă şi-ar fi dat seama ce intenţionez să fac, îşi ridică mâinile în faţă, ca atunci când încerci să linişteşti un cal sperios înainte să-i pui căpăstrul.

Ridic toporul. Lumina lunii scânteiază pe lamă, declanşând ceva înăuntrul meu: o amintire îşi croieşte drum spre suprafaţă, un lucru pe care am crezut că-l îngropasem cu multă vreme în urmă. Mama stă aplecată peste patul meu, cu ochii blânzi şi umezi, în timp ce degetarul din metal îi zvâcneşte în lumina lămpii. „Visează, micuţo. Visează o viaţă mai bună. O viaţă mai sinceră”.

Şi mă întreb dacă mă poate vedea acum, dacă mă poate simţi, de dincolo de lacul cel întins, de potecile nesigure printre mărăcini şi scaieţi, dacă a ştiut cumva cum o să se sfârşească lucrurile.

Cu lacrimile curgându-mi şiroaie pe faţă, şoptesc:

— Iartă-mă.

Strâng mai tare toporul şi-l înfig în gheaţă.

La început nu simt nimic, doar şocul impactului reverberându-mi în braţe, oprindu-se în rană, făcând-o să zvâcnească la fiecare bătaie a inimii, dar apoi aud o pocnitură surdă, urmată de un trosnet lung, continuu, de parcă oasele mi s-ar fi rupt în două.

Se năpusteşte spre mine, însă e prea târziu. Gheaţa se rupe sub picioarele mele şi plonjez în apa rece dreaptă ca un ac, doar că fustele se umflă în jurul meu, încetinindu-mi coborârea. Sau poate că nu plutesc deloc în jos, ci în sus. Poate că de fapt vântul îmi umflă fustele şi mă face să mă înalţ deasupra lumii. Îmi simt plămânii arzând de dorinţa de a trage o gură adâncă de aer. Nu-mi dau seama dacă pieptul mi se va umple cu praf de stele sau cu apă, dar simt cum trupul îmi încetineşte. Simt cum inima îmi bate cu putere în urechi, în gâtlej, în vârfurile degetelor, ca un bocet de înmormântare.

Lent.

Şi mai lent.

Opreşte-te.

Plutesc sub o foaie de sticlă, luminată de razele de lună. Privesc lumea trecând pe lângă mine. Nu mă simt tristă, nu mă simt pierdută, simt doar pace ştiind că am părăsit această lume aşa cum am vrut eu. Este un lucru pe care nu mi l-au putut lua.

Îmi trec degetele peste suprafaţă, moment în care aud o bubuitură de tunet şi un pocnet de sticlă care se sparge. Ceva mă trage de cosiţă şi mă smuceşte în sus, spre cer. Simt cioturi crestate peste spinare. Simt cum mă loveşte ceva în piept şi o căldură uşoară pe buze. Simt o senzaţie de arsură în plămâni; vărs lichid. Icnesc şi trag adânc aer în piept, dar mă arde: aerul care-mi umple plămânii îmi lasă o senzaţie stranie, ca un fel de trădare.

Merg, dar nu am picioare. Plutesc prin pădure pe un nor de fum. Se aude un croncănit în depărtare. Simt o mână îmbibată în sânge cum îmi acoperă gura. Privirea mi se concentrează pe singurul lucru pe care-l pot pricepe: două bile negre care se holbează la mine, ochii călăului meu. Ai duşmanului meu.

Îmi întind gâtul şi muşc cât pot de tare.

Şi apoi lumea se întunecă.

Sunt nimic. Sunt nimeni.

Doar piele şi oase.

∴

Aud sunetul unei lame zimţate care sfâşie o pânză. Simt o căldură arzătoare de-a lungul spatelui, al şirei spinării. O răsuflare prelungă, egală, îmi pulsează pe ceafă. Simt o greutate mare deasupra mea, peste tot în jur. Încerc să rămân deconectată de trupul meu, neatentă, aşa cum făceam în timpul unei pedepse în piaţă, dar pe măsură ce viaţa îmi revine în membre, la fel se întâmplă şi cu durerea. Simt ca o zvâcnire adâncă în umărul stâng.

Când căldura din dreptul spatelui se îndepărtează, văd un bărbat străbătând încăperea, gol puşcă, cu tot corpul acoperit de muşchi. Vreau să ţip, încerc să mă vait, dar nu reuşesc să trag aer în piept. Toată energia îmi este consumată de un tremurat violent. Dinţii îmi clănţănesc atât de tare, încât mi-e teamă că se vor sparge. Văd ca prin ceaţă o bucată de material de culoarea cărbunelui cum se umflă în colţul încăperii, iar în acea clipă braconierul se întoarce. Mă sfredeleşte cu privirea-i

neagră din neant.

Vine deasupra mea şi îmi toarnă un lichid rânced pe gâtlej. Încerc să-l scuip, dar îşi înfige degetele în fălcile mele, forţându-mă să înghit.

Văd o scânteiere a oţelului şi apoi simt cea mai ascuţită durere pe care am simţit-o vreodată.

Lama mi se înfige în carne. Mă simt de parcă mi-ar smulge braţul, dar se întâmplă de nenumărate ori; nici nu-mi ajunge pielea de pe braţ pentru atâtea ori. Ei cred că, cu cât ai parte de mai multă durere, cu atât mai puternică va fi carnea, dar este o minciună. Vreau să-i explic că magia nu este reală, că nu face altceva decât să ucidă pe cineva cu sânge rece, dar ceva îmi spune că nici măcar nu ar conta.

În timp ce lichidul gros mi se răspândeşte prin piept, ştiu ce înseamnă asta. Ştiu ce este asta. Nu doar că moartea vine după mine, ci a şi ajuns.

⁘

Vântul urlă în jurul meu, aducând cu el miros de hamamelis şi carne putrezită.

Arunc o privire rătăcită prin încăpere. Văd fâşii lungi de carne cu tendoane atârnând în cârlige, piei tăbăcite care se usucă pe un raft improvizat şi cuţite... foarte multe cuţite, răsfirate pe o masă de măcelar pătrată şi aspră. Privirea mi se opreşte repede pe o geantă de piele cafenie având mai multe sticluţe aliniate în faţa ei.

Trusa lui pentru ucis.

Sticluţele sunt pentru mine.

O senzaţie de panică îmi străbate muşchii. Inima îmi bate cu atâta putere, încât mă tem că îmi va exploda.

Încerc să mă ridic, dar nu îmi pot mişca braţele. Nu-mi pot mişca picioarele. Îmi pot mişca doar capul, însă chiar şi el mi se pare greu, umflat, încât abia de mi-l pot ţine.

Îmi plec privirea, ca să văd ce s-a ales de mine, dar trupul îmi este ascuns sub nişte piei grele. Mă întreb dacă mi-a jupuit tot trupul, dacă sub acoperitori sunt doar un labirint încâlcit de vene şi nervi retezaţi ţinuţi la un loc de sânge închegat.

Încerc să ţip, dar am ceva în gură care mă împiedică. Are gust de cedru şi sânge. Îmi aminteşte de caii din ţinut, cu coamele lor împletite şi zăbalele vârâte în gură ca să li se poată controla mişcările. Şi îmi dau seama că asta sunt acum: sub controlul

altcuiva.

Braconierul observă că mă agit şi iese din umbre, acoperit într-un giulgiu de culoarea cărbunelui. M-a privit în tot acest timp. Probabil că-i face plăcere. Mă forţează să mai beau din lichidul acela greţos. Mă înec cu el, dar nu-i pasă. O văd în privirea lui. Pentru el sunt doar o piele. Un animal.

Pe măsură ce lichidul dens mi se răspândeşte prin corp, încerc să-mi dau seama dacă ar trebui să mă împotrivesc sau să cedez, în cazul în care chiar am de ales, însă chiar atunci simt o strălucire mişcându-se dinspre vatră spre partea stângă a corpului meu. Nu pâlpâie, ca o lumânare, ci este puternică şi constantă, ca steaua polară. Lumina se apleacă spre mine şi aduce cu ea durere. O durere chinuitoare. Un sunet mut clocoteşte înăuntrul meu. Mirosul de carne arsă îmi umple nările. Am auzit, îmi amintesc acum, că braconierilor mai cruzi le place să-şi înfiereze prada, să se joace cu ea înainte s-o omoare.

Pe punctul de a-mi pierde cunoştinţa, aud un sunet: cizme călcând prin zăpada groasă, clinchetul clopoţeilor de vânt, doar că sunetul este prea mohorât ca să fie făcuţi din metal sau sticlă. Sună ca nişte bucăţi grele de lemn pietrificat care se ciocnesc unele de altele.

Probabil că şi braconierul îl aude, deoarece ia fierul de pe rană. În ochi i se vede o licărire de teamă.

O voce necunoscută pătrunde în spaţiul mic. Pare a veni de foarte departe.

— Ryker, eşti acolo?

Gem, ca să mă ajute cineva, aş vrea orice altă soartă în afară de asta, dar braconierul îmi acoperă gura şi nasul cu mâna-i mizerabilă. Mă împing în partea cărnoasă a palmei lui, ca să iau o gură cât de mică de aer, dar e prea puternic. Mă uit în ochii lui negri şi reci şi ştiu că m-ar putea sufoca în doar câteva secunde, fără să ezite câtuşi de puţin, şi poate că aşa ar fi mai bine, dar apoi mă gândesc la mama şi tatăl meu, la surorile mele şi chiar şi la Michael. Am promis că voi face tot ce-mi stă în putinţă ca să mă întorc acasă. Nu în sticluţele acelea, ci *în viaţă.* Şi câtă vreme mai am suflare în trup, mă voi lupta. Dar sunt multe feluri de a lupta.

Simt cum mi se preling lacrimi din colţurile îndepărtate ale ochilor, adunându-mi-se în urechi, când clipesc spre braconier. Îl implor în tăcere să-mi dea drumul. Probabil că mă înţelege,

pentru că tocmai când sunt la un pas de a muri, îşi sloboade mâna. În timp ce trag lacom aer în piept, îmi şopteşte:

— Un singur sunet şi va fi ultimul pentru tine. Înţelegi?

Încuviinţez din cap, sau cel puţin cred că asta fac.

— Haide, leneşule, se aude vocea străinului. Pierzi distracţia.

— Nu pot. Sunt bolnav, răspunde braconierul, fără să-şi mute privirea de la mine.

— Atunci urc eu.

— Ba nu. Braconierul sare în picioare, îmi arată centura cu cuţite şi mă mai avertizează o dată din priviri, după care iese prin acoperitoarea grea a uşii.

— De ce porţi giulgiul înăuntru? întreabă celălalt. Au încercat să te tragă peste barieră? Se simte o nerăbdare în vocea lui subţire şi distantă, de parcă ar vorbi printr-un tub îngust. Ai fost blestemat?

— Doar o febră, răspunde braconierul. Ar trebui să fiu bine până la următoarea lună plină.

Mă întreb cât mai este până atunci... Zile, săptămâni? Are de gând să o lungească până atunci şi apoi să mă ucidă în sfârşit?

Mă căznesc să mă ridic, chiar şi doar să-mi înalţ capul îndeajuns cât să văd mai bine unde sunt, dar în zadar. Probabil că m-a legat.

— Ai auzit veştile? întreabă celălalt. Am prins două acum două săptămâni. Una chiar lângă poartă. Cealaltă a venit până aici, spre împrejmuirea de sud-est. Teritoriul tău.

— Ha, face braconierul. Cred că am dormit tot timpul.

Minte, dar asta îmi dă de înţeles un lucru: au aflat cu siguranţă despre cedrul putrezit, despre gaura de sub gard. Şi, din câte îmi dau seama, nu e prea departe de aici. Dacă aş reuşi să ajung până la ea, aş putea să mă strecor înapoi înăuntru.

— Prima a rezistat vreo două zile. Era arsă pe spate şi pe piept, dar Claude a reuşit să desprindă cea mai mare parte din carne.

— Tamara, şoptesc, iar privirea mi se îndreaptă spre sticlele de pe masă.

— A doua s-a înecat cu propriul ei sânge înainte ca Nico să apuce să-i cureţe vârfurile degetelor. Măcar nu era arsă. E un dobitoc băftos! râde necunoscutul.

Bărbia începe să-mi tremure. Nu era un *lucru.* Avea un nume. Meg.

— Au spus că a fost şi o a treia. Dâra de sânge ducea drept spre mal, la o gaură mare în gheaţă. Am încercat s-o scot, dar am găsit doar zdreanţă asta.

— E lână? întreabă braconierul, cu o încordare stranie în glas. Îţi dau altceva la schimb pentru ea.

— De ce? întreabă celălalt. E toată sfâşiată... murdară. Probabil plină de boli.

— O pot fierbe... Şi pot face o geantă frumoasă din ea.

— Mai ai cucută? întreabă celălalt.

— Nu încă, dar pun pariu c-o să se găsească la primăvară în golf. Dar am o piele de elan frumoasă.

— De ce ai da la schimb o piele frumoasă pentru *asta*? Ce se petrece aici?

— Uite ce e, nu-mi place să insist pe treaba asta, zice braconierul pe un alt ton. Vesel. Solar. Dar mai sunt destule piei pe aici... *dacă* te pricepi să mânuieşti o lamă.

— Hei, încep să mă descurc mai bine, spune celălalt izbucnind într-un hohot de râs zdravăn. Du-mă la trei metri de pradă şi o s-o nimicesc. Ai să vezi.

Fac glume despre moarte... Despre cum să ne ucidă pe *noi.*

— Ne-am înţeles? zice braconierul. Ia-o pe care vrei.

— Tu pierzi.

Aud cum ceva greu este dat jos de pe o prăjină. Acelaşi sunet care se aude în piaţă, când sunt aduse pieile de reni din nord. Şi apoi îl aud pe braconier prinzând ceva.

În timp ce-şi iau rămas-bun îmi întind gâtul, hotărâtă să arunc o privire pe furiş la împrejurimi, dar când intră înapoi, văd doar... Mă concentrez doar pe grămada gri îngheţată din braţele lui.

Pelerina mea.

Mă înfurii doar văzându-l că o atinge. June a făcut-o cu mâinile ei. Pentru *mine.* E *a mea.* El nu are niciun drept asupra ei, dar e limpede că vrea un trofeu.

În timp ce o atârnă pe un cârlig pentru carne din capătul îndepărtat al încăperii, simt cum un acid puternic îmi umple gâtlejul, dar în loc să-mi întorc capul şi să-l las să mi se prelingă pe la colţul gurii, ca o victimă demnă de milă, îl înghit. Îl înghit cu totul.

N-am idee ce a plănuit să facă cu trupul meu, dar am şi eu un plan.

∴

În cea mai mare parte a timpului nu-l pot vedea, dar simt că mă priveşte. Îmi amintesc vag spatele lui gol, însă n-am idee ce chip are, ce diformitate ascunde sub giulgiu. În mintea mea e un monstru.

Singurul moment în care sunt convinsă că nu mă urmăreşte este când se ocupă de vatră, lucru pe care îl face cu o fervoare aproape religioasă. Îmi dă de înţeles că este metodic. Atent. Vigilent. Dar ştiu cum să mă fac invizibilă, cum să joc rolul păsării rănite. La urma urmei, sunt o fată din anul de graţie. M-am pregătit toată viaţa pentru asta.

Aşa că nu mă mai împotrivesc.

Nu mai scuip şi nu mai ţip.

Şi după câteva zile îmi scoate căluşul.

Când îmi duce cana la gură, în loc să încerc să-l muşc ca un animal sălbatic, îmi desfac buzele şi sorb cât mai mult lichid, fără să-l înghit, iar când se întoarce să aşeze cana de cositor pe bancă, îmi înclin faţa şi scuip uşor lichidul pe salteaua din turbă. Mirosul fetid al fagurelui de miere insipid folosit pentru a ascunde gustul amar al macului îmi provoacă greaţă, dar nu mi se mai întoarce nimic din stomac. Poate că face parte din planul lui, din ceea ce încearcă să facă: să mă usuce ca pe o bucată de pastramă.

De cum nu mai ingerez lichidul, lumea începe să se contureze mai bine. Din nefericire, la fel şi durerea. O ascund cât pot de bine, muşcându-mă de interiorul obrazului când simt că mă chinuie, dar nu pot nega febra care-mi face ravagii prin trup. Ştiu că încearcă doar să mă ţină tăcută, ca să poată lucra pe îndelete, să valorifice fiecare bucăţică din mine. Nu ştiu ce mă va ucide mai întâi, lama sau infecţia, dar timpul este pe sfârşite.

De două ori pe zi, când pleacă după apă şi hrană, îmi mişc degetele de la picioare şi-mi flexez muşchii de la pulpe şi coapse, dar mişcările îmi sunt limitate din pricina frânghiilor. În pofida legăturilor strânse, braţul drept pare să funcţioneze cum trebuie, însă cu braţul stâng lucrurile stau cu totul altfel. Nu pare a fi legat, dar dacă mişc cât de puţin degetul mic, simt un junghi de durere insuportabil care mi se opreşte adânc în piept.

Trebuie să-mi amintesc că durerea este un semn bun.

Orice mi-ar fi făcut, înseamnă că încă am un braţ. Că încă sunt în viaţă.

Număr din câţi paşi ajunge până la intrare. Îmi închipui că

procedez la fel, de nenumărate ori. Uneori mă trezesc dintr-un somn convulsiv gândind că am făcut-o deja, că sunt liberă, dar imaginea înceţoşată a pânzei de culoarea cărbunelui de la periferia câmpului meu vizual îmi aduce în memorie motivul pentru care sunt aici.

Când se apleacă deasupra mea încerc să nu-l privesc direct în ochi. Nu vreau să mă dau de gol, dar nu este vorba doar despre asta. Mă tem de ce voi vedea oglindindu-se în ei. De ceea ce am devenit. Când simt că-mi pierd din putere, mă holbez la figurinele feminine sculptate rudimentar de pe poliţă. Fără îndoială, îi aduc aminte câte fete a ucis. Dar nu am de gând să mă alătur lor.

După alte opt căni de lichid băut cu forţa şi nouă drumuri afară din adăpost pentru provizii, este destul de nepăsător încât să-şi lase centura cu cuţite pe bancă, lângă mine.

Încerc să nu mă holbez la ea cu jind, dar asta este. Asta este totul.

De îndată ce se concentrează pe îngrijitul vetrei, îmi ridic braţul de sub piei. Durerea este atât de intensă, încât trebuie să-mi încleştez dinţii, ca să nu ţip fără să vreau. Îmi tremură braţul, iar pe frunte îmi apar broboane de sudoare, dar de îndată ce apuc mânerul lamei, un alt lucru preia controlul asupra mea. O hotărâre pe care n-am mai simţit-o de luni de zile. Voi ieşi de aici. Voi supravieţui. În timp ce trag lama din teacă, sânge proaspăt mi se scurge din umăr, picurând pe podeaua de lemn, însă nu mă pot opri acum. Nu-i pot da drumul.

Vâr lama sub piei şi încep să tai legătura care-mi ţintuieşte braţul drept. Sunt pregătită pentru o luptă lungă şi intensă, însă lama o taie numaidecât, de parcă aş fi tăiat un cub proaspăt de untură. Mă sperie, dar este un semn bun. Înseamnă că este ascuţită.

Mut lama în mâna dreaptă, mă răsucesc şi retez rapid legăturile de la glezne.

De cum mă eliberez, vreau doar să azvârl la o parte pieile şi s-o ţâşnesc spre uşă, dar trebuie să fiu deşteaptă. Nu sunt atât de nesăbuită încât să cred că-l pot întrece, nu în starea mea actuală. Apuc mai strâns lama, închid ochii şi fac unul dintre cele mai grele lucruri pe care le-am făcut vreodată... Aştept.

Stau cu urechile ciulite, aşteptând să-i aud paşii mai aproape, dar e incredibil de silenţios, ca prima oară când l-am întâlnit pe

cărare.

Mă concentrez pe răsuflarea lui, lentă şi constantă ca metronomul din salonul doamnei Wilkins. Toată lumea a crezut că era oarbă când s-a întors din anul de graţie, dar îmi amintesc că odată am şterpelit o bomboană dintr-un vas de argint şi m-a săgetat numaidecât cu ochii ca nişte mărgele.

Dacă lucrurile stau la fel şi acum? Dacă a lăsat centura ca un test... O capcană? Mă rog să nu observe teaca goală, sângele de pe podea sau faptul că sunt udă leoarcă de la transpiraţie.

Dintr-odată, mirosul de pin, apă de lac şi fum îmi umple nările; ştiu că se află prin apropiere. Trebuie doar să se aplece deasupra mea, aşa cum a făcut deja de o sută de ori.

Când îşi pune încheietura mâinii pe fruntea mea, îmi ţin răsuflarea. Voi avea o singură şansă şi, dacă ratez... Nici măcar nu mă pot gândi la asta.

Apuc mânerul cât pot de strâns, dau la o parte acoperitorile grele şi-l lovesc tare cu lama. Scoate un sunet straniu şi se clatină în spate, ţinându-se de partea de jos a abdomenului. Nu ştiu cât de tare l-am rănit, dar curge sânge.

Când sar pe podeaua rece picioarele slăbite încep să mă lase, dar nu pot ceda. Dacă nu ies acum de aici, nu voi mai ieşi niciodată. Mă propulsez spre uşa de la intrare şi trec de pielea groasă de bizon; soarele mă izbeşte ca un fulger, făcându-mă să încremenesc orbită. Aerul rece îmi muşcă din carne. Nu-l văd pe braconier în spatele meu, dar îl aud cum se târăşte pe podea.

— Opreşte-te... Niciun pas în plus.

Nu ştiu încotro mă duc sau ce mă aşteaptă afară, dar orice ar fi mai bine ca asta. De îndată ce încep să zăresc punctuleţe de culori fade, fac primul pas spre libertate... în aer.

∴

Plonjez în adâncimi, dar simt cum mă prinde ceva de încheietura mâinii. Încerc să ţip, dar durerea este atât de sfâşietoare, că-mi taie răsuflarea.

După o vreme, când vederea mi se limpezeşte, şi îmi dau seama că atârn la cel puţin doisprezece metri de sol. Dedesubt, pământul este acoperit cu un strat gros de zăpadă, iar vântul dinspre nord îmi pătrunde până la oase.

— Apucă-te de mine cu cealaltă mână, îmi strigă o voce gravă.

Îmi ridic privirea şi-l văd pe braconier aplecându-se peste o

platformă îngustă, învăluit în giulgiul de culoarea cărbunelui care se umflă în jurul lui. Mă uit în jur şi descopăr şocată că în tot acest timp am fost într-un fel de casă în copac... Un *adăpost...* Cum se foloseşte acasă pentru vânătoarea de elani. Doar că acesta nu este pentru elani, ci pentru a vâna fete din anul de graţie. Pentru a mă vâna *pe mine.*

— Dă-mi drumul, îi spun cu lacrimi în ochi. Fă-o şi aşa o să se termine totul.

— Asta vrei?

— Mai bine decât să fiu jupuită de vie.

— Asta crezi că fac?

Îl scrutez cu ochii mijiţi de concentrare. Mă aştept oarecum să dau de aceeaşi privire rece, inumană, dar mă nedumereşte expresia pe care o găsesc întipărită pe chipul lui. Nu ştiu dacă văd lucruri care nu există din pricina durerii, a frigului sau a bolii, dar în lumina asta pare aproape... binevoitor.

Întind cealaltă mână, îl apuc de încheietură şi-l las să mă tragă în sus. S-ar putea să fac cea mai mare greşeală din viaţa mea, dar chiar şi acum, după tot ce s-a întâmplat, încă nu sunt pregătită să mă dau bătută. Să mă predau.

Gem când trupul mi se atinge de platforma din lemn aspră. Trupul *gol.* Mă uit prin încăpere după hainele mele şi descopăr doar nişte fâşii de pânză întinse lângă vatra mică.

— Ce-ai făcut cu hainele mele... Cu *mine*? bâigui, încercând să mă acopăr cum pot cu mâinile.

— Nu te flata singură, îmi răspunde în timp ce-şi leagă o fâşie de pânză în jurul trunchiului care-i sângerează.

— Dar sunt goală... *Tu* erai gol. Te-am văzut...

— Îngheţai. A fost cea mai rapidă cale de-a te încălzi. Braconierul apucă o piele de pe pat şi o aruncă spre mine, adăugând: Cu plăcere.

Mă înfăşor în piele, ruşinată de senzaţia plăcută pe care mi-o creează.

— Dar te-am văzut cu un cuţit... M-ai jupuit... M-ai înfierat.

Mă uit pe sub piele. Ameţesc puţin doar văzând sângele proaspăt care-mi îmbibă bandajul de pe umăr.

— Nu te-am *înfierat,* se răsteşte el. A trebuit să cauterizez rana, pe care probabil că ţi-ai deschis-o iarăşi.

Se îndreaptă spre mine, aşa că mă dau în spate până ajung la perete, dărâmând un maldăr de coarne de cerb.

— Nu mă atinge, îi şoptesc în timp ce pipăi o muchie înţepătoare.

Sunt pregătită să mă apăr, dacă trebuie, dar el îşi îndulceşte tonul.

Face un pas şovăielnic spre mine şi dă din cap spre braţul meu stâng.

— Îmi îngădui?

Nu-mi place că nu pot să-i văd chipul. Mă tulbură, dar poate că tocmai asta e ideea. Aşa cum voalurile ne dezumanizează, giulgiurile fac acelaşi lucru pentru ei. Unul simbolizează inocenţa deplină, celălalt, moartea deplină.

Când las pielea tăbăcită să-mi alunece de pe umăr, el întinde mâna şi desfăşoară bandajul.

Îi simt degetele ca nişte aşchii de gheaţă pe piele.

Inspir şuierat.

— Ce miroase aşa? îl întreb.

Îi urmăresc privirea şi văd pielea despicată de pe umărul meu.

L-am văzut pe tata îngrijind destule răni prin înjunghiere ca să ştiu că a mea e gravă, genul care i-ar doborî chiar şi pe cei mai puternici bărbaţi. Mă cuprinde un val de ameţeală şi încep să tremur.

— Tierney, ar trebui să te întinzi, nu eşti în stare să…

— De unde ştii cum mă cheamă? Mă holbez la el, dar vederea începe să mi se înceţoşeze. Cine eşti?

Nu-mi răspunde, dar aud un sunet, de parcă ceva greu şi ud ar sfârâi lent într-o tigaie.

Văd mişcare cu coada ochiului. Mă încrunt spre carnea sfâşiată.

Încăperea începe să se clatine cu mine, deşi picioarele îmi sunt bine înfipte în pământ.

— Larve, şoptesc. Mirosul vine de la mine. E mirosul morţii.

∴

Visez. În mod ciudat, nu cu fata, nu cu casă, ci cu locul ăsta, cu braconierul. O cârpă rece pe frunte. Muşc din lemnul moale când îmi curăţă carnea infectată. Picături ameţitoare de sânge stoarse dintr-un bandaj într-un castron de cupru uzat. Sunetul uniform al unui ac gros. Intră şi iese. Intră şi iese.

Uneori mi se pare că văd o lumină neclară revărsându-se prin crăpăturile din lemn; alteori e atât de întuneric, încât mi se pare că plutesc prin spaţiu, dezlegată de gravitaţia care mă ţine pe

acest pământ.

Încerc să ţin socoteala timpului, dar mintea mi-e pierdută în umbre. În amintiri.

Îmi închipui că este ca în pântec. Bătăile unei inimi în depărtare. Vâjâitul sângelui care se umflă peste tot în jurul meu. Nu mi s-a îngăduit să fiu în încăpere la naşterea Clarei pentru că nu sângerasem încă, dar am fost de faţă când s-a născut Penny. Se zice că la a cincea naştere, bebeluşul iese alunecând pur şi simplu, dar eu am văzut altceva. Am văzut violenţă. Durere. Oase care se mută din locul lor. Am încercat să-mi întorc privirea, dar mama m-a apucat şi m-a tras aproape. „Iată magia *reală*”, mi-a şoptit ea. La vremea aceea am crezut că delira, că-şi pierduse minţile de la epuizare, dar mă întreb dacă nu cumva ştia adevărul. Dacă nu cumva încerca să-mi spună ceva.

Mă simt ca pe muchie de cuţit, ca şi când un singur fir de pământ în direcţia greşită ar putea fi hotărâtor, m-ar putea duce în adâncimi veşnice; şi totuşi sunt încă aici. Încă răsuflu.

Uneori vorbesc doar ca să-mi aud vocea. Ca să ştiu că încă am limbă. Gâtlej. Pun întrebări, cum ar fi: „Cine eşti?”, „De ce nu m-ai ucis”, dar nu primesc niciodată răspuns. În schimb, braconierul cântă. Melodii de demult. Melodii pe care le-am auzit doar purtate de vânt, un şuierat trecător care le scapă vânătorilor în timp ce se întorc spre nord. Sau poate că nu cântă deloc. Poate că vorbeşte. Lin, cuvintele lui intrând şi ieşind din conştiinţa mea.

— Bea, îmi spune, ţinându-mi cana la buze.

Încerc să-l văd mai bine, însă e ca un fum care îmi scapă printre degete.

— Cât am dormit?

— Zece răsărituri de soare, nouă apusuri de lună, îmi răspunde, potrivind materialul rulat de sub capul meu. Mai bine aşa, ţinând cont de ce a trebuit să-ţi fac.

Încerc să îmi mişc braţele şi picioarele, doar ca să ştiu că încă le am, dar stârnesc un nou val de durere.

Îmi amintesc de ultima dată când am fost trează. Ultima dată când am vorbit. Mi-a zis pe nume.

— De unde ştii cum mă cheamă?

— Trebuie să bei.

Înclină cana. Mi-e greu să înghit lichidul dulce şi gros. Mi-e greu să înghit orice. De parcă trupul meu a uitat cum să o facă.

Dar simt cum macul mi se răspândeşte prin piept, prin membre, şi-mi simt pleoapele de parcă ar fi fost ţesute cu cenuşă grea.

— De unde ştii cum mă cheamă? întreb din nou.

Nu mă aştept la nimic; totuşi, vocea blândă de sub giulgiu mă surprinde.

— A fost o greşeală.

Îl cercetez cu privirea: spaţiul larg dintre ochii care se încruntă... Mereu am crezut că de furie, ură, dar poate că m-am înşelat... Poate că e totuşi de la îngrijorare.

— Te rog, şoptesc. Ştim amândoi că probabil nu voi scăpa cu viaţă.

Îşi îndreaptă privirea spre rana mea.

— N-am zis asta.

— Nici nu trebuia s-o zici.

Urmează o pauză lungă, insuportabilă. Greutatea care însoţeşte un adevăr profund, întunecos.

Se aude doar vântul care urlă printre copaci, trosnetul lent al focului. În cele din urmă, rupe tăcerea:

— Am ştiut cine eşti de cum ţi-am văzut ochii... Aveţi aceeaşi ochi.

— Fata din visele mele, zic eu şi icnesc, amintindu-mi-o dintr-odată. Deci ai văzut-o şi tu... Cine e?

— Ce fată?

Îşi pune încheietura mâinii peste fruntea mea. Vreau să mă trag de sub atingerea lui, dar pielea lui rece se simte ca un balsam pe carnea care îmi arde.

— Tatăl tău, îmi spune privindu-mă atent. Ai aceiaşi ochi ca el.

— Tata? Încerc să mă ridic în şezut, dar durerea este prea intensă. Ştiam că tata s-a furişat ani de zile în zona de trecere, dar nu mi-am închipuit aşa ceva. Suntem...? Încerc să termin propoziţia, dar zici că am un bolovan în gâtlej. Suntem... *rude*?

— Frate şi soră? Nu. Braconierul îmi desface bandajul; nările i se umflă. Fie ideea îi repugnă la fel de mult ca mie, fie din pricina rănii. Poate că ambele. Tatăl tău nu e aşa. E un om bun.

— Atunci de ce? îl întreb eu, căznindu-mă să întârzii adormirea indusă de mac. De ce merge acolo?

Mijeşte ochii la mine.

— Chiar nu ştii?

Clatin din cap, dar îmi simt craniul greu, de parcă ar fi plin cu

apă.

— Le tratează pe femeile din zona de trecere, pe copii... L-a salvat pe Anders, îmi spune el în timp ce zdrobeşte cu blândeţe ierburi într-un vas mic de piatră.

— Anders?

Oftează, de parcă ar fi furios pe el însuşi pentru că a spus prea multe.

— Probabil că nu-ţi aminteşti, dar mi-a făcut o vizită acum câteva săptămâni.

— Cum aş putea uita? Tresar când întinde o cataplasmă verde închis peste rană. Aproape că m-ai sufocat!

Privirea i se răceşte.

— Ar fi fost o plăcere prin comparaţie cu ce ţi-ar fi făcut el dacă te-ar fi găsit aici.

Mă holbez în spatele lui, la sticlele goale aliniate pe masă, şi mă gândesc la Tamara şi Meg. La lucrurile îngrozitoare pe care li le-au făcut. Mă înfior.

— Trebuie să ţinem panglica asta murdară departe de...

— Nu. Întind mâna şi-mi vâr cosiţa la spate. Panglica rămâne. Cosiţa rămâne.

Oftează iritat.

— Cum vrei tu.

— Cine e Anders? îl întreb, încercând să-mi îndulcesc tonul.

Îmi dau seama că nu prea vrea să vorbească, dar insist până cedează.

— Am crescut împreună, spune el în timp ce-mi înfăşoară o fâşie nouă de pânză în jurul umărului. În sezonul trecut de vânătoare, prada a încercat să-l tragă dincolo de împrejmuire, nenorocitele l-au muşcat, i-au blestemat toată familia. Au murit toţi, dar tatăl tău a reuşit să-l salveze pe el.

— Tata a salvat un *braconier*? strig. Dar ar fi exilat dacă ar afla cineva, iar mama, surorile mele, toate am fi...

— Bineînţeles că asta e cea mai mare grijă a ta, mormăie el, legând bandajul mai tare decât ar fi nevoie.

— Nu am vrut să... Doar că... *De ce*? De ce ar risca?

— Tot nu pricepi.

În acel moment se aude un croncănit în pădure, făcându-ne să tresărim.

— Nu înţeleg...

— Am făcut o înţelegere, spune el în timp ce-şi leagă cuţitele

la cingătoare. În schimbul vieţii lui Anders, am promis c-o să-ţi cruţ viaţa dacă se va ivi ocazia.

— Dar m-ai înjunghiat prin gard.

— *Abia* de te-am ciupit puţin. Te-ai apropiat prea tare... Te simţeai prea în largul tău.

— În noaptea aceea, pe cărare... în ziua în care am trecut de împrejmuire ca s-o ajut pe Gertrude, murmur, cu răsuflarea îngreunată.

— Sincer să fiu, dacă aş fi ştiut câte belele o să-mi aduci, m-aş fi gândit de două ori. Dar acum eu şi tatăl tău suntem chit.

Îmi aruncă o cârpă umedă, apoi stinge lumânarea şi trage la o parte acoperitoarea din uşă.

— Aşteaptă. Unde te duci?

— Să-mi fac treaba. Ceea ce-ar fi trebuit să fac şi până acum.

Singură, tremurând în întuneric, mă tot gândesc la lucrurile urâte pe care i le-am spus tatei înainte să plec din ţinut, la durerea din privirea lui când a intrat în biserică cu voalul. *„Vaer sa snill, tilgi meg*", mi-a şoptit când mi-a pus floarea de la peţitor în mână.

Mereu am crezut că m-a învăţat tot felul de lucruri din simplul interes egoist de a fi pregătit în momentul în care avea să i se nască un fiu, dar poate că a făcut-o pentru asta, ca să supravieţuiesc în anul meu de graţie. Poate că a făcut toate astea... pentru *mine.*

Ochii mi se umplu de lacrimi usturătoare. Vreau să mă ridic şi s-o iau la fugă, orice, numai să nu rămân aici, cu sentimentele mele, dar când mă dau jos din pat descopăr că picioarele îmi sunt moi, de parcă ar fi făcute din răşină. Mă împleticesc în faţă şi mă apuc de marginea mesei, încercând să-mi recapăt echilibrul. Masa începe să se încline, iar sticluţele se rostogolesc, cuţitele alunecă. O îndrept la timp, chiar înainte ca toate să se prăbuşească pe podea. În timp ce mă aplec peste masă, încercând să-mi trag suflarea, observ un carneţel în spatele genţii de piele uzate. Îl deschid şi găsesc schiţe cu muşchi şi vene, structuri scheletice, asemănătoare cu carneţelele pe care le ţine tata despre pacienţii lui. Dar când dau pagina la ultima însemnare, văd o diagramă a unei fete: fiecare aluniţă, fiecare cicatrice, fiecare pată marcate în detaliu, de la semnul sigiliului tatei pe talpa dreaptă până la cicatricea de pe interiorul coapsei stângi, rămasă de la un vaccin împotriva

vărsatului pe care mi l-a făcut tata vara trecută. Este o hartă a pielii mele, liniile mici indicând locurile în care va tăia. Ba are chiar şi o însemnare detaliată indicând care bucăţică din mine va merge în care sticlă. O sută în total. Mă înfior din cap până-n picioare.

Braconierul şi-a ţinut cuvântul dat tatălui meu. Dar, aşa cum a zis şi el, sunt chit acum.

Mă uit la cuţite, la pâlnia metalică, la cleşti, la ciocan... Mi se întoarce stomacul pe dos.

Poate doar se pregăteşte, în caz că mă răpune infecţia, dar fără îndoială că o parte din el mă vrea moartă. Îmi trec degetul peste dungile punctate ale genţii de piele şi mă tot gândesc la regula fundamentală a braconajului, la motivul pentru care ne jupoaie de vii, în loc să ne ucidă mai întâi. Cu cât durerea este mai mare, cu atât carnea este mai puternică. Îmi plec privirea spre sângele proaspăt care îmbibă bandajul. Poate că, la urma urmei, nu mi-a tratat rana. Poate că a agravat-o, ca să sufăr cât mai mult timp posibil.

Mă gândesc să-mi apuc pelerina şi să-mi asum riscul de a traversa pădurea, dar nu sunt în stare s-o fac.

Dacă vreau să supravieţuiesc, trebuie să mă considere nu un lucru, nu o pradă, ci o fiinţă umană.

Dar nu sunt atât de naivă încât să cred că nu am nevoie de un plan de rezervă.

Cu mâini tremurânde, pun la loc sticlele şi carneţelul şi apuc cel mai mic cuţit de pe masă. Mă târăsc înapoi în pat, trag pieile groase peste mine şi strecor cuţitul sub saltea, apoi exersez de nenumărate ori cum îl scot de acolo, până nu-mi mai simt braţul. Vreau să rămân trează, să-l aştept, să mă asigur că nu sare pe mine, dar ochii îmi sunt prea grei ca să-i ţin deschişi.

— *Vaer sa snill, tilgi meg,* şoptesc în vânt, sperând că va duce mesajul drept spre inima tatei, dar astea sunt gânduri magice şi nu îndrăznesc să mai am de-a face cu ele.

În schimb, jur să ajung acasă, să i-o spun eu însămi.

∴

Mă trezeşte sunetul de oase rupte.

Icnesc şi dau să mă întind după cuţit, dar apoi îmi dau seama că braconierul se află tocmai în partea cealaltă a încăperii, pe un scăunel din faţa mesei. Nu văd ce face, dar zăresc un picior de iepure atârnat peste margine. Mă aplec într-o parte a patului,

apuc oala şi vărs tot ce aveam în stomac.

Nici măcar nu tresare.

Îmi şterg amăreala de la gură şi mă las înapoi pe perna improvizată.

— Asta faci noaptea? Te duci să vânezi?

Mormăie ceva drept răspuns. Ar putea fi un da. Ar putea fi un nu. E limpede că nu are chef de vorbă, dar nu pot lăsa ca asta să mă oprească.

— Doar iepuri, sau vânezi şi alte lucruri?

Ştiu răspunsul, dar vreau să-l aud pe el rostindu-l.

Se holbează în spate la mine, mijindu-şi ochii negri.

— Orice făptură care-i îndeajuns de nesăbuită ca să mi se pună în cale.

— Pradă, şoptesc eu înfiorată. Aşa ne spuneţi, nu?

— Mai bine decât braconieri, cum ne spuneţi voi, mormăie el, şi chiar în acel moment rupe gâtul iepurelui.

— Ai un nume?

Încerc să mă ridic, dar durerea este încă insuportabilă.

— Altul decât „braconier”? răspunde el sec. Da. Am un nume.

Aştept să mi-l spună, dar nu o face.

— N-am de gând să te implor.

— Bine, zice el văzându-şi mai departe de iepure.

Sunetul răsuflării lui statornice şi picuratul constant al ţurţurilor de pe streşini mă înnebunesc, ca atunci când eşti singur în pădure, doar că nu sunt singură.

— Las-o baltă, oftez, mutându-mi privirea spre uşă.

— Ryker, îmi spune el cu blândeţe peste umăr.

— Ryker, repet. Ştiam asta. L-am auzit pe braconier spunându-ţi aşa. E un nume vechi, viking. *Det ere n fin kanin,* îi spun, încercând să stabilesc o legătură cu el, dar nu pare să înţeleagă.

Umărul îmi pulsează. Trupul mi se acoperă de o peliculă de sudoare rece.

— Cred că mi-ar mai prinde bine nişte medicament, zic peste câteva momente, pe un ton cât pot de plăcut.

— Nu, răspunde el, fără să se uite măcar la mine.

— De ce? izbucnesc. Mă doare. *Vrei* să mă doară?... Despre asta e vorba?

Cu faţa întoarsă spre mine, trage de blana iepurelui dintr-o mişcare lungă, continuă, relaxat, de parcă ar da jos un ciorap de

mătase.

— Nu mă sperii, murmur.

— Într-adevăr?

Lasă iepurele şi se ridică brusc, cu mâinile pătate de sânge. Când se aşază lângă mine îmi cobor uşor mâna spre marginea saltelei şi-mi strecor degetele sub ea, ca să simt mângâierea lamei, dar nu găsesc nimic.

— Asta cauţi? mă întreabă, scoţând lama mică din teaca legată la gleznă. Data viitoare când te mai dai jos din pat ca să-mi scotoceşti prin lucruri, ar trebui să te asiguri că nu laşi o dâră de sânge pe podea.

Întind mâna spre el, dar mi-o prinde.

— Păstrează-ţi energia. Vei avea nevoie de ea când te vei însănătoşi îndeajuns ca să te întorci la turmă.

Mă străduiesc să-mi eliberez mâna din strânsoarea lui.

— Nu mai ai nevoie de mac, îmi spune el dându-mi drumul. În momentul de faţă ar face mai mult rău decât bine. Acum ţine de zei. Fie vei trăi, fie vei muri.

— De ce faci asta? îl întreb, cu lacrimi grele şiroindu-mi pe chip. Am văzut carneţelul. Ţi-ai ţinut promisiunea făcută tatei, de mai multe ori. De ce nu m-ai ucis sau de ce nu m-ai lăsat să mor pur şi simplu?

O încruntătură adâncă i se formează deasupra nasului. Îmi dau seama că e prima oară când mă priveşte în ochi.

— Asta mă tot întreb şi eu. Dar când te-am văzut... pe gheaţă... mi-ai părut atât de...

— Neajutorată, şoptesc, dezgustată şi furioasă la gândul că asta m-a salvat.

— Nu, zice el, iar ochii îi sclipesc în lumina focului. Sfidătoare. Când ai lovit gheaţa cu toporul... A fost unul dintre cele mai îndrăzneţe lucruri pe care le-am văzut vreodată.

*

O lumină albă puternică se scurge pe la marginea pieii de bizon ce acoperă uşa.

— Văd că ai mai supravieţuit o noapte, zice el stând deasupra mea.

Hainele îi miros a zăpadă proaspătă şi a fum de lemn. Nu-mi dau seama dacă este încântat sau dezamăgit. Poate că nici el nu e sigur.

Mă aplec într-o parte ca să vărs. Împinge o găleată mai

aproape cu piciorul, dar nu este nevoie. E doar o cantitate mică de bale şi amăreală. Măruntaiele mele resping orice lucru acum, cât de mărunt.

— Ce mi se întâmplă?

— E de la infecţie.

Se aşază pe bancă să-mi inspecteze rana. Zici că are degetele de gheaţă.

Arunc o privire la carnea de un roşu furios şi trag brusc aer în piept, apoi spun:

— Nu vreau să mor aici.

— Atunci nu muri, zice el strângând tare de braţ, ca să scoată puroiul din cusături.

Capul îmi cade în faţă. Am impresia că voi leşina în orice clipă.

— Cum s-a întâmplat? mă întreabă pe un ton care mi se pare aspru, insistent.

Preţ de o clipă nu-mi amintesc, nu pot să-mi amintesc sau poate că nu vreau să-mi amintesc, dar apoi, încet, îmi aduc aminte, ca o străfulgerare de imagini: scalpul lui Gertie lucind în lumina lunii. Pădurea. Seminţele. Furtuna. Trupul Tamarei scos pe poartă, în timp ce se zvârcoleşte.

— Kiersten, şoptesc, cutremurată de durerea pe care mi-o stârneşte amintirea. Cu un topor.

În timp ce-mi tamponează marginile tăieturii cu hamamelis, mă întreabă:

— Ce i-ai făcut?

— Nu i-am *făcut* nimic! Bărbia începe să-mi tremure. Încerc să trag în sus de piei, ca să-mi ascund emoţia, dar nu am forţa necesară. Am vrut doar ca lucrurile să se îmbunătăţească, şoptesc. Am vrut ca lucrurile să fie... *altfel.*

— De ce?

Îmi înfăşoară umărul cu un bandaj curat. Nu cred că-l interesează prea tare răspunsul; probabil că vrea doar să mă facă să vorbesc, să rămân conştientă, dar oricum vreau să vorbesc. Vreau să-i spun cuiva povestea mea, în caz că...

— Visele, îi explic. Femeilor din ţinut nu le este îngăduit să viseze, dar eu de când mă ştiu am vise cu o fată.

Mă priveşte curios.

— Despre ea mă întrebai?

Nu-mi amintesc să-i fi vorbit despre ea; mă întreb ce altceva i-am mai spus în starea mea de confuzie, dar oricum nu mai

contează.

— Ştiu că pare o nebunie, dar pentru mine era reală. Mi-a arătat unele lucruri... M-a făcut să cred că viaţa ar putea fi altfel... Nu doar pentru fetele din anul de graţie, ci şi pentru muncitoare, pentru femeile din zona de trecere.

Se opreşte şi se holbează la mine.

— În asta constă magia ta?

— Nu, murmur clătinând din cap.

— Atunci ce crezi că înseamnă?

— Nu cred că mai înseamnă ceva. E doar o plăsmuire. Felul în care mi-am dorit să fie viaţa mea. Întind mâna după cosiţă, care-mi aduce mângâiere, şi o trag peste umăr, pipăind panglica roşie cu vârfurile degetelor. În ţinut, doar soţilor noştri le este îngăduit să ne vadă cu părul desfăcut, dar când am ajuns la tabără, fetele şi-au răsfirat cosiţele, ca simbol al faptului că şi-au acceptat magia. Eu am refuzat. De aceea s-au întors împotriva mea.

— De ce ai refuza să-ţi îmbrăţişezi magia? întreabă el, vizibil şocat.

Ochii mi se umplu de lacrimi de nu mai văd limpede, dar refuz să clipesc.

— Pentru că nu este reală.

Mi se pare periculos, dar necesar să o rostesc cu voce tare.

Îşi apasă încheietura mâinii pe fruntea mea şi îmi spune cu blândeţe;

— Trebuie neapărat să-ţi scădem febra.

Clatin din cap.

— Vorbesc serios. Nu ştiu dacă este ceva în aer, în apă sau în mâncare, dar le schimbă... Le face să vadă şi să simtă lucruri care nu sunt reale. Am păţit-o şi eu, dar când m-au alungat din tabără, m-am însănătoşit. Aveam mintea mai limpede.

— Când te-am găsit erai lihnită, sângerai...

— Le-ai văzut vreodată zburând? îl întreb ridicând tonul. Le-ai văzut vreodată dispărând din faţa ochilor tăi? Le-ai *văzut* vreodată făcând altceva... decât să moară? În cele din urmă, lacrimile mi se scurg fierbinţi pe chip.

— Bea asta, zice el, turnând o fiertură fierbinte dintr-un ibric.

Fac ochii mari.

— Am crezut că nu mai primesc...

— E coada şoricelului. N-o să-ţi aline durerea, dar s-ar putea

să te ajute cu febra.

Sorb din fiertură încercând să uit durerea din umăr şi să mă gândesc la orice altceva, dar mintea mi se întoarce mereu la familia mea. Un alt fel de durere. Surorile mele mai mici. Pun pariu că sunt îngrijorate de moarte pentru mine, îngrijorate de ce vor păţi dacă nu-mi găsesc cadavrul.

— Dacă mor... Promite-mi c-o să mă jupoi, îi spun după ce sorb din lichidul amărui. Îngăduie-mi o moarte onorabilă, ca surorile mele să nu fie pedepsite.

— Desigur, zice el fără să ezite.

— Desigur? Încerc să-mi ridic capul. Nu ai putea să spui: „Hei, nu vorbi aşa. Sunt convins c-o să supravieţuieşti”?

— Sunt obişnuit să spun ce gândesc. Spun întocmai ce vreau să zic, mă asigură el aşezând cana pe masă.

— Cred că e un adevărat lux. Râd şi mă acopăr mai bine cu pieile, dar nu e deloc amuzant. Nu cred că am putut face asta vreodată.

— De ce nu?

Încerc să mă concentrez, dar simt cum febra pune stăpânire pe mine.

— În ţinut, nimic nu e mai periculos ca o femeie care spune ce gândeşte. Asta s-a întâmplat cu Eva, ştii? De aceea am fost izgoniţi din rai. Suntem creaturi periculoase. Pline de farmece diavoleşti. Dacă ni se dă ocazia, ne vom folosi magia ca să-i ademenim pe bărbaţi în păcat, spre rău, spre distrugere. Îmi simt ochii grei, prea grei ca să mi-i mai dau în chip dramatic peste cap. De aceea ne trimit aici.

— Ca să scăpaţi de magie, zice el.

— Nu, şoptesc eu în timp ce adorm. Ca să ne zdrobească spiritul.

∴

Mă trezeşte un croncănit ce răsună din depărtare.

Ryker întinde mâna după cuţitul de la centură, apoi, răzgândindu-se, se cufundă iarăşi în umbre.

— Nu te duci? îl întreb.

— E prea departe. Chemarea se aude tocmai dinspre nord-vest.

Poate că aşa e, dar vreau să cred că nu e doar distanţa de vină, că poate a început să ne vadă cu alţi ochi.

În timp ce îngrijeşte focul, îmi întorc privirea spre sticlele

aliniate pe masă.

— Cum poţi s-o faci? îl întreb, iar vocea îmi pare uscată şi pustie. Cum poţi ucide nişte fete nevinovate?

— Nevinovate? Se răsuceşte să se uite fix la umărul meu. Nimeni nu este inocent în toată povestea asta. Tu ar trebui s-o ştii cel mai bine.

— A fost un accident.

— Accident sau nu, habar n-ai de ce sunt în stare. Blestemul. L-am văzut cu ochii mei. În timp ce scormoneşte focul, umerii încep să i se relaxeze. În plus, nimic din lumea asta nu este bătut în cuie. Din moarte se naşte viaţă... Aşa spune mereu mama, adaugă el încet.

— Ai o familie? îl întreb.

Nu ştiu de ce nu mi-a trecut niciodată prin minte că şi braconierii ar putea avea sentimente... O viaţă înainte de toate astea.

Dă să spună ceva, dar apoi îşi încleştează maxilarul.

— Uite ce e, nici eu nu vreau să fiu aici, aşa cum nici tu nu mă vrei aici, îi zic. Încerc doar să schimb câteva cuvinte, ca să treacă timpul mai uşor.

Tace în continuare.

— Cum vrei tu, pufnesc în cele din urmă.

— Am o mamă. Şase surori, zice el, holbându-se la figurinele de deasupra vetrei.

Le număr. Sunt şapte de toate. Crezusem că le reprezentau pe fetele pe care le-a ucis, dar acum mă gândesc că s-ar putea să fie familia lui.

— Şase surori? Vreau să-mi mişc corpul ca să văd mai bine, dar sunt încă prea slăbită. Nu credeam că femeile din zona de trecere au atât de mulţi copii, îi spun.

— Nu au. Pune ibricul pe foc. Nu sunt ale ei. Se uită spre mine, dar nu mă priveşte în ochi. Mama... le ia pe cele mici. Pe cele pe care nu le vrea nimeni.

Încerc să-mi dau seama ce vrea să spună. Când pricep, mi se pune un nod în gât şi abia de reuşesc să îngaim:

— Fete din ţinut? Fetele care sunt izgonite?

Se uită la flăcări, cu privirea pierdută parcă la mii de kilometri depărtare.

— Unele sunt atât de traumatizate, că nu vorbesc luni de zile. La început le-am urât, nu am înţeles, dar acum nu le mai

consider aşa.

— Adică pradă? îl întreb, cu vocea tremurându-mi de furie... de teamă. Şi *totuşi* ne vânaţi?

— Nu vânăm nimic, se răsteşte el. Am fost pedepsiţi să triem turma, suntem plătiţi cu bani grei ca să vă ducem carnea înapoi în ţinut. Taţii, fraţii, soţii, mamele şi surorile voastre... *Ei* sunt cei care vă mănâncă. Nu *noi.*

O senzaţie de greaţă îmi străbate tot corpul, iar ochii îmi lăcrimează.

— N-am ştiut că ţinutul este răspunzător pentru asta.

— Dacă plec, dacă nu devin braconier, familia mea nu va primi leafa mea... Vor muri de foame. Şi, mulţumită ţinutului, am multe guri de hrănit.

— Cine vă plăteşte? îl întreb, încercând să-mi controlez respiraţia... gândurile ameţitoare.

— Cei care vă trimit aici, zice el în timp ce toarnă fiertura aburindă într-o cană. În ultima zi a sezonului de vânătoare, ne aliniem în faţa porţii. Cei care se întorc cu mâinile goale primesc doar cât să nu le moară familiile de foame. Cei care au ucis, pe de altă parte, îşi aduc prada. Sticlele sunt numărate, sigiliile sunt verificate. Când carnea e sănătoasă, tăiată cum trebuie, primesc un sac cu aur, de ajuns ca să-şi ducă familiile în vest... Să plece de aici pentru totdeauna.

— Dar nu e nimic acolo... doar moarte.

— Sau poate asta vor ei să credem, şopteşte el ajutându-mă să-mi ridic capul ca să pot bea.

Un alt croncănit răsună din pădure, de data asta mai aproape. Mi se face pielea de găină.

— Cum o fac? îl întreb, privind spre intrare. Cum le ademenesc pe fete din tabără? Prin şiretlicuri?... Prin forţă brută?... Prin puterea convingerii?

Ryker pune zeama jos.

— Nu trebuie *să facem* nimic. Se uită la rana mea. O fac singure. Unele altora.

Îi simt cuvintele ca pe o altă lovitură de topor.

— Ai ucis vreodată o fată din anul de graţie? şoptesc; mi-e teamă să aflu răspunsul, dar mi-e teamă şi să nu întreb.

— Aproape, zice el în timp ce trage în sus pieile, învelindu-mă cu blândeţe. Dar mă bucur că nu am făcut-o.

∴

— Arzi toată, îmi spune aşternându-mi o cârpă rece pe frunte.

Mă chinui să deschid ochii şi să mă concentrez pe el sau pe orice lucru. Un zăngănit sumbru îmi atrage atenţia.

— Ce se aude? şoptesc.

— Vântul.

— Celălalt sunet. L-am mai auzit.

— Clopoţeii?

Mă cutremur din tot corpul.

— Nu-mi amintesc ca clopoţeii să sune aşa.

— Sunt făcuţi din oase.

— De ce? întreb, încercând să-mi ţin ochii deschişi.

— Anders... îi place să facă lucruri din oase.

Cred că am auzit bine, dar nu mai sunt sigură de nimic.

Întind mâna spre cârpa care-i acoperă gura.

— Trebuie să-ţi văd chipul, îi spun clănţănind din dinţi.

Mă opreşte şi-mi vâră braţul înapoi sub piei.

— E mai bine aşa.

— Nu trebuie să-ţi faci griji pentru mine... pentru cum voi reacţiona. Am văzut tot felul de diformităţi. Tata are o carte...

— Nu de-aceea. Îşi pleacă privirea. E interzis.

— De ce?

Încerc să-mi umezesc buzele, dar efortul nu face decât să mi le crape mai tare.

— Fără giulgiurile astea am fi lipsiţi de apărare împotriva magiei voastre, îmi răspunde el privindu-mă prin genele-i dese.

— Ţi-am mai spus, nu am pic de magie. Întind iarăşi mâna spre materialul transparent.

— Te înşeli, zice el îndoindu-mi degetele întinse spre palma transpirată. Ai mai multă decât ştii.

Mă tulbură cuvintele lui, felul în care le rosteşte; simt o căldură necunoscută în obraji. Vreau să-l contrazic, să-i spun că magia nu e reală, dar nu am energia necesară.

— Te rog, şoptesc. Nu vreau să mor fără să văd chipul celui care a încercat să mă salveze.

Mă scrutează fără să scoată o vorbă; mă întreb dacă m-a auzit.

Se aud doar zăpada alunecând de pe streaşină şi sfârâitul greoi al focului. În clipa următoare, începe să-şi desfacă giulgiul de culoarea cărbunelui. Inima îmi bate mai repede cu fiecare fâşie de piele expusă. Unghiul ascuţit al nasului, bărbia. Buzele

subţiri strânse, buclele castanii care-i atârnă haotic în jurul umerilor. Oare e arătos? Poate că nu după standardele ţinutului, dar mă holbez întruna la el.

∴

Când mă trezesc îl aud pe Ryker cântând încet. Stă cu spatele gol la mine, iar muşchii i se încordează sub piele în timp ce scormoneşte focul. E un cântec pe care l-am mai auzit în ţinut. Foarte tulburător. Probabil că l-a învăţat de la surorile lui.

Am părul ud, tot corpul umed, dar buzele şi limba îmi sunt la fel de uscate ca o bucată de scoarţă de sicomor. Încerc să spun ceva, să scot un cuvinţel măcar, dar nu-mi iese nimic pe gură. Mi-e atât de cald, de am impresia că mă frig încet pe un rug. Azvârl pieile de pe mine cu toată puterea.

Ryker tresare când acestea aterizează pe podea cu o bufnitură, însă nu se întinde după giulgiu.

Îngenunchează lângă mine, încruntat de îngrijorare, şi îşi pune încheietura mâinii pe fruntea mea. Jur că-i simt inima bătând pe craniu, sau poate că e inima mea, dar când îşi coboară privirea spre mine, trăsăturile i se îndulcesc şi zâmbeşte uşor, aproape imperceptibil.

— Nu mai ai febră.

— Apă, reuşesc să îngaim.

Ia apă dintr-o găleată şi mi-o duce la gură.

— Bea încet.

Prima gură e atât de bună, atât de rece, că-l apuc de mâini şi o dau pe toată pe gât. Jumătate din ea mi se scurge pe piept, dar nu-mi pasă. Sunt în viaţă. Îmi dezlipesc cămaşa de pe piele. *Cămaşa mea.* Cusăturile rudimentare, tivurile inegale. A cusut-o la loc pentru mine.

— Mulţumesc, îi spun în şoaptă.

— Nu-mi mulţumi încă. Încă nu mi-ai văzut munca.

Se apleacă deasupra mea ca să-mi desfacă bandajul de la umăr.

— Şi asta e tot munca ta? îl iscodesc, trecându-mi degetul mare peste cicatricea rozalie din partea de jos a abdomenului său.

Trage scurt aer în piept, iar pielea i se înfioară când îl ating.

— Eu sunt de vină? adaug, amintindu-mi că l-am atacat cu cuţitul când am încercat să evadez.

— Presupun că am rămas amândoi cu câte o amintire de la

celălalt.

Mă uit la braţul meu, la ce-a mai rămas din muşchiul de pe umăr, la cicatricele crestate, la pielea încreţită şi mă simt recunoscătoare. Mi-a salvat viaţa de nenumărate ori, dar nu trebuie să uit că tot braconier e, iar eu, tot o fată din anul de graţie.

— E zi? îl întreb, uitându-mă spre pielea tăbăcită care acoperă intrarea.

— Vrei să vezi?

— Chiar şi dacă m-aş putea mişca, nu e prea periculos?

Se întinde spre acoperiş şi deschide o trapă. Aud bucăţi de zăpadă moale prăbuşindu-se pe pământ.

Lumina soarelui mă orbeşte preţ de o clipă, dar nu-mi pasă. Suflarea de aer rece care vine dinspre apă pare să mă mai însufleţească. Simt miros de zăpadă topită, apă de lac, argilă şi cedru proaspăt tăiat.

Când vederea mi se limpezeşte, îl văd rulând fâşii de scoarţă de mesteacăn pe care le pune pe acoperiş.

— La ce foloseşte?

— Zăpada începe în sfârşit să se topească. Nu va lăsa apa să se depună.

Încă nu m-am obişnuit să-l văd fără giulgiu, dar îmi place.

— Ţi-e foame? mă întreabă el.

Mă gândesc mai bine de un minut, apoi spun:

— Sunt lihnită.

Ryker aruncă pe pat un sac cu nuci care se varsă, speriindu-mă.

— Trebuie să începi să pui muşchi, îmi spune punându-mi un spărgător de nuci din oţel în mâna stângă.

— Nu pot.

— Dacă ai avut putere să apuci cuţitul ascuns sub saltea, ai putere şi pentru asta.

— Aia a fost ca să nu mor.

— Şi asta la fel. Vrei să mori iar de foame? Să mănânci bucăţi de carne pe care ţi le arunc peste împrejmuire?

— Tu le-ai aruncat?

— Cine altcineva?

Eu crezusem că Hans, dar nu-i spun nimic.

— Trebuie să te pui pe treabă, zice Ryker. Să ai grijă de tine.

Mă ridic în şezut şi mă întind după o nucă. Încerc să folosesc

spărgătorul, strângând cât pot de tare, însă nu se vede nici măcar o adâncitură în coajă.

— Uite, aşa, zice el; sparge una fără pic de efort, apoi, rânjind, vâră miezul în gură.

Îmi chiorăie stomacul.

— Înţeleg ce vrei să faci, să ştii, îi spun încruntată. Când aveam cinci ani, m-am dus în livadă cu tata. El ajungea până sus la ramuri, să culeagă mere. L-am rugat să mă ridice, ca să-mi iau şi eu unul, dar a refuzat. Mi-a zis aşa: „Eşti îndeajuns de deşteaptă ca să-ţi iei singură". M-am înfuriat atunci pe el, dar a avut dreptate. În cele din urmă am luat un băţ lung şi am scuturat pomul cu el. Râzând la această amintire, adaug: Trebuie să recunosc, a fost cel mai gustos măr pe care l-am mâncat vreodată.

Zâmbeşte, dar văd ceva în ochii lui. Un strop de tristeţe... de regret.

— Ştii cine e tatăl tău? îl întreb.

— M-am născut în iunie, îmi spune, privindu-mă de parcă ar trebui să ştiu ce înseamnă asta.

— Eu, în aprilie.

— Se înţelege. Încăpăţânată. Îndărătnică. Încearc-o pe asta, mă îndeamnă dându-mi altă nucă, apoi continuă: M-am născut la nouă luni după ce braconierii s-au întors pentru un nou sezon de vânătoare.

— Ah, zic, simţind cum mă îmbujorez. Deci e braconier?

— *A fost* braconier.

— Îmi pare rău... A plecat dintre noi?

— Dacă te referi la faptul că a plecat peste munţi, atunci da. Mai sparge o nucă. A reuşit să ucidă o pradă, însă nu ne-a luat cu el. S-a oferit să ne ia pe mine şi pe mama, dar nu şi fetele. Mereu le-a văzut ca pe inamicele lui.

— Ca şi Anders? întreb, gândindu-mă la felul în care vorbea despre fetele din anul de graţie.

Ryker oftează adânc.

— Cu Anders e complicat. Mama lui a fost cândva o fată din anul de graţie. A scăpat de magia ei, aproape că a murit făcând-o, şi a rămas cu o cicatrice mare pe faţă, dar viitorului ei soţ nu i-a mai plăcut cum arăta, aşa că au izgonit-o.

— Ştiu povestea de la mama, şoptesc. A fost una dintre fetele Wendell.

Ridică din umeri.

— A ajuns să urască ţinutul, cu tot ce reprezenta. Şi-a crescut fiii la fel.

— A avut mai mulţi băieţi? întreb, ridicându-mă puţin mai sus.

— Lucru rar. Ştiu. I-a iubit. I-a răsfăţat. Mai ales pe William, fratele mai mic al lui Anders. Era mereu atât d*e... fericit.* Anders voia să ucidă o pradă pentru ca frăţiorul lui să nu fie nevoit să o facă. Şi acum nu mai sunt... Vocea i se stinge treptat.

— Blestemul?

Ryker încuviinţează din cap.

— Mama crede că totul s-a întâmplat cu un motiv, dar ea crede multe lucruri. Bănuiesc că dacă n-ar fi fost blestemul, dacă tatăl tău nu l-ar fi salvat pe Anders, nu am fi aici acum.

Îşi ridică privirea spre mine. Are ochii de culoarea zahărului ars. Nu mai observasem până acum.

Înghit în sec.

— Mama ta pare o femeie încântătoare. Spune-mi despre ea.

— E bună, frumoasă, plină de viaţă. Observ cum i se relaxează tot trupul în timp ce vorbeşte. În mod normal, se ţine ca o sârmă bine întinsă, pregătit pentru orice, dar acum încordarea pare să-i fi dispărut. Însă are şi momente proaste, continuă el. Munceşte din greu, ne poartă de grijă cât poate de mult, dar îmbătrâneşte. Înainte să plec de acasă, era responsabilitatea mea să le scot pe surorile mele din cabană când avea un vizitator... S-o ajut când avea nevoie să-şi revină.

— Să-şi revină?

Umerii i se încovoaie.

— Uneori are perioade în care plânge. Un nor întunecos care atârnă deasupra ei. Alteori e mai grav şi trebuie să chem tămăduitorul.

— În ce sens grav?

Încerc în continuare să sparg coaja, dar nu am forţa necesară.

— Soţiile sunt scutite de asta, spune el în timp ce mai desface o nucă. În timp ce voi le primiţi în pântece fiii, femeile din zona de trecere trebuie să le primească dorinţa. Furia. Mijeşte ochii. Anumiţi bărbaţi sunt acceptaţi într-o cabană doar dacă hrana e pe sfârşite.

Mă gândesc la toţi cei ca Tommy Pearson şi Moş Fallow din lume şi mă înfior.

— Sau mai rău, paznicii, adaugă el.

— Paznicii? Dar au fost operaţi. Nu au... în sfârşit reuşesc să sparg nuca.

Ridică din sprânceană; pare aproape amuzat de bolboroselile mele.

— Nu le castrează şi *minţile.* Ba, dimpotrivă, asta îi face şi mai răi.

— Cum anume? întreb, mulţumită că pot, în sfârşit, să mănânc ceva.

— Pentru că, orice ar face, nu pot fi niciodată cu adevărat... *satisfăcuţi.*

Mă gândesc la Hans, care plângea în casa de vindecare, cu gheaţa între picioare... La expresia lui de disperare cruntă când le-a adus acasă pe fetele din primul lui an de graţie, când cea pe care o iubea nu se număra printre ele. La ticul lui de a-şi freca pieptul în dreptul inimii, de parcă ar putea cumva să o repare. La mâna tremurândă cu care mi-a desprins panglica de pe stâlp. Poate că este adevărat pentru unii, dar nu şi pentru Hans.

— E ca şi cum ai spune că toţi braconierii sunt brute.

— Poate chiar suntem.

Îşi ridică privirea spre mine, încercând să-mi surprindă reacţia. Vrea să ştie ce cred despre el.

Dar mi-e teamă de ce mi-ar putea ieşi pe gură.

— Poftim, îmi spune.

Se întinde spre mine, punându-şi mâna peste a mea, ca să mă ajute să mai sparg o nucă. Poate că încă delirez de la febră sau mi s-a urcat la cap aerul curat, dar când îşi trage mâna degetele par să-mi atârne în eter, tânjind după întoarcerea lui.

PRIMĂVARA

Iarna care s-a abătut asupra noastră ca un leu a plecat ca un miel. Zăpada s-a topit sub un soare limpede şi blând. Păsările ciripesc, clorofila se simte în aer, iar luna e aproape plină. O văd în fiecare noapte cum creşte prin trapa din acoperiş, oglindind parcă sentimentele mele pentru Ryker. Uneori, când mă uit la el, simt că parcă mi se desface pieptul cu forţa, că parcă se măreşte ca să intre mai mult aer: mă doare, dar nu sunt convinsă că vreau să renunţ la această trăire.

Ca să avem o ocupaţie, să ne ţinem minţile angrenate şi mâinile curioase ocupate, eu şi Ryker aruncăm un pumnal de la unul la altul. La început abia de puteam să-mi îndoi degetele cât să apuc mânerul, dar am ajuns să mă pricep. Repede. Îl ajut şi să monteze capcane, un lucru manual care necesită o mână fermă şi care face apel la cu totul alţi muşchi. Ironic, Ryker mi-a zis că aş fi un braconier bunicel.

Când iese să vâneze, eu exersez statul în picioare, mersul; încerc să-mi întăresc picioarele, dar este şi un pretext ca să explorez spaţiul din jurul meu. E ordonat, fiecare colţişor pare să deservească un scop, dar pe ici-colo se văd câteva lucruşoare personale. O bucată de lemn în formă de rândunică, mai multe pietre lucioase pe care le-a adunat de pe ţărm. Figurinele mici pe care le ciopleşte când i se face dor de casă. La sfârşitul sezonului de vânătoare duce figurinele familiei lui, după care o ia de la început, ca să arate cât au crescut fetele peste an.

Noaptea vorbim ore întregi despre toate şi nimic. Mă învaţă despre ierburi; eu îl învăţ despre limbajul florilor. Ştie câte ceva de la Anders. E unul dintre lucrurile pe care mama lui Anders le-a păstrat din ţinut.

Sunt zile în care îmi este de ajuns să stau sub trapa deschisă din acoperiş, să simt aerul de primăvară cum îmi pătrunde în oase; alteori însă, tânjesc să fiu pe-afară, încep să mă mănânce tălpile de dorinţa de a explora, de a fi pe cont propriu. Să fiu răspunzătoare doar faţă de mine însămi. Dar lucrurile nu au stat niciodată aşa. Toţi răspundem în faţa cuiva.

Am convenit ca, de îndată ce mă simt mai bine, să mă întorc

în tabără.

Sunt mai bine acum, şi totuşi n-am plecat.

În clipa în care îi aud paşii pe treapta de jos, mă strecor înapoi în pat şi mă prefac a fi slăbită. Îmi spun că este o metodă de supravieţuire, pentru că aici am parte de un pat cald, de mâncare şi protecţie, dar ştiu că are de-a face cu mai mult de atât. Are de-a face cu el.

Nu ştiu care e culoarea lui favorită, imnul favorit, dacă preferă afinele sau murele încrucişate cu zmeură, dar ştiu cum îşi încleştează maxilarul când se gândeşte, cum i se ridică şi coboară pieptul chiar înainte să adoarmă, cum îi sună paşii pe pământul din pădure, îi ştiu mirosul pielii, de sare, mosc, apă de lac şi pin.

Provenim din lumi cu totul diferite, dar mă simt mai aproape de el ca de oricine altcineva.

Nu vorbim despre viitor sau despre trecut, aşa că e uşor să mă prefac. Când pleacă la vânătoare, îmi spun doar că pleacă la muncă, poate pe o insulă vecină. Sau uneori mă prefac că suntem exilaţi, că ne ascundem de nişte forţe ale răului, lucru care nu este tocmai greşit, dar chiar şi aşa mi se pare prea la limită. Periculos.

La amurg, în clipa aceea umbrită dintre somn şi vise, atunci mă doare cel mai tare. Când realitatea se târăşte ca un vierme între noi.

În momentele de slăbiciune, îmi îngădui să-mi închipui că am putea găsi o cale. Poate că am reuşi să ne întâlnim în pădurea nordică în fiecare an, în ziua în care se ţine ceremonia ridicării voalului, însă n-ar fi niciodată de ajuns.

Adevărul este că, dacă nu mă întorc în ţinut la sfârşitul anului de graţie, surorile mele vor fi pedepsite în locul meu, iar dacă el dispare, familia lui nu-i va primi leafa. Vor muri de foame.

Poate că eu şi Ryker suntem în multe feluri, dar nu am putea niciodată să-i rănim pe cei pe care îi iubim.

Va trebui să se sfârşească înainte să înceapă măcar.

∴

În seara aceasta, la întoarcere, îşi dă jos giulgiul, cizmele, îşi desface cuţitele, îşi trage cămaşa peste cap, o agaţă lângă vatră şi apoi se opreşte. Probabil că vrea să fie sigur că dorm înainte să-şi desfacă nasturii de la pantaloni. Închid ochii şi răsuflu cât mai uniform. Când îi aud căzând pe podea, nu pot să nu mă uit.

Îmi amintesc ce tare m-am temut când l-am văzut aşa în prima noapte în care m-a adus aici. Am văzut violenţă în cicatricele de pe trupul lui, forţă brută în felul în care i se mişcau muşchii pe sub piele, dar acum văd altceva. Putere, dar şi înfrânare. Cicatrice, dar şi vindecare.

Îngenunchează lângă pat şi îşi apasă încheietura mâinii pe fruntea mea. Din obişnuinţă, sau poate e un pretext ca să mă atingă. Oricum ar fi, nu mă deranjează.

Mă prefac că mă trezesc.

Apucă o piele din apropiere şi se acoperă.

— Sper că nu te-am speriat, îmi spune, cu gâtul şi obrajii îmbujoraţi.

— Nu mă sperii, şoptesc.

Mă priveşte drept în ochi, iar ceea ce ar trebui să fie un gest inofensiv pare de-a dreptul electric.

— Ryker, eşti acolo? răzbate o voce prin aerul dintre noi.

Îşi pune degetul pe buzele mele, ca să tac din gură, dar nu cred că aş putea scoate vreun sunet nici să vreau.

Ryker reacţionează doar când se aude cum cineva pune piciorul pe prima treaptă a scării. Se ridică brusc şi zice:

— Hei, Anders, iartă-mă, dormeam. Îmi cere scuze din priviri şi iese pe după pielea care acoperă uşa.

— Mai nou porţi doar o piele de iepure? întreabă Anders glumeţ.

— Aşa se pare, râde Ryker agitat.

— Ned a prins una lângă gardul de est.

Mă ridic în şezut, dreaptă ca săgeata. Probabil că de aceea am auzit un croncănit noaptea trecută.

— Nu prea avea deloc carne pe ea şi creierii îi erau terci, dar Ned s-a aranjat pe viaţă. Pierzi multe. E a şaisprezecea la care dormi.

— *Şaisprezece,* îngaim uluită.

— Cad mult mai repede ca de obicei. Martin zice că magia e foarte puternică anul ăsta.

— Aşa să fie? răspunde Ryker, dar simt neliniştea din vocea lui, ceea ce înseamnă că probabil şi Anders o simte.

Îl aud cum mai urcă o treaptă.

— Cum ţi-a mers cu lâna aia?

— Lână?

Privirea îmi fuge la pelerină, care atârnă lângă vatră.

— Mi-ai dat la schimb o piele de elan pe ea, ai uitat?

— Ah, da, numai bună de o geantă pentru ierburi.

— Dă să văd.

Braconierul mai urcă o treaptă, iar pe mine mă cuprinde un val de panică. Dacă ajunge până sus, trebuie să fiu pregătită să fug... Sau să lupt.

— Nu m-am apucat încă, îi explică Ryker, dar o voi face de îndată ce se mai răceşte vremea.

Mă ridic cât pot de uşor şi străbat pe vârfuri încăperea, ca să-mi iau pelerina şi cizmele. Podeaua geme adânc.

Urmează o pauză ciudată. Mă aştept ca Anders să urce în goană scara, ca să vadă ce se petrece; în schimb, îl aud spunând:

— Ştii că azi se face un an de când am fost blestemat... De când m-ai dus acasă.

— Aşa e, răspunde Ryker, uşor zăpăcit.

— Am crezut c-o să mor.

— Dar ai scăpat. Ai supravieţuit.

— Îmi sunt datoare, zice Anders, şi vocea i se întunecă. Mi-au ucis întreaga familie. Îmi trebuie o singură lovitură directă. Am avea mai multe şanse dacă ai fi aici, cu mine. Ne trebuie doar o pradă şi putem să ne luăm familia şi să plecăm de aici pentru totdeauna. Aşa cum am plănuit.

— Uită-te la cer, îi spune Ryker şi e limpede că încearcă să schimbe subiectul. Sau poate că încearcă să tragă de timp pentru mine.

Mă încalţ cu cizmele şi apuc un cuţit de pe masă.

— Da. Vremea se schimbă repede, răspunde Anders. Păsările zboară jos. Am face bine să închidem trapele şi răsuflătorile. Primăvara o să se-ncheie în forţă.

Răsuflu tremurat când îl aud pe Anders cum coboară de pe scară şi sare pe pământ.

— Hei, strigă el. Ştii că-mi poţi spune orice. Orice s-ar întâmpla cu tine, sunt aici. Orice ai nevoie.

În timp ce ei îşi iau rămas-bun, mă aşez pe marginea patului, cu cizmele în picioare, cu pelerina înfăşurată în jurul umerilor, cu tot trupul acoperit de transpiraţie.

— Îmi pare rău, îmi zice Ryker în şoaptă când se întoarce; mă gândesc că e prima dată când îmi cere iertare.

— Mă întreb cine a murit noaptea trecută, îi spun la fel de

încet. Ar fi putut fi Nanette sau Molly sau Helen...

Îmi dă jos cizmele.

— Sau poate Ravenna, Katie sau Jessica.

Îmi dă jos pelerina.

— Becca, Lucy, Martha... *Gertie...* şoptesc, iar bărbia începe să-mi tremure. Nu merită asta. Nu-i sunt datoare cu vieţile lor.

Îmi trage cuţitul din mână şi se aşază lângă mine.

— Ştiu că ţi-e greu, însă habar n-ai ce poate face prada... Adică fetele, se corectează el. Când l-am găsit pe Anders anul trecut, era aproape mort. A început cu o urticarie în jurul muşcăturii care, până să ajung cu el în zona de trecere, i s-a răspândit pe tot corpul. Avea febră, vomita sânge, băşici albe care se spărgeau la atingere. Într-o săptămână i-a murit toată familia.

— Băşici albe? spun, ştergându-mi lacrimile cu dosul palmei. Cât nişte boabe de mazăre de primăvară?

— Le-ai văzut şi tu?

— Anders are cumva cicatrice? îl întreb, încercând să-mi controlez respiraţia.

— Da, îmi răspunde el precaut.

— Ca aceea de pe coapsa mea?

Se gândeşte preţ de un minut, apoi, îmbujorat, încuviinţează din cap.

— E de la vaccinul pe care mi l-a făcut tata.

— Şi eu am una, zice el, arătând spre o pată mică de pe dosul umărului.

— Ţi-a făcut tata vreo injecţie? îl întreb, trecându-mi degetul mare peste cicatricea lui.

— Da. După ce am căzut la învoială.

Şi atunci îmi aduc aminte. Urechea din sticla de la spiţerie, cea acoperită cu pustule. Tata nu o cumpăra pentru el, nici măcar pentru mama, ci pentru *asta.*

— Nu e un blestem, şoptesc, în timp ce lacrimile îmi curg şiroaie pe obraji. E vărsat negru. Un virus. Nu ştiu de ce nu mi-am dat seama mai repede, dar tata lucrează de ani de zile la un tratament. Trebuie să le spui şi celorlalţi! exclam sărind în picioare. Dacă te duci la ei şi le spui adevărul, o să se oprească.

Ryker clatină din cap.

— Nu m-ar crede niciodată; şi chiar dacă ar face-o... Gândeşte-te puţin... Pe faţă i se citeşte groaza. Dacă vor crede

că blestemul nu e real, ce i-ar împiedica să treacă dincolo de împrejmuire şi să le vâneze? Ar muri toate până la răsăritul soarelui.

Mă prăbuşesc înapoi pe pat. Nu ştiu cât timp rămânem aşa, unul lângă celălalt, dar cei câţiva centimetri care ne despart ar putea la fel de bine să fie un kilometru întreg.

∴

— Ryker, şoptesc în întuneric.

Focul aproape că s-a stins, ultimele bucăţi de jăratic sunt şi ele pe moarte. Pentru o clipă mă întreb dacă a plecat deja să vâneze, dar îi văd creştetul capului când mă uit spre intrare. Stă pe podea, lângă mine, sprijinit de saltea. Îmi dau seama după cum respiră că doarme adânc.

Ştiu că nu trebuie s-o fac, dar întind mâna şi-i ating părul. Mă năpădeşte un val de căldură când îmi trec degetele peste şuviţele ondulate. L-am atins pe Michael pe păr de un milion de ori în ţinut şi nu am simţit niciodată aşa ceva. Deşi sunt conştientă că ar trebui să mă opresc, mă trezesc că-mi înfig degetele şi mai adânc în pletele lui.

Ryker tresare şi se ridică în şezut.

Îmi strâng mâna pumn şi încerc să-mi controlez respiraţia.

— Un alt coşmar? îl întreb.

— Încearcă să adormi la loc, şopteşte el, cu privirea pierdută în întuneric.

— Ce visezi?

— Nu contează. Sunt doar vise.

Ştiu că probabil are dreptate, dar mă doare când spune asta, mai ales că eu i-am mărturisit despre fata din visele mele, despre ce înseamnă pentru mine.

De parcă şi-ar da seama ce simt, îşi forţează umerii să se relaxeze şi se sprijină de pat, cu ochii pironiţi pe intrare.

— Sunt în pădure. Văd apă. E aproape, dar nu reuşesc să ajung la ea.

— Ce faci acolo? îl întreb, insuflându-i mirosul moscat.

— Caut ceva... *aştept* ceva... dar nu ştiu ce anume. Străbat pădurea, dar fără să scot vreun sunet, fără să las urme. Un cerb vine spre mine printre copaci. Scot cea mai bună lamă pe care o am, însă animalul trece prin mine. În lumina focului, văd cum mărul lui Adam i se lasă în jos. Îl ascult vorbindu-mi pe acelaşi ton coborât: Şi când mă trezesc, mă încearcă o senzaţie

îngrozitoare, ca o durere în măruntaie, şi am impresia că nu voi pleca niciodată din pădure. Că nu voi ajunge niciodată pe ţărm. Că voi fi singur... pe vecie.

Vreau să întind mâna, să-l ating iarăşi. Vreau să-i spun că sunt aici, că nu e singur, dar la ce folos? Indiferent cum am ajuns împreună, el va fi mereu un braconier. Eu voi fi mereu pradă. Nimic nu va schimba vreodată asta. De cum voi sări gardul înapoi, toate astea vor fi doar un vis.

Un vis minunat şi teribil.

∴

La trezire, văd că Ryker a montat o saulă cu cârlige de pescuit într-un colţ al cabanei şi a atârnat piei pe ea, ca să ascundă o cadă mică din metal plină cu apă aburindă.

— M-am gândit că ai vrea să faci o baie, zice el.

Îmi desprind cămaşa de pielea umedă, îmi vâr bărbia în piept şi adulmec. S-a gândit bine.

În timp ce se ocupă de vatră, mă strecor în spatele pieilor. Acolo mă aşteaptă un borcănel cu ulei de arbore de ceai şi un pieptăn din lemn de tec.

Mă uit printre piei. Mi se pare o prostie. M-a văzut goală de o sută de ori. Pentru numele lui Dumnezeu, doar are o hartă a pielii mele! Însă lucrurile stau cu totul altfel acum.

Îmi dau jos cămaşa şi intru în cadă. Se aude un tunet, iar cada din cositor se cutremură sub mine.

— Anders avea dreptate în legătură cu furtuna, îi zic.

Îmi trag panglica din păr şi oftez mai prelung ca niciodată. Mă simt prost că i-am dat peste mână când a încercat să mi-o dea jos când am ajuns aici. Nu ştiu sigur dacă din pricina tradiţiei sau a ideii de magie, dar îmi dau seama cât de impregnat este ţinutul în mine.

Mă scufund în apă. E atât de fierbinte, că mă tem că-mi va opări pielea, dar senzaţia e prea plăcută ca să mă opresc. Nu-mi închipui câte ibrice cu apă a trebuit să fiarbă ca să o umple.

În timp ce-mi frec părul cu ulei de arbore de ceai simt ceva trecându-mi pe lângă picior. Sunt pe cale să sar din cadă, când văd că este de fapt o petală de floare. Respir rapid. Trandafiri sălbatici. În ţinut, să faci baie cu flori este un păcat, o perversiune, şi se pedepseşte prin biciuire.

— E totul în regulă? mă întreabă el. Suntem foarte bine conectaţi acum. Probabil că a auzit că mi s-a schimbat

respiraţia.

— Sunt petale de trandafir în apă, îi spun, încercând să par cât mai calmă.

— Se numeşte baie parfumată. Cică e bună pentru piele. M-am gândit că s-ar putea să te ajute cu cicatricele, dar le pot scoate dacă nu...

— Nu. Desigur. Foarte amabil din partea ta.

Îmi dau ochii peste cap. Cum pot spune asemenea prostii? E ca şi când aş accepta să mă sprijin de braţul unui gentilom ca să trec peste o băltoacă pe care aş putea foarte bine să o trec şi singură.

Mă scufund înapoi în apă şi încerc să evit să ating petalele, dar trebuie să recunosc că este plăcut.

Un alt tunet răsună tremurător sub mine, făcându-mă să mă încordez. Îmi amintesc de ultima furtună. Nu s-a sfârşit prea bine. Îmi scurg apă cu trandafiri peste cicatricea de pe umăr şi încerc să mă gândesc la altceva. Orice altceva.

— Ai vreo poreclă? îl întreb.

— Ce-i aia?

— Cum ar fi Ry sau Ryker Striker sau...

— Nu. Râde uşor. Nu cred că l-am mai auzit râzând până acum. Tu ai?

Ridic din umeri. S-ar părea că durerea din umăr s-a redus atât de tare, încât abia de mai tresar când îl mişc.

— Unii îmi spun Tierney cea Teribilă.

— Şi eşti teribilă?

— Probabil că da. Zâmbesc şi mă afund şi mai tare în apă.

— Cine ţi-a dat voalul?

Întrebarea mă ia prin surprindere.

— Un băiat foarte nesăbuit. Îl cercetez cu privirea prin despicătura dintre piei şi îl văd încleştându-şi maxilarul. De ce?

— Eram doar curios.

— Nu credeai că ar fi cineva îndeajuns de nebun ca să-mi dea un voal? zic în timp ce-mi răsucesc părul ca să-l storc.

— Nu am spus aşa ceva, răspunde el, cu ochii la focul tot mai slab.

Încep să mă pieptăn.

— Îl cheamă Michael. Michael Welk. Tatăl lui deţine spiţeria. Va fi următorul şef al consiliului.

— O spui de parcă ar fi un lucru rău. Mă priveşte cu atenţie.

Ce e în neregulă cu el?

— Nu e nimic *în neregulă* cu el, zic eu şi încep să-mi împletesc panglica înapoi în cosiţă. Mi-a fost cel mai bun prieten încă din copilărie. De aceea am crezut că mă înţelege. Ştia că nu vreau să fiu soţie. Ştia despre visele mele. Când mi-a ridicat voalul, mi-a venit să-l pocnesc în faţă. Şi apoi a avut cutezanţa să îmi spună că m-a iubit dintotdeauna... Că nu trebuie să mă schimb pentru el.

— Poate că spune adevărul. Poate că vrea să te ajute. Îmbrânceşte buştenii, apoi adaugă: Mi se pare că te-ar fi putut da de gol oricând pentru că visai, dar a ales să te protejeze. Pare a fi un om de treabă.

Termin de legat cosiţa şi mă uit urât la el prin despicătură.

— Tu de partea cui eşti?

— A mea. Mă priveşte drept în ochi. Mereu de partea mea. Se întoarce la vatră, dar îmi dau seama că e cu mintea în altă parte. Poate că ai şansa să schimbi lucrurile, îmi spune. Să le poţi ajuta şi pe femeile din zona de trecere. Cum face uzurpatoarea.

— Ştii despre uzurpatoare? Sar din baie şi îmi trag cămaşa pe mine. Ai văzut-o? Mă alătur lui, lângă rămăşiţele focului care ard înăbuşit.

— Nu. Mă măsoară cu privirea, apoi reia: Dar am auzit că se întâlnesc cu ea la graniţă, într-un luminiş ascuns. Stau împreună în cerc, ţinându-se de mâini, şi vorbesc până noaptea târziu.

— Cine ţi-a spus?

Întinde mâna şi prinde un strop de apă care picură din capătul cosiţei mele.

— Rachelle... spune, privindu-mă printre gene. O fată pe care o ştiu.

— Ah! exclam, pe un ton mai tăios decât am intenţionat. E... Ai... pe cineva acasă? mă bâlbâi.

Mă priveşte ciudat.

— Suntem vânători. Ducem o viaţă de nomazi. Nu ni se îngăduie să ne ataşăm... Să ne răspândim sămânţa de bastarzi.

Fără să vreau, îmi cobor privirea spre pantalonii lui.

— Deci sunteţi ca paznicii?

— Nu. Se foieşte la gândul acesta. Sunt... întreg.

— Deci niciodată nu ai...

— Ba bineînţeles că da! Colţurile gurii i se încreţesc în sus. Pe

cine crezi că exersează femeile?

— Dar credeam că nu vi se permite să vă înmulţiţi.

— Sunt multe alte moduri în care poţi fi cu o femeie. În plus, îşi cunosc trupurile. Ştiu când sunt fertile.

Îmi simt faţa arzându-mi. Nu ştiu sigur de ce mă deranjează. Fetele din ţinut fac la fel pe pajişte, când încearcă să prindă în laţ un soţ. Dar acum mi se pare diferit. Din cine ştie ce motiv, mă tot gândesc la fata din litografia lui Gertie. Oare cu asta este obişnuit? Oare cum este pentru ei?

— În fiecare an mergem acasă câteva zile, între sezoanele de vânătoare, dar eu mă voi întoarce la mama şi surorile mele. Deci nu. Privirea lui insistentă îmi taie răsuflarea. Nu mă aşteaptă nimeni special acasă.

Mă prefac a fi interesată de cusăturile de la cămaşa mea, orice ca să-mi distragă atenţia de la dorinţa nărăvaşă care-mi curge prin sânge, dar până şi cusăturile îmi amintesc de mâinile lui, de faptul că a cusut-o la loc pentru mine, ca să mă simt mai în largul meu. Îmi tot spun că nu m-a ucis doar pentru că a căzut la învoială cu tata, dar nu pare să mai conteze. Poate e din pricina spaţiului mic, a faptului că m-a salvat de nenumărate ori sau poate că mă simt aşa din cauza fructului interzis, dar nu mă mai gândesc să plec de aici. Nu mă mai gândesc să mă întorc acasă. Mă întreb cum s-ar simţi... atingerea buzelor lui... Pielea lui pe a mea.

O rafală puternică de vânt suflă prin coşul de fum şi împroaşcă tăciuni încinşi spre noi. Ryker mă ia în braţe şi mă aruncă pe pat.

În timp ce stinge scânteile de pe pielea mea, nu ţip de durere. Nu scot un sunet. Simt doar greutatea corpului lui sprijinindu-se de al meu.

— Uşurel, Tierney.

Îmi ridică o şuviţă umedă de pe claviculă, apoi îmi suflă uşor pe piele. Cred că încearcă să mă răcorească, dar nu face decât să aţâţe ceva din adâncul meu. E un alt fel de căldură. Pe care nu ştiu cum s-o sting. Pe care nici nu sunt convinsă că vreau s-o sting.

Înmoaie o pânză într-un borcan cu apă cu aloe şi o trece peste urmele mici de arsură de pe gâtul meu. Privirea mi se pierde în contururile perfect definite ale feţei lui. Se opreşte la marginea dantelată a cămăşii; o picătură de apă mi se prelinge în jos pe

piept. Urmează o pauză încărcată.

Vreau s-o ignor, să mă prefac că nu se întâmplă, dar în clipa asta îmi doresc să nu-mi fi cârpit furoul. Îmi doresc să nu fi fost nimic între noi.

Mă priveşte în ochi cu aceeaşi intensitate ca atunci când ne-am cunoscut prima dată, dar ceea ce mi s-a părut cândva a fi furie, ştiu acum că este de fapt teamă.

— Ţi-e teamă de mine? şoptesc. De magia mea?

— Nu mi-e teamă de tine, murmură el privindu-mi buzele. Mi-e teamă de felul în care mă faci să mă simt.

În timp ce ne privim în ochi, lumea din jurul nostru dispare. Uit de fetele din tabără, de braconierii care ne vânează. Uit de visele mele, de lumea la care va trebui să mă întorc la toamnă.

Vreau să mă pierd.

Înţeleg de ce fetele din tabără se agaţă de magia lor. Din acelaşi motiv pentru care eu mă agăţ de clipa aceasta. Toate tânjim să evadăm. Să avem un răgaz de la viaţa care ne-a fost rânduită.

În clipa asta, e tot ce am. Şi sunt moduri mult mai rele de a-ţi petrece timpul.

Nu ştiu sigur dacă eu îmi ridic capul sau dacă el se apleacă în faţă, dar suntem atât de aproape acum, că-i simt răsuflarea pulsându-mi pe piele.

Când îşi trece buzele peste ale mele, simt cum un val de căldură îmi străbate corpul, iar când ni se ating limbile, ceva dinlăuntrul meu pune stăpânire pe mine.

Îmi înfig mâinile în părul lui, mă înfăşor în jurul lui, îl trag spre mine... şi simt deodată cum îl smulge ceva din braţele mele.

∴

Un băiat cu o privire nebună stă la capătul patului şi îl ţine pe Ryker. Giulgiul i-a alunecat de pe faţă, dând la iveală mai multe cicatrice mici pe obraji. *Anders.*

— Ştiam eu că s-a petrecut ceva, gâfâie el. Te-a muşcat?

— Nu e ceea ce pare. Ryker mă priveşte rugător.

— Nu te uita la ea. Probabil că şi-a folosit magia pe tine. Du-te şi ia-ţi repede giulgiul, înainte să facă ceva şi mai rău.

Ryker oftează prelung.

— Mă duc după giulgiu.

Anders îi dă drumul şi scoate o lamă din teaca de la centură. În timp ce se apropie cu paşi apăsaţi de mine, Ryker se întinde

după pânza de culoarea cărbunelui de lângă vatră. Mă întreb dacă chiar crede... că l-am vrăjit cumva.

Mă trag în spate pe pat până ajung la perete şi chiar atunci îl văd pe Ryker ducându-se în spatele lui Anders, prinzându-l de încheietura mâinii, răsucindu-i braţul la spate şi forţându-l să dea drumul la lamă. Înainte ca Anders să apuce măcar să reacţioneze, Ryker îi leagă mâinile la spate şi-i pune lama la gât.

— Nu mă obliga să te rănesc.

— Ce faci? îngaimă Anders zbătându-se să se elibereze din prinsoare. Nu am de gând să ţi-o *iau.* E prada *ta.*

Ryker împinge cu piciorul scăunelul de lângă masa plină cu cuţite până în faţa vetrei.

— Vreau să-ţi explic.

— N-ai ce explica. Te-a vrăjit. E limpede pentru oricine.

— Nu m-a vrăjit, spune Ryker obligându-l să se aşeze.

Din păcate, Anders mă vede acum limpede şi profită de acest lucru ca să-mi arunce priviri tăioase.

— O cheamă Tierney.

Anders clatină din cap cu putere.

— Nu are un nume. E pradă. Şi atât.

— E fiica doctorului James. Bărbatul care ţi-a salvat viaţa.

— Şi?

— Şi... îi suntem datori.

Anders izbucneşte într-un râs sugrumat.

— Şi o s-o ţii... ca pe un animal de casă?

— Încă nu ştiu ce voi face.

— Uite ce e, zice Anders pe un ton mai blând. Pricep, te simţi singur. Toţi ne simţim singuri. Dar va trebui s-o ucizi în cele din urmă. Sau ai putea să mă laşi pe mine s-o fac. Privirea i se luminează. Poţi s-o ţii până la sfârşitul sezonului, iar când ai terminat...

— Nu vreau s-o ucid, spune Ryker. Vreau să fiu cu ea.

Mărturisirea lui mă uimeşte aproape la fel de mult ca pe Anders.

— Doar nu vorbeşti serios!? bâiguie el. Suntem braconieri. Am depus un jurământ.

— Sunt alte jurăminte mai presus de ăsta. Ryker se uită spre mine şi tot ce vreau e să mă fac una cu peretele. Am spus mereu că vom pleca dacă se va ivi ocazia.

— *Ea* e ocazia noastră, zice Anders dând din cap spre mine.

Dacă o jupoi, putem să îţi ducem familia în vest, cum am plănuit. Poţi alege orice fată vrei din zona de trecere...

— Sunt şi alte moduri de a pleca, îi spune Ryker.

— Stai aşa... Doar nu... Anders se face pământiu la faţă. Doar nu te gândeşti să dezertezi, nu? Cum rămâne cu familia ta? Cu leafa ta? Vor muri de foame...

— Nu şi dacă le revendici ca fiind familia ta. Ryker se apleacă în faţă şi îl priveşte cu atenţie.

— Vorbeşti serios, oftează Anders cu ochii în lacrimi. Cum rămâne cu paznicii? Te-ai gândit la asta? L-am văzut pe unul dând târcoale. Vor aduce curând lemne ca să repare spărtura. Dacă o prind aici...

— N-o s-o prindă.

— Dacă nu cumva le spun eu, mormăie Anders.

Ryker se năpusteşte asupra lui şi-i plasează cuţitul atât de aproape de jugulară, încât aud cum se freacă lama de favoriţii lui Anders.

— Mai degrabă mor decât să las pe cineva să-i facă rău. Ai priceput?

— Cum rămâne cu mine? Anders îşi ridică privirea spre el şi aproape că simt cum i se frânge inima. Cum rămâne cu planurile noastre?

— Eşti fratele meu, spune Ryker luându-l pe după gât. Asta n-o să se schimbe niciodată. După ce ne stabilim, o să trimit după tine şi după familia mea.

— Crezi că puteţi să dispăreţi pur şi simplu la apus? zice Anders cu nările umflate.

— De ce nu? Este pământ din belşug. Sunt un vânător bun.

— Nu îndeajuns de bun, observă Anders privindu-mă încruntat.

— E cu mine acum. Ryker se pune în faţa lui, ca să nu se mai holbeze la mine. Întrebarea este dacă şi tu eşti de partea mea. Apucă mai strâns mânerul lamei. Trebuie să ştiu chiar acum.

— Sunt de partea ta, şopteşte Anders. Am fost mereu de partea ta, frate. Până la capăt.

Ryker se uită la mine, de parcă mi-ar cere aprobarea. Încuviinţez din cap. Nu ştiu ce altceva să fac.

În timp ce se apleacă să-şi dezlege prietenul, Ryker spune:

— Ştiu că îţi cer mult, dar se va sfârşi cu bine. O să vezi. Îl strânge de umeri şi apoi îi dă drumul.

În timp ce Anders se îndreaptă spre ieşire, mă pregătesc pentru orice reacţie din partea lui, dar s-ar părea că Ryker i-a potolit furia.

Anders se opreşte lângă uşă.

— Am lăsat un borcan cu pudră de cucută pe aici pe undeva. De-aia am venit... Am vrut să-ţi arăt. Furtuna a adus o grămadă la mal.

— O să se dea la un preţ grozav, spune Ryker entuziasmat.

— Mai este şi în al treilea golf. Am putea s-o tragem la mal împreună. Jumi-juma.

— Nu-i nevoie, poţi s-o ţii tu pe toată, dar o să te ajut s-o tragi la mal.

— Ai face una ca asta? întreabă Anders cu sfială.

— Încă suntem împreună în treaba asta, zice Ryker. Doar că acum suntem cu unul în plus.

Anders se uită la mine. Încă nu mă poate privi în ochi, dar e un început.

— Ne întâlnim în golf în zori, spune în cele din urmă, zâmbind uşor. Şi, preţ de o clipă, îl văd în el pe băiatul dulce despre care mi-a povestit Ryker.

∴

Încep numaidecât să fac curat prin cabană. Nu ştiu ce altceva să fac... cu mintea mea... cu trupul meu.

Ryker se sprijină de perete şi mă priveşte.

— Orice ai crede...

— Orice aş crede? Ce-aş putea să cred? Ridic giulgiul de pe podea. O, ştiu şi eu... că poate tocmai ce ai legat pe cineva cu asta? Pe cineva care voia să mă ucidă sau ca tu să mă ucizi sau să mă ucideţi împreună. De fapt... să *o* ucideţi.

O umbră de durere îi străbate chipul.

— Trebuie să înţelegi, zice el apropiindu-se de mine. Prada l-a dus dincolo de împrejmuire, l-au *muşcat,* crede că toată familia i-a fost ştearsă de pe faţa pământului din pricina blestemului... Dar o să se dea pe brazdă. Dă-i o şansă. N-ar face niciodată ceva cate să mă rănească.

— Nu pentru tine îmi fac griji. Trec pe lângă el, apuc scăunelul şi-l pun la loc lângă masă. Şi cum vine asta, că vrei *să fii* cu mine? spun pe un ton batjocoritor. Nu crezi că ar fi trebuit măcar să mă întrebi mai întâi? Sau te mulţumeşti să mă revendici, ca bărbaţii din ţinut?

— M-am gândit doar că... în regulă... fie, zice el, urmându-mă îndeaproape. Ne putem căsători, dacă e mai bine aşa.

— Nu! ţip eu.

Pornesc furioasă spre un alt colţ, dar e la numai câţiva paşi mai încolo. Nu am unde să mă duc. Dau din greşeală peste ceva care se rostogoleşte sub pat.

— Nu trebuie să te căsătoreşti cu mine, spune Ryker ridicându-şi mâinile. Doar că m-am gândit, ţinând cont de păr, de panglică şi de felul în care ai fost crescută, că ar fi... *important.*

Mă pun în patru labe şi mă întind sub pat ca să iau ce-oi fi răsturnat. E un borcan. Mintea îmi stă în loc când îl ridic în lumină.

— Încerc să vorbesc cu tine... Vrei să asculţi ce...

— Stai aşa. Asta e cucuta despre care vorbea Anders?

— Ai găsit-o, zice Ryker, întinzându-se după ea.

— Eşti *sigur* că asta e? O trag înapoi, forţându-l să mă privească în ochi.

— Absolut, spune el, evident surprins de intensitatea din vocea mea. Îţi dai seama după culoarea verde intensă şi din felul în care marginile se întind ca...

— Ce efecte ar avea asupra unei persoane?

— Nu m-am atins de ea, dar babele o folosesc în pădurile nordice ca să prezică viitorul. Şi o picătură de îţi pui pe limbă, o să ai viziuni. Spun că te conectează cu lumea spiritelor, de deasupra *şi* de dedesubt.

— Şi dacă ar fi folosită îndelung... Cum ar fi toată ziua... zi de zi?

— Ţi-ai pierde minţile.

Îmi acopăr gura cu mâinile, ca să nu icnesc, dar în zadar.

— Deci nu sunt nebună. Răsuflu apăsat. Nu pricepi? Mă apuc de el cu mâini tremurânde. Asta păţesc fetele din anul de graţie. Ştiam eu că trebuie să fie ceva... Apa, mâncarea, aerul... Dar *ele* sunt de vină... Algele... Sunt în fântână. Toate fetele beau din ea. Când eram în tabără, şi eu am băut din ea. Aveam ameţeli, simţeam lucruri pe piele care nu erau de fapt acolo. Dar după ce m-au izgonit în pădure şi am început să beau apă de sus, de la izvor, m-am simţit mai bine. Aveam mintea mai limpede. Ochii mi se umplu iarăşi de lacrimi. Nu e magie la mijloc... ci otravă.

Mă ridic şi încep să mă plimb încolo şi încoace prin cabană.

— Trebuie să afle. *Toată* lumea trebuie să afle.

Ryker clatină din cap.

— Nu ar conta.

— Cum poţi să spui aşa ceva? Ar conta nespus de mult. Nu şi-ar mai pierde minţile... Nu s-ar mai purta aşa. Anul de graţie s-ar putea sfârşi.

— Blestemul. Magia. Şi dacă ne-ar crede, nu ar *schimba* de fapt nimic. Câtă vreme va exista un preţ pus pe carnea voastră, vor exista mereu braconieri. Va exista mereu un an de graţie.

— Trebuie să putem face ceva, îi spun cu ochii umezi.

— Putem pleca, zice el ştergându-mi o lacrimă de pe obraz. Anul trecut, un vânător din nord ne-a adus un mesaj de la o familie pe care o cunoşteam. Au trecut de munţi, dincolo de câmpii, şi au ajuns la o aşezare unde bărbaţii şi femeile trăiesc cot la cot, ca egali. Unde sunt liberi.

Încerc să-mi închipui cum ar fi. Vreau să spun „da” cu toată fiinţa, să fug de durere, dar simt o senzaţie îngrozitoare din stomac până în gâtlej.

— Familiile noastre...

— Anders va avea grijă de familia mea. Vor primi leafa lui şi, de îndată ce ne aşezăm la casa noastră...

— Cum rămâne cu familia mea? Dacă nu-mi găsesc trupul, surorile mele vor fi pedepsite, trimise în zona de trecere.

— Dacă Michael e măcar pe jumătate bărbatul care spui că este, nu va îngădui să se întâmple una ca asta.

Mă zbârlesc când îi aud numele. Mi se pare cumva în neregulă să-l rostească Ryker.

— Să-l lăsăm pe el deoparte.

— Şi dacă ar fi trimise în zona de trecere, mama le-ar lua la ea.

— Dar se vor aştepta ca ele să...

— Doar după ce sângerează, spune el pe un ton prozaic.

— Şi după aceea? întreb, iar gândul mă pustieşte.

— După ce ne aşezăm la casa noastră, vom trimite după ele.

— Şi dacă nu ne *aşezăm* niciodată? În realitate, vreau să spun „dacă nu *trăim”;* m-am săturat să nu spun ce gândesc de fapt, aşa că-l mai întreb o dată: Şi dacă nu *supravieţuim*? Ce se va întâmpla cu ele?

— Vom supravieţui... Dar de ce este în regulă ca surorile mele să lucreze în zona de trecere şi ale tale nu?

— Nu este, murmur fâstâcită. Dar mi se face greaţă când mă gândesc că surorile mele vor fi nevoite să primească un bărbat din ţinut, pe cineva ca Tommy Pearson, sau pe orice alt individ care le-a mângâiat pe cap la biserică, le-a privit cântând în cor şi le-a văzut crescând.

— În noaptea aceea când te-am găsit pe gheaţă, erai gata să-ţi curmi viaţa, numai să nu ajungi pe mâna unui braconier. Şi atunci surorile tale ar fi fost trimise în zona de trecere. De ce eziţi acum?

— Nu eram întreagă la minte. Ridic vocea. Doar m-ai văzut... eram pe moarte.

Mă trage spre el şi îşi sprijină fruntea de a mea, oftând apăsat.

— Îmi pare rău. Nu a fost corect din partea mea.

Apropierea şi căldura lui îmi par un balsam alinător.

— Ai încredere în mine? mă întreabă peste câteva clipe.

— Da, îi răspund fără şovăire.

— Atunci, ai încredere că putem face asta. Avem timp să ne gândim la toate, dar până una, alta, fii sigură că voi găsi o cale. Pentru noi toţi.

— De ce îţi doreşti asta? îl întreb, cercetându-i chipul ca să găsesc răspunsuri.

Îşi trece degetele peste cosiţa mea, până ajunge la capătul panglicii de mătase roşie.

— Îmi doresc să te văd cu părul despletit, cu chipul luminat de soare.

*

Chiar înainte de ivirea zorilor, Ryker coboară pe scară ca să se întâlnească cu Anders. Pentru prima oară în nici nu mai ştiu cât timp, mă simt plină de speranţă. Stau întinsă în pat, îi inspir mirosul dens şi-mi închipui cum ar fi să fim împreună, ca soţ şi soţie, departe de ţinut, de toate astea. Mereu am crezut că aş putea să sper cel mult că voi ajunge să muncesc pe câmp. Nu mi-am închipuit nicicând mai mult de atât. Pot să-mi zic că am făcut-o pentru că sunt realistă, dar adevărul este că sunt o laşă. Nu poţi suferi dacă nu încerci. Nu ştiu exact când s-a întâmplat, când am încetat să mai sper. Poate pe la prima sângerare, acel prim semn apăsător care ne aminteşte de locul nostru în această lume. Dar cred că sunt gata să încep să lupt pentru mai mult de atât.

Îl aud pe Ryker urcând scara şi sar din pat. Probabil că a uitat ceva, dar mă bucur. Îl voi surprinde, îi voi spune da, dar de după acoperitoarea de la uşă se iveşte o siluetă învăluită în întuneric. Înainte să apuc să iau un cuţit, m-a şi ţintuit la perete şi mă împinge cu mânerul lamei în trahee.

— Anders...

Încerc să mă eliberez, dar mă apăsă şi mai tare.

— Nu vorbi. Ascultă doar. În noaptea asta, când luna este în cel mai înalt punct pe cer, vei pleca.

Pipăi orbeşte pereţii din spatele meu, căutând cu disperare vreun obiect pe care să-l folosesc ca armă.

— La piciorul scării vei găsi o lumânare şi un giulgiu.

Mă zbat, încercând să-l prind de braţ, însă e zadarnic.

— Mă voi asigura că ai drum liber şi însemnat până la spărtura din gard. Acolo îţi vei da jos giulgiul şi-l vei lăsa, după care te vei târî înapoi în groapa ta, unde ţi-e locul.

— Ryker... bolborosesc. Te va ucide.

— Trebuie să ştii că mă voi întoarce în zori, cu toţi braconierii din tabără. Dacă nu ai plecat până atunci şi Ryker alege să te protejeze, n-o să-i pot opri.

— N-o să te ierte niciodată pentru asta.

— Dacă îi sufli o vorbă măcar... Dacă nu-mi urmezi instrucţiunile întocmai, o să te omor. Şi dacă crezi că eşti în siguranţă în spatele zidului, te înşeli. Îmi vezi faţa? zice el forţându-mă să-l privesc în ochi. Sunt singurul care a supravieţuit blestemului, ceea ce înseamnă că sunt imun. Dacă încerci să-i trimiţi vreun mesaj... Dacă încerci să-l ademeneşti spre gard... Dacă răsufli măcar în direcţia lui, voi şti. Şi prefer să-l văd murind de o mie de ori decât să îl văd cum îşi trădează familia, jurământul.

— Vrei să spui pe *tine,* reuşesc să îngaim.

Se apropie atât de mult de mine, că-i simt mirosul de ierburi amare din răsuflare.

— Nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să-ţi curăţ pielea de pe faţă, cum ai curăţa o piersică prea coaptă. Trage adânc aer în piept, recăpătându-şi stăpânirea de sine. Dar nu vreau să-l rănesc. Şi cred că nici tu nu vrei. Fii cuminte, fă ce-ţi spun. Altfel, n-o să scapi de mine nici în gaură de şarpe.

Nu ştiu cât timp stau acolo, trecând în minte prin fiecare scenariu posibil, dar până să găsesc suficientă voinţă ca să mă

mişc din loc, ziua a şi trecut. Cerul este mânjit cu nuanţe de roz şi mov, cum va arăta şi gâtul meu mâine dimineaţă.

Când aud zgomot de cizme pe treapta de jos a scării încep să alerg prin cabană, adunând puţinele bunuri pe care le am: pelerina, cizmele şi ciorapii. Nu ştiu ce-o să-i spun, dar nici măcar nu ştiu dacă e Ryker. Dacă se întoarce Anders ca să termine treaba?... Sau paznicii... Şi dacă ar fi Hans, cum aş începe măcar să-i explic?

Apuc un cuţit şi mă ghemuiesc lângă masă. Îmi tremură mâinile.

O siluetă învăluită în giulgiu intră în cabană. Sunt gata să-i spintec tendoanele.

— Tierney? strigă Ryker.

Răsuflu, eliberându-mi tensiunea. Se răsuceşte şi mă vede pe podea.

— Hei... hei... E în regulă. Sunt aici. Nu voi îngădui să păţeşti ceva. Ţi-am spus doar.

Îmi trage încet cuţitul din mână şi mă ridică în picioare. Mă agăţ de el, mai strâns decât m-am agăţat vreodată de cineva.

— Totul e bine acum. Am vorbit cu Anders. E de partea noastră. Nu ai de ce să te temi de el. Vrea să ne ajute.

Dau să-i spun ce s-a întâmplat, dar el continuă:

— Am ceva pentru tine. De fapt, Anders m-a ajutat s-o găsesc. Ştie el un loc.

Scoate o bucată de pânză din buzunar şi o ţine cu blândeţe, de parcă ar fi un fluture. O desface şi îmi arată o pansea de un albastru închis.

O amintire îndepărtată îmi dă ghes. Ziua învăluirii. Mă duceam să mă întâlnesc cu Michael şi m-am oprit să privesc florile... O femeie care muncea în seră mi-a zis că, într-o zi, cineva îmi va da o floare, uşor veştejită pe margini, dar care va însemna la fel de mult. Mă năpădeşte un val de emoţie brută. Nu mi-a spus însă că va însemna mult mai mult de atât.

Îmi ridic privirea spre el; trebuie să clipesc ca să-mi alung lacrimile. Foarte probabil, Ryker nu ştie ce înseamnă, i s-a părut doar frumoasă, însă e greu să n-o iau ca pe un semn.

— E floarea despărţirii, şoptesc. O despărţire dulce-amară.

— Credeam că înseamnă dragoste nemuritoare.

— Aceea e violeta albastră, îi explic. Dar e frumoasă.

— Se pare că Anders nu se pricepe chiar aşa de bine la flori

precum crede.

— E dificil să le deosebeşti.

Dar în sinea mea mă gândesc că Anders ştia exact ce a ales.

— Putem să ne prefacem că e o violetă? îmi spune el zâmbind.

Dorindu-mi cu disperare să îmi ascund sentimentele, încuviinţez din cap şi mă răsucesc repede, punând floarea pe marginea mesei.

În timp ce îşi dă jos giulgiul, îmi dau seama că am ajuns să mă prefac foarte bine.

Să mă prefac că nu observ cuţitele care acoperă aproape orice suprafaţă, cuţite făcute special ca să-mi cureţe carnea de pe oase. Să mă prefac că este perfect firesc să mănânc alimente conservate din acelaşi tip de borcane în care se pun bucăţi din trupurile noastre ca să fie vândute în ţinut.

Să mă prefac că toate astea nu sunt o nebunie... Că am reuşi într-adevăr... să trăim fericiţi până la adânci bătrâneţi.

Dar în toate astea un lucru nu este deloc o prefăcătorie.

Sunt îndrăgostită de el.

Poate că nu voi reuşi să-mi petrec viaţa cu el, să îmbătrânesc alături de el, dar pot să aleg să-i dăruiesc inima. Trupul. Sufletul. E singurul lucru pe care nu-l vor putea controla niciodată: inima mea nespus de sălbatică.

Îmi desfac funda de la panglică şi-l aştept. Înghite în sec, apoi vine spre mine.

Respiră lent, măsurat, în timp ce răsuceşte fâşia pe după deget.

Privirile ni se întâlnesc. Energia care radiază între noi este atât de intensă, încât am impresia că am putea mistui lumea întreagă.

Trage de fâşie, desfăcându-mi cosiţa, şi ştiu că ar trebui să-mi mut privirea, să o ridic spre Dumnezeu, aşa cum suntem învăţate, dar în clipa asta vreau doar să mă vadă. Să fiu văzută.

Când îmi trece furoul peste cap, e ca şi cum mi-ar ridica voalul.

Când îi desfac nasturii de la pantaloni, îi accept floarea.

Când îşi lipeşte pielea de a mea, floarea pe care a ales-o pentru mine se deschide, umplând locul cu un parfum ameţitor de năzuinţă şi durere. Întru totul efemer. Absolut interzis. Şi pe deplin scăpat de sub control.

Dau drumul panglicii, ultima putere pe care o are ţinutul asupra mea, şi îl conduc spre pat.

Mi se pare mai sacru ca o ceremonie de căsătorie.

Mi se pare etern.

El e braconier. Eu sunt pradă. Nimic nu va schimba asta. Dar în această cabană mică din copac, departe de casa noastră şi de cei care ne-au pus nume, suntem tot fiinţe umane care tânjesc să se conecteze, să simtă mai mult decât disperare în anul acesta sumbru.

Având ca martori doar luna şi stelele, se întinde lângă mine. Ne apăsăm palmele unele de altele, ne întrepătrundem degetele, respirăm la unison. Aici trebuie să fim. Fără să ne îndoim, fără să ne gândim. Şi când buzele lui le ating pe ale mele, lumea dispare.

Ca prin magie.

*

În noaptea aceasta, în timp ce stau întinsă lângă Ryker, memorez fiecare părticică din el cu vârfurile degetelor. Fiecare cicatrice. Fiecare muchie ascuţită. Cu gura lipită de pielea lui, îi şoptesc secrete, tot ce am tânjit să-i spun, iar când rămân fără suflare, îi pun floarea de un albastru închis în palmă. Va şti ce înseamnă. Oricât de dulce-amăruie ar fi, mă tot gândesc că poate a supravieţuit întocmai pentru această ocazie. Pentru că nu mi-aş găsi cuvintele potrivite, iar buzele m-ar trăda. Însă floarea aceasta îi va spune tot ce vrea să audă, tot ce are nevoie să-şi spună. Îi poate interpreta fiecare petală, fiecare parte, fiecare nod din tulpină, dar înţelesul va rămâne acelaşi. Rămas-bun.

Probabil că se va întreba dacă a făcut ceva, dacă a spus ceva care să mă facă să plec, sau poate că va crede că m-a speriat Anders. Indiferent de motiv, de durere, va înţelege că aşa a fost mai bine... Inevitabil.

Mi-a salvat viaţa. Iar acum este timpul să i-o salvez eu pe a lui.

Îmi adun lucrurile şi cobor pe scară. Văd că Anders s-a ţinut de cuvânt şi a lăsat lumânarea şi giulgiul acolo, dar lumânarea a ars până la fitil şi e acum doar o grămăjoară moale de ceară. Când îmi ridic ochii spre cer mă cuprinde un sentiment de groază. Credeam că e chiar înainte de ivirea zorilor, dar soarele a răsărit de câteva ore, ascuns sub nori întunecaţi şi deşi. Am

stat prea mult.

Îmi înfăşor giulgiul în jurul corpului, al feţei, şi simt miros de carne fetidă şi ierburi amare. Miroase a Anders.

Mă lovesc de un obiect care atârnă de scară şi îl apuc repede, ca să opresc zgomotul. Cunosc sunetul. E clopoţelul de vânt făcut de Anders. Mă întreb dacă sunt oasele fetelor din anul de graţie. Dacă asta se va întâmpla şi cu mine.

Mi se pare o greşeală să mă îndepărtez de ţărm, să mă întorc spre împrejmuire. De parcă trupul meu n-ar trebui să o facă. Mi-a zis că îmi va însemna poteca. Mă uit după un tipar, orice ieşit din comun, şi zăresc frunzele portocaliu-gălbui ale ierbii fluturilor care marchează o potecă. Semnificaţia ei este cât se poate de limpede: pleacă şi nu te mai întoarce. Anders chiar se pricepe la flori.

În timp ce urmăresc poteca marcată cu petale, o parte din mine se întreabă dacă nu cumva e o farsă complicată, un drum ce mă va duce direct spre lama lui Anders, dar când trec de ultimii copaci şi ajung faţă în faţă cu gardul înalt, ştiu că a vorbit serios; fiecare cuvinţel. Dar unde e spărtura din gard? Mă întreb dacă nu cumva am întârziat, dacă nu cumva Hans a reparat-o deja, însă chiar atunci văd o grămadă mare de frunze într-o parte. Mă pun în patru labe şi încep să sap prin ea, ca să descopăr, deopotrivă uşurată şi cu inima frântă, că spărtura e încă acolo. E mai mică decât îmi amintesc.

Dar şi lumea era mai mică pe atunci.

În momentul în care mă pregătesc să intru târâş aud un foşnet ciudat în urma mea. Ca mătasea când alunecă pe degete aspre. Mi-am promis că nu voi privi în spate, dar întorc capul din pur instinct. Nu e nimic acolo. Sau cel puţin nu văd nimic, dar pentru că suntem în toiul primăverii, toate lucrurile mi se par ascunse. Chiar şi partea de sus a adăpostului lui Ryker a fost înghiţită de frunziş. E doar o amintire acum. Un alt vis pe care l-am avut cândva.

∴

În timp ce mă târăsc prin spărtură, îmi smulg giulgiul de pe mine, dar nu pot scăpa de mirosul lui Anders, de senzaţia pe care mi-a lăsat-o lama lui pe gât.

Mă sprijin de un pin, încercând să-mi trag răsuflarea, să-mi vin în fire, dar simplul fapt că sunt din nou în tabără îmi stârneşte iarăşi senzaţia aceea de claustrofobie.

Mă uit la poteca din faţa mea şi mă gândesc că m-aş putea ascunde în pădure, aş putea aştepta acolo să treacă restul anului. Am deprins suficiente abilităţi de supravieţuire urmărindu-l pe Ryker în ultimele luni, dar ar fi alegerea laşă. Nu m-aş împăca niciodată cu gândul că le-aş fi putut ajuta şi nu am făcut-o. Că aş fi putut opri toate astea.

În pofida tuturor lucrurilor pe care mi le-au făcut, merită să afle adevărul.

Pădurea îmi pare diferită faţă de ultima oară când am fost aici; sunt înconjurată de toate nuanţele de verde imaginabile, dar pietrele, copacii şi potecile în zigzag par să-mi fie întipărite în memorie. Cu fiecare pas pe care-l fac, încerc să nu-mi amintesc nebunia, cruzimea şi haosul, dar de cum ajung în perimetru, la marginea luminişului, inima începe să-mi bată cu putere în piept, palmele îmi transpiră, membrele îmi par slăbite. Nu ştiu ce-mi vor face, însă acum e prea târziu ca să mă mai întorc.

Îmi leg panglica de mătase roşie în jurul taliei şi intru în tabără.

Mă aştept la agitaţie, la panica plină de entuziasm pe care o stârnesc vânătorii când se întorc din sălbăticie, dintre cei morţi, dar nimeni nu pare să-mi acorde atenţie. De fapt, primele fete pe lângă care trec par să se uite drept prin mine. Mă întreb dacă mă cred cumva stafie, o fantasmă ce s-a întors să le bântuie. Şi, preţ de o clipă, mă întreb dacă nu cumva este adevărat. Poate că am murit noaptea trecută, poate că Ryker m-a jupuit de vie şi toate astea sunt o halucinaţie complicată plăsmuită de mine.

Chiar şi fără influenţa apei din fântână, mă simt ameţită în prezenţa lor. Transparentă. Subţire ca hârtia. De parcă o briză mai zdravănă m-ar putea preschimba în praf de stele.

— Te cunosc. O fată se împleteceşte spre mine. Cred că e Hannah, dar nu-mi dau seama sub toată mizeria şi negreaţă. Tierney cea Teribilă.

Încuviinţez din cap.

— Te căuta cineva. Întinde mâna ca să se scarpine în cap, dar sfârşeşte prin a-şi smulge un smoc de păr în schimb. Nu îmi amintesc cine, zice ea, apoi pleacă mai departe.

Mă plimb cu grijă prin tabără. Oalele şi ibricele stau grămadă lângă foc, cu cheaguri de mâncare stricată pe fund, pe jos e plin de orez şi peste tot sunt presărate borcane şi cutii goale.

Gândacii se luptă pentru rămăşiţe. Trec pe lângă colivia Turturicii, gândindu-mă că sigur a murit până acum, însă văd o pasăre sfrijită zgribulită în colţ. Nu gângureşte, dar când îmi vâr degetul printre stinghii ca s-o mângâi, se năpusteşte asupra mea cârâind cu răutate.

— Aşa dă bineţe dimineaţa, aud o voce slabă în spatele meu.

Mă întorc şi o văd pe Vivi, care îşi târşâie picioarele spre poartă, unde o mână de fete sunt adunate la un loc.

Ramurile copacului pedepsirii atârnă greu, umflate cu noi zorzoane, iar pământul de sub el este glazurat cu sânge proaspăt. În spatele copacului se află o fată; e atât de slabă, încât aproape că nu o văd. Mângâie o cosiţă lungă de culoarea cuprului care e limpede că a fost prinsă cândva de ţeasta ei. Îmi aduce aminte de Gertie. Oare unde e?

Deschid uşa de la cabana de bârne şi mirosul mă loveşte ca o diligenţă scăpată de sub control.

Urină, boală, putreziciune şi murdărie. Mă întreb dacă aşa a mirosit şi pe când locuiam aici sau dacă e ceva nou.

Câteva fete stau întinse în paturile lor. Sunt atât de nemişcate, că, preţ de o clipă, mă întreb dacă nu cumva au murit, dar le văd piepturile cum se ridică şi coboară uşor. Le caut privirea, însă par pierdute într-o lume făurită de ele.

Găsesc locul în care se afla patul meu. Îmi amintesc ce speriată eram ultima dată când am fost aici, dar mi le amintesc şi pe Gertrude, Helen, Nanette şi Martha, cum vorbeam până noaptea târziu. La început eram atât de pline de speranţă. Chiar am crezut că puteam schimba lucrurile, dar, rând pe rând, au căzut sub influenţa apei… sau a lui Kiersten.

Paturile lor nu mai sunt acum. Îmi spun că poate doar şi le-au mutat în cealaltă parte a încăperii, dar mă uit la stiva mare de cadre de fier din colţ şi ştiu că este o minciună.

Mi-ar plăcea să fac pe proasta, să mă prefac că am dormit adânc, însă am auzit croncăniturile din pădure în timp ce m-am culcat lângă un braconier în fiecare noapte şi nu am făcut nimic ca să le ajut. Nu le-am avertizat nicicum.

— Îmi pare atât de rău, Gertie, şoptesc cu buze tremurătoare.

— Nu e aici, strigă o voce din colţul îndepărtat al încăperii.

Mi se face pielea de găină. Nu văd pe nimeni acolo, dar în timp ce mă îndrept în direcţia de unde a venit sunetul, o mână se întinde de sub un pat şi mă apucă de gleznă.

Ţip.

— Şşşt... şopteşte ea, iţindu-se de sub arcurile ruginite. Nu ţipa, că vei trezi stafiile.

E Helen. Sau ce-a mai rămas din ea. Are o cicatrice zbârcită în formă de semilună în locul ochiului drept.

— Ce-ai păţit?

— Poţi să mă vezi? mă întreabă ea, rânjind larg.

Încuviinţez din cap, încercând să-mi stăpânesc oroarea.

— Am devenit atât de invizibilă, că nu m-am mai văzut. Au trebuit să-mi scoată ochiul, ca să mă pot întoarce... Dar Gertie... zice ea, holbându-se în depărtare. Au dus-o în cămară.

— În cămară? De ce?

Îşi vâră bărbia în piept.

— Gertie era prea murdară. Chicoteşte, dar râsul i se preschimbă repede într-un scâncet.

Mă dau în spate, ies din casa de bârne şi străbat luminişul până la cămară. Fiecare pas îmi pare mai dificil decât cel dinainte, de parcă aş înainta împotriva unui curent puternic. Fetele se opresc să mă privească, Jessica, Ravenna, dar nimeni nu mă opreşte. Nimeni nu vine după mine. Nu încă.

Uşa s-a umflat de la căldura lipicioasă. O deschid cu forţa şi un potop de muşte dau năvală afară; înăuntru e doar un pat pe care se află o stivă înaltă de pături pline de guzgani. Şi înţeleg la ce se referea Helen: mirosul este insuportabil. Îmi acopăr nasul şi gura cu poalele fustei de deasupra şi mă uit atent în jur. Rafturile au fost golite; pe jos, lângă pat, se află o găleată plină de fiere şi mizerie. De sub păturile de lână aspre se iţeşte o pelerină verde-închis.

— Gertrude, şoptesc.

Nimic.

Mai încerc o dată.

— Gertie?

— Tierney? îmi răspunde o voce slabă.

Mi se taie răsuflarea. Sap prin pături până o găsesc. E piele şi os, iar pielea are culoarea cerului târziu de ianuarie.

— Unde ai fost? mă întreabă.

Abia reuşesc să nu mă pierd cu firea.

— Acum sunt aici.

O prind de mână. Îi iau pulsul, dar e atât de slab, încât mă tem că inima i se va opri în orice clipă. Hai să vedem ce-i cu

tine, îi spun, dând la o parte păturile şi strângând-o de membre în încercarea de a-i pune sângele în mişcare. Au încetat să te mai hrănească?

— Nu. Clipeşte în sus spre mine. Doar că vărs tot.

— De cât timp te simţi aşa?

— E deja anul nou?

— E iunie.

Îi ridic capul, ca să i-l sprijin de o pătură rulată, dar degetele mi se înfig în ceva moale şi cleios. Iau felinarul prăfuit din cârligul din colţ şi dau flacăra mai tare, ca să arunc o privire. Mi se întoarce stomacul pe dos. Îmi vine să vărs, dar nu pot să-i dau de înţeles cât de grav e.

— Te doare? o întreb apăsând pe carnea roşie şi umflată care-i mărgineşte rana de la ţeastă.

— Nu. Dar se pare că mi-am pierdut cosiţa, zice ea, plimbându-şi mâna peste o linie imaginară de pe ceafă.

Şi îmi dau seama că probabil, pentru ea, timpul s-a oprit în acel moment, în ziua în care cosiţa i-a fost retezată de trup. În ziua în care am fost izgonită în pădure.

— Unde e? se aude vocea lui Kiersten.

Mă înfior. Aş putea încerca să mă ascund, s-o fac să intre în cămară după mine, dar Gertie a suferit de ajuns.

— Mă întorc imediat, îi şoptesc în timp ce trag o pătură peste ea, apoi mă strecor prin uşa de la cămară. Kiersten se îndreaptă drept spre mine, urmată de un roi de fete.

Se mişcă precum un animal de pradă rănit, cu paşi lenţi, dar calculaţi, cu o toporişcă ruginită în mână. E nevoie de tot curajul pe care-l am ca să nu mă mişc.

— Am ceva pentru tine, zice ea legănând toporişca.

Tresar din instinct, dar aruncă unealta la picioarele mele.

— Avem nevoie de lemne de foc.

Îmi ridic privirea spre ea şi o cercetez cu atenţie: părul murdar de un gălbui mohorât, obrajii traşi, pielea pământie, ochii ei cândva de un albastru deschis înghiţiţi întru totul de pupile, şi îmi dau seama că Gertie nu e singura... Nici Kiersten nu-şi aminteşte. Niciuna dintre ele nu-şi aminteşte.

Mă aplec să ridic toporişca, dar îşi pune piciorul pe ea.

— Stai aşa. Nu ţi se îngăduie să-ţi desfaci cosiţa dacă nu ţi-ai acceptat magia.

Mi se pare că toate fetele din tabără devin brusc atente, de

parcă ar simţi veninul din aer.

— Dar am acceptat-o, îi răspund, simţind cum un val nou de panică îmi clocoteşte în piept. Tu m-ai ajutat. Îţi aduci aminte? Cum mijeşte ochii la mine fără să pară convinsă, reiau: M-ai provocat să mă duc în pădure. Am fost pierdută vreme îndelungată... Aproape am murit...

— Ai supravieţuit în pădure... cu stafiile? întreabă Hannah.

— Da. Mă uit în spate la copaci şi-mi amintesc de poveştile cu stafii pe care le spuneau în jurul focului. Mi-au vorbit... M-au salvat... M-au condus spre casă.

Sper că nu mi se vede spaima pe faţă. Mă simt ca o laşă pentru că mint, dar mai bine decât să-mi pierd limba.

Kiersten îşi mută reticentă piciorul de pe lamă.

Apuc toporişca. Mânerul e cald de la atingerea ei. Mă străbate un val de căldură, lucru pe care nu l-am mai simţit de multă vreme. O parte din mine vrea să le răsplătească bunătatea, ochi pentru ochi, dar trebuie să-mi amintesc că apa le face să se poarte aşa. Sunt bolnave.

— Sunt printre noi acum? întreabă Jenna uitându-se în toate părţile prin luminiş, ca un animal speriat.

Îmi rotesc privirea, încercând să inventez ceva care să le liniştească. Chiar atunci o văd pe Meghan lângă poartă; la ce culoare a feţei are, ar putea foarte bine să treacă drept stafie.

— Uite una acolo, zic arătând înspre ea. Dar e inofensivă. Încearcă doar să găsească o cale de ieşire... Vrea doar să se ducă acasă.

Se holbează toate spre poartă şi ştiu că se gândesc la acelaşi lucru.

Kiersten se apropie de mine atât de tare, că-i simt răsuflarea pe piele.

— Cum ai supravieţuit în pădure fără mâncare sau apă?

Mă chinui să găsesc răspunsuri, să-mi dau seama ce să-i îndrug, şi îmi vine în minte adevărul. Poate mă pot folosi de prilej ca să le fac să nu mai bea din fântână de bunăvoie.

— Stafiile... m-au condus spre un izvor din pădure. Am fost foarte bolnavă, dar apa m-a vindecat.

Se aude un bâzâit de şoapte în jurul meu, ca un roi agitat.

Mă gândesc că mă va prinde cu ocaua mică şi mă va lovi; în schimb, îmi împinge ceaunul.

— Dovedeşte-o. Câţiva gândaci îi pică pe picioarele goale, dar

nici măcar nu observă. Întoarce-te cu ea plină de apă de-a stafiilor sau nu te mai întoarce deloc.

— Desigur. Înghit în sec. Vreau doar să văd cum se simte Gertie mai întâi, îi spun făcând un gest spre cămară.

Kiersten se pune în faţa mea.

— Mă ocup eu de Gertie până te întorci tu.

O cunosc pe Kiersten destul de bine ca să ştiu că nu e un act de bunătate. E o ameninţare.

Apuc toporişca şi oala şi mă retrag înspre pădure. Nu îndrăznesc să mă întorc cu spatele la ele.

Doar după ce frunzişul mă înghite cu totul şi sunt în siguranţă, mă prăbuşesc pe pământ şi mă pun pe plâns. Nu îmi dau seama dacă plâng pentru ele sau pentru mine, dar trebuie să găsesc o cale de a îndrepta lucrurile. De a le repara.

Poate că mi-am încălcat jurămintele, poate că am făcut de ruşine numele familiei, dar sunt tot o fată din anul de graţie.

Sunt una dintre ele.

Şi dacă eu nu le ajut, cine o va face?

∴

Cu toporişca vârâtă în fustă, caut rămăşiţele şterse ale potecii pe care am făcut-o cu luni în urmă. În timp ce-mi croiesc drum printre lăstari şi muşchi agăţători, mă sâcâie tot mai tare un gând. Dacă nu găsesc izvorul? Dacă a fost înghiţit de pădure sau a secat? Dacă nu le duc apă, nu e nicio şansă să mă creadă. Iuţind pasul, urc panta abruptă, iar în capătul ei sunt uşurată să descopăr că izvorul este tot acolo. Mă prăbuşesc lângă el, vrând doar să-mi dau jos hainele şi să sar înăuntru, să mă răcoresc, dar trebuie să mă întorc la Gertie. Nu mi-a plăcut tonul pe care a zis Kiersten c-o să se ocupe de ea până mă întorc.

În timp ce spăl ibricul aud un hârşâit uşor, ca acela pe care l-am auzit azi-dimineaţă, înainte să trec de împrejmuire. Mergând pe urmele sunetului, urc creasta şi văd un lucru pentru care nu sunt tocmai pregătită. Cum ar putea fi pregătit cineva pentru aşa ceva? Fata cea moartă. Oasele ei de un alb intens sunt expuse la suprafaţă. Ultima dată când am fost aici, i se iţea doar craniul de sub pământ. Ştiu că furtuna a fost puternică şi că a măturat jumătate din creastă, luându-mi şi seminţele cu ea, dar nu m-am gândit că ar fi putut face *una ca asta.*

Mă îndrept spre cadavrul ei şi văd că e aşezat într-o poziţie ghemuită, fiecare os la locul lui; chiar şi rămăşiţele zdrenţuite

ale panglicii îi sunt încă răsucite în jurul vertebrelor de la gât.

O parte din mine îşi doreşte să fi putut comunica într-adevăr cu morţii. Oare ce mi-ar spune? Cine i-a făcut asta şi de ce? Faptul că i-a lăsat cadavrul aici e aproape un păcat şi mai mare decât crima în sine. Ştim toate ce înseamnă un cadavru nerevendicat pentru noi... Pentru familiile noastre. Probabil că cine a ucis-o o ura atât de mult, încât a fost dispus să-i condamne întreaga familie. Chiar şi după toate lucrurile pe care le-am văzut aici, mi-e greu să-mi închipui că o fată din anul de graţie ar fi în stare de o astfel de crimă.

Mi se face dintr-odată greaţă. Mă târăsc spre margine şi trag lacomă aer în piept, încercând să mă liniştesc, moment în care văd cel mai uimitor lucru. Un lăstar de mazăre.

Nu pare cine ştie ce, dar mă apuc de câţiva lujeri de viţă şi mă aplec cât de mult îndrăznesc.

Văd viaţă. Atât de multă viaţă.

Dovlecei, roşii, praz, morcovi, cartofi, ceapă, rubarbă, varză şi sfeclă: un spectacol al abundenţei, atât de bogat, că-mi taie răsuflarea.

— Grădina lui June, şoptesc, cu lacrimi usturătoare în ochi. Nu-mi vine să cred.

Apuc câteva frunze, singurele la care ajung, şi scot nişte morcovi graşi şi câteva sfecle, apoi mă întorc pe creastă. Atât pot face până voi reuşi să montez nişte frânghii, dar cu legumele pe care le-am scos pot pregăti o masă probabil mai bună decât au mâncat de luni de zile.

Îmi vine să cânt şi să dansez, să sărut pământul, dar îmi dau repede seama că n-am cui să-i spun. Sau că persoana căreia vreau să-i spun se află de cealaltă parte a împrejmuirii. E ca şi cum ar fi de cealaltă parte a lumii.

Îmi întorc privirea spre fata moartă şi-mi aduc aminte ce mi-a zis Ryker. Din moarte se naşte viaţă. Mi se umplu ochii de lacrimi, dar nu-mi permit să mă gândesc acum la el. Nu-mi permit să mă înmoi.

După ce tai lemne şi umplu oala cu apă proaspătă, scot un bulgăre de humă şi îl pun în ciorap, ca să fie în siguranţă.

Fac o desagă din fusta de deasupra, leg lemnele de foc şi mi le pun în cârcă. Legumele le pun în buzunare; ierburile sălbatice şi macul canadian, în sân. E dificil să cobor ceaunul plin cu apă pe pantă şi să-l târăsc înapoi în tabără, îndeosebi cu greutatea

din spate, dar este singurul lucru care le va salva, care ne va salva pe toate.

Când mă opresc să-mi trag răsuflarea îmi dau seama că sunt în locul unde coteam de obicei spre spărtura din gardul de est, dar nu ăsta e motivul pentru care mă holbez neîncrezătoare. Văd o floare de lămâiţă cuibărită sub un petic de trifoi. E o floare umilă, atât de des întâlnită, încât cei mai mulţi nici n-o bagă în seamă, dar în limbajul vechi simboliza iertarea. Primul meu instinct este să mă gândesc la toţi cei pe care i-am rănit, la cei cărora mi-ar plăcea să le-o ofer, cum ar fi Ryker, Michael, tatăl meu, mama şi surorile mele, dar ei nu sunt aici şi iertarea lor nu stă în puterea mea. În schimb ştiu pe cineva care are nevoie de ea cu disperare, un om asupra căruia exercit un control deplin: eu însămi. M-am descurcat cum am putut mai bine cu ceea ce mi s-a dat. Mi-am păstrat credinţele. Am supravieţuit în pofida sorţilor potrivnici. M-am îndrăgostit şi mi-am dăruit inima fără preget, ştiind că avea să îmi fie frântă. Nu pot regreta alegerile pe care le-am făcut, aşa că trebuie să le accept. În timp ce vâr floarea de lămâiţă în partea de sus a bluzei, aud ceva în spatele meu.

Probabil că sunt doar paranoică. Pe bună dreptate, ţinând cont că ultima dată când am fost în tabără au încercat să-mi taie limba.

— Kiersten, tu eşti? spun în şoaptă.

Nu primesc niciun răspuns, dar aud acelaşi hârşâit uşor pe care l-am auzit de cealaltă parte a împrejmuirii şi pe creastă. Ar putea fi orice, o creatură mică mişunând prin frunze, un mistreţ care îşi freacă colţul de un copac, dar jur că o simt: ochi pe pielea mea. De parcă pădurea s-ar uita la mine.

*

Când ies din pădure, fetele se strâng în jurul meu. Par uluite că m-am întors cu viaţă – *din nou* –, dar şi mai uimite să vadă că le aduc daruri.

Kiersten vine în faţă şi cercetează cu atenţie apa.

— Bea din ea.

Mă priveşte fix, bănuitor; cu siguranţă se teme că am de gând s-o otrăvesc. Arunc o privire spre fântână şi aproape că izbucnesc în râs. *Aproape.*

Scot cochilia de scoică din buzunar, iau nişte apă şi o sorb.

— Vezi? E bună.

Dă să-şi vâre mâinile murdare în ea, dar o opresc.

— Stafiile mi-au dat-o. O voi împărţi cu voi, dar dacă încercaţi să mi-o luaţi, o să fie vai şi-amar. Dau din cap spre pădure. Stafiile spun că puteţi lua câte o gură fiecare, momentan. Restul e pentru cină.

Mă aştept să mă lovească sau cel puţin să ţipe la mine, dar tot ce face e să-şi întindă mâinile delicat, de parcă ar accepta o gură de vin din pocalul încastrat cu nestemate de la biserică.

Scufund cochilia în apă şi i-o înmânez. Soarbe din ea, savurând fiecare picătură, aşa cum face mama cu ultimele guri de vin de păpădie.

Când ia ultima gură, fetele se pun la rând. Kiersten stă de pază, le supraveghează. Mă întreb la ce se gândeşte. Că dacă bea va deveni mai puternică?... Sau că stafiile nu-i vor face rău?... Sunt recunoscătoare pentru orice gând i-ar trece prin mintea-i tulburată de cucută.

După ce a băut şi ultima fată, Kiersten le face semn să se dea în spate.

În timp ce fetele se împrăştie lent, răsuflu prelung, silenţios.

Am găsit singurul lucru care încă le sperie: stafiile fetelor din anul de graţie care au murit.

Nu ştiu cât timp voi putea continua aşa – sper că îndeajuns cât să treacă efectul cucutei –, dar prioritatea mea este Gertrude. Nu doar pentru că mi-e prietenă, ci pentru că au pus-o mereu pe ultimul loc; au alungat-o aici ca să moară şi a naibii să fiu dacă voi lăsa să se întâmple asta!

În timp ce îi scot pătuţul din baraca râncedă în lumina soarelui de după-amiază târzie, Gertrude îşi ridică privirea spre el şi clipeşte, de parcă nu i-ar veni să creadă, apoi îmi surâde ameţită. Mă întreb de cât timp n-a mai văzut soarele. Cu grijă, folosind bulgărele de pământ pe care l-am adus în ciorap, îi întind humă peste păr şi peste scalp, după care o spăl cu o găleată cu apă de la fântână. Fărâmiţez apoi tulpinile de mac canadian până obţin o pastă groasă şi i-o întind peste rană.

Frec trupul descărnat al lui Gertie cu frunze de busuioc şi salvie, membru cu membru. Încerc să fiu blândă cu ea şi nu-i dezvelesc prea multă piele deodată, ca să nu i se facă prea frig, dar tremură atât de tare, încât arcurile ruginite de sub ea scot un zăngănit. O întreb dacă e bine, însă un zâmbet e singurul ei răspuns.

— Uite ce frumos e cerul, îmi şopteşte.

Îmi ridic privirea şi încuviinţez din cap, străduindu-mă să nu plâng. E incredibil de recunoscătoare, dar n-ar trebui să se simtă recunoscătoare pentru asta, pentru că este tratată ca o fiinţă umană. Niciuna dintre noi nu ar trebui.

Cu excepţia infecţiei, pare să aibă mintea mai limpede faţă de celelalte. Poate pentru că nu a reuşit să ţină nimic în stomac, inclusiv apa de la fântână.

Îi dau să soarbă guri mici de apă proaspătă.

— Ce gust bun are, zice ea şi se agaţă de cană, încercând să dea pe gât tot lichidul.

Trebuie să i-o iau cu forţa.

— Ia-o încetişor.

Îmi amintesc că aşa mi-a zis şi Ryker. Mi-e greu să mi-l închipui îngrijindu-mă. M-a îmbăiat, a curăţat larvele şi voma. Ba, l-am înjunghiat în stomac şi tot mi-a purtat de grijă. Dar nu pot să mă gândesc acum la Ryker. Nu mă pot gândi la nimic altceva decât să scap tabăra de otravă.

Ciopârţesc surcelele în fâşii lungi subţiri, aranjez lemnele de foc în groapă şi lovesc cremenea de mai multe ori, până scoate în sfârşit scântei. Mi-am ieşit din mână, însă fâşiile de surcele se aprind de minune. În timp ce focul trosneşte, pun o parte din apa proaspătă într-un urcior de miere gol din cămară şi folosesc restul ca să pregătesc o tocană. Pun morcovi, sfeclă, ceapă sălbatică şi ierburi, aşez ceaunul pe foc şi, în scurtă vreme, toate fetele din tabără vin spre mine. Chiar şi Kiersten îşi face apariţia, plimbându-se încolo şi încoace de-a lungul luminişului, ca un animal în cuşcă. Nu mi-a cerut să-i înapoiez toporişca, aşa că o ţin pe aproape, în caz că se năpustesc asupra mea, dar nu fac decât să stea acolo, lingându-se pe buze, uitându-se la flăcări.

Mă întreb de când n-au mai mâncat. O parte din mine vrea să le refuze, să le spună că mâncarea e doar pentru mine şi Gertie – aşa le-ar trebui –, dar când le văd aşa, descărnate, murdare, ca nişte cranii goale care răsuflă, trebuie să-mi aduc aminte că nu e vina lor. Din pricina apei au făcut toate acele lucruri. De îndată ce le scap de ea, lucrurile vor sta altfel.

Împart porţiile, una câte una, şi ne aşezăm în jurul focului, ca în prima seară, dar acum sunt mult mai puţine guri de hrănit.

Se aude un foşnet în perimetru. Probabil că-l aud şi fetele,

pentru că-şi întorc toate privirile spre pădure. E acelaşi sunet pe care l-am auzit toată ziua, însă am senzaţia că îl ştiu mai de demult... Mi se pare cunoscut... ca o amintire sâcâitoare... dar nu reuşesc să-mi aduc aminte.

— Ce spun? întreabă Jenna.

Se uită toate la mine; în mod clar, îşi închipuie că sunt stafiile. Primul meu instinct e să le spun că nu vor să mai bem apă din fântână, dar ar fi prea stângaci. Prea evident. Trebuie să găsesc o cale încât Kiersten să creadă că este ideea ei. Dacă încep prea în forţă, prea curând, va şti că pun ceva la cale. Mai bine să încep cu o mişcare deşteptă. Şi întrucât nu mă pricep deloc să mint, voi începe cu un lucru despre care ştiu că este adevărat.

— E Tamara, şoptesc; şi simt cum mi se îngroaşă gâtlejul când mă gândesc la moartea ei. A mai trăit vreme de două zile, era arsă pe spate şi pe piept de la fulger, dar braconierul a reuşit să taie cât mai multă carne.

Se uită toate la Kiersten, dar ea se preface că nu observă şi rămâne cu ochii la flăcări.

Se mai aude un sunet, de data asta mai aproape.

— Ea cine e? întreabă Jenna, uitându-se printre degete.

— E Meg, îi răspund.

Fetele înlemnesc.

— A dispărut cu luni în urmă, şopteşte Dena, amintindu-şi de cea mai bună prietenă a ei. Am crezut că au luat-o stafiile.

— Nu, îi spun. A evadat, pe sub împrejmuirea dinspre est... S-a ales cu un cuţit în gât. S-a înecat cu propriul sânge înainte ca braconierul să apuce măcar să-i reteze vârfurile degetelor.

— Opreşte-te... Opreşte-te. Umerii lui Helen încep să tremure.

La început cred că râde, cum a făcut în noaptea în care au scos-o pe Tamara, în spasme, pe poartă, dar când îşi ridică privirea spre mine, văd dâre umede pe obrajii ei murdari. Dă să spună ceva, dar nu reuşeşte. Poate că încă nu o poate rosti, poate că nu ştie cum să o facă, dar o văd pe chipul ei: sămânţa regretului.

Mă uit de jur-împrejur prin tabără. Mi-e greu să-mi închipui că peste câteva luni ne vom întoarce acasă şi vom deveni soţii docile, slujitoare supuse, muncitoare. Poate că unora dintre ele, credincioaselor adevărate, nu le va păsa, vor crede că totul a fost din voia lui Dumnezeu, un rău necesar ca să se poată întoarce ca femei purificate. Cele mai multe au gustat pentru

prima dată libertatea, s-ar putea chiar să le placă ce au devenit, dar cum rămâne cu celelalte, cele care au vrut doar să supravieţuiască? Când „magia” va dispărea, când îşi vor aduce aminte, cum se vor împăca cu ceea ce s-a întâmplat aici? Cu groaza pe care ne-am pricinuit-o unele altora?

Dar poate că apa de la fântână le va face să creadă că totul e un vis confuz. Poate că nu vor reuşi să facă diferenţa între fapte şi ficţiune, între vis şi realitate. Poate că de aici se trage expresia femeilor când se întorc, cea pe care nu reuşeam nicicum să o descifrez. Poate că nici măcar ele nu ştiu ce simt.

Încearcă cu disperare să-şi aducă aminte, dar sunt binecuvântate cu uitare.

∴

Curăţ cămara, după care o duc pe Gertrude înapoi. Fetele ne-au spus că ne vor face loc în cabana de bârne, dar nu am încredere în ele până nu ies de sub influenţa cucutei.

Mă aşez lângă ea şi îi dau să mănânce o fiertură specială din coada şoricelului, ghimbir şi ce a mai rămas din macul canadian. L-am văzut pe tata pregătind-o de o sută de ori pentru pacienţii lui cu infecţii.

— Ar trebui să te ajute la stomac şi pentru febră.

— E bună.

Ia câteva înghiţituri, clănţănind din dinţi. Când îşi ridică privirea spre mine, observ aceleaşi resturi roşii calcaroase pe care le avea mama la colţurile gurii în ajunul plecării mele.

Mintea mi se poticneşte în amintirea cu pricina. Nu era sângele fetelor din anul de graţie, ci fiertura. Îmi amintesc de sudoarea rece de pe fruntea mamei, de degetele care îi tremurau, cum aproape a leşinat în biserică. Probabil că era bolnavă, dar de ce mi-ar fi ascuns-o?

Gertrude întinde mâna să se scarpine la cap; i-o prind.

— Gata cu scărpinatul. Îmi rup o fâşie din fusta de dedesubt şi-i învelesc pânza în jurul mâinilor, apoi le leg, ca pe nişte mănuşi. De aceea eşti bolnavă. Rana e foarte infectată.

— Rana, şopteşte, iar amintirea celor întâmplate i se aşază peste ochi ca un voal întunecat. Cum să mă mai placă Moş Fallow acum? încearcă ea să glumească, fără pic de veselie.

După o lungă tăcere, Gertrude vorbeşte iarăşi:

— Kiersten... înghite în sec. Trebuie să-ţi spun ce s-a întâmplat.

— Nu trebuie să-mi spui nimic, nu-mi datorezi nicio explicaţie...

— Dar vreau să o fac, insistă ea. *Am nevoie* să o fac.

O strâng de mână.

Şi eu am avut acelaşi imbold de a vorbi când am fost bolnavă, am simţit nevoia de a-mi împărtăşi povestea... pentru orice eventualitate.

— Kiersten a găsit litografia în biroul tatălui ei. M-a rugat să mă întâlnesc cu ea la biserică, în confesional, înainte de lecţii, ca să mi-o arate.

Îi şterg fruntea cu o cârpă rece; tremură.

— Era la mijlocul lui iulie. Afară dogorea, dar în confesional era răcoare. Se holbează la flacăra lumânării. Îmi amintesc mirosul de tămâie, perna din catifea roşu închis care mă împingea în moalele genunchilor. Ceara de albine care picura pe piedestal. Zâmbeşte uşor. Kiersten stătea lângă mine, atât de aproape, că-i simţeam inima bătându-i pe umărul meu. Când a scos pergamentul de sub fustă, mi-a luat un minut doar ca să înţeleg la ce mă uit. Am crezut că... E pe punctul de a lăcrima. Am crezut că încerca să-mi spună ceva. Am crezut că-mi dă un fel de semn. Buza de jos începe să-i tremure. Am sărutat-o, aşa cum ne-am sărutat de zeci de ori înainte. Dar am fost prinse. Nu i-am cerut să facă lucrurile din litografie. Încercam doar să-i spun că o iubeam. Nu a fost ceva pervers. Nu sunt perversă...

— Ştiu asta. Îi şterg lacrimile de pe obraji.

— Când Kiersten a ameninţat că-ţi va spune, am făcut ce a vrut ea. Am crezut că...

— Ce anume?

— Am crezut că dacă afli, n-o să mai vrei să fim prietene.

— Te-ai înşelat, îi spun.

Mă cercetează cu privirea şi se încruntă adânc. Întinde mâna, vrând iarăşi să se scarpine pe ceafa, dar o opresc.

— Trebuie să te vindeci.

Mă priveşte atent, cu o expresie bântuită.

— Oare ne vom putea vindeca cu adevărat după asta?

Ştiu ce vrea să spună. Ştiu ce mă întreabă.

Scot floarea de lămâiţă din cămaşă şi i-o ofer. Ochii i se umplu de lacrimi. O atinge şi încearcă s-o accepte, dar nu poate, din cauza fâşiilor de pânză înfăşurate în jurul mâinilor. Izbucnim amândouă în râs. Şi datorită acestui gest mărunt, acestui

moment minuscul, ştiu că suntem în regulă... Că Gertrude se va face bine.

— Ce s-a întâmplat cu noi? întreabă ea, privindu-mă drept în ochi. Construiam lucruri, schimbam lucrurile, iar în clipa următoare...

— Nu e vina ta. Nu e vina nimănui... Nici măcar a lui Kiersten.

— Cum poţi să spui aşa ceva?

Nu ştiu sigur cât va putea pricepe, dar am încredere în Gertie. Şi am impresia că dacă nu-i spun, într-un fel nu e real. Mă apropii de ea şi-i şoptesc:

— E de la apa din fântână. Algele... sunt de fapt cucută. Asta folosesc babele din zona de trecere ca să vorbească cu morţii.

Văd în ochii ei măriţi cum începe să lege lucrurile între ele.

— Ameţeala, halucinaţiile, impulsurile violente, toate sunt de la apa din fântână? Dar dacă magia nu e reală... zice ea şi întinde mâna să-mi atingă părul. Stafiile din pădure... Tamara, Meg... Ai inventat totul?

— Partea cu stafiile, da, dar am spus adevărul despre ce au păţit... Despre cum şi-au pierdut viaţa.

— De unde ştii?

Mă gândesc la chipul lui Meg, la expresia din ochii ei când pumnalul i s-a înfipt în lateralul gâtului.

— Pentru că am fost de faţă, îi spun în şoaptă.

O văd cum se înfioară.

— Dar dacă stafiile nu sunt reale, cum ai făcut să se audă sunetele acelea?

Vreau s-o liniştesc, să-i spun că am pus totul la cale, dar nu am reuşit niciodată să o mint pe Gertie.

— Nu am făcut-o eu, îi răspund, încercând să nu-mi închipui ce altceva se ascunde pe acolo. Încercând să nu mă gândesc la ameninţarea lui Anders.

— Când ai plecat... Am crezut... Pleoapele lui Gertie devin tot mai grele. Se împotriveşte, cum făcea şi Clara la culcare. E ca şi cum... te-ai întors din morţi.

— Poate că aşa e, murmur, învelind-o cu păturile.

— Atunci spune-mi despre rai... Cum e? întreabă ea şi închide în sfârşit ochii.

În timp ce flacăra se stinge, îi şoptesc:

— Raiul e un băiat într-o căsuţă din copac, cu mâini reci şi inimă caldă.

∴

— A spus c-o să se întoarcă după tine.

Îmi ia un minut s-o recunosc, să-mi dau seama că visez, dar apoi observ capul ras, semnul mic şi roşu de sub ochi.

— Pe unde ai fost? o întreb.

— Am aşteptat, răspunde ea, stând în faţa uşii.

— Ai aşteptat ce anume?

— Să îţi aminteşti... Să deschizi ochii.

Apoi deschide uşa.

Mă trezesc brusc. Îmi dau seama că stau aplecată deasupra patului lui Gertie şi simt un iz uşor de frunze de dafin şi limetă în aer. Îmi aminteşte de spiţerie... De casă. Îmi plăcea la nebunie mirosul, dar acum mi se pare prea dur... Prea înţepător.

Dar dacă a fost doar un vis, de ce e uşa întredeschisă? Sunt sigură că am închis-o noaptea trecută. Însă eram atât de obosită, încât se poate s-o fi deschis chiar eu şi să nu-mi amintesc. Doar pentru că m-am întors în tabără nu înseamnă că-mi pierd minţile. Trag adânc aer în piept şi încerc să mă concentrez pe ceva plăcut, pe ceva real: zorii se strecoară în nuanţe de gri şi roz pe punctul de-a se preschimba în auriu. Cred că este momentul meu preferat din zi, poate pentru că îmi aminteşte de Ryker. Dacă închid ochii, îl aud urcând scara, dându-şi jos giulgiul şi strecurându-se lângă mine, pielea lui mirosind a noapte şi mosc.

— Uite, nu m-am scărpinat, zice Gertie făcându-mă să tresar.

Mă uit în spate şi o văd ţinând în sus mănuşile improvizate.

— Foarte bine. Îi zâmbesc, bucuroasă că m-a întrerupt, dar şi mai bucuroasă să văd o pată uşoară de culoare în obrajii ei.

O surprind uitându-se la umărul meu stâng, la adâncitura din el, unde nu mai am carne sau muşchi. Îmi iau pelerina pe mine.

— Îmi pare rău, şopteşte ea. Nu îmi închipui ce orori ai înfruntat afară.

Vreau să-i spun despre Ryker... Despre cum mi-a salvat viaţa, că am plecat doar ca să-i salvez lui viaţa... Dar nu toate secretele sunt la fel. În ţinut, dacă i s-ar afla secretul, Gertie ar fi izgonită în zona de trecere, dar dacă s-ar afla secretul meu, aş fi spânzurată.

— Trebuie să mă înveţi cum să împletesc o cosiţă aşa, îmi zice, încercând să mai înveselească atmosfera. Vreau să spun... după ce îmi creşte părul la loc.

Îmi duc mâinile la păr şi îmi dau seama că a fost împletit într-o cosiţă pătrăţoasă complicată.

Trag de capete şi o scutur de parcă ar fi plină de şerpi. Nu aveam cum s-o împletesc în somn. Nici măcar nu ştiu să împletesc aşa, dar cunosc pe cineva care ştie: Kiersten. Avea o cosiţă asemănătoare de ziua învăluirii. Ţin minte că în prima seară de tabără fetele au vorbit despre Olga Vetrone, fata care a dispărut în pădure. Spuneau că era bântuită, că stafiile îi împleteau părul în timpul nopţii, că-i legau panglica în configuraţii ciudate. Au făcut-o să-şi piardă minţile. „Bine jucat, Kiersten”, mă gândesc.

După ce mă ocup de Gertie, ies afară. Kiersten şi celelalte fete sunt adunate în jurul fântânii şi, văzându-mă, se opresc imediat din vorbit. Le simt privirile aţintite asupra mea, ca o duzină de cârlige care mi se implântă în carne.

— Vino aici, spune Kiersten.

Măruntaiele mi se strâng când îi aud tonul vocii. Mă uit în spatele meu, rugându-mă să nu vorbească cu mine, însă nu mai e nimeni altcineva.

Mă îndrept reticentă spre ea. Încerc să nu intru în panică, dar mă tot întreb dacă m-a auzit cumva vorbind în şoaptă cu Gertie azi-noapte, dacă îşi aminteşte că am fost izgonită... că m-a înjunghiat cu un topor.

— Mai aproape, îmi ordonă ea ridicând găleata cu apă. Peticul de alge de un verde intens care se agaţă de frânghie îmi aminteşte de gustul scârbos, de senzaţia că ai avea limba învelită în catifea umedă şi rece.

Jenna îşi pierde echilibrul şi se izbeşte din greşeală de braţul lui Kiersten, făcând-o să verse o parte din apă. Lui Kiersten îi scapără ochii. E aceeaşi privire pe care a avut-o în noaptea în care m-a înjunghiat cu toporul.

Înainte să apuc să răsuflu măcar, Kiersten o izbeşte pe Jenna în faţă cu găleata. Mă înfior când aud cum îi crapă dinţii. Îi ţâşneşte sânge din gură, dar nu ţipă... nici măcar nu tresare. Celelalte fete stau pur şi simplu în jurul lor; s-au obişnuit cu aceste izbucniri bruşte de violenţă. Sau poate că eu am uitat ce înseamnă să trăieşti printre ele.

— E pentru Tierney, spune Kiersten întinzându-mi găleata.

Când văd sângele Jennei picurând de pe margine mi se face greaţă, dar dacă refuz, Kiersten nu va avea niciodată încredere

în mine. E un test.

Apuc găleata şi mă prefac că sorb, însă Kiersten o înclină, umplându-mi gura cu lichid. Mă înec cu cucută, sânge şi răutate – şi toate râd, sfredelindu-mă cu pupilele lor demente.

Nici nu intru bine în pădure, că mă aplec în faţă şi vărs tot lichidul din stomac. Gâfâi în propria-mi mizerie, întrebându-mă dacă nu cumva am făcut o greşeală îngrozitoare întorcându-mă aici. Ar fi trebuit să folosesc giulgiul ca să plec de aici şi să nu mă mai întorc...

— Giulgiul, icnesc dintr-odată. *Anders.* Asta încerca să-mi spună fata? A zis c-o să fie vai şi-amar dacă nu-i urmez întocmai ordinele. Trebuia să las giulgiul de cealaltă parte a gardului.

Alerg spre spărtura din împrejmuirea dinspre est şi mă opresc când văd că pânza a dispărut. Mă plimb de colo colo prin zonă, încercând să îmi dau seama ce s-a întâmplat cu giulgiul. Poate că l-am împins înapoi şi am uitat. Eram supărată. Îmi amintesc doar că voiam să-l dau jos cât mai repede. Sau poate că l-a luat vreun animal; mirosea destul de rău. Poate că Anders s-a strecurat înăuntru şi l-a luat. Mi-a spus limpede că nu se teme să treacă dincolo de împrejmuire... Au reparat-o. Mă las în jos să-mi trec mâna peste bucata subţire de cedru pe care au pus-o înăuntru şi, pe neaşteptate, mă cuprinde tristeţea. Credeam că le va lua cel puţin câteva zile ca să repare gardul, c-o să înlocuiască buşteanul cu totul. Într-adevăr, e o reparaţie de mântuială, dar încerc să-mi dau seama de ce îmi pasă atât de mult. Poate că voiam doar să văd o faţă prietenoasă, să-i mulţumesc lui Hans că mi-a înapoiat proviziile când am ajuns în tabără, dar e mai mult de atât.

Fereastra către Ryker s-a închis.

Şi mi se pare a fi ultimul cuvânt.

∴

Mă răsucesc cu spatele la gard şi îmi promit să nu mă mai întorc niciodată aici. Nu poate duce la nimic bun.

În schimb, mă concentrez pe sarcina care îmi stă înainte: să le ajut pe fete să-şi vină în simţiri... să se regăsească. Cel mai uşor ar fi să le duc la izvor, dar cred că nici măcar drogate la greu cu cucută nu le-aş convinge vreodată să mă urmeze în pădure. Poveştile cu stafii sunt prea întipărite în mintea lor, prea reale pentru ele, iar eu cu siguranţă nu le-am ajutat deloc cu istorisirile de azi-noapte.

Va trebui să aduc izvorul la ele.

Întrucât tabăra se află mai jos, mă gândesc că aş putea construi un fel de sistem de irigaţii, dar fără conducte sau unelte adecvate, va trebui să fiu creativă.

Când mă sprijin de un mesteacăn ca să nu calc într-o balegă de căprioară, simt cum scoarţa se ridică sub palma mea transpirată. Îmi amintesc că Ryker a folosit scoarţă rulată pe acoperiş ca să ajute zăpada topită să se scurgă.

Tai scoarţa cu toporişca şi desprind o fâşie lungă. Dacă răsucesc suficiente şi le pun cap la cap, poate că aş reuşi să formez o ţeavă. E o sarcină dificilă, să decojesc toţi mestecenii pe care îi găsesc, dar are şi ceva catartic în ea. Am stat întinsă atât de multă vreme, că am uitat ce plăcut e să-ţi foloseşti mâinile şi mintea la ceva constructiv.

Le înnădesc, formând un tub lung, după care mă apuc de săpat, îmi amintesc că am încercat să lucrez pământul pentru grădină în toiul iernii, cât de greu mi-a fost, dar acum este aproape vară şi pământul cedează la o mică apăsare a toporiştii. După ce îngrop tubul în pământ de-a lungul pantei, mă confrunt cu sarcina dificilă de a devia izvorul. Nici măcar nu ştiu dacă va funcţiona, însă am ajuns până aici... Sap un şanţ şi mă uit cum apa curge în tub. O iau la fugă în jos pe deal şi sunt în culmea fericirii când văd că apa curge la capăt. După ce umplu oalele, îmi dau seama că trebuie să găsesc o cale de a controla fluxul. Mă uit prin pădure după stejari de plută. Ştiu că am văzut câţiva pe aici. Mă gândesc că dacă sunt îndeajuns de buni ca să ţină berea în butoaie acasă, vor fi îndeajuns de buni şi pentru asta. Văd unul pe panta împădurită dinspre nord şi tai o bucată lată. O cioplesc până ajunge la mărimea potrivită şi o blochez în tub, dar presiunea apei o împinge afară. Trebuie să găsesc ceva care să o ţină în loc. Rostogolesc un bolovan spre ea, ţin dopul deasupra tubului şi îmi folosesc genunchii ca să înghiontesc piatra dedesubt. Mă aştept ca scoarţa să se spulbere sau pământul să respingă apa ca o balenă care împroaşcă apa, dar s-ar părea că rezistă. Deocamdată. Oricum, pot să-mi fac griji doar pentru momentul prezent. Şi sunt recunoscătoare pentru asta, deoarece dacă mă gândesc prea departe în viitor, mă voi întoarce în ţinut, într-un loc foarte întunecat.

Plină de noroi, scoarţă şi frunze, urc iarăşi panta şi intru în izvor, lăsând ca apa rece să mă acopere.

O floare de măr pluteşte până pe suprafaţa apei, amintindu-mi de baia cu petale de trandafir pe care mi-a pregătit-o Ryker. O arunc din heleşteu şi mă scufund, încercând să alung amintirea. Când ies la suprafaţă, să respir, aud iarăşi foşnetul acela fad. Bucuroasă că-mi distrage ceva atenţia, ies din heleşteu şi urmăresc sunetul până sus, pe creastă, la rămăşiţele fetei: capătul zdrenţuit al panglicii se freacă de oasele gâtului. Nu are cum să fie acelaşi sunet pe care l-am auzit în tabără sau de cealaltă parte a împrejmuirii. Distanţa e prea mare. Dar nu este singurul lucru care îmi întinde nervii la maximum. Pare să aibă ceva în cutia toracică. Un lucru pe care nu l-am mai văzut până acum.

Mă aplec lângă ea şi, când mă uit înăuntru, găsesc o floare. O crizantemă roşie. Floarea renaşterii. Mi se face pielea de găină. Cum a ajuns aici? Întind mâna după ea, cu grijă să nu ating oasele. E puţin zdrelită şi lovită, dar tulpina este tăiată pe diagonală, cu precizie şi atenţie. Mă întreb dacă Kiersten a făcut asta, ca să se joace cu mintea mea, dar nu am mai văzut o astfel de floare în tabără până acum. Mă tot gândesc la floarea pe care mi-a dat-o Ryker, cea pe care Anders l-a ajutat să o găsească, şi mă întreb dacă şi asta provine din afara împrejmuirii.

— Opreşte-te, Tierney, îmi şoptesc în timp ce o învârt între degete. Nu fi paranoică. E doar o floare.

Dar o floare nu e niciodată doar o floare.

Clipesc prelung şi apăsat, de parcă aş putea îndrepta cumva lucrurile în mintea mea, dar când deschid ochii văd că nu s-a schimbat nimic.

Poate că e de la rămăşiţele de apă din fântână care încă îmi curg prin organism sau poate că e de la epuizare, dar o parte din mine se întreabă dacă, prin faptul că am revendicat magia, că am spus că pot să comunic cu morţii, nu i-am trezit cumva stafia.

VARA

Primele câteva zile sunt cele mai rele pentru fete: au crize de plâns, răbufniri de furie, le vine să-şi smulgă pielea de pe ele. Îmi amintesc că aşa m-am simţit şi eu când am fost izgonită în pădure: mă clătinam pe picioare, încercând să revin la o formă oarecare de realitate.

Dar în lunile care urmează, părem să ne găsim o rutină încordată.

La prima lună plină, sângerează toate odată: nu s-au poruncit pedepse, nu s-au făcut revendicări ciudate referitoare la magie, dar tot mă simt desincronizată. Nelalocul meu.

Deşi nu am băut un strop din apa de la fântână, uneori am impresia că am făcut-o. Sunt lucruri mărunte: hârşâitul care pare să mă urmărească oriunde m-aş duce; oasele de pe creastă care par să-şi schimbe câte puţin poziţia în fiecare zi, capul îndreptat mai mult spre soare, degetele de la picioare orientate în jos, spre pământ, şoldul uşor înclinat, de parcă s-ar putea ridica în orice clipă. Poate că e vorba doar de puterea sugestiei. Am spus poveşti cu stafii în fiecare seară, ca să le satisfac pe fete. Poate că încep să-mi cred propriile minciuni, dar aproape în fiecare dimineaţă, la trezire, simt miros de limetă şi foi de dafin şi văd că părul mi-a fost împletit. Nu spun nimănui despre asta, pentru că nu vreau să-i dau satisfacţie lui Kiersten, dar văd în privirea ei că se simte tot mai frustrată din pricina mea.

Cel mai greu îmi este, de departe, să nu-mi las gândurile să se strecoare pe sub gard, să se ducă spre ţărm, să urce scara spre cel mai frumos sentiment pe care l-am cunoscut vreodată.

Când am forţa necesară, mă ridic şi mă mişc, îmi găsesc o ocupaţie: ţes o frânghie, refac butoaiele pentru apă de ploaie, curăţ poteca, o nivelez până este îndeajuns de lată ca să transportăm apă cu căruciorul fără să vărsăm nicio picătură din ea; dar noaptea, când toată lumea doarme şi trupul nu mă ascultă, nu am de ales decât să stau aici şi să rememorez la nesfârşit, chinuitor, fiecare detaliu al ultimei nopţi pe care am petrecut-o cu Ryker. Uneori închid ochii şi încerc să mă întâlnesc

cu el în vise, dar nu mai visez. Cu nimic. Până şi fata mi se pare o amintire îndepărtată, o persoană pe care am cunoscut-o cândva... încă o făptură care m-a părăsit.

Deşi fetele au acum acces la apă proaspătă din belşug, tot mai beau din fântână uneori. Poate că e o metodă de supravieţuire, poate că ştiu de ce are nevoie trupul lor.

Îmi amintesc că tata a tratat vânători din nord şi le dădea înghiţituri mici de whisky tot la o oră. Nu îndeajuns ca să-i satisfacă, dar suficient ca să nu intre într-un sevraj dureros. Prin asta trec şi ele acum: sevraj. Nu-mi închipui cum ar fi să renunţi brusc la cucută, să mărşăluieşti două zile întruna în timp ce îţi cureţi organismul. Nu e de mirare că fetele sunt atât de pierdute când se întorc: sunt pe jumătate moarte, iar cealaltă jumătate a lor îşi doreşte să fi murit.

Aşa va dura mai mult, dar măcar nu se vor simţi întoarse pe dos. Să sperăm că li se va părea firesc, ca şi cum magia le părăseşte încet, lucru care nu este foarte departe de adevăr.

Câteva se simt deja atât de bine, încât s-au oferit să mă ajute prin tabără. La început mi s-a părut tulburător felul în care se holbau la mine cu ochii ca nişte mărgele închise la culoare, dar pe măsură ce îşi veneau în fire, le-am împărţit sarcini mărunte. Una dintre ele este Helen. Mă urmăreşte peste tot ca o umbră, furând orice las în urmă. Dacă lipseşte o lingură, o găsesc sub patul lui Helen. Dacă s-a rătăcit un nasture, îl găsesc în buzunarul ei. Nu mă pot supăra pe ea. Nu şi-a revenit la fel de bine precum celelalte. Uneori mă întreb dacă o va face vreodată.

Pe de altă parte, Turturica e din nou veselă şi gângureşte. Helen s-a oferit chiar să mă lase să o plimb o vreme prin tabără, dar cel mai bine ar fi să nu mă ataşez. Îi amintesc lui Helen că va trebui s-o lăsăm în urmă când vor veni paznicii după noi, dar nici nu vrea să audă. Femeilor nu li se permite să aibă animale de casă în ţinut. *Noi* suntem animalele de casă.

În afara vizitelor nocturne deranjante, Kiersten s-a ţinut departe de mine, dar am învăţat că nu poţi niciodată să-ţi laşi garda jos când vine vorba despre Kiersten. Am urmărit-o; uneori am stat trează toată noaptea ca s-o prind cum se furişează în pădure ca să mişte oasele, dar nu pare să plece vreodată din tabără. Şi ea m-a ţinut sub observaţie. Uneori, când ne strângem în jurul focului, o surprind cum mă urmăreşte de parcă

aş fi prada ei. Încerc să ignor, să mă prefac că nu mă sperie, dar adevărul este că, cu cât le voi ajuta mai mult, cu atât îşi vor aminti mai mult.

Iar în apropiere de a doua lună plină, îmi dau seama că mă mişc deja în umbră. Nu mă mai simt în largul meu nicăieri. Nici măcar în propriul corp. În pielea mea.

Nu e vorba doar despre sunetul panglicii sau despre oasele care se mişcă pe creastă, ci simt mereu o prezenţă care pluteşte deasupra mea. Chiar şi fetele, deşi am crezut că vor fi făcut progrese mult mai mari până acum, îşi petrec cea mai mare parte a timpului ascultând vântul, pierzându-se printre nori, vorbind despre magia lor de parcă ar fi o fiinţă vie. La început am crezut că o fac doar pentru a-i da satisfacţie lui Kiersten, ca un mijloc de supravieţuire, dar mă tem că e mai mult de atât. Poate că nu vor să renunţe la ea.

În seara asta, când soarele este înlocuit de lună şi un milion de stele mă fac să mă simt mai mică decât un fir de praf, stau în perimetru şi ascult hârşâitul neîncetat. E atât de întuneric, că abia de văd la câţiva paşi în faţa mea, dar mi-o tot închipui stând aici, cu panglica încolăcită în jurul gâtului, frecându-se de oasele gâtului ei.

— Tierney, mă înghionteşte Gertrude. Te-au întrebat ceva.

Îmi întorc privirea şi văd că toată tabăra se uită la mine.

— Ei bine? mă îndeamnă Jenna. Ce spun?

Încă nu le-am vorbit despre fata de pe creastă; poate că mi s-a părut prea sacru, prea real, de parcă ar fi fost un fel de trădare. Dar poate că este singurul secret pe care nu trebuie să-l port de una singură.

— Nu îi ştiu numele, zic în cele din urmă. Dar oasele ei se află pe cea mai înaltă culme a insulei. Mă întorc cu spatele la pădure şi hârşâitul pare mai intens... mai furios, dar nu mă las oprită. Îl auziţi? E sunetul panglicii roşii zdrenţuite care-i înconjoară oasele gâtului. A fost strangulată cu atâta violenţă, că panglica s-a rupt în două.

— Poate că încearcă să găsească cealaltă jumătate, zice Jenna. Ca în povestea lui Tahvo.

— E cea cu vikingul? întreabă Lucy.

Jenna încuviinţează din cap cu entuziasm.

— Toţi cei din echipaj s-au răzvrătit împotriva lui, l-au înjunghiat de o sută de ori înainte să moară. În loc să-i ardă

trupul, aşa cum s-ar fi cuvenit să fie înmormântat un războinic, i-au lăsat oasele să-i putrezească pe un ţărm îndepărtat. Jenna se apleacă în faţă, iar flăcările îi dansează în ochi. Dar la fiecare lună plină, a înviat din morţi ca să se răzbune. I-a luat opt ani de zile să-i vâneze pe toţi şi neamul lor. Abia atunci şi-a dobândit rugul care avea să-i poarte sufletul spre ceruri.

Încerc să nu îmi las imaginaţia să mi-o ia razna, dar dacă fetele din anul ei de graţie au ucis-o pe fata moartă? Poate că vrea să se răzbune. Şi dacă e legată pentru totdeauna de această tabără, poate că noi suntem cel mai bun înlocuitor al lor.

În timp ce ne pregătim de culcare în cămară, observând că sunt leoarcă de la transpiraţie, Gertrude îmi zice:

— Dacă nu vrei să laşi uşa deschisă, ar trebui măcar să-ţi dai jos pelerina.

— Mi-e bine, îi spun înfăşurând haina mai strâns în jurul meu.

— Dacă te temi că ţi-o va lua Helen...

— Ţi-am spus că sunt bine, repet pe un ton mai răstit decât mi-ar plăcea, ţinând strâns la piept toporişca.

Sunetul pe care-l scoate când îşi trece degetele peste părul scurt de pe ceafa acum vindecată mă zgârie pe creier.

— Nu ai băut din fântână, aşa-i? mă întreabă ea.

— Nu. Îi arunc o privire tăioasă. Bineînţeles că nu.

— Atunci ce este? Ce nu-mi spui?

Trag adânc aer în piept.

— Ştii că am vorbit despre oasele de pe creastă?

— A fost o poveste foarte reuşită. Şi când Jenna a spus treaba aia despre viking... Aproape că am crezut-o...

— Cred că s-ar putea să fie reală, îi zic dintr-o suflare.

— Poftim? exclamă ea, încercând să-şi ascundă pielea de găină de pe braţe.

— Sunetul pe care-l aud în tabără... e acelaşi pe care-l aud pe creastă... Panglica ce se freacă pe oasele ei.

Se uită la mine preţ de o clipă, apoi izbucneşte în râs.

— Foarte amuzant.

Râd şi eu împreună cu ea, după care mă întorc pe o parte ca să nu-mi vadă lacrimile din ochi.

∴

— În sfârşit ai făcut ochi, spune Gertie în timp ce aranjează borcanele cu alimente conservate de pe raft. Te-am implorat

toată vara să ţii uşa deschisă, iar tu ai hotărât să o deschizi acum, când s-a răcorit?

— Nu am deschis-o, zic eu, ridicându-mă în şezut şi desprinzându-mi pelerina de pe piele.

— Foarte amuzant. Îşi dă ochii peste cap. Te-am auzit când ai făcut-o. Ah, şi bună treabă, că ai stins lumânarea şi ţi-ai frecat panglica aşa. Fetele o să-ţi soarbă fiecare cuvinţel diseară.

— Despre ce vorbeşti...

Dau să apuc panglica pe care mi-am legat-o în jurul încheieturii şi înlemnesc. Nu e acolo. Intru în panică şi mă aplec s-o caut pe jos.

— Ai pierdut ceva?

— Helen, oftez, după care mă ridic şi o pornesc spre cabana de bârne. Trebuie să se oprească. Să nu se mai furişeze, să nu mai ia lucrurile altora. Nu vreau să mă supăr pe ea, dar trebuie să se îndrepte, dacă vrea să se întoarcă în ţinut.

Când trec pe lângă fântână, îmi cobor privirea şi-mi văd reflexia: am o crestătură de un roşu aprins în jurul gâtului. Schimb direcţia ca să mă uit mai bine, apoi îmi duc degetele la gât şi mă înfior când simt mătase.

Trag de ea şi încerc să mă eliberez, dar e înnodată atât de strâns, că nu o pot desface. Pe măsură ce bâjbâi cu nodul, panglica pare să se strângă şi mai tare.

În momentul în care mă aplec în faţă, încercând să respir, zăresc reflexia lui Kiersten chiar în spatele meu.

— Ai grijă, îmi spune ea, după care îşi pune mâinile în jurul gâtului meu şi desface cu iscusinţă nodul. Sărutul braconierului, îmi şopteşte la ureche.

— Cum? icnesc, grăbindu-mă să mă sprijin de fântână ca să nu cad.

— Aşa se numeşte nodul, îmi explică ea în timp ce-mi înfăşoară panglica în jurul încheieturii mâinii şi leagă uşor o fundă. Cu cât tragi mai tare, cu atât se strânge mai mult.

— De unde ştii asta? o întreb, uitându-mă la reflexia ei în fântână.

— Ultima dată când am văzut un om holbându-se aşa în apă, l-am făcut să se înece. Îţi aminteşti de Laura, nu-i aşa? Cum sunt incapabilă să răspund, continuă: Dacă-mi aduc bine aminte, n-ai crezut că magia mea a fost de vină... Nu credeai deloc în magia noastră.

— M-am înşelat, şoptesc întorcându-mă spre ea. A fost înainte să mă duc în pădure. Tu m-ai ajutat să înţeleg.

Mă priveşte drept în ochi. Mi se face pielea de găină. Am crezut că pupilele mari şi negre erau înspăimântătoare, dar acum, că irisurile şi-au revenit la culoarea lor firească, albastrul acela rece mi se pare şi mai cumplit.

Indiferent că ea a făcut asta sau nu, îşi aminteşte.

În timp ce se îndepărtează, mă întreb oare cât va dura până îşi va aminti că vrea să mor.

∴

Mă îndrept spre izvor, spre culme, fără să mă uit la oase. Fără să ascult cum se freacă panglica de gâtul ei. Mă rezum la ceea ce ştiu că este adevărat. Pământul nu minte.

Când cobor de partea cealaltă a culmii, văd că roşiile, dovleceii şi ardeii au fost înlocuiţi de napi, broccoli şi fasole. Frunzele oţetarului de lângă mal tocmai ce au început să-şi schimbe culoarea. Până şi aerul pare mai rece. Anotimpul stă să se schimbe. Şi eu la fel.

Nu voi uita niciodată cum arăta Ivy la întoarcerea din anul ei de graţie. Când a intrat în piaţă, împleticindu-se, nici măcar n-am recunoscut-o. Îi lipseau smocuri de păr; ochii îi păreau ireali, ca nasturii mari de la haina de iarnă a tatei. S-a prăbuşit în piaţă înainte ca soţul ei să apuce s-o ducă acasă. O vreme au crezut că nu va supravieţui.

M-au lăsat să stau cu Ivy o dată, în timp ce tata îi explica soţului ei cum s-o îngrijească. Ţin minte că m-am aplecat deasupra patului, încercând să mă conving că era într-adevăr ea. M-am gândit că poate se transformase acolo, precum copiii schimbaţi de spiriduşi din basmele vechi. Cred că asta m-a speriat mereu cel mai mult la anul de graţie: gândul că aveam să mă pierd cumva pe mine însămi, că aveam să mă întorc o persoană cu totul diferită.

De fapt, tot ce ni se întâmplă este că ajungem să ne pricepem mai bine la ascuns lucruri.

Mă întrebam uneori cum de pot femeile din ţinut să ignore unele întâmplări care au loc chiar în faţa lor, dar unele adevăruri sunt atât de îngrozitoare, că nu le poţi recunoaşte nici măcar faţă de tine însăţi.

Acum înţeleg.

Pe drumul de întoarcere aud o crenguţă rupându-se în urma

mea, însă nu mă opresc să ascult, să mă întreb, ci continui să împing căruciorul pe potecă. Eu confer putere acestui lucru şi nu sunt dispusă să mai continui aşa. Gata cu jocurile! Gata cu distracţiile!

În seara asta, când ne aşezăm în jurul focului şi fetele mă întreabă ce spun stafiile, le zic că nu le mai aud.

E pentru binele taberei. Pentru binele meu.

Urmează o pauză lungă. O tăcere atât de puternică, încât o simt cum reverberează în jurul focului de tabără, ca un tăciune muribund care imploră să fie reaprins.

Îmi zic în sinea mea că asta a fost, aici se încheie toate astea, dar Jenna se ridică în picioare şi se uită spre pădure.

— Le aud acum. De când am început să beau apa stafiilor.

— Şi eu, intervine Ravenna.

— Şi eu, spune Hannah, încuviinţând din cap atât de repede, încât îmi aduce aminte de o pasăre care se pregăteşte să-şi hrănească puii.

Rând pe rând, încep să-şi depene propriile poveşti cu stafii, mult mai înfricoşătoare decât orice aş fi putut inventa eu.

Gertrude mă priveşte confuză.

Dar eu înţeleg.

Cucuta doar le-a ajutat să vadă ceea ce credeau deja.

∴

Mă trezesc brusc la auzul unor paşi în luminiş. E probabil Helen; are tendinţa să rătăcească noaptea. Aştept ca una dintre fete să se ridice şi să se ducă după ea, dar nu o face nimeni. S-au săturat să facă pe bonele cu Helen. Toate ne-am săturat. Când mă ridic să deschid uşa, hârşâitul panglicii îmi pătrunde până în sânge. Vreau să-mi spun că e doar Kiersten, care încearcă să mă sperie, dar simt o prezenţă întunecoasă emanând din afară.

Mânerul uşii de la cămară se apasă. Mă pregătesc, gata să înfrunt orice m-ar bântui, când se aude un ţipăt înfiorător dinspre cabana de bârne. Gertie se trezeşte speriată. Eu trag cu putere de uşă, încercând s-o deschid, dar probabil că lemnul este încă umflat. În momentul în care clanţa cedează, întrezăresc doar o siluetă care iese din perimetru, ca o umbră efemeră.

Fetele se înghesuie lângă cabana de bârne, ţipând şi plângând.

Străbat în fugă luminişul şi o găsesc pe Becca departe de celelalte fete, cu ochii mari, tremurând din tot corpul.

— Mă duceam la latrină... şi am văzut-o... scânceşte ea. O stafie lângă uşa de la cămară.

— A văzut-o cineva pe Turturica? întreabă Helen.

Ravenna o împinge într-o parte.

— A fost Ami sau Meg?

— Nu. Nu a fost aşa...

— Turturica, unde eşti? strigă Helen.

Toată lumea îi face semn să tacă.

— Nu am văzut braţe sau picioare, continuă Becca. Am văzut doar *ochi.* Ochi închişi la culoare şi strălucitori care se holbau la mine din umbră. Nu ştiu cum să explic, dar orice ar fi fost... mi s-a părut a fi rău.

Braconier. Mi se face pielea de găină. Oare să fie Anders în tabără?

Ştiu că m-am întors în tabără cu întârziere, dar, în afară de giulgiul pe care am uitat să-l las de cealaltă parte a gardului, am făcut ce mi-a cerut. L-am părăsit pe Ryker, singura şansă reală la fericire pe care am avut-o vreodată. Nu a fost oare de ajuns?

În timp ce fetele se duc în cabana de bârne să se culce, eu mă aşez pe unul dintre butucii din jurul focului. Nu mă uit la flăcări, nu mă holbez la ce-ar fi putut să fie. Mă holbez spre pădure, la ceea ce va fi.

Luni de zile am simţit cum creşte ceva, cum se mişcă în umbre peste tot în jurul meu. Deşi am încercat din răsputeri s-o combat raţional, să o ţin la distanţă, mi-a bătut la uşă. Gata cu ascunsul. Gata cu negatul.

— Dacă mă vrei, vino de mă prinde, şoptesc eu spre pădure.

Aud doar hârşâitul panglicii care mă zgârie pe creier.

Că e Anders sau o stafie, în sfârşit sunt pregătită să înfrunt adevărul.

Tot adevărul.

∴

Nişte şuviţe lungi de păr mă gâdilă pe braţe.

La început cred că visez că sunt acasă, că Clara şi Penny se strecoară sub aşternuturi ca să mă trezească, dar greutatea e prea mare, răsuflarea prea spurcată. Deschid ochii şi o văd pe Kiersten aplecată peste mine, apăsându-mi toporişca pe gât. Ochii îi lucesc ca safirele în lumina timpurie a dimineţii.

— De ce te-ai întors aici? îmi şuieră la ureche.

— Ca să scap de magie, mă bâlbâi eu. Ca şi tine.

Fetele încep să se adune, aşa că Kiersten retrage lama, dar aproape că văd rotiţele cum i se învârt în minte: se agaţă de amintiri, încearcă să priceapă lucrurile. Mă cercetează cu privirea într-un fel care mă face să cred că mai are un pic şi îşi va aminti totul.

Se dă jos de pe mine, se duce înapoi în cabana de bârne şi trânteşte uşa după ea.

Stau acolo, scuturându-mi coatele de praf, şi mă uit în jur, încercând să-mi dau seama ce nu a mers bine. Au eliminat aproape de tot cucuta. Li se vede în ochi. Şi totuşi se poartă în continuare ca nişte animale sălbatice.

Gertie vine în fugă spre mine.

— Poftim, lasă-mă să te ajut... I se taie răsuflarea când mă vede.

— Pelerina mea, îngaim.

Îmi înfăşor braţele în jurul cămăşii jerpelite, încercând să mă acopăr cât pot de bine.

— O poţi împrumuta pe a mea, îmi zice Gertie, dar se îndepărtează în grabă, de parcă ar fi văzut o stafie.

— Dacă îţi cauţi pelerina, spune Vivi, care s-a furişat de-a lungul perimetrului, am văzut-o pe Helen chiar înainte de ivirea zorilor. A ieşit să o caute pe Turturica. Dacă mă întrebi pe mine, era şi timpul ca pasărea aia să-şi ia zborul. Aripa i s-a vindecat de luni de zile. Îşi plimbă mâna peste ramurile unui conifer şi rupe o crenguţă. Oricum, nu ştiu de ce porţi tot timpul pelerina aia zdrenţăroasă, nu ţi-o scoteai nici măcar când era ca-n iad pe-aici.

— Nu e treaba ta, mă răstesc eu. Dar mă simt prost după ce pleacă.

— Helen e probabil lângă gardul dinspre vest, zice Gertie întinzându-mi pelerina ei.

O îmbrac. E prea mică pentru mine, dar merge.

— Dacă vrei, pot să...

— Nu am timp de asta, îi spun, după care pornesc spre perimetru.

— De ce? Ce s-a întâmplat?

— Nu s-a întâmplat nimic, încerc eu să o liniştesc, dar în sinea mea urlu. Vreau doar să culeg ce a mai rămas din fructele de

vară din capătul dinspre sud-est al taberei. În noaptea asta rămân în pădure... Mă întorc mâine la prima oră.

Intru cu paşi grăbiţi în pădure, dorindu-mi să scap de privirea ei compătimitoare. Mă tem că am spus deja prea multe, că ştie prea multe, însă nu-mi pot bate capul cu asta. În momentul de faţă am probleme mai grave de atât.

∴

În drum spre izvor, aud paşi uşori şi rapizi în urma mea. Primul meu instinct este să mă întorc, să încerc să-l prind asupra faptului, dar poate că tocmai asta vrea să fac. Până acum am reacţionat, iar el m-a jucat pe degete, ca un expert în jocul cu bile, până mi-am pierdut minţile. Nu, trebuie să fiu deşteaptă.

Aşa că trag adânc aer în piept şi mă gândesc în schimb unde l-aş putea duce. Unde aş putea avea un avantaj? E un stejar uriaş chiar în faţă, după care m-am refugiat de multe ori iarna trecută.

Mă aplec pe furiş şi apuc o piatră cât pumnul. Îmi aminteşte de Laura, de cum şi-a strecurat pietre în tivurile fustelor pe drum spre tabără. Deşi s-a întâmplat cu foarte mult timp în urmă, se pare că imaginea ei scufundându-se în lac mi s-a întipărit pe dosul pleoapelor. O singură lovitură bună, pentru Laura. De atât am nevoie.

Pe măsură ce mă apropii de stejar, trebuie să mă forţez să nu grăbesc pasul, să nu-mi scap de sub control respiraţia. Mă strecor după copac, mă lipesc cu spinarea de scoarţă şi aştept... sperând să înghită momeala.

Paşii se aud mai aproape.

Şi mai aproape.

Duc piatra în spate, pregătită să lovesc, dar chiar atunci aud un ţipăt ascuţit.

— Gertrude? exclam.

Stă nemişcată, cu ochii mai mari că ai unei fete care urmăreşte pentru prima oară o spânzurare.

— Aproape că m-ai ucis, îngaimă, holbându-se la piatra din mâna mea.

— Ce cauţi aici? Mă uit cu atenţie în spatele ei, prin pădure. N-ar trebui să te furişezi aşa.

— Am... Am vrut doar să te ajut. Mă simt mai bine acum... Sau mă simţeam. Îşi pleacă privirea spre urma de urină care i se scurge peste cizmă.

— Hai să te speli, îi spun şi o conduc în sus pe pantă, spre izvor.

— Tu ai făcut toate astea? se minunează ea uitându-se la diversele frânghii şi improvizaţii pe care le-am montat.

— Uite, pune-ţi lenjeria aici, îi zic, arătându-i plasa pe care am încropit-o primăvara pentru spălat.

Îşi dă jos pantalonaşii şi îi vâră în apă chicotind.

— Îţi foloseşti voalul pentru asta?

— Mi s-a părut potrivit.

— Îmi pare rău că te-am urmărit, doar că...

— E mai bine aşa, spun în timp ce verific ţeava din mesteacăn. Trebuie să ştii cum să ai grijă de tine... de celelalte... în caz de ceva.

— În caz de ce anume?

Încerc să bagatelizez toată treaba, dar mi-e imposibil s-o mint pe Gertie. Ochii mi se umplu de lacrimi doar gândindu-mă la lucrurile pe care ar trebui să i le spun.

— Nu ştiu exact ce-ai păţit afară, adaugă ea, dar ştiu câteva lucruri... îmi înfăşor pelerina mai strâns, temându-mă de ceea ce urmează să aud.

— Un băiat într-o căsuţă din copac, cu mâini reci şi inimă caldă...

— M-ai auzit?

Încuviinţează din cap.

— Ryker... şoptesc, trecându-mi mâna peste cicatricea adâncă de la umăr.

Pe chip i se prelinge o umbră de durere.

— Te-a...

— Nu. M-a salvat... M-a îngrijit până m-am făcut bine. Bărbia începe să-mi tremure când mă gândesc. Voia să fugim împreună. Să începem o viaţă împreună.

— Atunci de ce te-ai întors? se încruntă ea.

— Am o datorie...

— Lucrurile s-au schimbat acum, îmi spune ea luându-mă de mâini. Nu se poate să nu ştii asta.

— Nu pot vorbi despre asta acum.

Urc în grabă pe culme, încercând să scap de cuvintele ei.

— Timpul e pe sfârşite, zice ea.

Încremenesc. Aşa mi-a spus şi fata din vis chiar înainte să mă întâlnesc cu Ryker pe lacul îngheţat.

— Dacă are de-a face cu surorile tale, continuă Gertie venind după mine, le pot lua apărarea.

— Şi să rişti să fii izgonită în zona de trecere?

— N-are cum să fie mai rău decât să fiu nevoită să mă mărit cu Moş Fallow. Se pot face şi excepţii... Mai ales că Michael va prelua conducerea consiliului.

Michael. A trecut atâta vreme de când m-am gândit la el, că abia de reuşesc să-i văd chipul. E ca un portret care a fost lăsat afară, în ploaie.

Gertie icneşte când ajunge sus, pe culme, şi vede oasele de un alb intens.

— Spuneai adevărul! Nu glumeai.

— Ieri stătea pe partea dreaptă, cu picioarele ghemuite, îi zic.

— Şi acum e culcată pe spate? întreabă ea clipind şocată. Vrei să spui că stafia e reală?

— Aşa sper, îi răspund, cu ochii la panglica ce flutură în vânt.

— Cum poţi să spui aşa ceva?

— Pentru că alternativă e şi mai înspăimântătoare.

— Tierney. Mă sperii, zice ea şi se dă un pas în spate. Ce-ar putea fi mai rău decât o stafie răzbunătoare?

— Un braconier răzbunător, şoptesc. Anders. Mi se face greaţă doar rostindu-i numele. M-a găsit cu Ryker, mi-a zis că dacă nu mă întorc aici, ne va ucide pe amândoi.

— Ryker ştie despre...

— Nu. Nu. O strâng tare de mână.

Nu mai suport să aud un singur cuvânt de la ea.

— Dar blestemul...

— Nu există niciun blestem, îi spun, gândindu-mă la sticluţa de la spiţerie. E vărsat negru. Anders a supravieţuit bolii anul trecut şi crede că e imun. Mi-a zis că se întoarce după mine dacă nu-i urmez ordinele.

— Dar i-ai urmat ordinele, nu? mă întreabă ea cu răsuflarea întretăiată. Of, Tierney! Începe să se plimbe încolo şi încoace, apoi se opreşte şi, arătând din cap spre schelet, oftează: Dar tot nu explică *asta.*

— Anders, murmur înghiţind în sec. Îi place să se joace cu oase.

— Cum adică *îi place* să se joace cu oase?

— Face... clopoţei de vânt şi alte lucruri din ele.

— Tierney! Un braconier a fost *înăuntrul* taberei... Trebuie să

le spunem celorlalte... Trebuie să le avertizăm.

— Nu, zic eu panicată. Nu încă. Nu până nu sunt convinsă.

— Mie îmi pari destul de convingătoare.

— La noapte voi rămâne aici, ascunsă pe culme, îi spun arătându-i hamurile. Trebuie să văd mai întâi cu ochii mei.

— În regulă, zice ea punându-şi mâinile în şolduri. Atunci rămân cu tine.

— Nu se poate. Dau drumul frânghiei.

— Bineînţeles că se poate. Acum sunt implicată şi eu.

— Nu e un joc. O apuc de umeri. Nu ştii cum sunt... Ce ne fac. Tenul ei devine pământiu, aşa că-mi slăbesc strânsoarea. În plus, trebuie să ai grijă de celelalte. Dacă păţesc ceva...

Îmi încleştez maxilarul. Mă chinui să-mi termin gândul, dar Gertie mă salvează.

— O voi face. Dar cu anumite condiţii.

— Spune.

— Când te întorci, când ştii sigur, trebuie să le spui adevărul.

Dau să mă împotrivesc, dar mă întrerupe.

— Nu se negociază.

— În regulă, încuviinţez eu cu reticenţă.

— Şi după ce se termină povestea asta, continuă Gertie cu ochii în lacrimi, trebuie să te întorci la el. Nu ai de ales. Ai avut grijă de mine aici. Lasă-mă acum să am şi eu grijă de tine.

Încuviinţez din cap. Orice ca să se oprească, să nu mai spună nimic.

∴

Ne petrecem restul zilei pe culme. Îi arăt grădina, îi spun despre seminţele pe care le-a cusut June în căptuşeala pelerinei, despre cum le-a luat furtuna pe toate şi despre miracolul pe care l-am găsit la întoarcere.

Împărţim ultima roşie de toamnă aşezate pe marginea izvorului şi stăm la taclale ore în şir, până când picioarele ni se încreţesc ca nişte prune veştede. Preţ de o clipă uit de toate, de toate ororile la care am fost martore, dar de îndată ce soarele începe să apună şi trebuie s-o trimit înapoi în tabără, îmi amintesc totul. Asta e problema când laşi lumina să intre: după ce ţi-e luată, ţi se pare că e şi mai întuneric ca înainte.

∴

Când luna începe să se înalţe pe cer, îmi pun hamurile şi mă cobor peste culme, îndeajuns de jos ca să nu fiu văzută, dar

îndeajuns de sus ca să pot vedea oasele dacă întind gâtul. E un chin să stau nemişcată atâta vreme, dar măcar stau cu spatele spre ţărm, spre vârful adăpostului lui Ryker, pe care îmi imaginez că-l pot vedea iţindu-se printre copaci. Până şi gândul acesta mărunt pare să-mi provoace o rană nouă. Ştiu că Gertie are dreptate, în toate privinţele, dar trebuie mai întâi să trec de încercarea asta.

Apuc frânghia şi mă concentrez pe ce se află în faţa mea. Grădina lui June care se agaţă de panta dealului. Mă hotărăsc să număr plantele. Ce poate fi mai plictisitor de atât? Doisprezece dovlecei, şaizeci şi una de teci de fasole, optsprezece praji. O fac de nenumărate ori, până numerele nu mai au niciun înţeles, doar linii şi vârtejuri ţinute la un loc de ţesut conjunctiv. Şi când luna e în cel mai înalt punct pe cer şi nu-mi mai simt picioarele, mă gândesc să renunţ, să mă întorc în tabără şi să accept că a fost doar o plăsmuire de-a mea; chiar atunci însă, aud un pleoscăit în apa izvorului. Ar putea fi ondatra care speră să găsească o altă moluscă, dar pare să fie o creatură mai mare. Neînfricată.

Aud paşi uzi urcând pe culme. Şi răsuflare. Inspiră, expiră. Expiră, inspiră. Şi când paşii ajung în vârf, sunetul acela cunoscut îmi umple urechile: hârşâitul panglicii, lent, constant, intenţionat, obsesiv, apoi zăngănitul oaselor.

Când mă ridic să arunc o privire, îmi frec din greşeală genunchiul de panta dealului, mutând din loc un bulgăre mic de pământ care se rostogoleşte în prăpastie.

Îmi ţin răsuflarea, sperând să nu mă fi dat de gol. Hârşâitul se opreşte. Oasele se liniştesc.

Paşi grei se îndreaptă spre mine. Mă ţin de frânghii, rugându-mă ca întunericul să mă ascundă destul de bine încât să nu fiu văzută. Dar luna e atât de strălucitoare. Fertilă. Necruţătoare.

Zăresc vârful unei cizme pe marginea culmii. Mi-e teamă să mă uit. Mi-e teamă şi să nu o fac.

Chiar pe când îmi ridic lent privirea, o rafală de vânt suflă dinspre vest, umflând materialul de culoarea cărbunelui deasupra mea, ascunzându-mă vederii, acoperindu-mă cu un întuneric atât de profund, încât mi se pare că sunt în cădere liberă.

*

Când îmi vin în fire, deasupra orizontului se vede o strălucire

roşie, sinistră. Acasă i se spune dimineaţa diavolului. Se zice că dacă eşti prins în această lumină, o mare nenorocire se va abate asupra ta. Dar ce-ar putea fi mai rău decât asta? Probabil că am leşinat, dar dacă m-ar fi văzut, aş fi fost moartă acum. Presupun că îi datorez viaţa vântului de vest. Lui Eve. Poate că suntem chit acum.

După ce mă trag în sus spre culme, îmi scot hamul, simţindu-mă ca o femeie pierdută pe mare ani de zile. Mă doare corpul, am impresia că adânciturile lăsate de frânghii nu vor trece niciodată, braţele şi mâinile mă furnică de parcă ar fi stat amorţite zile întregi, dar nici nu se compară cu ce a păţit ea.

În timp ce mă duc târşâit spre rămăşiţele fetei moarte, trebuie să înghit amăreala pe care o simt în spatele gâtlejului. Acolo, ca să fie văzute de toţi, oasele fetei moarte au fost aranjate cu migală, bombastic, şi i s-au pus două cale negre în orbite: floarea răutăţii. A morţii.

— Picioarele depărtate, braţele întinse, privirea la Dumnezeu, şoptesc.

Când scot semnele de rău augur din ochi observ pata roşu închis de pe mandibulă, acolo unde ar fi fost buzele.

Scuip în poalele cămăşii şi încerc să o şterg, dar îmi dau seama că e sânge.

Vomit ce mi-a mai rămas în stomac.

O singură persoană nu se teme de blestem... Şi îi place să se joace cu oase... Şi cunoaşte limbajul florilor şi ştie unde să le găsească.

Anders a zis c-o să se întoarcă după mine. Şi-a ţinut promisiunea.

Poate că e timpul ca eu să mi-o încalc pe a mea.

∴

Când mă întorc în tabără, nu le găsesc pe fete aşteptând nerăbdătoare în jurul focului ca să fie hrănite, nici pe Gertie făcând curat în cămară. Nici Turturica nu mă enervează cu gânguritul ei neîncetat. Mă întreb dacă încă doarme toată lumea, dar arunc o privire în cabana de bârne şi văd că e goală.

Un gând înspăimântător mi se strecoară în minte. Ryker mi-a zis că dacă braconierii nu s-ar mai teme de blestem, toate fetele din tabără ar fi moarte până la răsăritul soarelui.

Panicată, dau fuga în luminiş, unde aud şuşoteli şi plânsete venind din spatele cabanei de bârne.

Ar trebui să mă simt uşurată aflând că sunt nevătămate, dar încremenesc când le văd îngrămădite la un loc, într-un cerc strâns, cu ochii fixaţi asupra unui punct de pe jos.

— Ce este? întreb, neputând să-mi ascund tremurul agitat al vocii. Ce s-a întâmplat?

Înainte ca vreuna să apuce să răspundă, Kiersten vine spre mine cu privirea înflăcărată, cu venele de pe gât umflate.

— Dă-mi mâinile, urlă ea. Să-ţi văd mâinile!

Mă uit în jur, încercând cu disperare să-mi dau seama ce se petrece. Gertrude mă priveşte în ochi, dar nu-mi dă niciun indiciu; clatină din cap cu lacrimile şiroindu-i pe faţă.

Kiersten mă apucă de mâini şi le cercetează din toate unghiurile.

— Probabil că s-a spălat.

— Ce să spăl? întreb, cu respiraţia întretăiată.

— Nu face pe inocenta cu mine. De unde ai luat sângele?

— Habar n-am despre ce vorbeşti.

— Despre *asta.*

Mă trage în faţa peretelui dosnic al cabanei de bârne, unde văd scris cu sânge cuvântul TÂRFĂ.

Şi dedesubt, pe pământul moale, văd o pasăre cu gâtul frânt, aripile întinse şi o floare galbenă de condurul doamnei pe piept. Simbolul trădării.

— Turturica, şoptesc.

Mă uit în jur la feţele lor tulburate şi îmi dau seama că toate mă suspectează pe mine. Tocmai asta vrea Anders. Să se întoarcă împotriva mea. Să mă izgonească.

— Nu... eu am făcut asta... bolborosesc.

— Presupun că vrei să credem că a fost o stafie. Cum ai putut să-i faci una ca asta lui Helen? Cea mai slabă dintre noi...

— Stai aşa... Unde e Helen? întreb.

— Dacă are legătură cu pelerina ta idioată, poţi să...

— Unde e Helen? urlu.

— Am crezut că e cu tine, zice Becca privindu-mă cu ochi plânşi.

— De ce aţi crede una ca asta?

— Noaptea trecută am văzut-o ţopăind spre pădure, spune Martha.

— Era îmbrăcată cu pelerina mea? şoptesc.

— Am încercat să i-o luăm, zice Nanette, dar a zis că-i dă

puteri.

O zbughesc spre pădure, iar Kiersten urlă în urma mea:

— Nu s-a terminat, Tierney! Trebuie să răspunzi pentru ce ai făcut!

Inima îmi bate cu putere. Stomacul mi-e atât de încordat, că ai putea bate toba pe el. O strig în timp ce înaintez pe potecă, până când văd tivul uzat al pelerinei mele iţindu-se de sub o salcie.

Mă copleşeşte groaza, dar când trag de lână şi îmi dau seama că nu e ataşată la un trup, răsuflu apăsat.

— Linişteşte-te, şoptesc.

Probabil că i s-a făcut prea cald şi şi-a dat-o jos, dar după ce scutur pelerina şi o îmbrac, observ un lucru ciudat: o fâşie lată de pământ curat, proaspăt, care duce sub copac. Ca şi cum cineva ar fi fost târât...

Scormonesc printre lăstari; nu trece mult până ce dau de ea, ascunsă dedesubt.

— Helen.

O scutur uşor de umăr, dar e deja moartă. Mă prăbuşesc lângă ea şi văd că are panglica roşie înfăşurată în jurul gâtului atât de strâns, încât i-a pătruns în piele. Ca fata de pe culme. Îmi storc creierii, căutând răspunsuri, dar nu înţeleg de ce i-ar fi lăsat trupul aici. Tot ce-i trebuie e o pradă ca asta.

Însă nu are de-a face cu asta, nu? E personal. Are de-a face cu mine.

Nu se va opri până nu va obţine ce vrea.

Şi am de gând să-i dau ce vrea.

∴

În timp ce fetele încarcă trupul lui Helen în car, Kiersten mă târăşte de păr spre copacul pedepsirii.

— Aduceţi toporişca, ordonă ea.

Încerc să mă gândesc ce aş putea spune ca să scap, dar am obosit să tot mint: pe ele, pe mine însămi. Gertie are dreptate. Adevărul a ieşit la iveală, indiferent că sunt sau nu pregătită.

— E un braconier în tabără, strig.

Kiersten râde şi îmi dă drumul în faţa copacului.

— E mereu vina altcuiva, nu-i aşa, Tierney?

— E vina *mea.* E doar vina mea. Din cauza *mea* a murit Helen. Ochii mi se umplu de lacrimi când mă uit la trupul fără viaţă. Suspinând, le explic: Era îmbrăcată cu pelerina mea. A crezut că

sunt eu.

— De aceea erai atât de supărată din pricina pelerinei? mă întreabă Nanette.

— Nu-i ascultaţi minciunile. Încearcă doar să ne păcălească, zice Kiersten.

— Spune adevărul, intervine Gertie făcând un pas în faţă. Stafia pe care aţi văzut-o în luminiş, sunetul pe care l-am tot auzit în pădure, e un braconier. Tierney a scăpat de el, dar s-a furişat înapoi printr-o spărtură din gardul de est şi acum a venit să-şi revendice premiul... Prada care i-a scăpat.

— Silueta de la uşa cămării, îngaimă Hannah făcând ochii mari. Am crezut că e o stafie, dar era doar giulgiul.

— Doar nu credeţi toate astea? Kiersten apucă toporişca de la Jenna şi o ridică.

— Dacă mă omori, îi spun ridicând mâinile, se va răzbuna pe toate. Pe *mine* mă vrea. Sunt singura care-l poate opri.

Kiersten mă loveşte cu piciorul în lateralul cizmei.

— Cum?

— O să mă duc în pădure, îi zic pe un ton rugător. O să-l aştept.

— Şi ar trebui să avem încredere în tine? Pufneşte şi apucă mai strâns toporişca.

— Ce aveţi de pierdut? Câştigaţi oricum. Dacă îl ucid eu pe el sau el pe mine... toate astea se vor sfârşi.

— Te rog, Kiersten, zice Jenna trăgând-o de braţ. Mai avem puţin şi mergem acasă. Lasă-l să o ia.

Kiersten trage adânc aer în piept, apoi lasă toporişca în jos.

Sunt şocată că încuviinţează atât de uşor, dar nu am de gând să stau pe-aici până se răzgândeşte.

Când mă răsucesc şi mă îndrept spre perimetru, îmi spune:

— Dar mai întâi trebuie să o scoţi pe Helen pe poartă.

Încremenesc.

— Nu pot să fac asta.

— Vrei ca surorile ei să fie pedepsite? Vrei ca trupul ei să lipsească la apel? Merită o moarte onorabilă. Şi întrucât a fost vina ta...

— Nu mă obliga să o fac!

Chipul mi se contorsionează de durere, dar ştiu că are dreptate. E responsabilitatea mea.

Când mă îndrept spre trupul lui Helen, fetele se trag în spate,

făcându-mi loc. Gertie încuviinţează încurajator din cap, dar văd că e pe punctul de-a se pierde cu firea. Toate suntem.

Împing carul spre împrejmuire, apoi deschid poarta; simt geamătul ascuţit al balamalelor ruginite până în măruntaie. O iau de sub braţe ca s-o ridic din căruţă, însă tremur atât de tare, că o scap şi cade formând un morman urât. Lacrimile îmi curg şiroi pe faţă. Abia de pot să-mi recapăt răsuflarea. Nu asta merită.

Chiar dacă aud strigătul braconierilor şi le văd siluetele umbroase ieşind dintre copaci, nu mă grăbesc. Am mai văzut numeroase cadavre în casa de tămăduire, dar niciodată al unei prietene.

Iar Helen a fost prietena mea.

Îi aranjez membrele, rochia, îi închid pleoapa şi-i împreunez mâinile la piept. Din respect. Din dragoste.

Sper doar că cineva va face la fel pentru mine.

∴

Drumul spre culme mi se pare desprins dintr-un vis... dintr-un coşmar.

Mă simt moartă pe dinăuntru. Dar poate că tocmai de asta am nevoie ca să merg mai departe.

Montez o frânghie de ghidare, adun cât mai multe ramuri căzute şi încep să sap.

Sap toată dimineaţa, sap toată după-amiaza, iar când soarele începe să apună, încă roşu la orizont, mă opresc. Voiam să sap atât de adânc, încât să ajung la diavolul însuşi, dar va trebui să mă mulţumesc cu atât.

Ascut ramurile până se fac ca nişte ace, douăzeci de toate, şi îngrop capetele boante în fundul gropii. E primitivă, dar potrivită pentru Anders.

Apuc frânghia cu mâinile însângerate şi pline de băşici şi ies din groapă. Mă simt bine să pot respira iarăşi. Să simt aerul pe faţă. Mă îndrept spre izvor şi-mi vâr mâinile care mă dor în apa rece. Vreau să le ţin acolo până nu le mai simt, dar m-am săturat să tot încerc să mă amorţesc. Desfac voalul de pe stânci, îl întind bine peste groapă şi apoi îi prind marginile cu ghimpi de păducel. Ar fi mult mai uşor să folosesc pietre, însă nu vreau nimic care să-i împiedice paşii. Trebuie să cadă direct în groapă.

Împrăştii un strat subţire de pământ pe deasupra şi mă dau în spate să-mi văd lucrarea.

Mai bine de atât nu pot face.

Mai mult de atât nu pot face.

Rămân acolo, pe culme, şi mă uit dincolo de pădure, de împrejmuire, de ţărm, gândindu-mă la cele trei luni care au trecut de când l-am văzut pe Ryker. Vreau să mă conving că mi-e mai uşor acum, că uneori nu-mi amintesc chipul sau vocea lui, că mă agăţ de amintiri ca de nişte nestemate furate, pe care le scoţi doar la ocazii speciale. Dar nu are sens să le mai ascund. Ryker e mereu cu mine.

Se lasă întunericul, însă nu mă mai obosesc să mă ascund. Vreau să mă vadă. În plus, cine ar îndrăzni să se ascundă de o astfel de lună?

Chiar înainte de răsăritul soarelui, aud paşi urcând panta, trecând de izvor, îndreptându-se spre culme. Mă stăpânesc cu toată fiinţa să nu mă uit în spate, dar nu-i voi da satisfacţia de a-mi vedea teama.

Când ajunge pe culme, îmi dau seama de momentul în care mă vede, pentru că hârşâitul devine mai intens... mai febril.

La fiecare pas pe care-l face mi se pare că taie bucăţi din mine, până sunt doar un maldăr de carne aruncată.

Sunt convinsă că mi-a văzut capcana, că o ocoleşte chiar acum şi vine să îmi taie gâtul, dar chiar atunci aud cel mai frumos sunet din lume: scârţâitul umed pe care-l scoate trupul lui în timp ce e tras în ţeapă.

În lumina mohorâtă a zorilor, mă îndrept spre marginea capcanei. Mi-am petrecut toată noaptea închipuindu-mi ce-i voi spune, dar când îmi plec privirea spre silueta din groapă, spre carnea răsucită pe după ţepi, văd un chip la care nu mă aşteptam. Sunt atât de şocată, încât îmi ia un minut să îmi dau seama cine e... să-i rostesc numele.

— Hans, bâigui în cele din urmă. Ce cauţi aici?

— Împrejmuirea. Am crezut că ai nevoie de ajutorul meu, şopteşte el, tuşind cu sânge. Ţi-am zis c-o să vin după tine.

— Dar nu trebuia să fii aici. Îmi duc mâinile la gât. Tremur atât de tare, că abia mai pot respira.

— Te rog, poţi să mă ajuţi? şopteşte el.

— Îmi pare atât de rău, murmur în timp ce cobor pe frânghie, mişcându-mă cu grijă pe lângă ţepi, ca să nu-i provoc şi mai multă durere. Unde te doare? îl întreb, îngenunchind cât mai aproape de el.

Încearcă să se mişte. Atunci văd rănile: o ţeapă i-a străpuns vintrea, una – partea dreaptă, una – braţul stâng şi umărul, ţintuindu-l ca pe un specimen din biroul tatei. E un miracol că n-a murit deja.

— Nu îţi era menită ţie, încerc să-i explic, dar plâng atât de tare, că probabil nu mă înţelege. Un braconier a terorizat tabăra...

— Braţul stâng. Se înfioară de durere. Poţi scoate ţeapa ca să-mi mişc braţul?

Încuviinţez din cap că da şi încerc numaidecât să îmi vin în fire, pentru binele lui. Aş putea măcar să-l fac să se simtă mai comod, să-l ţin de mână la sfârşit.

Mă aplec peste trupul lui, încercând să-mi dau seama cum să scot ţeapa fără să-l rănesc şi mai tare, dar văd licărul unei lame îngropate în pământ şi mânerul în pumnul lui încleştat. Poate că încerca să taie ţeapa, dar cum a reuşit să se întindă după cuţit dacă avea braţul ţintuit? Înseamnă că-l ţinea deja în mână când a căzut? Trag adânc aer în piept şi simt mirosul, frunze de dafin şi limetă, acelaşi miros pe care-l simţeam mereu în cămară când mă trezeam cu părul împletit în cosiţe complicate. E apa de colonie pe care o cumpără Hans de la spiţerie. Dar se mai simte un iz pe lângă. Carne fetidă şi ierburi amare. Mirosul lui Anders. Mă trag înapoi şi, deodată, simt un material aspru între degete. Cunosc senzaţia pe de rost. E un giulgiu. Coborându-mi privirea, văd că Hans e învăluit într-un material de culoarea cărbunelui. E giulgiul lui Anders. Dar de departe cel mai elocvent e sunetul acela, hârşâitul neîncetat al panglicii. Urmăresc zgomotul şi îl văd frecându-şi mâna peste buzunarul de la piept, aşa cum făcea mereu în ţinut, dar acum înţeleg de ce: capătul zdrenţuit al unei panglici roşii decolorate se iţeşte din buzunarul lui, de parcă ar implora să fie văzută.

Panglica. Cuţitul. Cosiţele. Giulgiul lipsă. Mirosul apei lui de colonie. A spus că se va întoarce după mine, aşa cum m-a avertizat fata din vis.

Nu Anders a intrat în tabără, ci Hans.

Mi se face pielea de găină.

Îmi ridic ochii spre culme. Acum ştiu cine e fata moartă.

— Olga Vetrone, şoptesc. Ridicându-mă în picioare, continui: Ai ucis-o. De ce?

Întinde mâna dreaptă şi încearcă să mă apuce de gât, dar nu

ajunge.

— A fost o târfa care merita să moară, zice el, şi observ cum venele de pe gât i se umflă. M-am lăsat tăiat pentru ea. Încearcă să-şi tragă suflarea, dar aud cum lichidul îi umple plămânii. Şi când m-am întors după ea, s-a purtat de parcă nu mă cunoştea. De parcă ce era între noi nu era real.

Istovit, îşi lasă capul pe spate şi revine la panglică, începând s-o frece obsesiv. O face de atâta vreme, încât mă întreb dacă-şi mai dă seama de gest. Continuă aproape în şoaptă:

— Şi când m-am întors după tine... O expresie de durere îi străbate chipul. Eşti întocmai ca ea. M-ai trădat.

— Cum anume te-am trădat? îl întreb, tremurând din tot corpul.

— Trebuia să fii cu *mine.* De prima dată când te-am văzut... am ştiut ce voiai.

Lacrimile îmi şiroiesc pe faţă, nu de tristeţe, ci de furie.

— Aveam şapte ani... încercam să fiu *amabilă.*

— M-ai dorit! urlă el. Ştiu că m-ai dorit. Tuşeşte sânge. Sunteţi toate nişte târfe. Şi iată-te acum. Ţi-ai mânjit trupul cu un braconier! Sângele îi clocoteşte printre dinţi de parcă ar fi venin. Aşa este. Te-am auzit cu el în noaptea aia. Şi curând toată lumea o să afle întocmai ce eşti.

Nu pot spune nimic, nu pot face nimic, decât să ies din groapă.

Locul meu nu e aici.

Al lui, da.

Nu mă deranjează obscenităţile pe care le strigă, deoarece cu cât urlă mai mult, cu atât se va îneca mai repede cu propriul sânge.

∴

În timp ce cobor panta o văd pe Gertie alergând în sus pe cărare.

— Ce este? o întreb panicată. Te-au rănit?

Clatină repede din cap, căznindu-se să tragă aer.

— Am încercat să le opresc, dar nu m-au ascultat... Au prins un braconier... Hoinărea pe lângă spărtura din gardul dinspre est. Înalt. Brunet.

— Ryker, murmur.

O zbughesc înapoi spre tabără fără a mă gândi nici să am grijă pe unde calc, nici la Gertie care se căzneşte să ţină pasul

cu mine. Mă gândesc doar la ce i-ar face fetele. Lucrurile pe care le-am văzut făcându-le celor din neamul lor sunt suficient de îngrozitoare, dar dacă au şansa să pună mâna pe un braconier, sunt în stare de orice. „Doamne, Te rog, ajută-mă să ajung la timp!”

Când ies dintre copacii din spatele cabanei de bârne şi-mi croiesc drum spre luminiş, mi se pare că am nimerit pe un câmp de luptă, la multă vreme după ce s-a tras ultima salvă de tun.

Fetele stau pur şi simplu uluite, unele vomită, altele sunt pe genunchi şi se roagă.

Kiersten vine spre mine, cu bărbia ridicată, cu o dâră de sânge pe faţă.

— Ne-am ocupat noi în locul tău, îmi spune uitându-se în spate, spre copacul pedepsirii.

Îi urmăresc privirea şi văd un bărbat dezbrăcat întins pe jos, nemişcat. Ca mort.

Simt un zăngănit jos în urechi. Nu vreau să mi-l amintesc aşa, dar trebuie să-l mai văd o dată... Să-i spun că îmi pare rău... Să-mi iau rămas-bun.

Îngenunchez lângă el şi îmi lipesc urechea de pieptul lui, sperând ca printr-un miracol să se agaţe încă de viaţă, dar nu se simte nimic. E doar o carapace rece însângerată. Dar o carapace care îi aparţine altcuiva. Privind dincolo de sânge, de oasele frânte, ştiu în inima mea că nu e Ryker.

Mă ridic în picioare şi răbufnesc sonor. Nu ştiu sigur dacă râd sau plâng, poate ceva între cele două, dar, văzându-le feţele răvăşite, îmi dau seama că în ochii lor *eu* sunt nebuna.

— Nu ştiu ce să zic...

— „Mulţumesc” ar fi un început bun, se răsteşte Kiersten.

— Intrusul e mort într-o groapă în pădure, spun, pronunţând răspicat fiecare cuvânt. L-aţi luat pe acest bărbat fără voia lui. Familia lui va flămânzi acum din pricina voastră.

— Cui îi pasă? E braconier. Duşmanul nostru. A meritat să moară.

— E *crimă.*

— E anul de graţie! ripostează Kiersten.

— Magia ne-a obligat să o facem, adaugă Jenna.

— Nu există magie! strig trecându-mi degetele prin părul încâlcit. E de la apa din fântână... de la alge... e cucută. De aceea aţi văzut, auzit şi simţit lucruri care nu sunt reale. Şi nu v-

aţi mai atins de ea aproape deloc de câteva luni. Sunteţi mai bine acum, le spun privindu-le în ochi pe fiecare în parte. Dar nu *vreţi* să fiţi mai bine, pentru că atunci va trebui să înfruntaţi lucrurile pe care le-aţi făcut.

— Nu o ascultaţi. E otrăvitoare, zice Kiersten. V-am avertizat de la bun început.

— Ia gândiţi-vă, spune Martha privind spre fântână. Am început să ne simţim mai bine doar după ce s-a întors Tierney cu apă proaspătă.

— Ştiam că e o greşeală, zice Hannah uitându-se la mâinile care îi tremură, mânjite de sânge. V-am spus că e o greşeală.

— Cucuta nu ne-ar da puteri, argumentează Kiersten.

— Nu, zic eu şi îmi ridic bărbia. V-aţi dat singure puteri.

— Eu nu o mai ascult pe eretica asta. Kiersten se îndepărtează, dar nimeni nu pare să bage de seamă.

— Acum înţeleg cum se întâmplă... Cum devenim aşa, spun în timp ce mă îndrept spre luminiş. Am crezut că doar apa era de vină, dar m-am înşelat. Chiar şi fără cucută, au existat momente în care eram atât de captivată, că aproape am cedat. Adică, cine nu vrea să se simtă puternic? Cine nu vrea să simtă că deţine controlul măcar o dată în viaţă? Pentru că, fără el, ce am fi? Ridicându-mi privirea spre ramurile încărcate ale copacului pedepsirii, continui: Ne rănim unele pe altele pentru că doar aşa ni se permite să ne exprimăm furia. Când suntem private de alegeri, focul dinăuntru creşte. Uneori am impresia că s-ar putea să ardem lumea din temelii cu dragostea noastră, cu furia noastră şi tot ce e cuprins între ele.

Câteva dintre fete plâng, însă n-am idee dacă chiar m-au înţeles.

Şi nu mai e problema mea. Gertie are dreptate. Am alte lucruri la care să mă gândesc acum.

Îmi leg panglica roşie de copacul pedepsirii şi mă îndepărtez.

De tot.

Nu ştiu dacă voi ajunge până la adăpostul lui Ryker. Sau dacă mă va primi. Dar trebuie să încerc.

Chiar când ies din perimetru, simt cum cineva mă prinde de degetul mic. Nu trebuie să mă uit ca să ştiu cine.

— *Gertie,* şoptesc. Ochii mi se umplu de lacrimi. Bărbia îmi tremură. Te rog să-i spui lui Michael că îmi pare rău. Că merită o soartă mult mai bună de atât. Dar pentru tot ce am fost, pentru

tot ce şi-a dorit să fie vieţile noastre, îl rog să-mi cruţe surorile. Să nu le pedepsească pentru păcatele mele.

— Îţi dau cuvântul meu, zice ea fără şovăire în timp ce lacrimile îi inundă chipul. Faci ceea ce trebuie.

Ne îmbrăţişăm şi îmi dau seama că este probabil ultima dată când o voi vedea.

O strâng tare în braţe.

— Aş vrea să te pot lua cu mine.

— O să mă descurc, îmi spune, dar tremură din tot corpul. Mi-e de ajuns să ştiu că eşti acolo... Să ştiu că eşti liberă.

Aş vrea să o cred, dar am văzut ce ne face ţinutul.

— Nu-i lăsa să-ţi zdrobească spiritul, îi şoptesc.

Încuviinţează din cap, lipindu-şi faţa udă de gâtul meu.

— La apus o să creez o diversiune lângă poartă. Fugi şi nu te uita în urmă. Fii bine. Fii fericită, Tierney.

Aş vrea să-i mai spun o mulţime de lucruri, dar mă tem că dacă mă pornesc, nu mă voi putea opri... Nu voi fi în stare să o las în urmă.

∴

Cobor înapoi în groapă, iau cuţitul lui Hans şi tai giulgiul care-i învăluie corpul. Încerc să trag panglica despicată, dar o ţine atât de strâns în moarte, încât până la urmă trebuie să-i rup degetele, unul câte unul, ca s-o eliberez.

Mă bucur să o fac. I-aş frânge fiecare os din corp dacă aş fi nevoită. Nu merită să fie îngropat cu panglica ei. Nu-i aparţine. Nu i-a aparţinut niciodată.

În timp ce arunc grămezi de pământ peste el, nu mă rog. Nu plâng. Pentru mine, e doar o altă stafie.

Desfac panglica zdrenţuită de pe vertebrele Olgăi, o leg cu cealaltă jumătate şi o pliez între oasele mâinii ei.

Unii ar spune că o ţine strâns, alţii ar spune că îi dă drumul.

Eu ştiu ce văd.

Vâr ramuri de păducel, frunze şi ierburi între oasele ei şi scapăr cremenea până se aprind. Păducelul nu se prea mai foloseşte în ţinut, dar în limbajul vechi însemna înălţare. Un scop mai înalt. Trebuie să cred că-şi va găsi pacea.

Aţâţ flăcările, care cresc tot mai înalte, până sunt convinsă că însuşi Dumnezeu poate vedea fumul.

Mă ocup de rămăşiţele ei de parcă i-ar fi aparţinut uneia dintre surorile mele, lăsându-le în voia vântului... apei...

aerului... Pe oriunde vrea ea să cutreiere.

E un rug demn de un războinic; întocmai ce a fost şi ea.

Pe când soarele se topeşte la orizont şi pădurea este încă scăldată într-o strălucire sângerie, spăl giulgiul de orice fărâmă de ură, după care străbat degrabă pădurea înspre gardul de est. De data aceasta nu fug de ceva, ci fug *spre* ceva, împinsă de un sentiment mult mai măreţ decât teama.

Speranţă.

Mă înfăşor în giulgiul sfâşiat, îmi scot capul prin spărtură şi, asigurându-mă că nu e nimeni în preajmă, trec pe partea cealaltă. Mi-e mai greu de data aceasta. Trebuie să-mi contorsionez trupul altfel, dar după ce îmi trec trunchiul, restul iese uşor. Când mă ridic şi mă întorc spre ţărm, cu întinderea nesfârşită de apă înaintea mea, nu pot să nu mă gândesc la ultima oară când am făcut asta. Sângeram, eram îngheţată până în măduva oaselor şi pe moarte, iar acum sunt plină de viaţă.

O iau la fugă printre copaci, încercând să-mi amintesc drumul spre adăpostul lui Ryker, însă aud voci pe ţărm. Mă pitesc după un pâlc de conifere şi văd bărbaţi de toate vârstele cum se urcă în canoe, trecând din mână în mână o sticlă.

— A fost un bărbat bun, urlă un vânător cu o cicatrice recentă de-a lungul gâtului.

— A fost un pungaş, zice un altul în timp ce urcă în canoe şi apucă sticla. Dar nimeni nu merită să moară aşa. Nici măcar Kenneth.

— Şi atât de aproape de sfârşitul sezonului, zice un băiat.

— Bietul nenorocit. Probabil că şi-a blestemat toată familia, zice un altul, care se urcă în următoarea canoe.

De ce pleacă? Paznicii se vor întoarce după noi abia peste două zile.

Mă pregătesc să mă apropii, să văd dacă-l zăresc pe Ryker printre ei, când cineva mă apucă de la spate şi îmi pune mâna peste gură, ducându-mă departe de ţărm. Dau din mâini şi din picioare, încerc să scap, dar e prea puternic pentru mine. Când ajungem în dreptul unui adăpost, unde nu mai putem fi văzuţi, îmi şopteşte aspru la ureche:

— Tierney, opreşte-te. Eu sunt... Ryker.

Mă înmoi cu totul în braţele lui. Nu ştiu dacă este din pricina emoţiei pe care mi-o stârneşte faptul că-i aud vocea sau pentru

că ştiu că este în regulă, dar pieptul mi se umflă... încerc să trag aer.

— Am crezut... Am crezut că tu erai cel din tabără... Am crezut că ai murit.

Mă răsucesc în braţele lui, îi trag giulgiul de pe faţă şi îl sărut cu o ferocitate pe care nici măcar eu nu o recunosc. Îşi plimbă mâinile peste trupul meu, peste mijlocul meu, însă dintr-odată se opreşte şi, respirând greoi, murmură:

— Tierney!

Dau să spun ceva, dar nu-mi găsesc cuvintele. Preţ de o clipă, aproape că am uitat. Am uitat cât de mult a trecut. Că îi datorez o explicaţie pentru toate astea.

Îmi sprijin fruntea de a lui şi-mi încep povestea cu glas scăzut:

— În ziua în care am plecat, Anders a venit la adăpostul tău. Mi-a zis că dacă nu plec până la prima lumină, o să se întoarcă după mine... C-o să fie vai şi-amar şi-o să te ucidă şi pe tine. Am vrut să-ţi salvez viaţa, aşa cum mi-ai salvat-o tu pe a mea. Îmi dau seama că întoarcerea mea acum, aşa, este cel mai egoist lucru pe care-l voi face vreodată... Vocea începe să-mi tremure. Dar să fiu cu tine nu mai este doar o opţiune. Dacă nu simţi la fel, dacă nu vrei să fii cu mine, dacă e prea mult, voi înţelege, voi face cale întoarsă şi...

Cade pe genunchi, mă cuprinde cu braţele şi îşi lipeşte faţa de fustele mele.

— Vom găsi o cale.

∴

Să urc scara spre adăpostul lui Ryker mi se pare o alegere de data aceasta, una pe care aş face-o la nesfârşit. Până şi aerul îmi miroase a intimitate, a cămin: pin şi apă din lac, piele sărată pârjolită de soare. Aici mi-am petrecut cele mai fericite şi cele mai dureroase ore. Mi se pare imposibil să le separ şi, sincer, nici nu cred că aş vrea să o fac.

Suntem mai grijulii unul cu celălalt acum, dar în noaptea asta, fiecare sărut, fiecare mângâiere, fiecare privire iubitoare par încărcate de trecut, prezent şi viitor. Nu mai plutim printre stele; în noaptea asta mă simt ancorată în pământ, de parcă am fi prins rădăcini în ţărână.

Sub ochii lui Dumnezeu, ai lui Eve, ne deschidem unul în faţa celuilalt şi ne acceptăm soarta. Dar o înfruntăm împreună.

În pădurea aceasta întunecoasă, în locul acesta blestemat,

am găsit o fărâmă de îndurare.

*

Stăm treji toată noaptea, vorbind, atingându-ne, scăldându-ne reciproc în compania celuilalt. După ce ne-am dezvăluit toate sentimentele, Ryker îmi vorbeşte despre viitor. Lucru pe care nu l-am permis niciodată până acum. Dar în loc să mă încordez, rămân moale, de parcă aş fi o bucată de lut în mâinile lui.

— O să plecăm chiar înainte de ivirea zorilor, îmi spune el în timp ce-mi înfăşoară mâinile pline de băşici în bandaje curate. O să luăm o canoe. Cei mai mulţi vânători au plecat azi ca să petreacă mai mult timp acasă.

— Nu stau până la capăt?

— Câţiva din primul an mai rămân prin preajmă, sperând la un miracol, dar se întâmplă extrem de rar să prinzi o pradă atât de aproape de sfârşit.

— Cum rămâne cu proviziile?

— Cuţite, piei tăbăcite, mâncare, zice el aruncând o privire prin adăpost. Am conservat toată vara pentru următorul sezon de vânătoare. O să luăm cât putem duce. Mergem spre est, vâslim până vom găsi o insulă a noastră sau o aşezare unde putem trăi ca soţ şi soţie. Şi dacă nu găsim nimic, sunt un vânător bun. Tu eşti descurcăreaţă şi deşteaptă foc. N-am nicio îndoială c-o să reuşim.

— Cum rămâne cu Anders? îl întreb.

Îi simt muşchii încordându-se la auzul acelui nume.

— Trebuia să ne întâlnim peste două zile ca să ne întoarcem în zona de trecere împreună. Mi-ar plăcea să-mi iau rămas-bun de la el, dar mi-e teamă că, dacă-l văd, va trebui să-l ucid. Oftează adânc şi se lasă din nou pe pat. Însă n-ar trebui să ne facă probleme. În ultima vreme a fost îngrijorat; l-a speriat un paznic care a tot zăbovit între teritoriile noastre.

— Un paznic? murmur, abia respirând.

— Anders e convins că paznicul ştie despre noi, că ştie că am adăpostit o fată din anul de graţie. Am crezut că e doar paranoic, dar acum mă gândesc că poate îl rodea vina.

E rândul meu să mă încordez.

— Mă descurc, indiferent pe cine o să trebuiască să înfruntăm afară, pe Anders sau vreun paznic. O să te protejez.

Mă cuibăresc în braţele lui fără să scot o vorbă. E mai bine ca unele secrete să rămână îngropate.

∴

Chiar înainte de ivirea zorilor, împachetăm tot ce putem duce. În timp ce Ryker se ocupă de arme şi de borcanele grele cu mâncare, eu îmi folosesc fusta de deasupra ca să leg laolaltă un teanc de piei tăbăcite şi pături pe care mi le salt în spinare. Nu-i place că trebuie să car greutăţi, îmi dau seama, dar e destul de deştept ca să nu spună nimic.

Soarele stă să răsară, iar strălucirea portocalie de la orizont dă impresia că apa e în flăcări, lucru care mi se pare potrivit: eu şi Ryker fugim drept spre flăcări.

În timp ce ne îndreptăm spre ţărm, observ cât de mult s-au schimbat frunzele; cât de mult m-am schimbat eu odată cu ele. În loc să mă gândesc la toate modurile în care aş putea muri, reflectez la toate modurile în care vreau să trăiesc.

Îmi închipui cum ar fi să mă trezesc lângă el, copiii noştri să tragă de aşternuturi, să lucrez în grădina noastră, să fim înconjuraţi de râsete, iar noaptea să stăm în jurul unui foc vioi, spunând poveşti de mult uitate despre anul de graţie. O să-mi fie dor de familie. Îmi pare rău că n-o să-mi văd surorile crescând. Dar ni s-a dat şansa la o altă viaţă şi trebuie să profităm de ea. Uneori mă întreb dacă nu m-am obişnuit cumva atât de mult să răzbesc prin greutăţi, încât orice altceva mi se pare străin, dar iată-ne: chiar facem asta. Împreună.

Când ieşim dintre copaci, ne ţinem capetele plecate, trupurile cât mai jos. Să ne deplasăm în spaţiu deschis e periculos în orice împrejurări, dar pot vedea ţărmul. Simt soarele pe faţă.

Dintr-odată, auzim un zgomot în urma noastră, scârţâitul ritmic al frunzelor, un pufăit întretăiat. Încet, Ryker se uită peste umăr şi îşi ridică mâna, făcându-mi semn să stau locului. Nemişcată.

Ritmul se apropie atât de tare, încât îl aud reverberând din pământ. Dau să mă adăpostesc, moment în care văd cum obrazul lui Ryker se ridică. Un început de zâmbet.

Mă uit în spate şi văd o căprioară care aleargă drept spre noi. Un cerb tânăr. Mă gândesc că ar trebui să ne dăm din drumul lui, dar Ryker nu se mişcă, privind uluit cum trece pe lângă noi ca un tunet.

Şi ştiu întocmai la ce se gândeşte: e ca în visul lui, doar că cerbul nu a trecut prin el.

Îmi zâmbeşte şi se întinde să mă ia de mână, dar înainte să

reuşesc să o apuc pe a lui, mă împleticesc în faţă şi cad în genunchi, de parcă aş fi fost îmbrâncită de la spate. Mă uit peste umăr şi văd un pumnal implantat în piei.

— Ryker? şoptesc.

Are o expresie ciudată pe faţă. Pielea i s-a făcut pământie; răsuflă întretăiat.

— Fugi spre poartă. Mergi spre sud, urmăreşte împrejmuirea.

Cuvintele lui... Chipul lui... Nu au niciun sens... Şi atunci văd mânerul unui pumnal care îi iese din pântece.

— Nu te părăsesc, îi spun opintindu-mă să mă ridic.

— Atunci stai jos... închide ochii, geme el. Dar dacă se întâmplă ceva... Trebuie să fugi.

Încuviinţez din cap. Cred că încuviinţez din cap. Ştiu că mi-a zis să închid ochii, dar nu pot.

Apucă mânerul pumnalului şi îl scoate; sângele picură de pe o lamă de oţel gravată de douăzeci de centimetri. Atunci aud croncănitul. E mai mult decât un avertisment. Mai mult decât un îndemn la fugă. E sunetul morţii.

— Vin, murmură el, cu privirea concentrată undeva în spatele meu. Ţinând lama într-o parte, îşi depărtează mai mult picioarele şi trage adânc aer în piept.

Se aud două seturi de paşi apăsaţi cum se apropie.

— Vrem doar prada, zice unul dintre ei. Pleacă acum şi putem uita de toată tărăşenia.

— Ba chiar îţi dăm şi ţie o parte, adaugă celălalt.

Ryker nu răspunde. Nu în cuvinte.

Apucă mai strâns mânerul pumnalului şi începe să lovească.

Aud zgomot de cizme peste tot în jur; aud un ţipăt, zgomot de carne sfâşiată, scârţâit de oase. Mă rog să nu fie Ryker şi chiar atunci un cadavru cade la pământ: un ochi căprui se holbează la mine, celălalt este străpuns de un pumnal.

— Opreşte-te! aud pe cineva strigând în depărtare.

În spatele lui Ryker, care se luptă cu celălalt braconier pentru cuţit, văd un al treilea braconier care se îndreaptă spre noi. Trebuie să fac ceva. Nu pot să stau doar la pământ şi să fac pe moarta, indiferent de ce am promis.

Ies de sub pachet, apuc cuţitul implântat în piei şi mă ridic. Vreau să ajut, încerc să ajut, dar se mişcă mult prea repede. Nu vreau să-l rănesc şi mai tare pe Ryker, dar dacă nu fac ceva, s-ar putea să nu mai ajungem la ţărm. Sunt pe punctul de-a mă

arunca în încăierare, dar chiar atunci braconierul îl loveşte pe Ryker peste picioare şi-i pune cuţitul la gât. Ryker se uită la cuţitul din mâna mea şi ştiu ce vrea să fac: să i-l arunc, aşa cum făceam iarna trecută ca să mai treacă timpul.

Cu mâini tremurânde, îl lansez. Mă gândesc că poate nu l-am aruncat destul de tare, dar Ryker îl prinde din zbor şi îşi duce braţul la spate, înfigând lama de oţel în coastele atacatorului, totuşi nu înainte ca acesta să-şi tragă cuţitul de-a curmezişul gâtului lui.

Urmează o clipă de tăcere deplină şi desăvârşită.

Lumea se opreşte în loc.

Păsările se opresc din cântat.

Cu următoarea răsuflare, totul pare să accelereze, mişcându-se mai repede decât pot eu să percep.

— Fugi, îngaimă Ryker, apoi se prăbuşeşte la pământ într-o mare de sânge.

⁘

Stau încremenită, neştiind ce să fac, cum să respir, când un al treilea braconier ajunge lângă noi. Se uită la Ryker, la cei doi braconieri întinşi pe jos şi mârâie înfiorător.

— Trebuia să fii doar tu.

E îndeajuns ca să mă trezească la realitate... ca s-o iau la fugă.

O rup la fugă spre sud, trec pe lângă adăposturile părăsite ale braconierilor, urmez împrejmuirea cât pot de bine, cu ochii plini de lacrimi usturătoare care-mi înceţoşează vederea. Aud paşi repezi în urma mea, dar nu mă pot uita, nu pot îndura să văd cadavrul lui Ryker. Locul în care a murit. Un cuţit spintecă văzduhul chiar pe lângă capul meu, ciupindu-mi urechea. Alerg şerpuit printre copaci, încercând să scap de el, dar e chiar în urma mea. Se aruncă spre mine şi reuşeşte să-mi apuce pelerina, sfâşiind-o pe jumătate, dar îl lovesc cât pot de tare şi continui. Mă străduiesc din răsputeri. Pentru ce anume, nu ştiu, dar Ryker mi-a zis să fug şi e singurul lucru pe care mă pot concentra în clipa de faţă.

— Deschideţi poarta! strig când mă apropii.

Le aud pe fete certându-se, dar nu am timp pentru asta. Nu voi fi în stare să mă caţăr, ca data trecută. Nu acum.

— Vă rog, urlu în timp ce lovesc cu pumnii în lemn.

Lacrimile îmi curg şiroaie pe faţă; tremur din tot trupul. Lipită

cu spatele de poartă, încerc să nu mă gândesc la Ryker, la expresia de pe faţa lui când mi-a zis să fug. La sânge. La cadavre. Privind în lungul cărării, zăresc în depărtare o fărâmă din lacul întins şi nu pot să nu mă întreb dacă nu este cumva o pedeapsă pentru că am crezut că aş putea scăpa cumva de toate astea... Că aş putea fi fericită. După tot ce s-a petrecut, după ce am supravieţuit în pădure, după ce am fost înjunghiată cu un topor, după ce am fost vânată de un paznic, după ce mi s-a frânt inima într-un milion de bucăţi, nu pot să cred că aşa se sfârşeşte totul. În ultima zi a anului de graţie, cocoşată în afara porţii de la tabără, osândită la moarte de propriul meu neam.

Închid ochii, în sfârşit pregătită să-mi accept soarta. Şi apoi sunt trasă înăuntru.

∴

Acoperită de sânge şi mizerie, cu pelerina sfâşiată şi trupul pe jumătate dezgolit, mă prăbuşesc pe genunchi în faţa lor.

Încremenesc şocate, cu ochii cât cepele.

Gertie se întinde ca să mă aline, dar Kiersten ţipă:

— N-o atinge... E o târfa. Târând un butoi pentru apa de ploaie spre o grămadă uriaşă de provizii din mijlocul luminişului, adaugă: Tot ce am construit în ultimul an. Trebuie să ardem tot... Să o ardem şi pe ea! Loveşte cu toporul unul dintre butoaie, făcându-l ţăndări. Aduceţi torţele, strigă ea.

— Doar nu vorbeşti serios, spune Gertie.

Observ că are buza spartă. Sunt convinsă că s-a luptat din răsputeri ca să le facă să deschidă poarta.

— Nu se poate întoarce cu noi, se răsteşte Kiersten, care îşi varsă furia pe pirostriile încropite de mine. Nu după tot ce s-a întâmplat aici. Şi dacă nu ardem tot, următoarele fete din anul de graţie nu vor suferi, şi dacă nu vor suferi, nu se vor putea descotorosi de magia lor.

— Nu am suferit toate destul? zice Gertie cu voce tremurătoare.

— Taci din gură, o repede Kiersten.

— Ba nu... Are dreptate, spune Jenna făcând un pas în faţă. Sora mea mai mică e în următorul an. Allie. Nu a făcut niciodată un lucru rău... A fost cuminte toată viaţa... A respectat toate regulile. De ce să sufere pentru ceva ce nici măcar nu este real?

— Magia este *reală*! urlă Kiersten. Jenna... tu poţi zbura. Dena... tu poţi vorbi cu animalele. Ravenna... tu poţi controla

soarele şi luna.

Dar fetele nu spun nimic.

— Fie, zice Kiersten şi se îndreaptă cu paşi apăsaţi spre poartă. O să-i pun capăt chiar acum.

— Ce faci? întreabă Jenna.

— Pot *dovedi* că magia e reală. Kiersten deschide larg poarta. Priviţi. Nu voi păţi nimic, spune ea înainte de a ieşi din tabără.

Ştiu că cei mai mulţi braconieri au plecat deja de pe insulă, dar cel puţin unul a rămas.

Kiersten îşi numără paşii părând să devină tot mai încrezătoare, iar când ajunge la zece, se întoarce spre noi şi îşi întinde larg braţele.

— Vedeţi? V-am zis eu! Nimic nu mă poate atinge. Magia mea o interzice. Haideţi, veniţi şi voi şi veţi vedea.

Câteva fete se duc încet spre ea, dar chiar atunci o siluetă întunecată iese împleticindu-se din tufişuri.

Fetele încremenesc când îl văd.

Kiersten îi aruncă o privire peste umăr şi râde.

— Uite, tremură. Nu se poate apropia de mine.

Braconierul stă locului, privind cu sălbăticie în jur, încercând să-şi dea seama dacă e un fel de capcană sau nebunie. Face un pas şovăitor spre ea.

Zâmbetul dement începe să i se şteargă, dar Kiersten nu se clinteşte.

— Atât îi va permite magia mea să se apropie. Priviţi.

Braconierul scoate cuţitul din teacă şi mai face un pas.

— Opreşte-te. Îţi poruncesc. Nu te mai apropia, că de nu... zice ea, dar vocea începe să o trădeze.

Braconierul se aruncă asupra ei şi o prinde de la spate, ţinându-i cuţitul la gât, atât de aproape, încât atunci când Kiersten întreabă în şoaptă „Ce se întâmplă...”, oţelul îi muşcă din piele.

În timp ce sângele i se scurge peste piept, confuzia i se preschimbă degrabă în groază.

Deşi o parte din mine ar trebui să se simtă satisfăcută pentru că Kiersten primeşte în sfârşit ceea ce merită, mă simt doar sătulă. Sătulă să ne urâm unele pe altele. Sătulă să fiu tratată ca o fiinţă neînsemnată. Sătulă să fiu folosită. Sătulă ca bărbaţii să ne decidă soarta, şi pentru ce?

Apuc o doagă din butoiul pentru apă de ploaie şi cântăresc în

mâini lemnul solid.

— Ajunge, spun în şoaptă.

Fetele se uită la mine, apoi unele la altele şi, fără o vorbă, apucă orice prind: pietre, găleţi, panglici, cuie.

Când trecem pragul, simt cum creşte ceva în mine: e mai mult decât furie, mai mult decât teamă, mai mult decât orice au încercat să ne facă să simţim, e un sentiment de apartenenţă... Simţim că facem parte din ceva mai măreţ decât noi. Şi oare nu asta am căutat toate?

Poate că nu avem puteri, dar nu suntem lipsite de putere.

În timp ce mărşăluim înainte la unison, braconierul apasă şi mai tare cuţitul.

— Dacă mai faceţi un singur pas, o jupoi în faţa voastră.

— Vă rog... ajutaţi-mă, şopteşte Kiersten, în timp ce o dâră proaspătă de sânge i se prelinge pe gât.

Fetele se iau după mine, aşteaptă un semnal, dar în timp ce braconierul se uită la mulţime, recunosc ceva. Nu voi uita niciodată ochii aceia, ochii pe care i-am văzut când a urcat în adăpostul lui Ryker ca să mă ameninţe.

Şi, dintr-odată, nu mai văd un braconier, ci un băiat care şi-a pierdut toată familia, care are ochii încă umezi după ce şi-a văzut cel mai bun prieten murind. Iată un lucru pe care îl avem în comun.

Nu doar fetele din anul de graţie sunt victimele ţinutului, ci şi braconierii, paznicii, soţiile, muncitoarele, femeile din zona de trecere... Suntem toţi implicaţi. Suntem la fel.

Las bucata de lemn în jos şi îi spun:

— Du-te acasă, Anders. O familie are nevoie de tine.

Mă măsoară din cap până în picioare şi privirea pare să i se îmbuneze.

Lasă cuţitul jos, iar fetele o duc pe Kiersten în tabără.

Eu şi Anders ne privim până începe să se dea în spate, spre tufişuri, până când îi aud doar răsuflarea greoaie... Până când aud doar răsuflarea mea.

.·.

Ghemuite pe podeaua cabanei de bârne, îmi dau seama că ne aflăm în acelaşi loc ca la început. Dar nu este întru totul adevărat.

— Ce facem acum? întreabă Kiersten ştergându-şi lacrimile; şi îmi dau seama că se uită la mine. Toate se uită la mine.

O parte din mine vrea să le spună că sunt pe cont propriu, că nu mai e lupta mea, dar mi-am promis că atât timp cât voi mai avea suflare, mă voi căzni pentru o viaţă mai bună. O viaţă sinceră. Mă uit la cadrele de pat din fier stivuite în jurul nostru şi mă gândesc la Betsy, Laura, Ami, Tamara, Meg, Patrice, Molly, Ellie, Helen şi multe altele.

— Am putea începe prin a lăsa locul ăsta aşa cum ne-ar fi plăcut nouă să îl găsim.

Fetele încep să şuşotească.

— În pofida a tot ce s-a petrecut aici, am văzut licăriri de putere, milă şi căldură de la fiecare dintre voi, le spun privindu-le în ochi. Închipuiţi-vă ce luminoasă ar fi lumea dacă le-am putea lăsa să strălucească. Vreau să trăiesc într-o astfel de lume. Oricât timp mi-a mai rămas. Tata mi-a spus mereu că deciziile mici pe care le iei când nu te vede nimeni te definesc de fapt. Cine vrem să fim?

Se aşterne tăcerea, dar când mă uit în jur îmi dau seama că e o tăcere bună. O tăcere necesară.

— Dar cum rămâne cu tine? întreabă Gertie, cu bărbia tremurând. Nu te poţi întoarce... Nu acum... Nu după tot ce s-a petrecut...

— Ai dreptate. Nu mă pot întoarce în ţinut ca să fiu soţie, dar pot spune adevărul. Îi pot privi în ochi şi le pot spune ce este anul de graţie de fapt.

E nevoie de toată forţa pe care o am ca să nu mă pierd cu firea, însă trebuie să fiu puternică. Cea mai mică spărtură în platoşă m-ar putea demola cu totul, m-ar face să mă prăbuşesc. Îmi voi îngădui să simt, îmi voi îngădui să jelesc când vor aprinde chibritul cu care-mi vor da foc la rug. Dar până atunci, nu.

Nimeni nu spune nimic, dar îmi dau seama că sunt îngrijorate că vor fi pedepsite şi ele: vină prin asociere. Şi nu le învinovăţesc câtuşi de puţin.

— Nu vă cer să-mi fiţi alături. Fără gesturi măreţe. Când vom ajunge la porţile ţinutului, vreau să vă îndepărtaţi de mine, să vă prefaceţi că nu mă cunoaşteţi, dar eu voi spune ce am de spus. Îi datorez asta fiecărei fete căzute în anul de graţie. Îmi datorez asta mie.

∴

Ne petrecem ultima noapte făcând ceea ce ar fi trebuit să

facem de la bun început.

Spălăm latrina, facem curat în cămară, curăţăm luminişul şi ne apucăm să descâlcim cadrele de pat. Fetele aleg să aşeze paturile într-un cerc mare. Mă simt emoţionată. Îmi amintesc ce mi-a povestit Ryker despre femeile din zona de trecere, care, atunci când se întâlnesc cu uzurpatoarea în pădure, se ţin de mâini şi stau în cerc. Bărbaţilor din ţinut le este uşor să pufnească în zeflemea când aud despre astfel de lucruri, despre faptele prosteşti ale femeilor, dar probabil că nu li se par chiar atât de prosteşti, altminteri nu s-ar strădui atât să o prindă pe uzurpatoare. Sper că nu au prins-o încă... Sper că e încă acolo.

Cineva mă trage de pelerină, făcându-mă să tresar.

— Vreau doar să ţi-o cârpesc, îmi spune Martha.

Trag adânc aer în piept şi îi dau drumul, aşezându-i-o în mâini de parcă ar fi făcută din aur. Iar pentru mine, chiar aşa este. Mi-a salvat viaţa de mai multe ori.

— Mulţumesc.

O strâng de mână. Sunt recunoscătoare pentru că s-a gândit s-o cârpească. Vreau ca June să vadă că am avut grijă de ea. Că m-am folosit din plin de darul ei.

În timp ce mă plimb prin tabără şi privesc în jur, văd că au reuşit să îmbine suficient lemn ca să acopere fântâna. Ba chiar au gravat cuvântul *OTRAVĂ* pe capac, ca să fie sigure.

Singurul lucru care mai planează ameninţător asupra noastră, asupra întregii tabere, este copacul pedepsirii. Patruzeci şi şapte de ani de ură şi violenţă atârnă de ramurile lui.

— Poate că reuşim să curăţăm ramurile. Să îngropăm ofrandele, propune Jessica.

— Putem face mai mult de atât, zice Gertie aplecându-se să scoată toporişca din butucul pentru tăiat lemne.

Acasă, vandalizarea copacului pedepsirii ar fi un sacrilegiu, ar însemna moarte pe loc, dar cine le va spune, cine va vedea? Kiersten avea dreptate într-o privinţă: aici suntem singurii dumnezei.

Pe rând, turnându-ne toată tristeţea şi furia în fiecare lovitură, tăiem trunchiul. Cosiţe, degete de la picioare, degete de la mâini şi dinţi zăngănesc pe ramurile care tremură, iar când copacul se prăbuşeşte în sfârşit, îi simt greutatea în fiecare părticică din trup. Chiar dacă nu voi fi aici ca să văd urmările acestei fapte, mi-e de ajuns că i-am văzut sfârşitul. Ştiu că nu

mă compar nici pe departe cu fata din visele mele, dar vreau să cred că o parte din ea trăieşte în mine... În fiecare dintre noi.

După ce ardem copacul ciopârţit şi tot ce a însemnat el, îngropăm cenuşa şi decorăm butucul cu buruieni: trifoi, măcriş şi piciorul cocoşului. Sunt flori modeste, rareori folosite în ţinut, dar au simbolizat cândva fragilitate, pace şi solitudine.

Doar uitându-mă la el îmi dau seama cât de multe am pierdut aici, dar poate că a trebuit să distrugem totul pentru ca altceva să renască.

Din moarte se naşte viaţă.

∴

Chiar înainte de răsăritul soarelui croim o potecă nouă spre culme, cu însemne de-a lungul drumului, pentru ca fetele din următorul an de graţie să găsească izvorul şi grădina lui June.

Când ajungem pe culme, Martha începe să fredoneze un cântec. Femeilor din ţinut nu li se îngăduie să fredoneze, deoarece bărbaţii îl consideră un mijloc de ascundere a vrăjilor, dar poate că tocmai de asta avem nevoie acum, de o vrajă ca totul să fie bine.

Ne dăm jos hainele şi le întindem pe pietre, după care le batem bine, ca să scoatem din ele mizeria şi sângele, minciunile şi secretele adunate într-un an. Fetele încearcă să nu se holbeze, dar le simt privirile pe piele.

Intrăm în apa rece ca să ne îmbăiem sub ultimele rămăşiţe ale semilunii şi ne deschidem unele faţă de altele, rostind numele fiecărei fete moarte, spunând poveşti care să ne amintească de ele. Poate că e din pricina luminii lunii sau a faptului că ne întoarcem acasă, dar mi se pare un lucru pur. De parcă în sfârşit ne putem curăţa de toate astea. Mă întreb dacă Eve ne priveşte acum binevoitoare. Poate că asta şi-a dorit dintotdeauna.

Când răsare soarele pe ţărmul de est, delicat şi neclar, ne aşezăm pe muchia culmii şi ne împletim părul, ne aranjăm hainele zdrenţuite, ne lustruim cizmele rupte.

Poate că pare zadarnic, o cauză pierdută, un lucru pe care bărbaţii nu-l vor observa niciodată, dar nu o facem pentru ei, ci pentru noi... Pentru femeile din zona de trecere, din ţinut, tinere şi bătrâne, soţii şi muncitoare deopotrivă. Când ne vor vedea mărşăluind spre casă, vor şti că se simte în aer schimbarea.

ÎNTOARCEREA

În timp ce paznicii se apropie, înarmaţi cu beţe, călcând apăsat pământul cu cizmele lor cu tălpi groase, nu aşteptăm să bată la poartă. O deschidem larg şi ne aliniem în tăcere.

Ne ţinem capetele plecate. Nu doar ca să creadă că ne-am risipit magia, ci din reverenţă pentru toate cele care au parcurs această cărare înaintea noastră. Pentru toate cele care vor fi forţate să o parcurgă în viitor.

Când aud poarta închizându-se în urma mea, simt cum mi se strânge pieptul. Simt că părăsind locul acesta îl părăsesc pe Ryker, dar apoi vântul mă găseşte şi îmi flutură o şuviţă de păr care mi s-a desprins din cosiţă. Poate că e chiar lângă mine, şoptindu-mi numele.

— Nu va mai dura mult, şoptesc în urma mea.

— Asta vorbeşte singură, zice un paznic făcând semn din cap spre mine.

— E mai bine ca anul trecut. Îţi aminteşti de fata familiei Barnes? Cea cu jumătate de ureche lipsă? S-a pişat pe ea înainte să ajungem pe ţărm.

Râd pe înfundate în timp ce trec pe lângă mine, dar nu mă deranjează. N-au decât să mă creadă nebună.

Cu colţul ochiului văd o pată roşie. În timp ce mă îndrept spre ea, inima începe să-mi bată mai repede. Floarea. Aproape că am uitat de ea. Mă prefac că mă împiedic şi mă duc de-a buşilea spre ea, trecându-mi degetele peste petalele perfect formate, doar că acum sunt două. Poate că aşa se răspândeşte. Câte una pe rând. Încet, dar sigur.

E uşor aici să crezi că viaţa ta nu are sens, că e o urmă minusculă pe care următoarea furtună o poate şterge cu uşurinţă, dar în loc să mă facă să mă simt neînsemnată, pare să confere tuturor lucrurilor mai mult scop, mai mult sens. Nu sunt nici mai importantă, nici mai puţin importantă ca un răsad mic care încearcă să răzbată prin pământ. Cu toţii avem un rol pe lumea asta. Şi oricât de mărunt ar fi al meu, am de gând să mi-l îndeplinesc.

— Ridică-te! Doi dintre paznici mă prind de coate. Vreau să

mă lupt cu ei, dar mă forţez să-mi las trupul moale.

În timp ce ne urcă în bărci şi traversăm apa, e imposibil să nu observi cât de mult ne-am micşorat, nu doar de la foamete şi provizii, dar şi ca număr. Număr pentru prima dată: optsprezece dintre noi au murit. Dintre ele, patru aveau voaluri, ceea ce înseamnă că patru bărbaţi îşi vor alege alte soţii dintre supravieţuitoare. Chiar şi după tot ce s-a întâmplat, mă întreb câte dintre fetele rămase mai speră să primească un voal. Le-am convins destul de uşor să nu incendieze tabăra, însă va fi nevoie de timp până să creadă cu adevărat, să renunţe la felul în care au fost crescute. Iar eu nu mai am mult timp.

Întinderea de apă, briza, soarele care străluceşte fără oprelişti asupra noastră... Aduc a libertate, dar ştim că este o minciună. Aşa ne zdrobesc spiritul. Ne iau totul, însăşi demnitatea, şi orice primim în schimb ni se pare un dar.

În faţa paznicilor tăcem; nu-i privim în ochi. Îmi ţin pelerina strâns înfăşurată în jurul meu, iar secretele şi mai aproape, însă noaptea, când paznicii dorm beţi, fetele şoptesc în întuneric despre panglicile negre pe care le vor primi, despre ce ar trebui să se întâmple în patul conjugal, despre casele de muncă la care vor fi trimise şi, într-un final, despre ce-mi va face consiliul după ce le voi spune adevărul... despre cum voi fi pedepsită... despre cum voi muri.

Spânzurătoarea ar fi un act de bunătate. Cel mai probabil că mă vor arde de vie, dar măcar surorile mele nu vor fi pedepsite. Pata de pe numele familiei mele se va estompa odată cu trecerea timpului.

Mama va zâmbi puţin mai tare, surorile mele se vor conforma regulilor, îşi vor juca rolul şi, să sperăm, când va fi rândul lor să meargă în anul de graţie, trădarea mea va fi doar o amintire îndepărtată.

În a doua zi de drum, pe când ne apropiem de zona de trecere, mi se pune un nod în stomac. Mă întreb dacă voi recunoaşte familia lui Ryker. Mă întreb dacă au aflat deja despre moartea lui.

Când simt primul iz de fum de lemn, mosc şi ierburi înflorite, rămân în urmă. Dintr-odată, sunt dureros de conştientă de secretul meu. Mă uit la marea de femei şi mă opresc când îl văd pe Ryker holbându-se la mine; doar că nu e Ryker, ci o femeie cu ochi că ai lui, cu buze ca ale lui, înconjurată de şase fete. Mă

cuprinde un val proaspăt de durere, dar şi de uşurare. Într-un fel, va continua să trăiască.

Sunt atât de multe lucruri pe care vreau să le spun: cât de mult l-am iubit. Că ne-am dorit o viaţă mai bună pentru ele; că a murit cu ochii larg deschişi, sub o stea a nordului. Dar înainte să-mi pot face curaj să vorbesc, mama lui îmi spune:

— Tu eşti... Semeni leit cu ea.

Nu am idee la ce se referă, dar când dau să o întreb, un paznic vine în spatele meu, mă apucă de braţ şi mă trage de lângă ea.

Privesc în urmă şi o văd cum îşi dă părul la o parte de pe umăr, lăsând să se vadă o floare roşie micuţă prinsă de tunică.

— Aşteaptă... murmur, dar când încerc să mă întorc, paznicul mă trage lângă el.

— E prea târziu ca să fugi. Acum aparţii ţinutului. Îi aparţii domnului Welk.

⁘

Când ajungem la poartă, paznicii rămân pe poziţii. Clopotul de la biserică bate pentru fiecare dintre noi. Îi auzim pe cei din ţinut icnind de partea cealaltă a gardului: e cel mai sângeros sezon din istoria anului de graţie. Din treizeci şi trei de fete, doar cincisprezece ne întoarcem acasă în viaţă.

Un zăngănit de monede îmi atrage atenţia spre postul paznicilor, unde sunt aliniaţi mai mulţi bărbaţi, la fel ca atunci când am plecat noi spre tabără anul trecut. Abia când văd câteva genţi de piele încărcate printre ei, îmi dau seama că n-au venit să se uite la fetele înfrânte, ci ca să fie plătiţi. Preţ de o clipă, caut chipul lui Ryker printre ei, dar s-a dus. Şi nu se mai întoarce.

Se deschid porţile, aducându-mă înapoi în prezent. Sunt surprinsă când le văd pe fetele din noul an de graţie ieşind în şir, aranjate. Par atât de tinere, de frumoase, ca nişte păpuşi dichisite pentru dans, nu pentru măcelărit. Mă gândesc la felul în care s-au uitat la noi fetele care s-au întors anul trecut, de parcă ne-ar fi dispreţuit, şi mă întreb ce văd fetele de acum în noi. Sper să-şi dea seama de transformarea pe care am suferit-o, de faptul că am încercat să le îmbunătăţim situaţia.

Deşi îmi tremură bărbia, încerc să zâmbesc.

— Să vă purtaţi de grijă una alteia, şoptesc în vânt.

Şi când dispare şi ultima fată, mă întorc spre poarta deschisă.

Mi se umplu ochii de lacrimi, iar corpul îmi pare ţintuit pe loc, dar reuşesc cumva să mă mişc. Poate că mă împinge mulţimea, poate ceva mai primitiv de atât.

Momentul meu de adevăr.

Apăsarea e palpabilă. O simt în fiecare părticică din trupul meu, dar şi din partea celorlalte fete. Ştiu ce înseamnă asta pentru mine... Că am ajuns la capăt de linie.

În timp ce intrăm în piaţă, oamenii îşi lungesc gâturile, încercând să vadă care dintre fete au supravieţuit. Se aud suspine pline de uşurare, icnete pline de dezamăgire.

Bărbaţii care au oferit voaluri îşi ocupă locurile fiecare în faţa fetei pe care au ales-o, cu câte o panglică neagră de mătase în mână. Văd vârfurile cizmelor elegante ale lui Michael în faţa mea, dar nu pot îndura să-l privesc în ochi.

Sunt alese patru fete noi care să le înlocuiască pe miresele care au murit, dar se aud şuşoteli în jur. Mă uit în josul şirului de fete şi îl văd pe domnul Welk stând în faţa lui Gertie.

Îşi pune mâna pe umărul ei; o văd cum se trage în spate.

— Ne pare rău să te informăm că domnul Fallow a decedat astă iarnă. Te rugăm să accepţi condoleanţele noastre.

Gertie icneşte şi îşi duce mâna la gură.

— Priviţi ce dărâmată e, comentează cineva din mulţime.

— Am auzit că o trimit la câmp.

Gertie mă priveşte, cu o strălfulgerare de entuziasm sălbatic în privire, dar visarea ei secretă se stinge când îl vede pe Michael stând în faţa mea.

Şi ştiu că, cu cât voi amâna mai mult, cu atât va fi mai greu... Pentru toţi.

Îmi desfac nasturii de la pelerină şi o las să îmi alunece de pe umeri. Când lâna zdrenţuită atinge pământul, îmi ridic bărbia şi înfrunt mulţimea. Primul pe care-l văd este Michael. Stă în faţa mea, cu o gardenie prinsă la rever. Floarea pe care a ales-o pentru mine, floarea purităţii. Îmi zâmbeşte, aşa cum mi l-am amintit mereu, stând pe pajişte, cu mânecile de la cămaşă suflecate, cu soarele scânteindu-i prin păr, dar când vântul de toamnă îmi suflă peste cămaşa jerpelită, lipind materialul de burta umflată, văd cum i se scurge sângele din faţă, văd cum i se adună durere şi şoc în ochi.

Clipesc prelung, sperând să-mi şterg imaginea din minte, dar când deschid ochii, îmi văd familia pe rândul din faţă. Tata

scrâşneşte din dinţi; Ivy şi June le acoperă ochii Clarei şi lui Penny. Mama pare o stană de piatră, de o indiferenţă rece, căci pentru ea sunt deja moartă.

Dar nici nu se compară cu răceala pe care o simt din partea celor din ţinut.

Se aud şuierături şi şuşoteli, se cere să fiu pedepsită.

Cineva aruncă spre mine o floare care mă loveşte drept în obraz; un crin portocaliu, floarea furiei, a urii. A dezgustului. O ridic şi-mi plimb degetele de-a lungul marginilor curbate, dar nu-mi îngădui să dispar acum. Oricât de tare m-ar durea, trebuie să rămân ancorată în prezent, în trupul meu, în momentul acesta.

În tabără aveam un scop, dar acum, că sunt aici, în faţa lor, nu pot să nu regret. Nu fapta săvârşită, pentru că nu m-am simţit nicicând mai aproape de Dumnezeu ca atunci când am fost cu Ryker, dar îmi pare rău pentru familia mea, pentru Michael. Nu merită această umilire. Niciunul dintre noi nu o merită.

Larma neplăcută care se aude din mulţime se înteţeşte rapid şi se preschimbă în strigăte şi acuzaţii.

— Târfa! Eretică! Ardeţi-o!

Mi se taie genunchii, dar îi încordez. Trebuie să fiu curajoasă; pentru Ryker, pentru fetele din anul de graţie... Pentru că ştiu adevărul.

Tatăl lui Michael iese în faţă, părând îngrijorat, dar văd dincolo de masca pe care o afişează. Licărirea din ochii lui. E încântat să scape de mine.

— În viaţa mea nu am văzut o nelegiuire mai făţişă, zice el, făcând semn spre burta mea mare.

Se aude un urlet ascuţit din mulţime; femeile vin iute spre mine, şuierând, scuipând, apucându-mă. În timp ce paznicii le trag la o parte, o văd pe mama printre ele. Desigur. Durerea pe care o simt este copleşitoare, dar ruşinea e insuportabilă, o moarte în sine. În timp ce o târăsc de lângă mine, îşi ridică fustele, dezvelindu-şi glezna pe lateralul căreia se vede o cicatrice crestată. Mă întreb de ce a făcut asta, ce înseamnă, şi chiar atunci un pantof se îndreaptă spre mine. Mă feresc tocmai la timp. Mulţimea cere sânge. Tremur din tot corpul. Dar trebuie să mă liniştesc. Trebuie să pot vorbi clar. Să dau glas adevărului. Nu-i voi lăsa să mă sperie ca să tac.

Nu-mi amintesc când mi-am strâns pumnul, dar când îmi

desfac degetele, găsesc un lucru neaşteptat. O floare roşie micuţă. Cinci petale perfect formate. Floarea din visele mele. Dar cum a ajuns aici?

Abia de pot respira. Mă uit prin mulţime, caut un răspuns şi dau cu ochii de mama. Mă priveşte cu ochi sticloşi; buza de jos îi tremură uşor. Îşi dă la o parte eşarfa pe care o are înfăşurată în jurul gâtului şi lasă să se vadă o floare roşie micuţă prinsă în dreptul inimii. Şi, dintr-odată, îmi dau seama, cu atâta forţă, încât trebuie să mă aplec în faţă şi să îmi sprijin mâinile pe genunchi, ca să nu leşin.

Ea e.

Cicatricea de pe gleznă... E de la capcana pe care au pus-o paznicii în ajunul zilei învăluirii. De aceea i-a curs sânge pe picior, de aceea bea mac canadian, ca să prevină infecţia. Şi se alătura mereu prima unei pedepsiri ca să poată oferi un cuvânt bun, o floare, puţină alinare. Mama lui Ryker mi-a zis că *semăn leit cu ea...* Nu avea de-a face cu fata din visele mele, ci cu faptul că mama s-a întâlnit în tot acest timp cu femeile din zona de trecere.

Ea e uzurpatoarea despre care şuşotesc oamenii din ţinut, pe care o vânează.

Vreau să alerg spre ea, să-i mulţumesc... Pentru că m-a lăsat să visez, pentru că şi-a riscat viaţa ca să încerce să le ajute pe femeile din ţinut, dar nu pot. Pot doar să stau aici şi să înghit şi asta, aşa cum trebuie să înghiţim tot. Încerc să-mi înfrânez emoţiile, dar simt cum mi se contorsionează faţa. Cum căldura aceea ciudată îmi străbate obrajii. Mereu am crezut că e magia care se mişcă prin mine, dar acum ştiu că este de fapt *furie.*

Domnul Welk îşi pune mâna pe umerii lăsaţi ai lui Michael.

— După cum ştii, astăzi îţi cedez rolul de şef al consiliului, dar ţinând cont de gravitatea ofensei, voi prelua această povară pentru tine.

Aştept să o spună, tânjesc să-mi dea sentinţa, pentru că, odată ce se întâmplă, voi putea rosti adevărul pe care îl ştiu eu. Prin lege, orice femeie trebuie să îşi ţină ochii deschişi şi urechile căscate pe tot parcursul unei pedepse. Şi chiar de vor încerca să mă întrerupă, durează mult până arde un trup.

Domnul Welk se adresează cu mândrie mulţimii.

— Ca un ultim act de slujire, un dar pentru fiul meu, o condamn pe Tierney James la...

— Copilul e al meu, spune Michael, cu privirea în continuare plecată.

Mulţimea icneşte la unison. Icnesc şi eu.

— Gata, gata. Domnul Welk întinde mâinile în faţă. Ştim toţi că Michael nu a plecat din ţinut în ultimul an. E şocat, atâta tot; confuz. Daţi-i răgaz o clipă. Se întoarce spre fiul lui. Ştiu că eşti supărat, dar...

Michael se trage de lângă el şi se adresează direct mulţimii:

— Tierney a venit la mine în vis. Noapte de noapte ne-am culcat împreună pe pajişte. Atât de puternică este legătura noastră. Iată care a fost *magia* lui Tierney.

— Nu se poate! strigă cineva. E o târfă. Oricine poate să vadă.

Domnul Welk le face semn paznicilor să mă prindă, dar Michael se pune drept în faţa mea.

— Dacă trebuie să pedepsiţi pe cineva, pedepsiţi-mă pe mine. Eu sunt de vină. Eu i-am poruncit să vină la mine în vis, eu am făcut-o să se culce cu mine, pentru că am fost egoist şi nu am putut aştepta un an întreg până să fiu cu ea.

Îi cercetez chipul; nu-mi dau seama dacă se amăgeşte singur în aşa măsură încât chiar crede ce spune sau dacă minte ca să mă protejeze.

— Doar nu te aştepţi să te credem, răsună o voce din mulţime.

— E adevărat. Gertie vine lângă mine. Ştiu despre visele lui Tierney. Sunt la fel de reale precum o vedeţi în faţa voastră.

— E vrăjitorie. Nu ascultaţi. Sunt mână în mână. Nişte depravate amândouă.

Îi spun lui Gertie să se retragă, să nu intre în belele pentru mine, însă chiar atunci Kiersten îi urmează exemplul. Rând pe rând, fetele se adună în jurul meu. Aproape că mi se taie genunchii. În viaţa mea nu am văzut un grup de femei unindu-se astfel. Şi, când mă uit prin piaţă, îmi dau seama că acest lucru nu trece neobservat. Bărbaţii sunt prea prinşi în vorbăria lor goală, urlând cu feţele roşii în neant, dar femeile stau tăcute, de parcă ar fi aşteptat momentul acesta o viaţă întreagă. Şi, asemenea unor semnale de fum pe un munte îndepărtat, văd cum o strălucire de roşu se răspândeşte prin mulţime.

O floare roşie micuţă sub şorţul femeii de la standul cu flori; înainte să plec mi-a dat un iris mov, simbolul speranţei. Se vede o floare roşie sub volănaşul de la rochia mătuşii Linny; îmi

amintesc cum mi-a spus să rămân în pădure, acolo unde mi-e locul, ba chiar a aruncat atunci pe jos o crenguţă de ilice, ca tufişurile care duc spre culme. Văd o floare roşie prinsă sub gulerul lui June; June mi-a cusut fiecare sămânţă în pelerină... pe ascuns. Şi mama, care mi-a spus că apa e mai bună cât mai sus, cât mai aproape de izvor.

Au riscat totul ca să încerce să mă ajute şi nici măcar nu am ştiut. În minte îmi răsună cuvintele mamei.

— Ai ochii larg deschişi, dar nu vezi nimic, murmur.

Ochii mă ustură de la lacrimi, dar nu cutez să clipesc; nu vreau să ratez un singur moment.

— S-a ajuns prea departe, spune domnul Welk făcându-le semn paznicilor.

— Le faci mincinoase? întreabă Michael. Pe *toate*?

Domnul Welk îl apuca de cot.

— Îţi înţeleg intenţia, e un gest nobil, dar nu ştii cu ce ai de-a face. Lucrurile ar putea scăpa de sub control.

Michael îşi eliberează braţul din strânsoarea lui.

— Sau poate că mă faci *pe mine* mincinos? rosteşte el îndeajuns de tare ca să-l audă toţi cei din ţinut. Pentru că dacă nu o accepţi, spui de fapt că magia nu e reală.

— Nu fi absurd, spune domnul Welk cu un chicot forţat. Bineînţeles că magia e reală. Înghite în sec. Cred că adevărata problemă aici e *siguranţa.* Se întoarce spre mulţime. De unde ştim că nu ne va ataca în vise... Că nu ne va ucide în somn?

— Magia lui Tierney a dispărut. O simt când mă uit la ea. Michael se pune în faţa mea, dar tot nu mă poate privi în ochi. Vino... Uitaţi-vă şi voi.

Bărbaţii înaintează, cercetându-mi fiecare părticică a corpului, îmi vine să le scot ochii cu ghearele, dar mă forţez să nu mă mişc.

— Ajunge cu prostiile. Domnul Welk îi face semn unuia dintre paznici. Adu torţele.

Michael se uită drept în ochii lui.

— Te avertizez. Dacă o arzi pe Tierney, mă arzi şi pe mine odată cu ea.

Domnul Welk se face alb ca varul. Şi în clipa aceea scurtă îmi dau seama cât de mult îşi iubeşte fiul, că ar îndura orice ca să-l aibă alături. Chiar şi prezenţa mea.

— Să vă zic cum facem... Le face semn paznicilor să se

oprească. O voi cerceta *eu*, scrâşneşte el printre dinţi, de parcă l-ar durea fizic să fie aproape de mine.

Mă priveşte drept în ochi şi simt ura pe care o emană, dar şi altceva pe lângă. *Teamă.* Pierde controlul şi o ştim amândoi. Şi, aşa cum mi-a zis în noaptea aceea în care m-a plesnit peste dos în spiţerie, lipsa de respect e o pantă primejdioasă.

— Fiul meu rosteşte adevărul. Umerii i se lasă când se întoarce spre mulţime. Nu mai are magie.

Bărbaţii mârâie dezamăgiţi.

— Dar este *dovada* că magia fetelor devine tot mai puternică, continuă domnul Welk pe un ton vioi. Este dovada că avem nevoie de anul de graţie mai mult ca oricând.

Mă străduiesc din răsputeri să tac, să-l ascult cum scormoneşte teama din comunitate, creând o minciună şi mai mare, dar când mă uit la femei, văd o uşoară schimbare la ele. Speranţa se răspândeşte printre ele ca un balsam peste un foşnet de furie. Nu este răzvrătirea pe care am visat-o, nu este o manifestare de putere precum cea a fetei din visele mele, dar poate că este începutul unui proces pe care încă nu-l putem înţelege.

— Te rog să nu o faci, fiule, îl imploră domnul Welk. Nu merită. Te face de râs.

Michael ridică panglica neagră şi îmi cere să mă întorc.

Ştiu că este ultima mea şansă să vorbesc, să fiu auzită, dar în clipa aceea simt copilul cum se mişcă în mine. Copilul lui Ryker. Dacă nu mă retrag, dacă nu accept acest act de bunătate, spiţa lui Ryker va muri odată cu mine.

Mă răsucesc cu lacrimile şiroindu-mi pe faţă.

Leagă panglica de mătase neagră în jurul cosiţei şi o smulge pe cea roşie cu mai multă forţă decât ar fi nevoie, dar nu mă deranjează, în clipa aceasta, am nevoie să simt orice altceva; orice care să-mi distragă atenţia de la durerea de a fi redusă la tăcere pentru totdeauna. Dar nu mai are de-a face cu mine.

Un paznic înaintează grăbit ţinând un pergament rulat, pe care i-l înmânează domnului Welk.

Acesta rupe sigiliul şi citeşte atent; în ochi i se întrezăreşte o licărire sumbră.

— Cred că sarcina asta îţi revine ţie, Michael. Prima îndatorire oficială ca şef al consiliului.

Când îi predă pergamentul, îmi dau seama că e de rău. Un

mijloc de-a se răzbuna pe el pentru că m-a ales.

Michael îşi încleştează maxilarul, trage adânc aer în piept, apoi spune:

— Mi s-a adus în atenţie că trupul Laurei Clayton nu a fost găsit.

Laura. Expresia ei bântuită înainte să se balanseze peste marginea canoei.

În timp ce oamenii din ţinut îşi întorc atenţia spre familia Clayton, doamna Clayton stă neclintită, aparent neafectată, dar apoi văd că îşi ţine mezina de după umeri atât de tare, încât i se albesc degetele.

— Nu o face, îi şoptesc lui Michael. Te rog, nu o face.

— Mi-am epuizat bunăvoinţa pe tine, îmi răspunde el scrâşnind din dinţi, apoi ridică glasul: Priscilla Clayton! Ieşi în faţă.

Domnul Clayton o smulge pe fetiţă din strânsoarea mamei ei şi o împinge spre noi.

În timp ce fata se îndreaptă spre centrul pieţei, aproape împiedicându-se de un şiret desfăcut, îşi trage cosiţa peste umăr, foindu-se agitată cu panglica albă. O recunosc din anul Clarei. Are doar şapte ani.

— Eşti pregătită să accepţi pedeapsa surorii tale? o întreabă Michael.

Ochii i se umplu cu lacrimi, dar nu scoate un sunet.

— În numele lui Dumnezeu şi al bărbaţilor aleşi, spune Michael, şi vocea îi tremură uşor, te izgonesc în zona de trecere pentru tot restul vieţii.

Tresar când aud poarta masivă cum se deschide scârţâind.

Fetiţa face primul pas nestatornic spre zona de trecere, însă Michael o opreşte.

Răsuflu tremurat, sperând că s-a răzgândit, că nu va merge până la capăt, dar îl văd cum se întinde, îi trage panglica albă din păr şi o lasă să cadă pe jos.

Îmi ridic privirea spre el dezgustată. Cum a putut să facă aşa ceva? Dar acum e de-al lor.

Îngenunchez ca să-i leg fetiţei şiretul de la cizmă şi îi spun în şoaptă:

— Laura m-a rugat să îţi spun că-i pare rău. Îi fac un nod dublu. Caut-o pe mama lui Ryker. Ea va avea grijă de tine.

Îmi ridic privirea, aşteptându-mă să-mi zâmbească uşor, să

îmi mulţumească printre lacrimi, dar văd doar o străfulgerare rece de furie. Şi de ce nu s-ar simţi furioasă? Toate ar trebui să ne simţim furioase.

În timp ce se stabilesc casele de muncă şi se împart panglicile negre, urmăresc cu privirea fâşia albă de mătase abandonată cum zvâcneşte în vânt, cum se târăşte prin ţărână, dincolo de poartă, peste lacul mare, înapoi spre pădurea în care mi-am lăsat o parte din inimă, şi mă întreb dacă Ryker mai e acolo, dacă mă poate vedea. Ce crede despre mine?

Când ceremonia se încheie şi mulţimea se împrăştie, observ că paznicii duc nişte lăzi de la poartă la spiţerie. Mă uit în jur şi mă întreb dacă mai vede şi altcineva ce văd eu, însă femeile nu lasă să se înţeleagă nimic, iar privirile le par pierdute în depărtare. Pline de mirare. Pline de groază.

Lucrurile pe care le facem fetelor. Indiferent că le aşezăm pe un piedestal, ca mai apoi să le distrugem, sau că folosim părţi din ele, suntem cu toţii complici în asta. Dar toate lucrurile sunt întrepătrunse şi trebuie să cred că va ieşi ceva bun din toată această distrugere.

Bărbaţii nu vor pune niciodată capăt anului de graţie.

Dar poate că noi putem să o facem.

∴

Într-o tăcere încordată, Michael mă însoţeşte spre noua noastră locuinţă, o casă îngrijită, plină cu gardenii. Aproape că mă sufoc de la parfumul apăsător, de la bunele lui intenţii.

De îndată ce se închide uşa, îi spun:

— Michael, trebuie să ştii... Nu am fost luată... împotriva voinţei mele.

Expresia de pe chipul lui e atât de sfâşietoare, încât aproape că îmi doresc să mă fi ars de vie.

— Nu o face... murmură, scoţând gardenia de la reverul hainei şi zdrobind-o în pumn.

— Nu am cerut nimic din toate astea. Nu ţi-am cerut să minţi pentru mine.

O slujnică îşi drege glasul şi intră din salon.

— Ia-o, zice Michael, şi mă dă pe mâna ei, de parcă aş fi un copil obraznic, apoi iese.

— Unde o vreţi, domnule? întreabă ea.

Se întoarce şi mă înfior când văd furia, mânia pură care-i arde în ochi. E prima oară când simt că mi-e frică de el.

— Mă poate aştepta în dormitorul nostru, mârâie, după care trânteşte uşa în urma lui.

Urc scările acoperite de un covor luxuriant, îmi trec degetele peste tapet: vârtejuri dense de un roşu de Burgundia.

— Cătuşe căptuşite, totuşi cătuşe, şoptesc.

— Ce aţi zis, doamnă? întreabă slujitoarea.

Doamnă. Cum de mi s-a întâmplat una ca asta? Cum de am ajuns aici?

În capătul scărilor sunt patru uşi închise. Lămpile de gaz licăresc în spatele sticlei sablate. Pe perete atârnă un tablou. Un copil. O fetiţă întinsă în iarbă. Mă întreb ce vede. Poate că lui Michael îi aminteşte de mine, de cum obişnuiam să stăm întinşi pe pajişte. Dar nu pot să nu mă întreb dacă nu cumva a murit. Dacă nu cumva au lăsat-o acolo ca să moară.

— Domnul Welk ar vrea să aşteptaţi aici, doamnă.

Domnul Welk. Aşa îl cheamă acum. Nu Michael.

Deschide a doua uşă de pe dreapta. Intru. Observ că nu se întoarce niciodată cu spatele la mine. Mă întreb dacă e un obicei cu care a rămas din anul de graţie... Dacă mă consideră duşmanca ei.

În mod normal, ne întoarcem zvâcnind şi clocotind, tânguindu-ne din pricina violenţei noastre muribunde. Dar poate că în starea de acum o tulbur şi mai tare.

Se dă în spate, iese din cameră, o închide şi o încuie după ea.

Mă plimb încolo şi încoace prin încăpere, numărându-mi paşii. Văd un pat cu patru stâlpi din mahon sculptat. Un secreter cu hârtie, cerneală şi o peniţă pe el. O Biblie lângă pat. Piele neagră groasă, pagini mătăsoase cu margini aurii. Îmi vine să-i dau foc când văd inscripţia de pe prima pagină. *Pentru fiul meu. Posesiunea mea cea mai de preţ.* Şi îmi amintesc cât de tare ura Michael asta: să se simtă forţat să-i calce pe urme tatălui său. Să se simtă prins în capcană.

Dar acela era Michael. Domnul Welk pare să se simtă mai mult decât confortabil cu toate astea.

Mă ghemuiesc ca să mă uit sub pat, dar mi se strecoară ceva pe sub piele, ca o amintire veche sau poate ca un deja vu, un lucru pe care inima l-a reperat deja, înainte ca mintea să apuce să o prindă din urmă. E sunetul unui topor care spintecă lemn tare. Arunc o privire pe furiş prin perdeaua dantelată şi văd un bărbat care taie lemne. Loveşte cu toporul, agresiv, de

nenumărate ori. Tot trupul îi este încordat; pe gât i se citeşte tensiunea. Nu loveşte cu fineţe, nu se gândeşte la conservare când taie. O face ca să se descarce de furie... Sau ca să o adune.

Şi când se opreşte şi îşi ridică privirea spre fereastra mea, îmi dau seama că e Michael. Domnul Welk.

Mă feresc de la fereastră, sperând că nu m-a văzut, dar când mă uit din nou, a dispărut... La fel şi toporul.

Aud uşa de la intrare cum se deschide cu o bufnitură, sunetul cizmelor grele în foaier şi alerg prin cameră căutând orice lucru cu care să mă pot apăra, dar la ce bun? Aici, sunt proprietatea lui. Poate face ce vrea cu mine. Fără întrebări. În plus, toată lumea ar şti că era de aşteptat.

Descuie uşa şi o împinge. Stă doar nemişcat în uşă, acoperit de sudoare, cu toporul pe lângă corp.

— Aşază-te, îmi spune, arătând spre pat.

Mă conformez. Nu am idee la ce se aşteaptă de la mine, cât mai pot îndura, dar încerc să-mi amintesc instrucţiunile. Picioarele depărtate, braţele nemişcate, privirea la Dumnezeu.

Lasă toporul pe noptieră şi vine în faţa mea, iar pielea îi miroase a furie. Îmi încleştez maxilarul, aşteptându-mă la ce e mai rău, însă face un lucru atât de neaşteptat, că rămân fără cuvinte, fără suflare.

Îngenunchează în faţa mea şi îmi desface cizmele mizerabile.

În timp ce mi le dă jos din picioarele pline de bătături, îmi spune:

— N-am minţit. Am visat că sunt cu tine în fiecare noapte.

Lacrimile îmi curg şiroaie pe faţă. Fără să mai rostească o vorbă, Michael lasă cheia pe noptieră, ia toporul şi pleacă din cameră.

Câteva clipe mai târziu se aude o bătaie uşoară în uşă. Mă ridic brusc, aşteptându-mă să fie Michael, care s-a întors la mine ca să vorbim, ca să rezolvăm problema, însă e doar slujitoarea.

Sunt surprinsă de cât de dezamăgită mă simt.

Slujitoarea îmi pregăteşte o baie şi mă ajută să mă dezbrac. Îşi mută privirea când îmi vede burta umflată, făcându-mă să mă întreb ce crede despre mine. Ce cred toţi despre mine.

O recunosc; a plecat în anul de graţie cu un an înaintea lui Ivy. O cheamă Bridget. Pare emoţionată, agitată, dar nu mă întreabă nimic. În schimb, vorbeşte întruna despre ce se

întâmplă în ţinut. Nu îmi rămân prea multe în minte, însă mă bucur de zgomot, de senzaţia de normalitate.

Folosind o perie cu peri fini de porc mistreţ, mă freacă cu săpun făcut din miere pe care îl cumpără de la piaţă. Mă spală pe păr cu lavandă şi tătănească. Apa fierbinte e aşa plăcută, că nu vreau să mai ies, dar mă motivează şi ademenesc mirosurile de supă şi ceai care mă aşteaptă în cealaltă cameră. Mă ajută să mă îmbrac cu o cămaşă de noapte albă ţeapănă, mă aşază la măsuţa de toaletă şi mă încurajează să mănânc în timp ce-mi perie părul. Nu e chiar blândă, aşa că mare parte din supă se varsă din lingură înainte s-o duc la gură. În cele din urmă, apuc pur şi simplu castronul şi o beau. E caldă, sărată şi aromată. Îmi spune că, dacă nu o vărs, mâine pot trece la solide, mare noroc pentru mine, căci e seara în care se serveşte friptură înăbuşită. În vreme ce-mi împleteşte panglica de mătase neagră la loc, turuie despre meniu, programul de spălare, muzica de la biserică; atunci când în sfârşit mă pune în pat, mă prefac că adorm repede, numai ca să plece.

În sfârşit singură, stau în pat într-o tăcere desăvârşită, dar nu e deloc linişte.

Se aud şuieratul jos al lămpilor de gaz pe hol şi ticăitul statornic al ceasului cu pendulă de la baza scărilor. Uitându-mă la tavanul de un albastru pal, la bordura albă, mă întreb cum am ajuns aici. Cum de s-a întâmplat asta. Cu trei zile în urmă l-am pierdut pe Ryker şi eram convinsă că voi mărşălui spre propria-mi moarte, iar acum sunt aici, în cutia asta ciudată şi curată, căsătorită cu un bărbat care mi-e deopotrivă intim şi un străin. Când îi aud paşii pe scări apuc cheia ca să încui uşa, dar ezit să răsucesc încuietoarea. În schimb, stau nemişcată, aşteptând, ascultând, privindu-i umbra pe sub uşă. Se opreşte şi mă întreb dacă a apucat cumva mânerul, dacă va intra în cameră într-o secundă, dar trece mai departe, spre capătul coridorului, unde deschide o altă uşă şi o închide în urma lui.

Continuăm aşa săptămâni la rândul.

Ştiu că i-aş putea uşura suferinţa cu un singur cuvânt; în schimb, îmi ţin răsuflarea.

Ce-am putea să ne spunem ca să îndreptăm lucrurile?

Dar cu fiecare zi ce trece, încep să mă destind.

Mă trezesc cântând o melodie în timp ce fac baie. Ba, chiar râd cu voce tare când îmi amintesc cum eu şi Michael am căzut

într-o noapte dintr-un stejar, speriindu-i de moarte pe Gill şi Stacy pe pajişte. Încet, mă întorc în lume. La o formă oarecare a mea.

Uneori încerc să mi-l închipui pe Ryker, să îmi amintesc mirosul lui, atingerea lui, însă tot ce văd este aici. Tot ce simt este acum. Doar când îmi privesc burta umflată în oglindă îmi dau seama că-l voi vedea pe Ryker în fiecare zi. Nu în visele mele, ci în braţele mele. Michael mi-a oferit acest dar. Şi, în pofida a tot, sunt recunoscătoare.

În scurt timp încep să mă îmbrac cu rochiile elegante croite anume pentru mine. Îmi împletesc părul şi îl prind cu fâşia de mătase neagră. Stau la fereastră şi mă uit prin perdelele umplute de soare cum viaţa merge înainte. Şi când ceasul bate miezul nopţii, mă aventurez la parter şi stau în faţa focului care vuieşte în salon. Nu mă mai tem să mă holbez la flăcări. Ce n-aş da pentru un strop de magie în clipa aceasta! Reală sau închipuită.

Noapte de noapte îl simt pe Michael stând în pragul uşii din spatele meu, privind, aşteptând un cuvânt blând, un gest simplu, dar se pare că nu reuşesc să o fac.

Uneori mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă mi-ar fi spus mai repede ce simţea. Oare ne-am fi sărutat sub cerul înstelat, înainte ca anul de graţie să se abată asupra noastră?

Dar nu ne putem întoarce în timp. Acum este şeful consiliului. Responsabil cu spiţeria, adică locul în care se vând părţi din trupurile fetelor care au murit în timpul anului de graţie. Orice am fi însemnat cândva unul pentru celălalt, trebuie să nu uit că Michael cel pe care-l ştiam eu s-a dus. Acesta este domnul Welk.

*

După ce a trecut o lună, o perioadă respectabilă în care o fată se întoarce din anul de graţie ca să-şi revină din pragul nebuniei, sunt încurajată să ies din casă. „Încurajată” este un mod blând de a spune că mă forţează să ies pe uşă şi o încuie în urma mea. Asta aşteaptă lumea de la mine. Dar, mai important de-atât, trebuie să le arăt că locul meu este aici. Să-mi consolidez noua poziţie. Nu mai pot să îmi ascund burta nici de aş vrea.

Mă simt ciudat să mă plimb pe uliţele înguste. Văd cum bărbaţii îşi întorc privirile. La început mi se pare descumpănitor, dar apoi îmi dau seama cât de eliberator este. Femeile, pe de

altă parte, mă privesc drept în ochi, cu ochii larg deschişi. Este o schimbare măruntă, pe care bărbaţii nu ar observa-o niciodată, dar eu o simt.

Femeilor nu li se permite să se adune în afara sărbătorilor aprobate, dar tânjesc după compania lor. Înainte de anul de graţie evitam piaţa ca pe ciumă, dar acum mă trezesc că găsesc pretexte ca să merg acolo. Fiecare interacţiune, fiecare privire au un înţeles mai profund. Cineva îşi scoate o mănuşă, dând la iveală un vârf de deget lipsă. Cineva îşi înclină bărbia ca să-şi arate un lob al urechii ciopârţit. Toate avem răni, unele mai vizibile ca altele. Este un limbaj în sine, pe care încă nu-l stăpânesc. Dar învăţ.

Pe lângă seră, cel mai des vizitez standul cu miere. Probabil că oamenii cred că îmi plac scandalos de mult dulciurile sau că mă îmbăiez mai des ca o zeiţă greacă, dar de fapt merg ca să o văd pe Gertie. Schimbăm doar politeţurile obişnuite, însă e uimitor câte subtilităţi poţi insera într-un simplu „bună dimineaţa”. Îmi trec mâinile peste fuste, ca să-i arăt cât am crescut, iar ea în schimb zâmbeşte către o fată care lucrează lângă ea; fata îi întoarce zâmbetul, îmbujorată, cu ochii luminoşi, cu buzele uşor curbate într-un zâmbet, şi mă întreb dacă Gertie a găsit fericirea. Extazul. Ceva mai bun ca litografia.

Am văzut-o pe Kiersten doar de câteva ori, mereu însoţită de slujitoarele ei, la fel de frumoasă ca întotdeauna, dar când se uită la mine şi îmi zâmbeşte, am impresia că se uită prin mine. Pare pierdută într-un vis. Poate că e mai bine aşa. Pentru toate.

Mereu poţi auzi câteva bârfe la piaţă... nu de la femei, care sunt mai prudente, ci de la bărbaţi. Poate că au limbile slobode de la whisky sau poate că vor să auzim despre nenorocirea altui bărbat, dar când trec pe lângă standul cu castane, aud că a fost un incendiu la spiţerie. Nu pot să cred că Michael nu mi-a spus nimic despre asta, dar de ce ar face-o? Doar e o treabă de bărbaţi. Nu-mi place felul în care vorbesc despre el, de parcă s-ar fi întins mai mult decât îi e plapuma, dar când mă gândesc la spiţerie, la ce se vinde acolo de pe rafturi secrete, recunosc că o mică parte din mine îşi doreşte să fi ars din temelii.

În fiecare după-amiază mă plimb spre vest, trec de fosta mea casă, sperând să o zăresc pe mama, iar astăzi sunt în sfârşit recompensată.

Îmi doresc cu disperare să se uite în ochii mei, măcar o dată,

dar pare să privească dincolo de mine.

Dau să trec mai departe, însă chiar atunci observ petunia roz închis pe care o răsuceşte între degete. Această floare poate însemna ranchiună, dar în limbajul vechi era un mesaj urgent. *Este nevoie de prezenţa ta.*

Ştiu că este periculos să zăbovesc aşa, dar sunt convinsă că mesajul este pentru mine.

Când se îndreaptă spre vest, pe uliţa care trece prin pădure, o urmez.

M-am furişat după tata de un milion de ori, privindu-l cum se strecoară în zona de trecere, dar nici prin cap nu mi-a trecut să-mi urmăresc mama, nu mi-am închipuit că ar avea şi ea o viaţă proprie.

Când o văd cotind spre nord, grăbesc pasul. Vreau să mă asigur că păstrez o distanţă sigură, dar mă tem că, dacă o pierd din vedere, nu o voi mai găsi niciodată.

Ajung la copacul în dreptul căreia a cotit şi o caut peste tot, însă e în zadar. Aproape că-i aud vocea în minte. „Ai ochii larg deschişi, dar nu vezi nimic”.

Când trag adânc în piept aerul pădurii aud ceva, ca o şoaptă, probabil doar vântul care trece printre frunzele muribunde, dar îndeajuns cât să mă ademenească în faţă. Lăsându-mă îndrumată de simţuri, trec de o dumbravă de conifere, apoi printr-un paravan de lujeri înfrunziţi, până ajung într-un luminiş mic şi arid.

În centrul lui se văd rămăşiţele unui foc, iar în aer zăboveşte miros de muşchi, chiparos şi frasin negru.

Dinspre nord se aud voci, voci de femei, gălăgioase, dezlănţuite, şi îmi dau seama că probabil mă aflu aproape de graniţa cu zona de trecere. Ar putea fi un loc de tabără folosit de vânători, dar în jurul focului se văd urme de flori de morcov sălbatic şi valeriană. Îmi amintesc că am auzit despre adunări de la Ryker. E clar un loc pentru îndeletniciri de-ale femeilor.

— Ne întâlnim aici când e lună plină, zice mama. Vei primi o floare drept invitaţie, dar numai după ce se naşte copilul.

Îmi întorc capul, o caut, dar se ascunde printre copaci. Uitându-mă mai bine în jur, pricep. Este locul din visele mele. Copacii sunt mai scunzi, lumina diferă şi pământul nu este acoperit cu florile roşii misterioase, dar cu siguranţă este acelaşi loc.

— Am visat locul ăsta, murmur.

— Pentru că ai mai fost o dată aici, când erai mică, îmi spune ea.

— Am fost? o întreb, încercând s-o găsesc cu privirea.

— Probabil că m-ai urmărit până aici, pentru că te-ai pierdut. Vocea ei pare să plutească peste tot în jurul meu. Doamna Fallow te-a găsit. Te-a adus acasă. Eram îngrijorate că vei vorbi despre ce-ai văzut aici, dar te-ai priceput mereu să ţii secrete.

Mă străduiesc să-mi aduc aminte ce-am văzut. Flăcări, dans, femei care se ţineau de mână.

— Vreme îndelungată am crezut că visele sunt reale, îi spun, căutând-o după cascada de lujeri. Am crezut că era un semn al magiei, dar de fapt eram eu, vorbind cu mine însămi, arătându-mi lucrurile pe care mintea mea subconştientă nu putea îndura să le numească.

O văd doar când iese din spatele unei tufe de sporul casei.

— Mamă, şoptesc. O pornesc în fugă spre ea, dar îşi ridică mâna şi mă opreşte.

Are dreptate. Nu mă pot lăsa dusă de val. Am uitat cum stau lucrurile aici. Cât de periculos este.

Ne ducem lângă un brad şi vorbim una cu alta de pe părţi diferite ale potecii din pădure. Fiecare dintre noi ascunsă în umbră.

— Surorile mele sunt implicate? o întreb.

— June, da, mă ajută mult, dar Ivy nu e făcută pentru astfel de lucruri.

— Cum ştiu cu cine e sigur să vorbesc? Cine face parte dintre noi?

— Nu vei şti. Începe cu cele care-ţi sunt mai apropiate. Mici confidenţe, ca să vezi în ce ape se scaldă, dar nimic care să ducă la o pedeapsă mai aspră decât biciuirea. Nu vrei să atragi atenţia asupra ta.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că tu erai în spatele tuturor lucrurilor, îi spun, simţind cum lacrimile îmi înceţoşează privirea.

— Nu am fost singură. Tatăl tău este un bărbat bun. Dar toţi bărbaţii buni au nevoie de ajutor uneori. Cum ar fi Michael, cu focul de la spiţerie.

— Ce-i cu el?

Îmi zâmbeşte.

— Ciudat cum un singur dulap a fost afectat de flăcări.

Mă holbez la rămăşiţele carbonizate ale focului de tabără, încercând să pricep ce vrea să spună; când îmi întorc privirea spre ea, ca să-i spun că nu am avut nimic de-a face cu incendiul, a dispărut deja. Mă răsucesc la timp cât să surprind capătul panglicii ei de mătase neagră dispărând pe uliţă.

∴

Îmi vine să fug, să-l strig pe Michael în piaţă, dar mama are dreptate: nu pot să atrag atenţia asupra mea. Mă folosesc de fiecare fărâmă de înfrânare pe care o am în mine şi scurtez pasul, încetinesc, până pare că am ieşit doar ca să iau o gură de aer proaspăt.

Opresc mai întâi la spiţerie, dar e încuiată deja; semnul ÎNCHIS atârnă de un lănţişor de argint subţire.

În timp ce arunc o privire pe fereastră, îmi amintesc cum l-am surprins pe tata cumpărând o fiolă de la domnul Welk, dar acum se vede doar o umbră carbonizată în locul dulapului cu pricina.

— E adevărat, şoptesc. Michael a făcut-o pentru mine şi nici măcar nu mi-a spus. Pe de altă parte, nici nu i-am oferit prilejul să o facă.

În ultimele câteva luni l-am ţinut la distanţă – şi pentru ce? Mi-a salvat viaţa, a acceptat copilul altui bărbat drept al lui, fără să-mi ceară nimic în schimb. Cred că am făcut-o deoarece mă simt vinovată pentru că m-am purtat atât de îngrozitor cu el când mi-a ridicat voalul.

Mă simt vinovată pentru că l-am trădat îndrăgostindu-mă de un alt bărbat şi mă simt vinovată pentru că nu am avut încredere că este aşa cum l-am ştiut dintotdeauna: un om bun.

Îmi înăbuş emoţiile şi mă îndrept spre casă cu paşi lenţi, măsuraţi, dar de îndată ce uşa de la intrare se închide în urma mea, îmi smulg pelerina de lână şi o iau la fugă pe scări. Pe ultima treaptă mă izbesc de Bridget.

— Unde e? o întreb. Unde e domnul We... Unde e Michael?

— Întâlnire de consiliu, îmi răspunde, părând agitată. Va ajunge acasă târziu. S-a întâmplat ceva cu b...

— Nu... Nu... Nimic de genul ăsta, îi spun în timp ce-mi netezesc fustele. Nu s-a întâmplat nimic.

Mă cercetează cu privirea.

— Ce-ar fi să vă aşezaţi şi să vă odihniţi, zice ea, ducându-mă spre dormitor. Şi eu aduc de îndată cina.

Mă aşez pe marginea patului, iar ea se apleacă şi desprinde în

tăcere scaieţii de pe poalele fustelor mele. Ca aceia pe care-i găseam pe June.

Încerc să-mi dau seama dacă bănuieşte ceva, dacă m-am dat cumva de gol, dar când pleacă, observ o schimbare măruntă: nu mai iese din încăpere cu spatele.

Când Bridget îmi aduce cina, ciugulesc din ea prefăcându-mă că nu s-a întâmplat nimic, dar totul este diferit acum. Eu sunt diferită. Nu mă simt aşa doar din pricina incendiului de la spiţerie, deşi pentru mine gestul înseamnă mai mult decât şi-ar putea închipui el vreodată; are de-a face cu maturizarea, cu acceptarea răspunderii, a bunătăţii, a dragostei.

În timp ce intru în cadă, Bridget umple tăcerea turuind despre florile de la biserică. Mă trezesc că mă aplec peste marginea căzii şi rup o petală de trandafir de un roz fad din aranjamentul micuţ de pe tavă. Mama mi-a spus să văd în ce ape se scaldă cei care sunt cel mai aproape de mine. Cine e mai aproape de mine ca Bridget? A fost şi ea în anul de graţie, ca mine. Intenţionat, dau drumul petalei în cadă şi mă uit cum se roteşte senzual în jurul gleznelor mele.

Bridget se opreşte din vorbit. I se taie răsuflarea. Îmi ridic privirea spre ea, aşteptându-mă s-o smulgă din apă şi să dea fuga să-l înştiinţeze pe stăpânul casei despre păcatul meu; în schimb, văd cum i se ridică uşor colţul gurii. Şi ştiu că este un nou început. Pentru noi toate.

∴

Când ceasul bate de miezul nopţii cobor scările în cămaşa de noapte de mătase, mă ghemuiesc pe divan şi aştept. Michael abia de scoate un sunet când intră, dar ştiu că e acolo; îi simt apa de colonie cu ambră, îmi potrivesc răsuflarea după a lui, încercând parcă să-l chem, însă el se răsuceşte şi dă să plece, aşa că-i spun în şoaptă:

— Te rog. Vino lângă mine.

Îşi drege glasul înainte să intre în cameră, de parcă ar vrea să se asigure că vorbeam cu el.

Se aşază lângă mine, atent să nu se apropie prea tare, ca să nu mă sperie. Stăm aşa vreme îndelungată, uitându-ne la flăcări, şi îmi amintesc că Ryker mi-a zis că Michael părea a fi un bărbat de treabă. Cred că aşa a zis, sau poate că asta trebuie să-mi zic singură ca să mă împac cu gândul. Trag adânc aer în piept şi îi spun:

— Îţi datorez o explicaţie...

— Nu-mi datorezi nimic, şopteşte el. Te iubesc. Te-am iubit mereu. Te voi iubi mereu. Sper doar ca, în timp, să ajungi şi tu să mă iubeşti.

Ochii mi se umplu de lacrimi.

— Incendiul de la spiţerie... Ştiu că tu eşti răspunzător. Ştiu că ai făcut-o pentru mine.

Răsuflă apăsat.

— Pentru cineva care are dreptate în legătură cu atât de multe lucruri, când te înşeli, te înşeli spectaculos de tare.

Îmi ridic privirea spre el, încercând să înţeleg. Sprâncenele i s-au împreunat într-o expresie de concentrare.

— Am făcut-o pentru *mine,* Tierney. Toţi anii pe care i-am petrecut împreună în copilărie, în care hoinăream prin ţinut şi încercam să găsim indicii despre anul de graţie, au însemnat ceva pentru mine. Fata din visele tale... Şi ea a însemnat ceva pentru mine. Am crezut mereu în tine, în ea, în schimbare, doar că tu nu ai crezut în *mine.*

Lacrimile mi se scurg fierbinţi pe obraji.

Îşi aşază şovăielnic mâna lângă a mea pe divan, iar eu, atrasă de căldura trupului lui, îmi întind degetele şi-l apuc de mână. La început tresar când îi simt greutatea palmei, greutatea acestui moment, dar e o senzaţie plăcută. Nu mă simt ca şi cum l-aş trăda pe Ryker, ci sunt senină, deoarece tocmai am înţeles că inima mea e destul de mare ca să iubească doi oameni deodată, în două moduri diferite.

Şi aşa începe, aşa ne transformăm prietenia în ceva mai mult de-atât.

Mai mult decât m-am aşteptat vreodată.

∴

Peste iarnă, eu şi Michael ne preluăm rolurile la care se aşteaptă lumea de la noi, până ce nu ni se mai pare un rol. Mâncăm împreună, ne plimbăm prin piaţă, mergem la biserică, participăm la activităţi sociale, braţ la braţ. Din când în când mi se îngăduie să-l ajut în spiţerie, lucru care-mi dă un scop, o ocupaţie, dar îmi şi permite să le înţeleg pe femeile din ţinut. E o negociere delicată, să încerc să-mi dau seama care dintre ele este dispusă să se schimbe şi care ar prefera să-mi taie limba dacă i s-ar da prilejul. Dar toate acestea vor dura mult timp. Şi am acceptat în sfârşit că dispun de timp.

Între timp, ne bucurăm reciproc de compania celuilalt. Nu mai tresar când mă atinge, ci mă sprijin eu de el, pentru alinare şi căldură. Noaptea vorbim despre toate lucrurile de sub soare, dar niciodată despre anul de graţie. Este singurul jurământ pe care nu-l voi încălca niciodată. Nu-i aparţine.

Pe măsură ce se apropie a noua lună plină, simt tot mai acut nişte emoţii contradictorii: atât dorinţa de a persevera, cât şi nevoia de a renunţa.

Înainte îmi era groază de luna plină. Mi se părea un loc întunecat şi sălbatic în care sălăşluieşte nebunia. Dar cred că luna plină ne dezvăluie de fapt cine suntem cu adevărat... Cine suntem meniţi să fim.

În noaptea aceasta, când deschid ochii, o văd pe fată întinsă lângă mine. A trecut atât de mult timp de când am visat-o ultima oară, că mă sperii. Pare diferită... îngrijorată.

— Totul va fi bine, îi spun, dar când mă întind ca să-i ating faţa, mâna îmi trece prin ea.

Străbătută de un junghi de durere, mă fac ghem. Începe în partea de jos a abdomenului şi se răspândeşte în membre. E atât de intensă, de bruscă, că ţip ascuţit.

— Ce este? Michael sare drept în pat. Alt coşmar? Sunt aici. Eşti în siguranţă. Eşti acasă.

Încerc să mă ridic, dar următorul val de durere mă izbeşte ca un mânz nărăvaş.

— Hoo, reuşesc să îngaim.

— Ce pot să fac, Tierney?

Mă aplec în faţă, încercând să reduc presiunea, când observ fulgii care plutesc dincolo de geam.

— Zăpadă, murmur, uitându-mă prin despicătura dintre draperiile grele de damasc.

— Vrei să deschid fereastra? mă întreabă, plimbându-şi mâna caldă peste şalele mele.

Încuviinţez din cap.

Când o deschide, rafala de aer îngheţat îmi aminteşte de tabără, de momentul în care l-am înfruntat pe Ryker pe lac. Mă cuprinde un nou val de durere, însă de data asta nu este fizică. Încerc să mă ridic, ca să văd zăpada mai bine, dar când mă dau jos din pat, Michael se bâlbâie:

— Tierney... Sângerezi.

Fără să-mi mut privirea de la zăpada care se cerne, îi

răspund:

— Ştiu.

În timp ce el se repede afară din încăpere, urlând la slujitoare să se ducă după moaşă, nu pot să nu mă întreb dacă nu este cumva un semn. O zăpadă târzie trimisă de Eve. Dar oare ce încearcă să-mi spună?

Un nou val de durere îmi taie genunchii.

Michael dă buzna în cameră, târând-o pe moaşă după el. Pare încă pe jumătate adormită, dar îşi vine numaidecât în fire când vede în ce stare sunt.

— Copilă dragă, îmi zice, punându-şi mâna pe fruntea mea.

Sunt lipicioasă de la sudoare şi am febră, dar încerc să zâmbesc. Mă loveşte un alt val de durere, care îmi smulge un geamăt.

În timp ce mă ajută să urc în pat ca să mă examineze, îmi văd pântecele mişcându-se nebuneşte în lumina lămpii. Coate şi genunchi mici care se căznesc să iasă.

— Am nevoie de prosoape, apă caldă, gheaţă şi iod! urlă ea la Michael. *Acum!*

— Ce s-a întâmplat? gâfâi eu. S-a întâmplat ceva cu bebeluşul?

În timp ce Michael iese degrabă din cameră, răcnind la slujitori, îi pun moaşei un milion de întrebări, dar mă ignoră şi îşi scoate uneltele din geantă. Îmi aduce aminte de Ryker, de uneltele din trusa lui pentru ucis.

Se aude agitaţie la parter. Moaşa mă propteşte pe perne. Până şi astfel de înghionteli mărunte sunt chinuitoare. Trebuie să muşc dintr-o cârpă ca să nu urlu.

Aud oameni urcând în goană scările; mama şi cele două surori mai mari dau buzna în cameră. Clarei şi lui Penny nu li se permite să fie de faţă, nu înainte să sângereze.

În timp ce ele se învârt pe lângă mine, îl aud pe tata afară cum încearcă să-l liniştească pe Michael.

— Va fi în regulă. Tierney e foarte puternică. Va reuşi.

Mama îmi apasă o cârpă rece pe cap.

— Mi-e teamă, îi spun abia auzit.

Se opreşte, cu chipul pustiit de îngrijorare.

— *Frykt ikke for min kjœrlighet er evig.*

— Nu te teme, căci dragostea mea este veşnică, murmur, simţind cum mă podidesc iarăşi lacrimile.

Îmi aminteşte de când eram mică, ghemuită lângă mama în camera ei, după ce s-a născut Penny. Avea febră mare şi mi-am dat seama după expresia tatei că se putea să fie ultima oară când aveam să o văd.

În timp ce mă agăţam de trupul ei moale şi cald, îngropându-mi faţa în aşternuturile moscate, simţind în nări mirosul de sânge şi frezii, mi-a zis să fiu puternică. Mi-a pus mâna peste inima ei şi mi-a spus: „În noi se află un loc în care nu ne pot ajunge, pe care nu-l pot vedea. Ce arde în tine arde în noi toate”.

În noaptea aceea am fugit în pădure şi m-am ascuns în iarba înaltă. M-am ascuns de toate temerile mele.

De teama de a creşte, de ruşinea de a nu aduce pe lume fii. De rănile pe care femeile le ascundeau cu atâta grijă, că trebuiau să-şi ţină gurile închise de teamă să nu se dea de gol din greşeală. Vedeam durerea şi furia din sufletul lor, care le făceau să se poarte aspru cu celelalte femei. Erau geloase pe fiicele lor. Geloase pe vântul care putea trece peste stânci, lipsit de griji. Credeam că dacă ne-ar fi tăiat cineva, ar fi găsit un labirint nesfârşit de lacăte şi încuietori, baraje şi fundături zidite cu cărămizi. O inimă cu ziduri atât de înalte, încât se sufocă lent, înecându-se cu propriile secrete. Dar aici, în camera asta, cu mama şi surorile mele adunate în jurul meu, înţeleg că suntem mult mai mult de atât... O lume ascunsă în gesturile mărunte pe care nu le-am văzut înainte. Au fost acolo dintotdeauna.

Când mama se duce s-o ajute pe moaşă, June şi Ivy îi iau locul, ca să mă aline.

— Suntem aici, îmi spune June luându-mă de mână.

— E în regulă să ţipi, mă asigură Ivy şi mă ia de cealaltă mână. Eu am ţipat cât m-a ţinut gura cu micuţa Agnes. E singura dată când ni se îngăduie s-o facem, aşa că am putea să profităm din plin.

— Ivy, o ceartă June, dar nu se poate abţine să nu zâmbească uşor. Putem ţipa împreună, dacă vrei, adaugă ea.

Încuviinţez din cap şi zâmbesc ameţită când le strâng de mâini.

Moaşa mă apasă pe burtă şi clatină din cap.

— Ce este? întreabă mama.

— Bebeluşul e într-o poziţie proastă. Trebuie să-l întorc.

Surorile mele mă strâng şi mai tare de mâini. Toate am auzit

poveştile. Naşterea este periculoasă şi în cele mai fireşti circumstanţe, dar bebeluşii scapă rareori cu viaţă când sunt în poziţie inversă.

— Pregăteşte-te, îmi zice moaşa în timp ce mă apucă de burtă cu o mână şi pe cealaltă o introduce în mine.

La început durerea e sfâşietoare, dar se preschimbă rapid într-una mocnită şi profundă. Gem gutural în timp ce mă forţez.

— Nu împinge, îmi spune ea.

Dar nu mă pot abţine. Presiunea e insuportabilă. Sunt epuizată. Gâfâi. Sudoarea mi se scurge prin fiecare por, părul mi-e leoarcă, cearşafurile sunt năclăite de sânge. Nu ştiu cât mai pot îndura, în momentul acela îmi ridic privirea la zăpada care se cerne uşor şi mă gândesc la Ryker. El nu m-ar lăsa niciodată să renunţ. Nu m-ar lăsa niciodată să fiu slabă. Sau poate că eu nu aş vrea să par vreodată slabă în faţa lui. Îmi strâng pleoapele închipuindu-mi că este aici, cu mine, şi poate că delirez sau poate că am sângerat prea mult, dar jur că-i simt prezenţa.

Îi aud pe bărbaţi în afara camerei, ciocnind pahare, şi simt mirosul fad de whisky care pătrunde pe sub uşă.

— Să fii binecuvântat cu un fiu! răcneşte părintele Edmonds.

— Ar trebui să ne rugăm, zice Ivy, iar în ochi i se citeşte teama.

Mama şi surorile mele se strâng în jurul meu şi se iau de mâini.

— Doamne, foloseşte-mă ca pe un vas sfânt ca să îţi aduc pe lume fiul...

— Nu. Nu aşa. Clatin din cap, cu răsuflarea întretăiată. Dacă simţiţi nevoia să vă rugaţi, atunci rugaţi-vă pentru o fată.

— E blasfemie, şopteşte Ivy şi se uită spre uşă, ca să se asigure că bărbaţii nu au auzit.

— Pentru Tierney, zice mama.

Femeile se privesc unele pe altele şi în încăpere se aşterne o înţelegere nerostită.

Se iau iarăşi de mâini.

— Doamne, foloseşte-mă ca pe un vas sfânt ca să îţi aduc pe lume... *fiica...*

În timp ce ele se roagă, eu împing.

— Tălpile, strigă moaşa. Picioarele. Braţele. Capul. Dar tonul vocii îi devine mai sumbru. Copilul a ieşit.

— Pot să o văd? strig eu.

Moaşa se uită la mama, care încuviinţează sever din cap.

Când moaşa aşază copilul pe mine, mă podidesc lacrimile.

— E fetiţă, murmur râzând uşor.

Dar nu se mişcă.

— Te rog să respiri... Te rog, şoptesc.

În timp ce-i şterg de sânge faţa mică şi perfectă, observ că are ochii mei, buzele mele, tenul lui Ryker, adâncitura mică în bărbie, dar una dintre pete nu se şterge deloc. Un semn mic în formă de căpşună sub ochiul drept.

Şi în clipa în care îşi trage prima suflare împovărată, îmi dau seama că este ea: fata pe care o căutam.

Icnesc şi suspin şi o strâng la piept, sărutând-o uşor.

Magia este reală. Poate că nu aşa cum cred ei, dar dacă sunteţi dispuşi să deschideţi ochii, să vă deschideţi inima, este peste tot în jurul nostru, în noi, aşteptând să fie recunoscută. Fac parte din ea, la fel şi Ryker, şi Michael, şi toate fetele care mi-au stat alături în piaţă, pentru ca momentul acesta să existe.

Fata ne aparţine tuturor.

— Te-am visat toată viaţa, îi spun sărutând-o. Eşti dorită. Eşti iubită.

De parcă ar înţelege, mă prinde de deget cu degetele ei micuţe.

— Cum o cheamă? întreabă mama şi observ că bărbia îi tremură.

Nici măcar nu trebuie să mă gândesc; mi se pare că am ştiut dintotdeauna.

— O cheamă Grace[1], şoptesc. Grace Ryker Welk. Şi ea va schimba totul.

Mama se apleacă să-şi sărute nepoata, iar mie îmi strecoară în mână o floare roşie cu cinci petale.

Îmi ridic privirea spre ea şi şoptesc:

— Am ochii larg deschişi şi acum văd totul.

În timp ce lacrimile îi şiroiesc pe faţă, mama îşi trece mâna peste cosiţa mea şi mă eliberează de panglica neagră. Şi de tot ce înseamnă ea.

Închid ochii şi răsuflu la nesfârşit şi mă trezesc că mă plimb prin pădure, uşoară, liberă.

Am mai fost aici. Sau poate că nu am plecat niciodată.

[1] Graţie, har, bunăvoinţă, îndurare (în limba engleză) (n.tr.).

O siluetă umbroasă se iveşte pe potecă în faţa mea, cu giulgiul întunecat umflându-se în jurul său ca un fum. Cu fiecare pas pe care-l fac, îl văd tot mai clar.

Ryker.

Nu-mi dau seama dacă mă recunoaşte sau nu, dar se îndreaptă direct spre mine.

Rămân nemişcată şi aştept să văd dacă mă va lua în braţe sau va trece pur şi simplu prin mine.

virtual-project.eu

violin